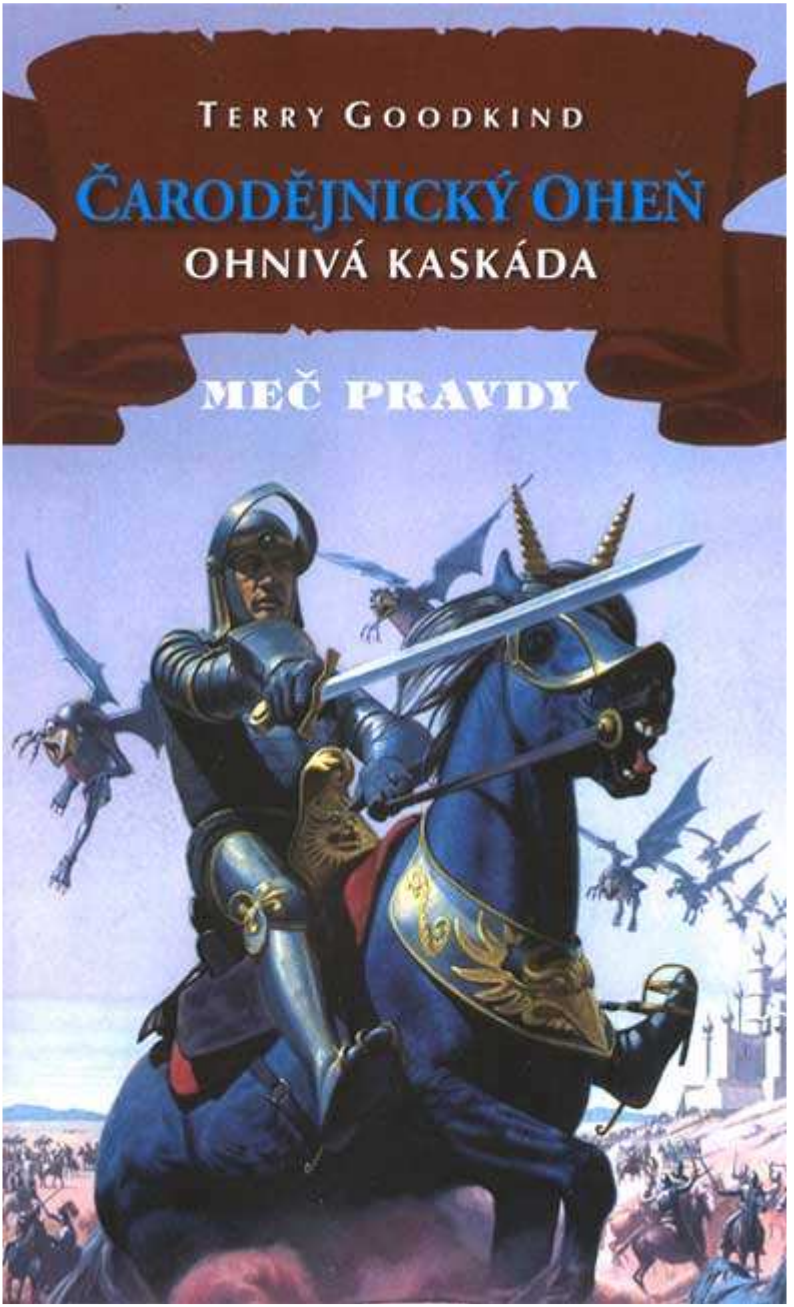

TERRY GOODKIND
ČARODĚJNICKÝ OHEŇ
OHNIVÁ KASKÁDA
MEČ PRAVDY

CHAINFIRE
SWORD OF TRUTH

Copyright © **2005 by Terry Goodkind**

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Václav Čuba, 2006**

Copyright 2006 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Richard Clinton-Dey**

ISBN: 80-86707-36-9

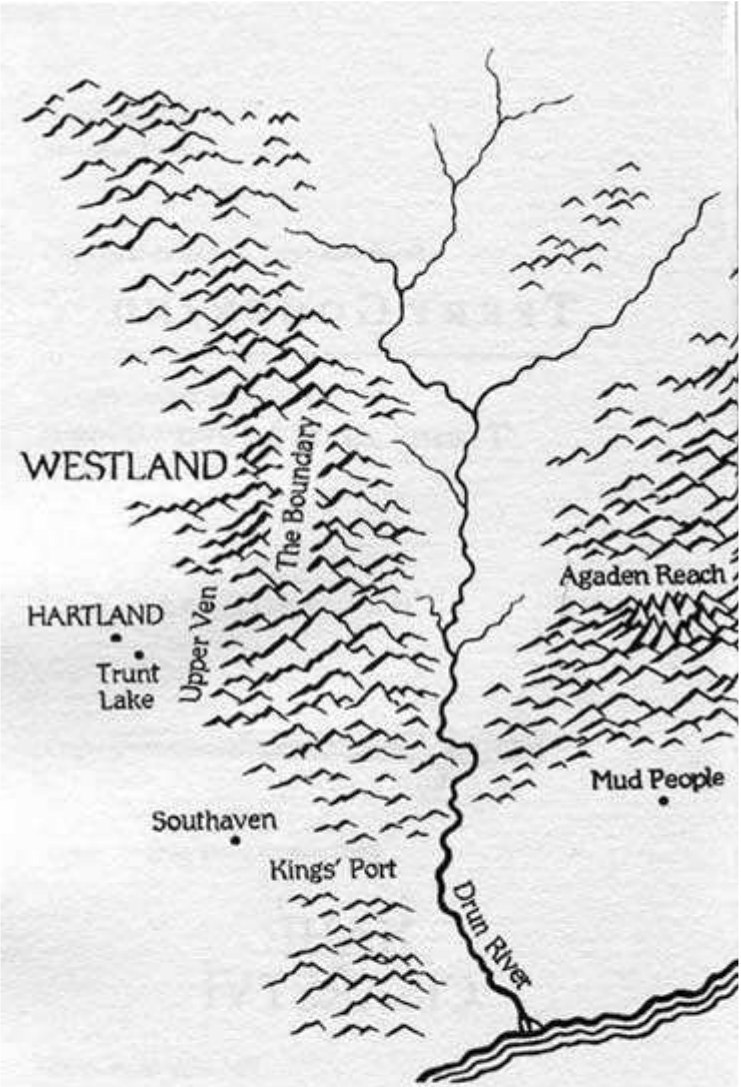
Distribuce - tel: 283 882 490
e-mail : classic-books@volny.cz

TERRY GOODKIND

OHNIVÁ KASKÁDA

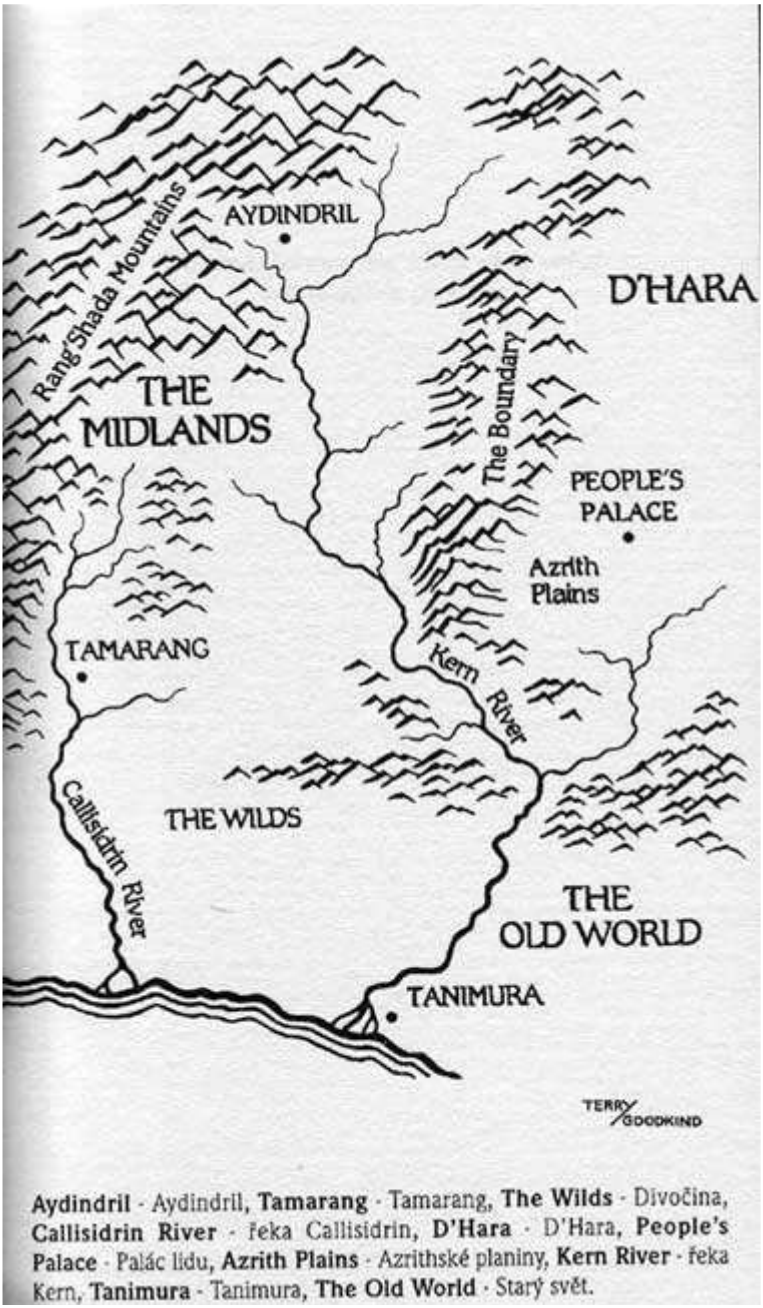
ČARODĚJNICKÝ OHEŇ

MEČ PRAVDY

Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský průchod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí,

Aydindril - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské planiny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Kapitola první

Richarda probudilo z těžkého spánku vzdálené vlčí zavytí. Ozvěna vytí se nesla mezi horami, ale bez odpovědi. Richard ležel na boku v přízračném světle falešného úsvitu, v polospánku poslouchal a čekal, jestli se ozve znovu.

Přestože se snažil, nedokázal otevřít oči déle než na kratičký okamžik. Nedokázal sebrat dost sil ani na to, aby zvedl hlavu. V soumračné temnotě kdesi nad hlavou se jako stíny pohybovaly větve stromů.

Richard zalapal po dechu a zcela se probudil. Probudil se vzteklý.

Ležel na zádech. Přes hruď mu ležel meč a on jednou rukou svíral pochvu a druhou jílec tak pevně, až se mu do dlaně vtiskla písmena slova PRAVDA. Povytáhl čepel meče částečně z pochvy. V hněvu také částečně povolil okovy, jimiž poutal moc meče.

Nad zalesněným úbočím hory začaly pronikat první slabé paprsky světla oznamující úsvit. Husté lesy zůstávaly tiché a nehybné.

Richard zasunul čepel zpátky do pochvy a posadil se. Položil meč vedle sebe na pokrývku.

Natáhl nohy, opřel se lokty o kolena, sklonil hlavu a prsty si prohrábl vlasy. Protože zakusil hněv meče, srdce mu stále ještě bušilo. Vstoupil do něj bez jeho vědomí nebo příkazu, ale Richarda tím nepřekvapil ani nevylekal. Nebylo to poprvé, kdy začal vytahovat meč z pochvy a vzpomněl si během probouzení na to osudové ráno. Občas se probudil a zjistil, že meč vytáhl z pochvy úplně.

Proč se mu při probouzení vracela tato vzpomínka?

Důvod znal až příliš dobře. Bylo jím ráno, kdy se probudil a zjistil, že Kahlan zmizela. Vracelo se mu to jako noční můra, jež se stala skutečností. Věděl však, že se mu vzpomínka nevrací bezdůvodně, že možná ukrývá vodítko, které mu může pomoci záhadu rozuzlit. Pro-

cházel si to celé dokola snad tisíckrát, ale nedokázal na nic přijít. To, aby se probudil při vlčím zavytí, bylo trochu zvláštní, ale zase ne natolik, aby se mu to připomínalo znovu a znovu. Richard se rozhlédl v hustém šeru kolem sebe, ale Caru neviděl. Za hustými korunami stromů rozeznal slabou červenou záři nad východním obzorem. Ta barva mu připomínala krev vytékající zpoza hor a hrozivě se šířící po tmavém nebi.

Byl k smrti unavený z divoké jízdy pryč z hlubin Starého světa. Mnohokrát byli zastaveni vojenskými patrolami okupačních sil, které ve Středozemí hlídkovaly. V žádném případě se nejednalo o hlavní síly Císařského řádu, ale i tak přivodily Richardovi a Caře spoustu potíží. Jednou je vojáci nechali jít, protože Richard hrál roli kameníka a Cara předstírala, že je jeho žena. Richard vojákům namluvil, že má příkaz vytesat sochu na počest vítězství Rádu. V ostatních případech si však Richard a Cara museli cestu na svobodu vybojovat v krvavých bitkách.

Potřeboval víc spánku - během cesty neměli čas si pořádně odpočinout - ale dokud byla Kahlan pryč, nemohli si dovolit spát víc, než bylo nezbytné. Nevěděl, kolik času mu zbývá, aby ji našel, ale nehodlal ztrácet ani vteřinu. Naprosto si nepřipouštěl, že by už mohlo být pozdě.

Jeden z koní zemřel nedávno vyčerpáním. Richard si nedokázal vzpomenout, který to byl. Další kůň zchromol a museli jej nechat svému osudu. O to, kde seženou další koně, se Richard postará později. Teď měl důležitější starosti. Blížili se k Agadenské pustině, domovu Šoty. Poslední dva dny stoupali do strmých hor.

Richard se protáhl, aby uvolnil unavené a bolavé svaly, a opět se zamyslil nad tím, jak Šotu přesvědčí, aby mu pomohla. Už dříve se tak stalo, což ale nezaručovalo, že tomu tak bude i tentokrát. Šota byla přinejlepším nevypočitatelná. Někteří lidé se proslulé čarodějnice tak báli, že ani nevyslovovali nahlas její jméno.

Zedd mu jednou řekl, že Šota člověku nikdy neřekne to, co chce vědět, aniž by také nezmínila něco, co vědět nechce. Richard netušil, co by neměl chtít vědět, ale zato měl naprosto jasnou představu, co vědět chce, a hodlal Šotu přesvědčit, aby mu řekla vše o Kahlanině zmizení a o tom, kde může být. Pokud Šota odmítne, začnou potíže.

Začal ho znovu rozpalovat vztek. V té chvíli si Richard uvědomil, že na tváři cítí chladný dotek mlhy.

A také si povšiml, že se něco pohybuje mezi stromy.

Zamžoural ve snaze prohlédnout temnotou. Nemohlo jít o listí pohybující se závanem větru, protože v tichém lese před úsvitem vítr nefoukal.

V soumračné temnotě kdesi nad hlavou se jako stíny pohybovaly větve stromů.

Toho rána také nefoukal vítr.

Richardovo srdce začalo bít na poplach. Pomalu vstal.

Cosi se kradlo mezi stromy.

Neodhrnovalo to větve ani křoviny způsobem podobným chůzi člověka nebo zvířete. Bylo to o něco vyšší, ale nebylo zatím dost světla, aby to Richard přesně rozeznal. A ve tmě před úsvitem si ani nemohl být jistý, že tam něco skutečně je. Mohlo jít jen o výplod jeho představivosti. Takhle blízko příbytku Šoty byl velice neklidný. Sice mu v minulosti pomohla, ale také mu způsobila nekonečnou řadu problémů.

Ale jestli tam mezi stromy nic není, proč cítí takový strach? A co znamená ten sotva slyšitelný zvuk, který připomíná tiché syčení?

Aniž spustil oči z temného lesa, Richard natáhl ruku, opřel se o kmen blízké borovice pro lepší rovnováhu a pomalu se skrčil natolik, aby mohl ze země zvednout svůj meč. Tiše si přes hlavu přehodil bandalír a pokusil se zaostřit zrak do tmy před sebou. Ať už skrývala cokoliv, nemohlo to být příliš veliké, ale Richard byl čím dál tím víc přesvědčen, že se v ní skutečně něco pohybuje.

Nejvíce ho znervózňoval způsob, jakým se to pohybovalo. Nikoliv krátkými poskoky jako pták přeletující z větve na větev, ani rychlými přesuny z místa na místo jako veverka. Nepřipomínal ani pohyb hada, který se chvíli tiše plazí, pak znehybní a zase pokračuje.

Neznámá bytost se pohybovala tiše, plynule a bez ustání.

Koně schovaní za stromy v úzké rokli, kterou Richard přehradil spadanými větvemi, začali frkat a neklidně podupávat. Z korun stromů v dáli náhle prudce vyletělo hejno ptáků.

Richard si v tu chvíli poprvé uvědomil, že umlkly cikády.

Nato zachytil slabý zápach čehosi, co do lesa nepatřilo. Pečlivě začichal a snažil se pach zařadit. Skoro mu to připadalo, jako by se někde něco pálilo. Pach musel přicházet zdaleka. Připomínal kouř táborového ohně, ale on a Cara oheň nezakládali, protože Richard nechtěl riskovat, že k sobě přivolají nevítanou pozornost. Cara s sebou sice měla uzavřenou lucernu, ale tento pach nepřipomínal oheň lucerny.

Richard zrakem propátral okolní les, hledaje Caru. Měla hlídku, takže byla nejspíš někde poblíž, ale Richard ji neviděl. Určitě by neodešla daleko, zvláště ne po útoku toho rána, kdy zmizela Kahlan. Bála se příliš o Richardovo bezpečí a věděla, že pokud ho tentokrát zasáhne šíp, nebude nablízku žádná Nicci, aby mu zachránila život. Ne, Cara bude určitě někde nedaleko.

Instinkt mu velel, aby na ni zavolal, ale Richard toto nutkání potlačil. Nejprve chtěl zjistit, co se děje, co je špatně, a teprve potom případně vyvolat poplach. Jeho zvolání by upozornilo neznámého, že o něm vědí. Je lepší nechat protivníka, který se k vám tiše plíží, v jistotě, že o něm nevíte.

Richard studoval okolí. Napadlo ho, že na lese není něco v pořádku. Nevěděl co, ale něco se mu zkrátka nezdálo. Domníval se, že tento dojem v něm částečně vyvolal ten zvláštní pach spáleniny. Pořád ještě byla příliš tma, než aby cokoliv rozeznal, ale ze svého místa se mu větve stromů nezdály v pořádku. Na větvích borovic a listech bylo něco zvláštního. Připadalo mu, že listy nevisí dolů tak, jak mají.

Až příliš dobře si vzpomínal na svou první návštěvu Agadenské pustiny. Hlouběji v horách na něj zaútočila jakási podivná bytost, a zatímco s ní zoufale bojoval, Šota unesla Kahlan do svého příbytku. Útok přišel poté, co Richarda jakýsi neznámý cizinec lstí nalákal až k místu přepadení. Richard nepřátelskou stvůru nakonec zahnal. Tentokrát tu žádný takový cizinec nebyl. Přesto to ale neznamenalo, že bytost, která už jednou selhala, tentokrát nezkusí odlišný přístup. Richard si také vzpomněl, že tehdy to monstrum zahnal jen díky svému meči.

Tak tiše, jak jen dokázal, Richard pomalu vytáhl meč z pochvy. Snažil se vyvarovat sebemenšího zvuku, ale i tak čepel při vytažení tiše zasyčela. Richardovi se do žil začal vlévat hněv meče.

Současně s tím, jak vytahoval meč, se začal opatrně přibližovat směrem k místu, kde zahlédl pohyb. Kdykoliv se podíval jinam, měl pocit, že koutkem oka na původním místě zachytil jakýsi tvar. Ale kdykoliv se tam podíval přímo, neviděl nic. Nevěděl, zda ho takto jen mámí zrak, nebo zda tam skutečně něco je.

Dobře si uvědomoval, že ve tmě může být periferní vidění daleko přesnější než přímý pohled. Byl zálesák a stopař a strávil v přírodě mnoho nocí. Často využíval techniku, že se nedíval přímo na to, co potřeboval vidět, ale upíral místo toho pohled stranou. V noci fungovalo periferní vidění lépe než přímý pohled. Od doby, kdy opustil lesy, ve kterých vyrůstal, se naučil ještě pár dalších triků. Například to, že v šermířském souboji je neocenitelná schopnost v duchu se soustředit na soupeře vnímaného periferním viděním, aniž by na něj člověk musel upřít zrak.

Nestihl učinit ani tři kroky, když na nakročené noze ucítil něco, co tam být nemělo, lehký kontakt, skoro jako by narazil do nízko ležící větve. Okamžitě zastavil, aniž by na neznámou překážku zatlačil. Znovu něco ucítil, ale tentokrát silněji. Páchlo to jako pálící se látka.

Vzápětí na holeni ucítil intenzivní žár. Rychle, a aniž by vydal sebemenší zvuk, se stáhl.

Richard neměl sebemenší tušení, čeho se vlastně dotkl. Nemohlo to být nic přirozeného. Mohl se domnívat, že šlo o nastražený drát, který měl bytost číhající v lesích varovat před vetřelci, ale žádný obyčejný drát by ho takhle nespálil.

Ať už to bylo cokoliv, když odtahoval nohu, drželo se to chvíli jeho kalhot, jako by to bylo lepkavé. Když se osvobodil, kradmý pohyb mezi stromy náhle ustal, jako by si neznámá bytost uvědomila, že Richard s onou pálivou věd přerušil kontakt. Smrtící ticho, které se rozhostilo nad krajinou, Richarda vyvádělo z míry.

Mlha byla příliš jemná, než aby bylo slyšet, jak padá na listí, a na borovicových šiškách se nesráželo tolik vlhkosti, aby se vytvořily kapky. Kromě toho to, co zaslechl, nebyl zvuk dopadajících dešťových kapek. Soustředil pozornost na temné stíny a snažil se odhalit, co ho v temnotě ohrožuje.

Pak se to začalo pohybovat znovu, ale tentokrát rychleji a jakoby cílevědoměji. Tichý zvuk šeptal mezi větvemi stromů a připomínal mu skřípot bruslí na hladkém ledě.

Když Richard ucouvl, narazilo mu něco do druhé nohy. Bylo to lepkavé stejně jako věc, do níž se chytil předtím. I toto ho na dotek pálilo.

Když se obrátil, aby se podíval, co to je, otřelo se mu něco o paži těsně nad loktem. Neměl na sobě košili, a proto se mu ona lepkavá věc okamžitě vpálila do masa. Ucukl rukou zpátky, a pak ustoupil od věci dotýkající se jeho nohy. Rukou, ve které držel meč, se mlčky dotkl rány na levé paži, z níž mu nahoru i dolů vystřelovala žhavá bolest. Okamžitě na prstech ucítil krev. Pocítil hněv, a spolu se zuřivostí meče ho málem přemohl a zbavil smyslu pro opatrnost.

Ovládl se a pomalu se obrátil. Snažil se rozeznat, co se skrývá ve tmě mezi stromy a co tam nepatří. Na čepel jeho meče dopadl jako břitva tenký paprsek rudého světla nad horizontem a vypadalo to, jako by se vyleštěný kov koupal v krvi. Jeho lesk barevně ladil se skutečnou krví, již měl Richard na prstech svírajících jílec.

Okolní stíny se k němu začaly stahovat. Ať už to bylo cokoliv, při pohybu to lehce rozhoupávalo větve stromů a jemně odstrkovalo listí a křoviska. Richard se domníval, že ten tichý syčivý zvuk je důsledkem toho, jak se při dotyku pálí tráva a listí stromů. Teď mu došlo, že pach spáleniny, který na začátku ucítil, byl pachem spáleného listí. Netušil však, zda má co do činění s jakousi neznámou bytostí, nebo je jen podivným přírodním úkazem. Nebýt ostré bolesti, která ho sužovala, pochyboval by o svých smyslech a uvažoval by, zda se mu to všechno jen nezdá. Ale krev, která mu stékala po paži, byla až příliš skutečná.

Richard instinktivně cítil, že mu ubíhá čas.

Kapitola druhá

Richard před sebe tiše a rychle pozvedl meč, očekávaje útok. Nevěděl, o jaký druh útoku půjde, ale byl připraven. Krátce se chladivou čepelí dotkl čela.

Tiše zašeptal slova „v čepeli budiž pravda". Těmito slovy se připravoval na cokoliv, co ho v příštích okamžicích čekalo.

Na holou hruď mu dopadlo několik dešťových kapek. Zpočátku dopadaly na zem jen sporadicky, ale postupně se slabě rozpršelo. Lesním tichem se rozezněl šepot vody dopadající do korun stromů a na spadané listí na zemi. Richard zamrkal, aby dostal vodu z očí.

Pak náhle uslyšel, jak se k němu někdo spěšně přibližuje. Rozeznal Cařin způsob chůze. Zřejmě hlídala podél perimetru tábora a zaslechla totéž co on. Richard Caru znal, a proto ho ani v nejmenším nepřekvapilo, že jí nic neuniklo.

Ale pod rouškou dopadajících kapek Richard stále slyšel ten jemný syčivý zvuk a tu a tam zahlédl, jak se nepřirozeně pohnula malá větévka nebo list. Něco se k němu stále blížilo a stahovalo kolem něj. Cosi lepkavého se dotklo jeho levé paže. Trhl sebou, ustoupil o krok a odtáhl ruku. Ucítil pálivou bolest. Horká krev mu teď vytékala z ran na dvou místech. Cítil, jak se ho něco dotklo zezadu na noze. Okamžitě se odtáhl.

Cara vyrazila zpoza stromů nedaleko něj. Rozhodně se nesnažila nijak skrývat. Otevřela dvířka malé lucerny, kterou s sebou nesla, a nechala paprsek světla dopadnout na tábořiště.

Richard konečně uviděl cosi, co mu připadalo jako zvláštní temná pavučina z podivného materiálu, jejíž vlákna vedla všude kolem něj a byla vetkána mezi stromy, větve a křoviska, a podobala se tlustým la-

nům z jakési pružné organické hmoty. Netušil, o co jde, ani jak se to ocitlo všude kolem něj.

„Lorde Rahle! Jsi v pořádku?"

„Ano. Zůstaň, kde jsi."

„Co se děje?"

„To si zatím nejsem jistý."

Zvuk zazněl blíž, neboť se nehybná temná vlákna začala znovu stahovat kolem něj. Jedno se mu přitisklo na záda. Okamžitě ucukl, otočil se a přeťal je mečem.

Jakmile vlákno přesekl, celá síť se napjala a stáhla se k němu ještě víc.

Cara otevřela naplno dvířka lucerny v naději, že uvidí lépe. Richard náhle uviděl, že blyštivá vlákna kolem něj vytvářejí jakýsi kokon. Všiml si, že se mu křižují nad hlavou. Byla tak blízko, že mu pomalu začínal docházet prostor k pohybu.

V záblesku porozumění pochopil, co vydávalo onen hedvábný zvuk, který předtím slyšel. Lesem se pohybovalo něco, co kolem něj spřádalo vlákna, jako jakýsi podivný pavouk. Vlákna však byla silná jako mužské zápěstí. Netušil, co je to za hmotu. Věděl však, že vlákna jsou na dotek lepkavá a že na místech, kde se dotkla jeho těla, zanechala bolestivé spáleniny.

Viděl Caru svírající lucernu, jak přechází ze strany na stranu a snaží se k němu dostat.

„Caro, drž se zpátky! Spálí tě to, jestli se toho dotkneš."

„Spálí mě to?"

„Ano, je to jako kyselina. A lepkavé. Drž se od toho dál, nebo se v tom zachytíš a nedostaneš se pryč."

„Ale jak se odtamtud chceš dostat ty?"

„Prostě si cestu ven prosekám. Zůstaň, kde jsi, já k tobě dorazím."

Když se vlákna po jeho levici sevřela těsněji kolem něj, napřáhl meč a sekl do nich. Čepel meče se zablýskla ve světle Cařiny lucerny. Vlákna rozťatá čepelí sebou švihla, jako by byla předtím napjatá. Některá se zachytila na kmenech nebo větvích stromů a zůstala viset dolů jako podivné popínavé rostliny. Ve světle lucerny Richard viděl, jak se listy, které s vlákny přišly do kontaktu, chvějí a krabatí.

Ať už pavučinu spřádalo cokoliv, Richard to neviděl.

Rozpršelo se trochu víc. Cara se neustále snažila nalézt k Richardovi cestu. „Myslím, že bych mohla..."

„Ne!" vykřikl na ni. „Už jsem ti říkal, aby ses držela dál!"

Richard máchl mečem proti tlustým temným vláknům, kdykoliv se k němu přiblížila. Snažil se odhalit strukturu sítě, která se kolem něj stahovala, a mečem se pokoušel vysekat v ní díru. Ale nedařilo se mu to. Uvolněná vlákna mu zůstávala viset na čepeli, ale síť kolem něj byla stále neprůchodná.

„Chci ti pomoci tu věc zastavit!" zavolala Cara nazpátek. Dychtila Richarda osvobodit.

„Uvízla bys v tom taky a nebyla mi pak k ničemu. Drž se zpátky. Už jsem ti řekl, abys počkala, dokud se k tobě neprosekám."

To ji nakonec zřejmě přesvědčilo, aby pokusů se k němu probojovat zanechala. Zůstala stát na místě, napůl přikrčená, a frustrovaně svírala rty. V ruce držela Agiel a zcela zjevně byla bezradná. Nechtěla překročit Richardovy příkazy a uvědomovala si, že to, co jí řekl, dává smysl. Současně mu však chtěla stát v této bitvě po boku.

Byla to podivná bitva. Zdálo se, že v ní není kam spěchat. Trhliny, které mezi vlákny prosekal, zřejmě pavučině nepůsobily žádnou újmu. Pomalé nenásilné přibližování černých vláken jako by ho mělo ukolébat do bezstarostnosti. Na první pohled se zdálo, že má spoustu času analyzovat situaci a hledat únikovou cestu.

Navzdory tiché nehybnosti a klamavému poklidu byl Richard pastí, ve které se ocitl, velice rozrušen. Nechtěl se nechat ukolébat do nečinnosti, a proto znovu máchl mečem a zaťal jej do stěny propletených vláken.

Viděl, že navzdory jeho snaze se v lese kolem něj objevují další a další vlákna. Pavučina se sama zacelovala. Za každý tucet vláken, který přesekl, jich další dva tucty přibyly. Neustále pátral zrakem v lese a snažil se zpozorovat to, co pavučinu vytváří, aby mohl přímo zaútočit na příčinu a nemusel bojovat s důsledkem. Navzdory vší snaze však nic nespatřil. Zlověstná černá lana se pohybovala mezi kmeny stromů a kravinami, jejich počet se neustále násobil a síť kolem Richarda houstla.

Přestože se zdálo, že má dost času, věděl, že tomuto pocitu nesmí podlehnout. Moc dobře si uvědomoval, že mu čas rychle dochází. Síli-

la v něm panika. Spáleniny, které utrpěl, ho bolely. Bolest mu připomínala osud, který na něj čeká, pokud neunikne. Věděl, že nastane chvíle, kdy už nebude mít prostor ani na to, aby se rozmáchl. Věděl, že jakmile se past spletená kolem něj dostatečně stáhne, bude to znamenat jeho smrt. Pochyboval však, že bude rychlá.

Síť kolem něj se zesilovala a stahovala k němu. Richard zaútočil. Zuřivě sekal v šílené snaze se prosekat z pasti. Pokaždé když ťal mečem, na čepeli ulpěla další a další lepkavá vlákna. Čím více sekal, tím více vláken omotávalo jeho meč. Váha navíc začala jeho pohyby významně zpomalovat.

Povšiml si, že přesekaná vlákna nejenže ulpívají na čepeli jeho meče, ale navíc se začínají spojovat se zbytkem sítě, takže už jen pohnout mečem začal být nadlidský úkol. Připadal si jako moucha chycená v pavučině. Vyvinul značné úsilí, aby meč od stěny vláken odtrhl. Vlákna visící na čepeli se natáhla jako gumové provazy a odtrhla se.

Bylo to poprvé, kdy se Richard setkal s protivníkem, který pro jeho meč představoval takový problém. Richard mečem v minulosti už přesekával zbroje i železné tyče. Tato lepkavá hmota se sice dala přeseknout, ale pak se přichytila na čepel a lepila se ke všemu, čeho se dotkla.

Vzpomněl si, jak se ho Adie jednou zeptala, jestli jsou podle něj silnější zuby nebo jazyk. Poukázala na to, že jazyk je silnější, i když je mnohem měkčí, neboť vydrží mnohem déle i poté, co se zuby otupí a vypadají. I když to bylo v jiném kontextu, současná jeho situace dávala jejím slovům nový děsivý význam.

Některá z lepkavých vláken mu ulpěla na noze. Když odtáhl meč, ulpělo mu vlákno na pravé paži. Vykřikl bolestí a klesl na kolena.

„Lorde Rahle!"

„Zůstaň, kde jsi!" zavolal dřív, než se k němu Cara znovu pokusila dostat. „Jsem v pořádku. Jen zůstaň, kde jsi."

Nabral do dlaně hrst listí, kůry a hlíny a použil je jako ochranu, když si tu temnou lepkavou hmotu strhával z paže. Pálivá bolest způsobila, že téměř zapomněl na všechno ostatní kromě toho, jak se dostat ven.

Současně s tím, jak se k němu vláknitá struktura přibližovala, ohýbala vlákna malé stromky, které jim stály v cestě. Větve praskaly. Ko-

runy mohutných stromů se ohýbaly. Nad lesem se vznášel nevábný pach spáleniny.

Navzdory tomu, že jím proudila zuřivost meče a s ní vyplouval na povrch i jeho vlastní hněv, si Richard uvědomoval, že bitvu prohrává. Kdykoliv zaťal do pavučiny, rozseknutá vlákna se slepila s ostatními a uzavřela průrvu. Navzdory tomu, že si prosekával cestu, se celá síť splétala stále silněji a vytvářela neprůchodnou hrozivou stěnu.

Richardův pocit frustrace přemohla panika, neboť si uvědomil, že je opravdu v pasti. Strach dodal jeho svalům sílu a Richard začal sekat do vláken s obnovenou zuřivostí. V duchu si představoval, jak ho temná masa omotává, pálí mu kůži a stahuje se kolem něj tak dlouho, až ho nakonec zadusí, pokud ovšem dřív nezemře na následky popálenin.

Vší mocí Richard zvedal meč a znovu a znovu jím sekal do hrozivé pavučiny. Vlákna, která odťal, se jednoduše přilepila k ostatním. Některá odpadla, ale většina se jen křížem přilepila přes pavučinu a ještě ji posílila. Richard si uvědomil, že tím, co dělá, se výsledku nedobere.

„Lorde Rahle - musím se k tobě dostat."

Cara jasně chápala nebezpečí, v němž se ocitl, a chtěla najít způsob, jak mu pomoci. A stejně jako Richard, ani ona neměla ve skutečnosti představu, co dělat.

„Caro, poslouchej mě. Jestli se do té pavučiny chytíš, zemřeš. Drž se od ní dál a v žádném případě se jí nedotýkej svým Agielem. Já něco vymyslím."

„Tak si pospěš, než bude pozdě."

Jako by se nesnažil. „Jen mi dej minutku, abych se zamyslel."

Třásl se, snaže se popadnout dech. Zády se opřel o kmen velikého smrku, pod kterým si původně rozložil své lůžko. Takto měl alespoň trochu chráněná záda a mohl se lépe soustředit. Kolem stromu již mnoho místa nezbývalo a zanedlouho i tento prostor zmizí. Po pažích mu tekla krev z ran, které utržil při styku s černou substancí. V ranách mu pulzovalo a šířila se z nich do celého těla veliká bolest. O to hůř se mu přemýšlelo. Potřeboval najít způsob, jak se z pavučiny dostat dřív, než ho úplně obklopí.

A pak ho to napadlo.

Musí meč použít k tomu, k čemu se hodí nejlépe.

Aniž by dál plýtval časem, odstoupil Richard od kmene stromu, otočil se, napřáhl a vší mocí švihl mečem tak silně, jak jen dokázal. Věděl, že na tom závisí jeho život, a proto do úderu vložil veškerý svůj hněv a veškerou energii, kterou měl. Hrot zasvištěl a čepel se dala bleskovou rychlostí do pohybu.

Ostří meče se zakouslo do kmene stromu se zaduněním, které zlověstně přehlušilo šepot dopadajících dešťových kapek. Kmen stromu se zachvěl. Do vzduchu vylétla sprška dřevěných třísek. Menší úlomky a kousky kůry se zachytily v lepkavé pavučině.

Mocný smrk zasténal a jeho koruna se začala naklánět k zemi, tlačíc před sebou lepkavá vlákna zamotaná kolem. Strom se začal kácet rychleji, jeho padající kmen se prodíral mezi ostatními menšími stromy, rval na kusy jejich koruny a ohýbal je k zemi.

Stejně tak trhal spletená vlákna pavučiny, táhl je s sebou k zemi, a když dopadl, pohřbil je pod svým mohutným kmenem a hustými větvemi.

Než měla pavučina čas se znovu vytvořit nebo zacelit zející průrvu, vyskočil Richard na kmen a rozpřáhl ruce, aby udržel rovnováhu, než kmen zůstane klidně ležet. Kromě toho stále víc pršelo a kmen byl kluzký. Když se strom konečně s chvěním usadil, rozběhl se Richard po jeho délce a využil jej jako most vedoucí přes lepkavou síť vláken. Na hlavu mu padaly šišky a jehličí z okolních stromů.

Třesoucí se Richard doběhl na konec kmene a konečně se tak osvobodil z pasti. Cara už na něj čekala, napřáhla ruce a zachytila ho, aby po vlhké kůře neuklouzl.

„Co se to pro všechno na světě děje?" zeptala se ho, když seskočil na zem vedle ní.

Richard se stále ještě snažil popadnout dech. „Nemám nejmenší tušení."

„Podívej," řekla a ukázala na jeho meč.

Gumovitá substance, která lpěla na čepeli, se v dešti začala roztékat.

Síť vláken proplétající se celým lesem začala rovněž měknout a rozpadat se. Jakmile se struktura začala rozrušovat, déšť smýval další a další vlákna z větví a kmenů stromů. Vlákna dopadala na zem, kde v dešti syčela a tála jako sníh rozbředlý deštěm. V šedém světle úsvitu si

Richard mohl konečně udělat představu o mohutnosti hmoty, která síť kolem něj utvořila. Bylo jí obrovské množství. Zdálo se, že když strom pavučinu protrhl, porušil její soudržnost a ona se pak roztrhla a vlastní vahou zhroutila.

Chladný déšť stále sílil a smýval všechna temná vlákna z lesního porostu; ležela pak zkroucená na zemi a vypadala jako temné vnitřnosti jakéhosi velkého mrtvého monstra.

Richard otíral čepel meče o mokré křoví a trávu tak dlouho, dokud ji zcela neočistil.

Hmota ležící na zemi tála čím dál rychleji a vypařovala se v podobě šedé mlhy, která se následovně hromadila nad zemí. Dál mezi stíny stromů se tato temná mlha pomalu zvedala, připomínajíc páru stoupající za zimního dne z vnitřností čerstvé mrtvoly. Jemný vánek odnášel temné chuchvalce mlhy pryč do lesního šera.

Pod baldachýnem korun stromů se temná mlha podivným způsobem prudce změnila v inkoustově černý stín. V dalším okamžiku, dřív než Richardovi došlo, co se děje, se děsivé zjevení rozpadlo do tisíců mihotavých tvarů, které se rozletěly všemi směry. Jako by se obrovitý temný fantóm rozpadl do dešťových kapek, stínů a mlhy. V jediném okamžiku byl pryč.

Richardem projelo zamrazení.

Cara na to užasle hleděla. „Viděl jsi to?"

Richard přikývl. „Trochu mi to připomnělo zjevení, které si ke mně prorazilo cestu skrze hostinské pokoje v Altur'Rangu. Tehdy zmizelo stejně jako teď."

„Pak to musí být tatáž nestvůra."

Richard prozkoumal okolní stíny. „Myslím si to samé."

I Cara se pečlivě rozhlížela a pátrala po jakékoliv známce ohrožení. „Máme štěstí, že zrovna začalo pršet."

„Nemyslím, že za zmizení té pavučiny může déšť."

Vytřela si vodu z očí. „Tak co tedy?"

„Nejsem si jistý, ale možná se ta pavučina rozpadla prostě proto, že jsem z ní unikl."

„Neumím si představit nestvůru s takovou mocí, která by se nechala tak snadno odradit - tehdy i teď."

„Nic lepšího mě nenapadá. Ale vím o někom, kdo nám možná poradí." Uchopil Caru za paži. „Pojďme. Vezmeme si věci a zmizíme odsud."

Ukázala mezi stromy. „Ty běž pro koně. Já sbalím pokrývky. Usušit je můžeme později."

„Ne, chci, abychom toto místo opustili co nejrychleji." Rychle z vaku vytáhl relativně suchou košili a plášť. „Koně tu necháme. Jsou v ohradě, mají tam trávu i vodu a nějaký čas se o ně nemusíme starat."

„Ale koně by nás odsud odnesli rychleji."

Richard se stále pečlivě rozhlížel po okolí, i když si už na ruce navlékal rukávy košile. „Nemůžeme koně vést horským průsmykem - v některých místech je příliš úzký. A nemůžeme s nimi jít do Agadenské pustiny, kde žije Šota. Zatímco půjdeme za čarodějnicí, koně si zde mohou pořádně odpočinout. Až zjistíme, co ví Šota o Kahlanině zmizení, vrátíme se pro ně zpátky. Třeba Šota ví i to, jak se mám zbavit té nestvůry, která mě pronásleduje."

Cara přikývla. „Máš pravdu, až na to, že já bych se odsud ráda dostala co nejrychleji, a v tom by nám koně mohli pomoci."

Richard přidřepl a začal rychle balit svou pokrývku nasáklou vodou. „Ano, ale průsmyk je blízko a s koňmi ho nepřejdeme. Jak jsem už řekl, koně si potřebují odpočinout a k ničemu nám teď nebudou."

Cara si zabalila do batohu pár věcí, které měla venku. I ona vytáhla plášť. Pak si batoh přehodila přes rameno. „Měli bychom vzít alespoň věci, které máme v sedlových brašnách."

„Nechme je tam. Nechci s sebou nést víc, než je nutné. Zbytečná váha navíc by nás jen zpomalovala."

Cara se zahleděla do dáli skrze závoj deště. „Ale někdo by mohl ukrást naše zásoby."

„Zloději do blízkosti Šotina příbytku nechodí."

Zamračila se na něj. „Proč ne?"

„Šota a její společník těmito lesy často procházejí. Šota je poměrně nesnášenlivá ženská."

„Skvělé," zamumlala Cara.

Vyrazila za Richardem. „Napadlo tě vůbec, že je čarodějnice možná nebezpečnější než ta stvůra, co tě pronásleduje?"

Richard se na ni ohlédl přes rameno. „Vyspala ses dnes do růžova, co?"

Kapitola třetí

Poté co vystoupili nad linii hustého lesa a ocitli se v oblasti, kde rostly jen pokřivené stromky a kleč, změnil se déšť ve sněžení. Kvůli nehostinným podmínkám, které v této nadmořské výšce vládly, se větrem ošlehané zakrslé stromky kroutily do bizarních tvarů. Kromě stromů zde rostlo jen málo jiných rostlin. Kráčet mezi pokřivenými stromy bylo jako procházet se bažinou plnou utopenců, jejichž ruce ztuhlé v křeči vyčnívaly nad hladinu.

Mnozí lidé by do tohoto přízračného světa nevstoupili bez kouzelné ochrany, ale Richard nebyl pověrčivý. Po pravdě řečeno považoval pověrčivost za projev naprosté hlouposti, která sice často pramení z nevědomosti, ale to není žádná omluva. Richard dobře věděl, co se pod nánosem pověr skrývá. Lidé neschopní postarat se sami o sebe, lidé, kteří v životě neuspěli a nemají odvahu si to přiznat, svádějíc svůj osud na působení neznámých sil. Právě to bylo podle Richarda podstatou pověrčivosti a něco takového mu bylo z duše protivné.

Přestože Richarda také ovládla tajemná atmosféra tohoto místa, dobře věděl, proč stromy vyrostly zrovna takhle, a že na tom není nic tajemného. Věděl, že s pověrčivostí se lze vypořádat v zásadě dvěma způsoby. Pověrčivec by sem vstoupil jedině ověšen posvátnými talismany a amulety odhánějícími děsivé démony a nepochopitelné temné mocnosti. Doufal by, že se nad ním osud slituje a že zůstane ušetřen. Přestože lidé s naprostým přesvědčením prohlašovali, že tyto tajemné síly jsou pouhým smrtelníkům v zásadě neznámé, přesto bez jakýchkoliv důkazů věřili tomu, že talismany a podobné tretky mohou krvežíznivost těchto hrozivých sil utišit. Byli přesvědčeni, že jediné, co je opravdu důležité, je víra - jako by víra byla jakási magická záplata schopná zacelit všechny díry v logice jejich uvažování.

Richard věřil ve svobodnou vůli člověka, a proto praktikoval druhý způsob, jak se se strachem tohoto druhu vypořádat. Znamenalo to být pozorný, ostražitý a připravený nést zodpovědnost za svůj vlastní život a přežití. Rozpor mezi vírou v nevyhnutelnost osudu a ve svobodnou vůli byl v zásadě tím hlavním důvodem, proč nedůvěřoval proroctvím. Uvěřit v osud znamenalo vzdát se své svobodné vůle a také zodpovědnosti sám za sebe.

Když s Carou kráčeli pokrouceným lesem, rozhlížel se Richard pozorně kolem sebe, ale nespatřil žádné tajemné nestvůry ani pomstychtivé duchy. Nad stromy se vznášely jen sněhové vločky nesené větrem.

Až dosud putovali v žáru a vlhkosti pozdního léta. Kousavá zima vysoko v horách však činila výstup ještě obtížnějším. To, že předtím promokli, jim na náladě nepřidávalo. Richard byl z prudkého stoupání sice vyčerpaný, ale věděl, že vzhledem k tomu, jak jsou promočení, musí pokračovat ve výstupu co nejrychleji. V opačném případě by je zima mohla přemoci. Moc dobře věděl, že svůdná píseň chladu dokáže lidi přesvědčit, aby se zastavili a posadili se ke krátkému odpočinku. Pak už je ale jen krůček k tomu propadnout spánku, a smrti, která za jeho hebkým závojem číhá. Jak Zedd jednou trefně poznamenal, mrtvý je mrtvý. Richard věděl, že nebude o nic méně mrtvý, zemře-li zimou, než zasáhne-li ho šíp.

A co víc, on i Cara dychtili urazit od pasti, která se Richardovi málem stala osudnou v tábořišti, co největší vzdálenost. Spáleniny z krátkého kontaktu se smrtícími vlákny se mu pokryly puchýři. Otřásl se při pomyšlení na osud, jemuž jen o vlásek unikl.

Současně se mu příliš nechtělo vstupovat do Šotina doupěte v Agadenské pustině. Když tam byl naposledy, Šota mu řekla, že pokud se ještě někdy vrátí, zabije ho. Richard o jejích slovech nepochyboval, ani o jejích schopnostech tuto hrozbu naplnit. I tak byl ale přesvědčen, že Šota představuje jeho největší šanci, jak získat pomoc nezbytnou k nalezení Kahlan.

Zoufale potřeboval někoho, kdo mu řekne něco užitečného, a když si prošel seznam věcí, které může udělat, a lidí, které může vyzpovídat, vyšlo mu, že nejvíce pomoci a poradit mu může právě Šota. Věděl, že Zedd a jiní by mu pravděpodobně pomohli a poradili také, ale Richard

nakonec vždycky zjistil, že jedině Šota ho nejspíš dokáže navést správným směrem. Zvolil proto ji.

Když Richard vzhlédl, uviděl skrze vířící sníh zasněžený vrcholek. O něco dál se po otevřené ploše příkrého srázu klikatila stezka vedoucí do průsmyku. Nad šedými horami visely těžké mraky. Chomáče mlhy značně snižovaly viditelnost. Když se mlha občas roztrhla, naskytl se poutníkům hrozivý pohled dolů ze srázu. Tento pohled jim pokaždé připomněl, jak je cesta kluzká a jak málo stačí, aby se zřítili do hlubiny.

Zavál studený vítr, ženoucí jim do tváří ledové krystalky. Richard se co nejtěsněji zabalil do pláště. Vyšli z ochranného krytu stromů a stoupali vzhůru po holém úbočí. Museli bojovat nejen proti převýšení, ale také proti větru. Richard se nahrbil a kráčel kupředu se skloněnou hlavou. Vítr mu pokryl plášť ledovou krustou.

Vzhledem k větru, který horským průsmykem vál, bylo mluvení přinejmenším obtížné. Převýšení a vyčerpání způsobily, že se ani jednomu nedostávalo dechu na rozhovor. Richarda stálo mnoho námahy i samotné dýchání, a podle výrazu na Cařině tváři poznal, že se dívka cítí stejně vyčerpaná jako on.

Richard neměl stejně na rozhovor náladu. Rozmlouval s Carou celé dny a nikdy se nikam nedostal. Cara se zdála být stejně frustrovaná z jeho otázek, jako byl on z jejích odpovědí. Richard věděl, že Cara jeho otázky považuje za absurdní; jemu zase připadaly absurdní její odpovědi. Nesrovnalosti a trhliny vCařiných vzpomínkách ho nejprve naplnily zklamáním, později ho začaly mást a nakonec dohánět k šílenství. Několikrát se musel kousnout do jazyka a připomenout si, že to Cara nedělá schválně. Věděl, že kdyby Cara mohla po pravdě říci to, co chce Richard slyšet, s radostí by to udělala. Věděl také, že kdyby lhala, nepomůže mu to nijak získat Kahlan zpátky. Potřeboval pravdu; to byl koneckonců důvod, proč šel navštívit Šotu.

Richard systematicky probíral dlouhý seznam období, kdy byla Cara s ním a Kahlan. Cara si však na události, které byly z Richardova pohledu naprosto zásadní a jednoznačné, vzpomínala způsobem, který neodpovídal tomu, co se skutečně stalo. V řadě případů, jako třeba když se Richard vydal do Chrámu větrů, si Cara jednoduše nevzpomínala na klíčové události, ve kterých vystupovala Kahlan. V jiných pří-

padech si zase Cara pamatovala něco úplně jiného, než co se doopravdy stalo.

Alespoň podle Richardových vzpomínek. Zažíval chvíle deprese, propadaje obavám, že si to všechno právě on pamatuje špatně. Cara o tom byla naprosto přesvědčená, a Nicci koneckonců také. Věřila, že si pamatuje věci, které se nikdy nestaly. I když to nahlas nikdy nevyslovila a snažila se to nedávat příliš najevo, čím víc spolu mluvili o minulosti, tím víc nabývala přesvědčení, že jeho iluze o neexistující manželce zaplavují jeho vzpomínky jako přílivové vlny.

Ale Richardovy jasné a jednoznačné vzpomínky ho vždycky přivedly zpátky k pevnému přesvědčení, že je Kahlan skutečná.

Cařiny vzpomínky na jisté události byly velmi jasné a velmi se lišily od jeho. V jiných věcech byly její vzpomínky naopak překvapivě zastřené. Protože si Richard z minulosti pamatoval něco úplně jiného než Cara, Mord-Sitha stále více nabývala přesvědčení, že Richardův stav je vážný, a že je to s ním horší, než se původně obávala. Přestože ji to naplňovalo smutkem, Richard se jí neúnavně vyptával dál.

Cara se jako jediná z Mord-Sith zúčastnila svatby Richarda a Kahlan. Richard věděl, že taková událost by pro ni musela být nesmírně významná, a Cara si přitom pamatovala jen to, že se s Richardem vypravila do vesnice Bahenního lidu. A proč tam tedy šli, když ne kvůli svatbě? Cara odpověděla, že neví jistě, proč tam šli, ale že k tomu měl Richard určitě své důvody; její povinností je jít tam, kam jde on, a chránit ho, ne se vyptávat na jeho motivy. Richard měl sto chutí rvát si vlasy zoufalstvím.

Cara si nevzpomínala, že ona, Kahlan a Richard společně cestovali na místo svatby pomocí slif. Tehdy se Cara velice bála vstoupit do studny slif a nadechnout se toho, co vypadalo jako oživlá rtuť. Teď si však vůbec neuvědomovala, že by jí Kahlan kdy pomohla překonat její úzkost z cesty pomocí té magické bytosti. Cara si vzpomínala, že ve vesnici Bahenního lidu byl také Zedd, a že se tam krátce objevila i Šota. Nevzpomínala si však, že čarodějnice přišla nabídnout Kahlan náhrdelník jako svatební dar a důkaz příměří. Místo toho si vzpomínala, že tam Šota přišla Richardovi pogratulovat, že návštěvou Chrámu větrů zastavil nákazu.

Když se Richard ptal Cary na čaroděje Mariina, vraha, kterého na něj poslal Jagang, bez potíží si vzpomněla, že čaroděj chtěl Richarda zabít, ale nepamatovala si nic, co se týkalo Kahlan. Když se jí zeptal, jak si pro všechno na světě myslí, že by se vůbec dostal do Chrámu větrů, a jak by se uzdravil od nákazy nebýt Kahlaniny pomoci, Cara jen pokrčila rameny a odvětila: „Lorde Rahle, jsi čaroděj a v takových věcech se vyznáš - já nikoliv. Je mi líto, ale nemohu ti popsat, jak jsi s pomocí svého daru dokázal všechny ty úžasné věci. Nevím, jak funguje magie. Vím jen, co jsi s její pomocí učinil. Vzpomínám si, žes vždy dělal to, co jsi musel, aby vše fungovalo podle tvých představ. Zrovna tak ti nedokážu říci, jak jsi mě uzdravil. Vím jen, žes použil svůj dar a udělal, co bylo potřeba. Jsi magie proti magii; je to tvá práce. Prostě si nevzpomínám na ženu, která ti podle tvých slov pomáhala. Kvůli tobě bych si přála, abych si na ni vzpomněla, ale nemohu."

Každý okamžik, ve kterém vystupovala Kahlan, si Cara pamatovala buď jinak, než se odehrál, nebo vůbec ne. Na Richardovy otázky vzpomínala alternativními verzemi příhod, které je společně potkaly. A v případech, kdy něco takového nebylo možné, si jednoduše nepamatovala vůbec nic. Richardovi se zdálo zjevné, že v její verzi událostí jsou tisíce drobných nesrovnalostí, které vůbec nedávají smysl; Cara si byla naopak jistá, že její líčení je prosté, jednoznačné a zcela přímočaré.

Říci, že ho snaha přesvědčit Caru o tom, že Kahlan skutečně existuje, vyčerpávala, ani zdaleka nevystihovalo hloubku Richardova zoufalství.

Když se Richard snad posté přesvědčil, že je zbytečné dále vzpomínat, ztratil o další pokusy zájem. Cara si na Kahlan zkrátka nepamatovala, jako by se její mysl před některými událostmi zcela uzavřela.

Richard si uvědomil, že musí existovat racionální příčina, nejspíš kouzlo nebo něco podobného, co mění vzpomínky všech lidí okolo něj. Začal se smiřovat se skutečností, že pokud to tak je - a ono to tak být muselo - neexistuje nic, co by Caru přimělo si na Kahlan vzpomenout.

A co bylo horší, začal si uvědomovat, že tyto pokusy přimět ostatní, aby si vzpomněli, jsou ve skutečnosti nebezpečné, neboť odvádějí jeho samotného od snahy Kahlan najít.

Richard se ohlédl, aby se ujistil, že se Cara na příkrém horském srázu drží těsně za ním. Člověk nemusel chodit v rozeklaných horách obklopujících Agadenskou pustinu nijak daleko, aby našel útes, ze kterého se dalo snadno spadnout do hlubiny. Pod nánosem čerstvého sněhu číhal zrádný kluzký mech a uvolněné kameny čekající na nohu neopatrného poutníka.

Viditelnost se zhoršila a Richard nechtěl s Carou ztratit kontakt. Ve vytí větru by se jen těžko uslyšeli, kdyby se rozdělili, a jejich stopy by vítr během několika krátkých okamžiků zavál sněhem. Když se přesvědčil, že se od něj Cara drží na délku paže, obrátil se, aby se dál prodíral zuřivými nápory větru.

Když se vším opakovaně zaobíral, došla mu jedna věc. Neustále se snažil přijít na to, která událost by ostatním připomněla existenci Kahlan. Kvůli tomu upadl do pastí, neboť zasvětil své myšlenky a snahu problému, nikoliv jeho řešení. Již od mládí ho Zedd učil, aby nikdy nepouštěl ze zřetele svůj cíl - nacházet řešení a nezabývat se tím, co je nepodstatné.

Richard sám sobě slíbil, že na to bude do budoucna pamatovat. Cara, Nicci i Viktor měli vždycky po ruce odpověď, která nesrovnalosti v jejich vzpomínkách vysvětlovala. Žádný z nich si události nepamatoval tak, jak se odehrály. Tím, že sám vzpomínal na významné události, které s Kahlan prožili, a přemítal nad tím, jak nemožné je zapomenout na něco tak důležitého, se jen vzdaloval skutečnému řešení problému. A Kahlanin život přitom visel na vlásku.

Musel ovládnout své pocity, přestat si zoufat nad problémem a soustředit se výhradně na řešení.

Ale ovládnout city a odsunout je stranou bylo obtížné. Jako by sám sobě nařizoval zapomenout na Kahlan, i když po ní pátrá. V jeho životě s ní hrály vzpomínky rozhodující úlohu. Cesta za Šotou mu ji jen připomínala. Poprvé se s čarodějnicí setkal, když doprovázel Kahlan, která chtěla Šotu požádat o pomoc při hledání poslední schránky Ordenu.

Kahlan byla s Richardovým životem nerozlučně spjata. Již jako chlapec věděl o její existenci, neboť nesla titul zpovědnice. Znal ji z doslechu dlouho předtím, než se s ní onoho památného dne setkal v lesích Hartlandu.

Když byl ještě chlapec, řekl mu jednou George Cypher, muž, jehož dlouho považoval za otce, že do Západozemí přinesl tajnou knihu, kterou zachránil před velkým nebezpečím. Řekl Richardovi, že dokud ta kniha existuje, hrozí každému, kdo je v její blízkostí, strašlivý osud, ale že se nedokáže přimět, aby knihu zničil, neboť obsahuje neocenitelné znalostí. Existoval jen jeden způsob, jak eliminovat nebezpečí, že kniha padne do nesprávných rukou, a současně zachránit její obsah. Někdo se musel obsah naučit nazpaměť, aby pak knihu bylo možné spálit. George Cypher si k nelehkému úkolu vybral Richarda.

Začal ho brávat na tajné místo hluboko v lesích, a den za dnem, týden za týdnem se díval, jak Richard sedí a čte knihu pořád dokola. Sám se do knihy nikdy nepodíval; byla to Richardova zodpovědnost.

Po dlouhé době čtení a memorování začal Richard zapisovat to, co si zapamatoval. Pak porovnával své zápisky s obsahem knihy. Zpočátku dělal spoustu chyb, ale postupně se zlepšoval. Papíry se zápisky jeho otec pokaždé spálil. Richard to celé nesčetněkrát opakoval. Jeho otec se často omlouval za břímě, které na Richarda vložil, ale Richard si nikdy nestěžoval; považoval za čest, že mu otec svěřil takovou zodpovědnost. I když byl mladý a nerozuměl všemu, co četl, dokázal pochopit, o jak důležité dílo se jedná. Uvědomil si, že kniha se zaobírá složitými procedurami, které se týkají magie. Skutečné magie.

Po čase dokázal Richard nakonec zapsat celou knihu od začátku do konce bez jediné chyby. Učinil to stokrát za sebou. Teprve pak byl spokojený, protože získal jistotu, že nikdy nezapomene jediné slovo. Věděl, že zná nejen text knihy, ale i její charakteristickou větnou skladbu. Uvědomoval si, že vynechání jediného slova by mohlo mít nedozírné následky.

Když svého otce ujistil, že si celý obsah knihy pamatuje, ukryli ji zpátky na tajné místo mezi kameny a nechali ji tam tři roky. Potom se jednoho podzimního dne vrátili a znovu starobylou knihu vytáhli. Otec Richardovi řekl, že pokud teď znovu dokáže zapsat její obsah bez jediné chyby, mohou být oba spokojení, neboť to bude důkazem, že se chlapec knihu dokonale naučil. Potom ji mohou společně spálit. Richard bez zaváhání zapsal její obsah od začátku až k poslednímu slovu. Když svou práci porovnal s obsahem knihy, potvrdilo se to, co již věděl: neudělal jedinou chybu.

Společně s otcem připravili dříví na oheň a zapálili je. Žár byl tak velký, až museli ustoupit. Jeho otec mu podal knihu a řekl mu, že pokud si je jistý, měl by knihu hodit do ohně. Richard držel *Knihu známých stínů* v náruči a přejížděl prsty po její tlusté kožené vazbě. Držel v náručí nejen důvěru svého otce, ale také důvěru všech ostatních lidí na celém světě. Pocítil naplno váhu té zodpovědnosti, a přesto knihu do ohně odhodil. Tehdy přestal být dítětem.

Když kniha vzplála, zvedl se z ní nejen žár, ale také chlad, a z knihy vytryskly proudy barevného světla. Nad plameny se začaly vytvářet přízračné tvary. Richard věděl, že teď poprvé vidí skutečnou magii - nejen trik šikovného iluzionisty, ale opravdovou magii, která ve světě existovala, magii, která má své vlastní zákony fungování tak jako všechno ostatní. A některé z těch zákonů byly v knize, kterou se naučil.

Ale na počátku toho dne v lesích, kdy ještě jako chlapec knihu poprvé otevřel, se svým způsobem setkal s Kahlan. *Kniha známých stínů* začínala slovy: *Ověření pravdivosti slov Knihy známých stínů, když jsou vyslovována někým jiným než tím, kdo ovládá schránky, může být zajištěno pouze zpovědnicí...*

Kahlan byla poslední zpovědnicí.

Toho dne, kdy ji potkal, Richard pátral po stopách, které by pomohly objasnit vraždu jeho otce. Darken Rahl se pokoušel ovládnout schránky Ordenu, a aby je mohl otevřít, potřeboval informace z *Knihy známých stínů.* Nevěděl, že v té době existovaly pouze v Richardově paměti a že k jejich ověření by potřeboval zpovědnici: Kahlan.

Ta kniha svým způsobem Richarda a Kahlan spojila. Stejně tak je spojily událostí, které se ke knize pojily od chvíle, kdy ji Richard poprvé otevřel a uviděl to zvláštní slovo „zpovědnice".

Když toho dne Kahlan potkal poprvé, připadalo mu, že ji zná odjakživa. A svým způsobem tomu tak bylo. Svým způsobem hrála Kahlan v jeho životě roli už od jeho chlapeckých let, neboť se stala součástí jeho myšlenek.

Když ji tehdy poprvé uviděl stát na lesní cestě, jeho život se náhle naplnil, i když ještě nevěděl, že je Kahlan poslední zpovědnice, která zůstala naživu. Jeho rozhodnutí Kahlan pomoci, které toho dne učinil,

bylo činem svobodné vůle. Tento čin se odehrál ještě předtím, než do věci mohlo promluvit proroctví.

Kahlan se stala natolik jeho součástí, tvořila takovou část jeho světa, že si nedokázal představit, co by si bez ní počal. Byla naplněním jeho života. Věděl, že ji musí najít. Přišel čas přestat se zabývat podružnými detaily a najít řešení problému.

Ze vzpomínek ho vytrhl závan mrazivého větru. Richard se zahleděl do dáli a pak ukázal před sebe. „Támhle," řekl.

Cara kráčející za ním se zarazila a zahleděla se přes Richardovo rameno do víncích sněhových vloček. Po chvíli se jí podařilo rozeznat úzkou stezku vedoucí podél úbočí hory. Když se na ni Richard znovu ohlédl, přikývla, aby mu dala najevo, že cestu, která obloukem obcházela ledové pole pokrývající vrcholek hory, viděla.

Sníh se začal hromadit a cesta mizela pod jeho závějemi. Richard byl rád, že je stezka poměrně vyšlapaná, takže ji stále ještě bylo možné rozeznat. Počasí se zhoršovalo. Terén byl zasněžený a jen ladná křivka prohlubně ukazovala, kde se cesta skrývá. Vedle sebe měli příkrý sráz a pod sebou hlubinu.

Brodili se sněhem, který jim teď sahal až po kotníky, a po nějaké době se Richard opět ohlédl přes rameno. „Tohle je nejvyšší bod. Brzy začneme klesat, a dole bude tepleji."

„Chceš říct, že se vrátíme zpátky do deště dřív, než budeme mít vůbec příležitost sestoupit do nížiny a ohřát se," zamumlala.

Richard velmi dobře chápal její nespokojenost, ale nemohl jí poskytnout sebemenší naději, že se to brzy zlepší.

„Vlastně ano," řekl.

Z bílých závojů sněhu náhle vyletělo cosi malého a tmavého. Richard to sice uviděl, ale dříve, než stihl zareagovat, mu to podrazilo nohy.

Kapitola čtvrtá

Richard ve zlomku vteřiny spatřil, jak se pod ním mihla země, když mu nohy vystřelily do vzduchu, a pak viděl všude kolem jen bílo. Na okamžik nedokázal rozlišit, kde je nahoře a kde dole a kde se nachází on ve vztahu ke svému okolí.

A vzápětí plnou vahou dopadl na zem a začal ihned klouzat ze svahu dolů. Sníh ztlumil jeho pád jen málo. Náraz Richardovi vyrazil vzduch z plic. Kutálel se a zemi viděl vždy jen v krátkých záblescích. Svět se bláznivě točil. Řítil se stále rychleji dolů z prudce se svažujícího srázu a rychle si uvědomil, že nad svým pádem musí získat kontrolu, jinak bude zle.

Všechno se to odehrálo tak rychle a neočekávaně, že Richard neměl čas se na dopad připravit. V tuto chvíli mu to však připadalo jako ubohá výmluva a nepřinášelo mu to žádnou útěchu. Převalil se přes vyvýšeninu ze ztvrdlé hlíny a na druhé straně dopadl na hruď. Tváří dolů stále klouzal z úbočí a zoufale lapal po dechu. Místo vzduchu se mu však do úst nahrnul jen ledový sníh.

Vzhledem k rychlosti, jakou klouzal, a ke strmosti kopce neexistovalo nic, čím by mohl pád zbrzdit. A to, že jel hlavou napřed, mu situaci také nijak neulehčovalo. V zoufalé snaze zastavit nebo alespoň zpomalit svůj pád Richard rozpřáhl paže. Zoufale se pokoušel zabořit rukama a nohama co nejhlouběji do sněhu a hlíny pod sebou, aby kladl pohybu co největší odpor. Sníh a svrchní hlína však jen klouzaly s ním.

Uviděl, jak se kolem něj mihl jakýsi stín. Nad kvílením větru uslyšel vzteklý řev. Cosi ho z boku udeřilo do žeber. Zaryl prsty a boty hlouběji do hlíny pod sněhem. Kolem se hromadil sníh a neviděl nic kromě něj.

Z vířícího sněhu znovu vyletěl temný stín. Něco do Richarda opět udeřilo a tentokrát mnohem silněji. Narazilo mu to zezadu do ledvin. Richard vykřikl šokem a bolestí. Zkroutil se na pravý bok a zaslechl zařinčení oceli, když mu začal kdosi vytahovat z pochvy meč pravdy. Zkroutil se a rychle se natáhl po meči, aby nezůstal za ním. Věděl, že jestli ostrou čepel sevře rukou, snadno si o ni rozřízne dlaň, a tak se pokoušel zachytit jílec, nebo alespoň záštitu. Bylo však příliš pozdě. Útočník se zaryl patami do země a zastavil se, zatímco Richard klouzal neustále dál.

Pokus zachytit meč vyvedl Richarda ještě více z rovnováhy. Začal se po nerovné zemi převalovat v kotrmelcích.

Uprostřed toho, zrovna když začal rozpřahovat ruce a nohy, aby alespoň, když už nic jiného, ustálil jízdu, udeřil zády do kamene vyčnívajícího pod sněhem. Náraz mu znovu vyrazil dech a tentokrát ještě mnohem bolestivěji než předtím.

Síla nárazu byla taková, že vylétl vzhůru.

Zalila ho vlna mrazivé hrůzy. Ještě ve vzduchu švihl v zoufalém úsilí rukama pod sebe a zachytil se kamene, do něhož předtím narazil. Držel se pevně, zatímco nohy mu přepadly přes okraj útesu do prázdna.

Richard se v křečovitém zoufalství držel kamene. Chvíli jen tak visel, vzpamatovával se a lapal po dechu. Alespoň se mu podařilo zastavit pád. Dolů po příkrém srázu se stále ještě sunuly malé sněhové laviny, řítící se dolů kolem něj nebo mu zasypávající nohy a paže.

Opatrně začal kývat nohama ze strany na stranu ve snaze zachytit se něčeho pevného, co by udrželo jeho váhu. Nic takového nenašel. Bezmocně se kýval sem a tam jako živoucí kyvadlo a křečovitě svíral ledový kámen.

Ohlédl se přes rameno a pod sebou spatřil vířící sněhové vločky a temná oblaka. Skrze úzkou trhlinu v nich zahlédl stromy a kamení hluboko dole.

Nad ním stála na rozkročených nohou pomenší temná postava s dlouhými pažemi, sinalým obličejem a šedou kůží. Z tváře jí zářily vyvalené žluté oči a bezkrevné rty se ohrnovaly v úšklebku odhalujícím ostré zuby.

Byl to Samuel, Šotin společník.

V jedné ruce držel Richardův meč a tvářil se více než spokojeně. Byl oděn v temně hnědý plášť, který vlál ve větru jako prapor vítězství. Poodstoupil několik kroků, aby počkal, zda se Richard zřítí dolů.

Richardovi klouzaly prsty. Pokusil se kámen obejmout pažemi, aby se pak vytáhl nahoru, nebo aby alespoň získal lepší úchyt. Nebyl úspěšný. Věděl však, že i kdyby se mu podařilo se lépe zachytit, Samuel je připraven použít meč, aby Richarda přiměl se zase pustit.

S nohama visícíma nad propastí hlubokou alespoň tisíc stop se Richard nacházel ve velmi bezvýchodném postavení. Jen stěží dokázal uvěřit, že ho Samuel takto přemohl a dokázal mu sebrat meč. Očima propátral šedavé chuchvalce mlhy, kterou spolu se sněhem unášel vítr, a hledal Caru, ale nikde ji neviděl.

„Samueli!" vykřikl Richard do vytí větru. „Vrať mi můj meč!"

I jemu samotnému to znělo směšně.

„Můj meč," zasyčel Samuel.

„A co myslíš, že na to řekne Šota?"

Bezkrevné rty se rozevřely v úsměvu. „Paní ne tady."

Za Samuelem se objevil temný stín připomínající přízrak, který se právě zhmotnil z mlhy. Byla to Cara, jejíž temný plášť vlál ve větru. Richard si uvědomil, že Cara nejspíš sledovala jeho stopu. Díky vytí větru a také proto, že se soustředil na Richarda, si Samuel Cařina příchodu nevšiml.

Jediným pohledem přejela celou scénu. Richard již v minulosti zjistil, že Samuelovu pozornost a činy pevně ovládají jeho nespoutané emoce. Teď Samuel s radostí sledoval předmět své vášnivé nenávisti a v ruce svíral meč, který kdysi nosil a na jehož ztrátu dodnes nezapomněl. S uspokojením sledoval Richarda v jeho obtížné situaci a Mord-Sithe nevěnoval žádnou pozornost.

Cara mu beze slova neobřadně zarazila Agiel do krku hned pod lebkou.

Samuel vykřikl bolestí a hrůzou. Upustil meč a zhroutil se do sněhu. Převaluje se v bolestech sem a tam, nechápal, co se stalo, a rukama si zoufale hmatal dozadu na krk, tam, kde mu Cara tiskla svůj Agiel. Kvílel a házel sebou jako ryba vytažená z vody. Richard věděl, že děsivá bolest, kterou člověk pocítí, když se mu Agiel přitiskne na tělo, je jako zásah bleskem.

Richard rozeznal výraz na Cařině tváři. Začala se naklánět nad sténající postavou. Hodlala s pomocí Agielu Samuela dorazit.

Richardovi bylo v zásadě jedno, jestli Cara zrádného společníka čarodějnice zabije, ale momentálně ho trápil mnohem naléhavější problém.

„Caro! Visím na kraji útesu. Neudržím se. Kloužu."

Okamžitě popadla meč, který ležel vedle sténajícího Samuela, a rozběhla se pomoci Richardovi. Zarazila meč vedle sebe do země, dřepla si, zapřela se nohama o kameny a uchopila Richarda za paže. Chytila ho doslova na poslední chvíli.

S její pomocí se Richard dokázal lépe zachytit kamene, na kterém visel. Po usilovné námaze se mu s Cařinou pomocí podařilo kámen obejmout pažemi. Poté už dokázal Richard přehodit nohu přes okraj a zaháknout ji za další kameny. Cara ho uchopila za opasek a pomohla mu vytáhnout se nahoru. Richard se z posledních sil převalil přes kluzký sráz.

Zůstal ležet na boku, ztěžka oddechoval a vzpamatovával se. „Díky," vypravil ze sebe.

Cara se ohlédla přes rameno a zkontrolovala Samuela. Richard se rychle vzchopil a s námahou se zvedl na nohy. Pak se vydal ke svému meči a vytáhl jej ze země.

Nedokázal uvěřit, že ho Samuel překvapil takhle nepřipraveného. Již od chvíle, kdy s Carou ráno opustili tábořiště, si dával pozor, jestli se Samuel neobjeví. Věděl však, že i když útok očekával, bylo nemožné dávat pozor neustále - stejně jako bylo nemožné zastavit každý šíp toho rána, kdy zmizela Kahlan.

Otřel si z tváře sníh. Pád ze svahu a fakt, že právě těsně unikl smrti, jím otřásly a ještě více ho rozhněvaly.

Samuel ležel stále schoulený ve sněhu, kroutil se a sténal. Něco si mumlal, ale Richard mu ve vytí větru nerozuměl.

Když Samuel uviděl, jak se k němu Richard blíží, zvedl se potácivě na nohy. Stále ještě cítil pronikavou bolest z doteku Agielu. Navzdory bolesti však spatřil to, po čem toužil.

„Můj! Vrať! Vrať mi můj meč!"

Richard k nechutnému malému chlapíkovi pozvedl hrot.

Když Samuel uviděl hrozivě se blýskající čepel, ztratil odvahu a ustoupil o pár kroků vzhůru po srázu. „Prosím," zakvílel a napřáhl ruce, jako by jimi chtěl odrazit Richardův hněv. „Nezabít."

„Co tady děláš?"

„Paní poslala."

„Šota tě poslala, abys mě zabil?" utahoval si z něj Richard. Chtěl, aby Samuel přiznal pravdu.

Samuel zuřivě zavrtěl hlavou. „Ne, nezabít tě."

„Takže to byl tvůj nápad?"

Samuel neodpověděl.

„Tak proč?" tlačil na něj Richard. „Proč tě Šota poslala?"

Samuel pohlédl úkosem na Caru, která ho obešla z boku pro případ, že by zkusil nějakou nekalost. Samuel na ni zasyčel a ukázal zuby. Na Caru to neudělalo žádný dojem. Odpověděla tím, že mu ukázala Agiel. Samuelovy oči se rozšířily strachem.

„Samueli!" zařval Richard.

Samuelovy žluté oči se obrátily zpátky k Richardovi a znovu se zúžily nenávistí.

„Proč tě Šota poslala?"

„Paní..." zakoktal, zatímco jeho hněv pomalu opadal. Toužebně se zahleděl směrem k Agadenské pustině. „Poslala společníka."

„Proč!"

Samuel sebou trhl, neboť Richard zařval a hrozivě vykročil kupředu.

Ve snaze uhlídat Richarda i Caru, Samuel ukázal dlouhým prstem na Mord-Sithu. „Paní říkala, že přivedeš hezkou dámu."

To bylo překvapení ze dvou důvodů. „Hezká dáma" byl výraz, kterým Samuel odjakživa označoval Kahlan.

A kromě toho, Richard by nečekal, že Šota bude chtít, aby Cara vstoupila do jejího příbytku spolu s ním. Pocítil znepokojení.

„Proč chce, aby šla hezká dáma se mnou?"

„Já nevědět." Samuel v úšklebku rozevřel bezkrevné rty. „Paní možná zabít."

Cara mu pohrozila Agielem. „Pokud to zkusí, možná zjistí, že si naložila víc, než unese. Zakusí místo toho něco podobného jako ty před chvílí, jen v mnohem horší podobě. Možná že zabiji já ji."

Samuel zakvílel hrůzou a jeho vyvalené oči se rozšířily. „Ne! Nezabíjet paní!"

„Nepřišli jsme Šotě ublížit," řekl mu Richard. „Ale budeme se bránit."

Samuel se k němu naklonil a trochu se přitom přikrčil. „Uvidíme," zavrčel vztekle, „co paní udělá s tebou, hledači."

Než mohl Richard odpovědět, Samuel náhle odskočil do vířícího sněhu. Bylo překvapivé, jak rychle se dokázal pohybovat.

Cara už už chtěla vyrazit za ním, ale Richard ji gestem ruky zadržel.

„Nemám chuť ho pronásledovat. Navíc není pravděpodobné, že bychom ho chytili. Zná místní cesty a my nedokážeme sledovat jeho stopy tak rychle. Kromě toho, vrátí se zpátky za Šotou a my tam stejně míříme. Nemá smysl plýtvat energií, když se s ním nakonec stejně setkáme."

„Měl jsi mě ho nechat zabít."

Richard vyrazil vzhůru do kopce směrem k cestě. „Asi ano, ale neumím létat."

„To je pravda," připustila s povzdechem. „Jsi v pořádku?"

Richard přikývl, zasunul meč zpátky do pochvy a s tím utlumil i vlnu zuřivého hněvu. „Děkuji ti."

Cara po něm blýskla spokojeným úsměvem. „Pořád ti říkám, že se beze mě neobejdeš." Rozhlédla se kolem sebe v šedomodré mlze. „Co když to zkusí znovu?"

„Samuel je v podstatě zbabělec a oportunista. Zaútočí, jen když si myslí, že jsi bezmocná."

„Proč si ho čarodějnice nechává u sebe?"

„Nevím. Možná je prostě patolízal a jí dělá dobře jeho pochlebování. Možná ho využívá jako poslíčka. Možná je Samuel jediný, kdo se dobrovolně stal jejím společníkem. Většina lidí se Šoty bojí a podle toho, co jsem slyšel, se nikdo k jejímu příbytku ani nepřiblíží. I když mi Kahlan říkala, že čarodějnice v jednom kuse očarovávají lidi - je to prostě způsob jejich života. Ale Šota je sama o sobě velice přitažlivá žena a kdyby chtěla, určitě by si mohla vybrat společníka podle svých představ, aniž by ho musela očarovat.

Teď, když jsme ho zahnali, už na nás Samuel nejspíš nezaútočí. Doručil Šotinu zprávu. Teď, když jsme ho vyděsili a poranili, nejspíš uteče zpátky pod její ochranu. Kromě toho možná doufá, že nás Šota zabije. S radostí by se na něco takového díval."

Cara chvíli mlčky hleděla do vířícího sněhu a pak vyrazila za Richardem do příkrého srázu. „Proč nám podle tebe Šota poslala zprávu, abych ji navštívila spolu s tebou?"

Richard našel cestu a vydal se po ní. Našel Samuelovy otisky, ale ty už se plnily čerstvým sněhem.

„Nevím. Tahle část mě udivuje."

„A proč si Samuel myslí, že tvůj meč patří jemu?"

Richard pomalu dlouze vydechl. „Samuel nosil meč přede mnou. Byl poslední hledač, než jsem přišel já - i když nikdy nebyl příslušně jmenován. Nevím, jak získal meč pravdy. Zedd za ním přišel do Agadenské pustiny a vzal si meč zpátky. Samuel však věří, že meč stále patří jemu."

Cara na něj vrhla nevěřícný pohled. „*On* že byl poslední hledač?"

Richard vážně přikývl. „Neměl magii, temperament ani charakter, které meč od skutečného hledače pravdy vyžaduje. Protože nedokázal ovládnout moc meče, změnila ho a udělala z něj to, co jsme dnes viděli."

Kapitola pátá

Richard si prstem otřel z obočí pot a vlhkost. Nad bažinami vládlo přízračné šero, a i když nesvítilo slunce, panovalo zde veliké horko. Poté, co vyšli z bouře zuřící v horském průsmyku, si Richard na horko příliš nestěžoval. Ani Cara nic nenamítala, ale ta si na vlastní nepohodlí stěžovala jen zřídkakdy. Dokud mohla být blízko něj, byla spokojená, ale pokaždé když dělal něco, co považovala za riskantní, začínala být nervózní. To vysvětlovalo její momentální podrážděnost, protože se blížili k příbytku Šoty.

Richard tu a tam v bahně a měkké lesní půdě zahlédl čerstvé otisky, které zde zanechal Samuel. Richardovi bylo jasné, že Samuel utíkal zpátky pod ochranu Šoty a ani jednou se nezastavil. I Cara si těch stop všimla, což na Richarda udělalo dojem. Od chvíle, kdy zmizela Kahlan, a Richard Caře, Nicci a Viktorovi vysvětlil něco z toho, co mohou odhalit otisky, se z Mord-Sithy stávala stále lepší stopařka.

I když Samuelovy stopy prozrazovaly, že Šotin společník utíkal pryč, a bylo nepravděpodobné, že je hodlá znovu přepadnout, neztráceli Richard a Cara ostražitost. Ve stínech mohlo číhat i něco jiného. Bažina měla koneckonců odhánět vetřelce. Richard nevěděl, co přesně pod závojem listí a stínů číhá, ale obyvatelé Středozemí, včetně čarodějů, se jistě nebáli vstoupit do Šotiny svatyně bezdůvodně.

Už nepršelo, ale na krajině spočívala těžká přikrývka mlhy a vlhkosti, která se srážela na listech stromů a stékala po nich na zem. Listy stromů a stvoly popínavých rostlin se skláněly pod tíhou vodních kapek a v lese proto vládl pohyb připomínající mírný vánek.

Stromy, které rostly v bažině, byly různě pokřivené, jako by byly vystaveny mukám od popínavých šlahounů a závojů vlhkého mechu

visících na jejich větvích. Kůru pokrýval šedavý lišejník. Richard tu a tam v dálce zahlédl ptáka sedícího ve větvích.

Nad stojatými kalužemi černé páchnoucí vody, jimiž byla bažina posetá, se vznášela pára. Do hlubin těchto kaluží se natahovaly kořeny vodních rostlin. Hladinu černé vody občas zvlnil pohyb. Ze stínů poutníky sledovaly cizí oči.

Vzduchem se nesla směsice zpěvu ptáků a zvuků dalších zvířat zde žijících. Na druhou stranu však nehybný závoj vegetace a těžká váha vlhkého vzduchu dodávaly místu podivný znepokojivý klid. Richard si všiml, jak Cara nakrčila nos, když ucítila nepříjemný pach hniloby.

Průchod skrze hustý porost jim připadal jako cesta rostoucím živoucím tunelem. Richard byl rád, že nemuseli sejít z cesty a ponořit se do husté číhající zeleně. Až příliš dobře si dokázal představit pařáty a tesáky trpělivě číhající, až kolem půjde oběd.

Když dorazili ke konci pochmurné bažiny, Richard se zastavil v hlubokých stínech. Vyhlížet zpoza temného závoje větví, chuchvalců lišejníků a šlahounů popínavých rostlin bylo jako dívat se ven z jeskyně do překrásného denního světla. Navzdory vlhkosti a mlze pronikaly na vzdálenějších místech skrze mraky sluneční paprsky a jako zlatavá kopí ozařovaly vzdálené údolí jako vzácný drahokam.

Zelenající se údolí bylo obklopeno šedými stěnami okolních hor, které stoupaly téměř kolmo přímo do temné pokrývky mraků. Podle toho, co Richard věděl, nevedla do Šotina domova jiná cesta než skrze bažinu. Země dole v údolí byla porostlá kobercem trávy zdobeným barevnými květy lučního kvítí. Mírně zvlněné kopce a níže položená místa podél potoka byla porostlá háji dubů, javorů a buků. Jejich listy ve světle pozdního dne zářily.

V temném lese, kde se Richard a Cara nacházeli, to vypadalo, jako by stáli na prahu noci a vyhlíželi do nového dne. Nedaleko odsud se voda řítila přes kameny, které ohraničovaly konec bažiny, a padala volným pádem hluboko dolů, do čistých jezírek a potoků v údolí. Z hlubiny sem doléhal vzdálený řev vody, který však takhle z dálky připomínal pouhé syčení. Na tvářích je chladila vodní sprška.

Richard vedl Caru úzkou stezkou, která odbočovala z hlavní cesty. Ta jednoduše konala na okraji útesu. Postranní stezku bylo téměř ne-

možné najít, ale Richard věděl, kde ji hledat, po své předchozí návštěvě. Vedla bludištěm obrovitých balvanů, jež byly téměř celé pokryté tlustou vrstvou bledě zeleného mechu. Stezku dále pomáhaly zakrýt hustá křoviska a závoje popínavého rostlinstva.

Nakonec začali sestupovat dolů. Stezka vedoucí do údolí sestávala z velké části z tisíců schodů vytesaných do samotného útesu. Tyto schody se kroutily a stáčely tak, aby sledovaly přirozený tvar skály, do níž byly vytesány. Vedly dolů pod ohromnými kamennými převisy a pilíři, které zde během tisíců let vymlela voda.

Pohled dolů do údolí bral dech. Potoky se klikatily kolem mírných vyvýšenin, jež zářily jako smaragdy. Stromy, které někde rostly pohromadě a jinde se tyčily k nebi jako osamělí poustevníci, jako by vyzývaly unavené poutníky, aby si odpočinuli ve stínu jejich korun.

Ve vzdáleném středu údolí stál, zasazen mezi obrovitými nádhernými stromy, překrásný palác. Do výše se tyčily jeho ladné vížky, nad propastí mezi jednotlivými věžemi se táhly oblouky mostů a na slunci zářil bílý mramor točitých schodišť. Z vrcholu každé věže vlály barevné praporce a fábory. Pokud se o nějakém paláci dalo říct, že vypadá žensky, byl to právě tento. Bylo to vhodné místo pro ženu, jako je Šota.

Kromě svého domova v Hartlandu a hor na západ odsud, kde se Kahlan zotavovala ze svých zranění během onoho magického léta, Richard neviděl jiné místo tak krásné, aby se dalo srovnat s tímto údolím. Samotný pohled na údolí ho tehdy přiměl přehodnotit svůj názor na Šotu, ještě než se s ní poprvé setkal. Když se sem tenkrát blížil, myslil si, že odporná bažina je pro čarodějnici vhodné místo. Když se dozvěděl, že jejím domovem je ve skutečnosti toto údolí, pomyslel si, že ten, kdo nazývá svým domovem tak překrásné a mírumilovné místo, musí mít jistě mnoho dobrých vlastností. Později, když spatřil krásu Paláce lidu, domova Darkena Rahla, musel svou naivní představu zavrhnout.

Na úpatí útesu vedle vodopádu přecházela cesta travnaté louky a klikatila se mezi terénními nerovnostmi. Než se tudy však vydali, Cara navrhla, zda by neměli využít této příležitosti k umytí.

Richard to považoval za dobrý nápad, a tak se zastavil a shodil ze zad svůj vak. Ze všeho nejvíc toužil opláchnout si bolestivé popáleni-

ny, aby měly lepší šanci se zahojit. Koupal se v potu, byl špinavý a uvědomoval si, že musí vypadat jako žebrák.

Kahlan mu jednou řekla, že je důležité v lidech vzbuzovat patřičný dojem. Chtěla, aby se začal chovat jinak než jako zálesák, jak měl do té doby ve zvyku. Snažila se mu vysvětlit, že pokud chce, aby mu lidé věřili a následovali ho, pokud má být lordem Rahlem a vládnout D'Haranské říši, musí podle toho také vypadat.

Vzhled je koneckonců odrazem toho, co si člověk sám o sobě myslí, a tudíž je v širším důsledku odrazem toho, co si o něm myslí ostatní. Člověk trpící odporem k sobě samému nebo pochybami o svých schopnostech zobrazí tyto pocity v tom, jak vypadá. Tyto vizuální náznaky v ostatních nebudí důvěru. I když totiž nejsou úplně přesné, většinou odrážejí vnitřní já dané osoby - ať už si to dotyčný uvědomuje nebo ne.

Žádný hrdý pták těšící se dobrému zdraví by nepřipustil, aby jeho peří vypadalo pocuchané. Žádný sebevědomý jaguár nenechá svou srst dlouho zcuchanou a špinavou. Socha, která má představovat ušlechtilost člověka, nezobrazuje neoholeného muže v roztrhaných šatech.

Richard Kahlanina slova chápal a ve skutečnosti na této stránce svého vystupování začal pracovat ještě dřív, než se o ní zmínila. V Pevnosti čarodějů našel ošacení válečného čaroděje. Použil podstatné prvky tohoto ošacení, a některé další věci si nechal ušít. Nevěděl, jaký to dělalo dojem na ostatní lidi, ale poměrně jasně si pamatoval, jaký dojem udělal na Kahlan. Richard obešel kameny pod vodopádem, aby si našel soukromé místo na rychlé opláchnutí. Cara si vybrala jiné. Slíbila, že jí to nebude trvat dlouho.

Voda byla konejšivě chladná, ale Richard si nemohl dovolit plýtvat časem. Trápily ho naléhavé záležitosti. Jakmile se vykoupal, zbavil se potu a špíny a důkladně si opláchl popáleniny, oblékl se do oděvu válečného čaroděje ze svého vaku. Pomyslel si, že dnes je ze všech příležitostí ta nejvhodnější, aby se před Šotou ukázal jako vůdce a ne jako bezmocný žebrák.

Přes černé kalhoty a černou košili bez rukávů si oblékl černou tuniku zdobenou vyšívanými symboly a zlatým lemováním. Přepásal se silným koženým opaskem zdobeným stříbrnými emblémy starobylých vzorů. Po stranách koženého opasku visela zlatě vyšívaná kožená

pouzdra. Stejné symboly jako na opasku zdobily i kožené lemování černých bot. Přehodil si přes hlavu kožený bandalír, na němž visela vyleštěná pochva se zlatostříbrným kováním. Do této pochvy zasunul meč pravdy.

Většina lidí považovala meč pravdy za úžasnou zbraň, a měla pravdu. Pro Richarda však meč znamenal mnohem víc. Jeho dědeček Zedd dal z titulu své funkce čaroděje prvního řádu tento meč Richardovi a jmenoval ho hledačem. Svým způsobem do něj vložil důvěru stejně velikou jako jeho otec, když ho požádal, aby se naučil nazpaměť tu knihu. Richardovi trvalo dlouhý čas, než si plně uvědomil, jak velkou důvěru a zodpovědnost meč pravdy doopravdy obnáší.

Jako nesmírně účinná zbraň mu meč nesčetněkrát zachránil život. Ne však proto, že vyletěl z pochvy a začal rozsévat smrt, nebo proto, že v čepeli sídlila pozoruhodná magie. Zachránil Richardovi život, protože mu pomohl, aby se naučil věci nejen o sobě samém, ale i o životě.

Samozřejmě, meč pravdy ho naučil bojovat, naučil ho tančit se smrtí a zvítězit proti zdánlivě nepřemožitelnému nepříteli. A i když mu pomáhal provést ten nejhorší ze všech činů - zabíjení - pomáhal mu také pochopit, kdy je na místě odpuštění, jaké hodnoty je důležité bránit a proti čemu je nutné bojovat. A pomáhal mu naučit se posuzovat tyto hodnoty a dávat je do vzájemných souvislostí.

Stejně jako ho *Kniha známých stínů* naučila, že již není dítětem, meč ho naučil, jak se stát součástí širého světa, a ukázal mu, kde je v tomto světě jeho místo.

Svým způsobem mu také přivedl Kahlan.

A právě kvůli Kahlan se Richard teď potřeboval setkat se Šotou.

Richard zavřel svůj vak. Uvnitř byl ještě plášť, jenž vypadal jako utkán z čistého zlata a který Richard našel se zbytkem ošacení válečného čaroděje. Protože však bylo horko, nechal jej ve vaku. Nakonec si na obě zápěstí nasadil široké stříbrné kroužky na koženém podkladě, do kterých byly vyryty další starobylé symboly. Tyto starobylé stříbrné nátepníky sloužily mimo jiné k přivolání slif ze spánku.

Když Cara zavolala, že je připravená, Richard zvedl vak a obešel kameny. Pak uviděl, proč chtěla zastavit. Nevyužila této zastávky jen k tomu, aby se rychle opláchla.

Oblékla se do své uniformy z rudé kůže.

Richard vrhl na její oděv významný pohled. „Šota může ještě litovat, že tě na tento malý dýchánek pozvala."

Cara odpověděla úsměvem, naznačujícím, že pokud vyvstanou nějaké potíže, postará se o to.

Když vyrazili po cestě, Richard ještě řekl: „Nevím přesně, jaké schopnosti Šota má, ale myslím, že bys dnes měla zkusit něco, co jsi ještě nezkoušela."

Cara se zamračila. „A co by to mělo být?"

„Opatrnost."

Kapitola šestá

Richard a Cara vystoupili na kopec, jehož hřeben porůstaly mohutné buky a javory. Richard pozorně prozkoumal okolní kopce, pátraje po jakémkoliv náznaku nebezpečí. Silné a vysoké kmeny stromů, ze kterých nahoře vybíhaly v ladných obloucích větve, připomínaly Richardovi masivní sloupy podpírající klenutý strop mohutné katedrály. Zem byla posetá lučním kvítím, které se houpalo v jemném vánku. V mezerách mezi šumícím listím viděl ladné věže Šotina paláce.

Mezi listy pronikaly paprsky zlatého slunečního světla a dopadaly na zelenou trávu. Pod nízkým kamenem vytékal pramen a vytvářel malý potůček stékající z úbočí kopce. V korytě potůčku ležely ohlazené kameny pokryté kabátem zeleného mechu.

Na kameni vedle potoka seděla žena s hustým závojem plavých vlasů, oblečená v dlouhých černých šatech, a vychutnávala si hřejivé paprsky slunce. Jednou ladnou paží se opírala o kámen a prsty druhé ruky koupala v křišťálově čisté vodě. Zdálo se, že září, a stejně tak i vzduch kolem ní.

I když k nim byla obrácená zády, připadala jim důvěrně známá.

Cara se naklonila k Richardovi a oslovila ho tichým šepotem. „To je Nicci?"

„Svým způsobem bych si přál, aby byla, ale není."

„Jsi si jistý?"

Richard přikývl. „Už jsem to viděl Šotu udělat i předtím. Poprvé, kdy jsem ji spatřil na tomtéž místě jako dnes, se přede mnou objevila v podobě mé zesnulé matky."

Cara na něj vrhla rychlý pohled. „To byl docela krutý klam."

„Řekla mi, že je to dar, milé gesto, které mi má přinést radostnou vzpomínku."

Cara skepticky potřásla hlavou. „Tak proč ti teď chce připomenout Nicci?"

Richard na Caru pohlédl, ale neměl pro ni žádnou odpověď.

Když nakonec došli ke kameni, žena ladně povstala a obrátila se k nim. Richard pohlédl do modrých očí, které znal.

„Richarde," řekla žena vypadající jako Nicci. Její hlas zněl stejně sametově jako Niccin. Výstřih jejího krajkového živůtku připadal Richardovi ještě hlubší, než si pamatoval. „Mám takovou radost, že tě opět vidím." Položila mu zápěstí na ramena a prsty rukou si propletla za jeho hlavou. Vzduch kolem ní se jakoby zavlnil a dodával jí měkký, trochu rozmazaný a přízračný vzhled. „Mám takovou radost," dodala ještě o něco tišším hlasem.

Nemohla vypadat ani znít víc jako Nicci, i kdyby to byla Nicci samotná. Iluze byla tak přesvědčivá, že na ni Cara zírala s otevřenými ústy. Richard skoro cítil úlevu nad tím, že Nicci znovu vidí.

Skoro.

„Šoto, přišel jsem si s tebou promluvit."

„Mluvení je pro milence," řekla a její nádhernou tvář projasnil hravý úsměv.

Její prsty mu vklouzly do vlasů a úsměv jí zněžněl. Promítl se i do jejích modrých očích, zračících radost, že ho vidí. V tu chvíli vypadala mnohem potěšenější, spokojenější a vyrovnanější, než kdy vypadala skutečná Nicci. Vypadala tolik jako Nicci, že Richard měl potíže nezapomenout, že se ve skutečnosti jedná o Šotu. Když už nic jiného, její jednání mnohem více odpovídalo povaze Šoty než Nicci. Nicci by nikdy nebyla tak přímočará. Musela to být Šota.

Jemně ho k sobě přitáhla. V tu chvíli měl Richard problém vymyslet důvod, proč odporovat. Žádný ho nenapadl. Nedokázal odtrhnout zrak od jejích zářících očí. Přemáhalo ho prosté potěšení z pohledu na Niccinu nádhernou tvář.

„A pokud je toto tvá nabídka, Richarde, pak ji přijímám."

Byla u něj tak blízko, že cítil její sladký dech na tváři. Zavřela oči. Její měkké rty se setkaly s jeho v pomalém smyslném polibku, který však Richard neoplatil. Ani se však od ní neodtáhl.

Když ho sevřela pažemi v pevnějším objetí, a když se její rty pevněji přitiskly k jeho, začala její přítomnost jakoby ovládat Richardovo

myšlení a úplně ho znehybnila. Nešlo jen o ten polibek, ale její objetí v Richardovi vzbudilo zoufalou touhu po útěše, neochvějné podpoře a příchylnosti. Příslib takového útočiště, které již dlouho postrádal, v něm vzbuzoval bolestivé nutkání jej přijmout.

Cítil každou křivku a každý kousek jejího pevného těla tisknoucího se k němu. Věděl, že předtím myslel na něco jiného, ale kvůli tomu objetí, polibku a jejímu tělu si za nic na světě nedokázal vzpomenout na co. Ve skutečnosti měl potíže vůbec myslet.

Bylo to kvůli polibku. Ten polibek ho přiměl zapomenout, kým je a proč je tady. A přitom to ani nebyl polibek slibující nutně lásku nebo touhu. Nebyl si jistý, co vlastně sliboval.

Věděl jedině to, že se tento polibek velice liší od polibku, který mu dala Nicci v Altur'Rangu ve stájích předtím, než vyrazil na cestu. Její polibek tehdy provázelo neobyčejné potěšení a magická radost. Samozřejmě kromě dalšího. Za tím polibkem byla tehdy skutečná Nicci. Navzdory vizuální iluzi toto nebyla Nicci. Byl to polibek, kterému se nedalo odolat, jako se nedá odolat veliké váze, ale nebyl ve skutečnosti až tak... erotický. Ale i tak hrozil, že ho spoutá svými tichými přísliby.

„Nicci - nebo Šoto - nebo kdo vlastně jsi," procedila Cara se stisknutými zuby a založila si ruce v bok, „o co se snažíš?"

Žena, která vypadala jako Nicci, se obrátila, lehce natočila hlavu a spočinula tváří na tváři Richarda. Zvědavě pohlédla na Caru. Její jemné prsty jakoby mimoděk hladily Richarda ve vlasech. Richardovi se točila hlava.

Cara o krok ustoupila, neboť Šota v Niccině kůži natáhla ruku a jemně Mord-Sithu pohladila po tváři.

„Přece dělám jen to, co ty sama chceš."

Cara ustoupila o další krok, aby se ocitla mimo dosah Šotiny ruky. „Cože?"

„Chceš to přece, nebo ne? Čekala bych, že budeš vděčná, když ti pomohu tvůj plán uskutečnit."

Cara na ni vrhla rozhněvaný pohled. „Vůbec nevím, o čem mluvíš."

„Proč se tak hněváš?" Potutelně se usmála. „Já jsem s tím přece nepřišla. To ty. Je to tvůj plán - celý od začátku jsi ho vymyslela. Já ti ho jen pomáhám uvést v život."

„Jak si můžeš myslet...?" Zdálo se, že Caře došla slova.

Niccin modrooký pohled sklouzl zpátky k Richardovi. Na tvář se jí vrátil hřejivý úsměv.

„Tvá mladá společnice je drahá přítelkyně a věrná ochránkyně. Jestlipak ti řekla, co pro tebe naplánovala, Richarde?" Dotkla se jeho nosu. „A jsou to hezké plány. Promyslela a naaranžovala za tebe zbytek tvého života. Opravdu by ses jí měl zeptat, co pro tebe chystá."

Cařina tvář náhle zbledla pochopením a pak potemněla.

Richard uchopil Šotu za ramena a jemně ji od sebe odstrčil. Přinutil tak její ruce, aby mu sklouzly z ramen. Bojoval, aby znovu získal vládu sám nad sebou.

„Sama jsi to řekla - Cara je můj přítel. Nemám strach z toho, co chce pro můj život. Pochop, navzdory tomu, co pro mě chtějí moji přátelé a milovaní, je to můj život a já sám se rozhodnu, zda přijmu něco z toho, co mi nabízejí. Lidé mohou pro své milé plánovat ledacos, ale nakonec se musí každý z nás sám svobodně rozhodnout, kam se bude v životě ubírat."

Šotin úsměv se ještě rozšířil. „Jsi tak úžasně nevinný." Znovu mu vpletla prsty do vlasů. „Důrazně ti doporučuji, aby ses jí zeptal, co plánuje udělat s tvým srdcem."

Richard pohlédl na Caru. Mord-Sitha vypadala, jako by měla každou chvíli buď vybuchnout hněvem, nebo začít v panice prchat. Neudělala ani jedno, jen stála na místě a mlčela. Richard netušil, o čem Šota mluví, ale věděl, že teď není čas ani vhodné místo na to, aby to zjišťoval. Nemohl dovolit, aby ho Šota odlákala od cíle jeho návštěvy.

Všiml si také, že Cara svírá svůj Agiel tak pevně, až jí zbělely klouby na rukou.

„Šoto, dost téhle šarády. Cařina přání a její záměry jsou moje starost, ne tvoje."

Nicci se smutně usmála. „To si myslíš ty, Richarde. To si myslíš ty."

Vzduch kolem ní se zachvěl a místo Nicci tu z ničeho nic stála Šota. Tohle už nebyla iluze, ale skutečná vládkyně tohoto kraje. Vlasy

měla stejně husté, ale už nikoliv plavé. Spadaly jí ve vlnitých kadeřích na ramena a měly kaštanovou barvu. Její černé šaty se změnily v nadýchanou vzdušnou róbu v mnoha odstínech šedi se stejně hlubokým výstřihem jako předtím, zvedající se na některých místech i ve slabém vánku. Byla zrovna tak překrásná jako údolí kolem ní.

Šota obrátila pozornost k Caře a na tváři se jí objevil nebezpečný výraz. „Ublížila jsi Samuelovi."

„To je mi líto," řekla Cara a pokrčila rameny. „Neměla jsem v úmyslu mu ublížit."

Šota pozvedla obočí a její výraz prozrazoval, že Caře nevěří ani slovo.

„Měla jsem v úmyslu ho zabít," dodala Cara.

Šotin hněv v mžiku roztál. Překvapený úsměv doplnila srdečným, i když krátkým smíchem. Stále ještě s úsměvem na rtech mrkla po očku na Richarda.

„Líbí se mi. Můžeš si ji nechat."

Richard si vzpomněl, že kdysi Cara prohlásila totéž o Kahlan.

„Šoto, jak už jsem říkal, potřeboval bych si s tebou promluvit."

Její zářivé mandlové oči na něj s úžasem pohlédly. „Takže jsi mi přišel nabídnout, že se staneš mým milencem?"

Richard si povšiml Samuela, který se schovával za stromy a přihlížel. Žluté oči mu plály záští.

„Ty víš, že ne."

„Aha." Na rty se jí vrátil úsměv. „Takže jsi chtěl říct, žes přišel, protože ode mě něco chceš." Přihladila si záhyb na svých šatech. „Není to tak, Richarde?"

Richard si musel připomenout, aby se přestal dívat do jejích bezvěkých očí, ale bylo těžké odvrátit zrak. Jako by Šota kontrolovala, kam se dívá, a Richard měl co dělat, aby se ubránil.

Kahlan mu kdysi řekla, že ho Šota očarovává, ale že si v tom nemůže pomoct, že čarodějnice takhle prostě jednají. Je to pro ně přirozené.

Kahlan.

Vzpomínka na ni jím otřásla.

„Kahlan zmizela."

Šotino obočí se lehce vyklenulo. „Kdo?"

Richard si povzdechl. „Podívej, děje se něco hrozného. Kahlan, má žena..."

„Žena! Odkdy ty máš ženu?"

V její tváři se znovu objevil hněv. Podle prudké reakce a toho, jak se jí začala prudce dmout ňadra, pochopil, že to překvapení nepředstírá. Opravdu si na Kahlan nepamatovala.

Richard si prsty prohrábl vlasy a přemýšlel, jak nejlépe začít znovu.

„Šoto, několikrát ses s Kahlan setkala. Znáš ji docela dobře. Stalo se něco, co všem lidem vymazalo vzpomínky na ni. Nikdo si ji nepamatuje, včetně tebe a..."

„Kromě tebe?" zeptala se nevěřícně. „Ty jediný si ji pamatuješ?"

„Je to dlouhý příběh."

„Dlouhý ještě neznamená, že pravdivý."

„Je pravdivý," trval na svém Richard. Vášnivě zagestikuloval. „Byla jsi na naší svatbě. Dala jsi Kahlan náhrdelník."

Založila si ruce na prsou. „Pochybuji."

„Když jsem tady byl poprvé, zajala jsi Kahlan a nechala ji pokrytou hady."

„Hady." Šota se usmála. „Říkáš, že jsem tu ženu měla ráda, a přesto tvrdíš, že jsem s ní jednala takhle nevhodně."

„Neříkám, žes ji měla ráda. Přála sis, aby byla mrtvá."

Její úsměv se rozšířil. Znovu mu položila ruce na ramena. „Ale Richarde, to je moc ošklivé, nemyslíš?"

Richard ji uchopil za pas a jemně ji odsunul. Věděl, že když ji nezastaví, Šota brzy znovu naruší jeho schopnost se soustředit.

„Myslel jsem si rozhodně totéž. Mimo jiné jsi nechtěla, abychom se vzali."

Šota mu přejela nalakovaným nehtem po hrudi. Pohlédla na něj zpoza spuštěných řas.

„Nu, možná jsem měla své důvody."

„Ano, měla - nechtěla jsi, abychom na svět přivedli dítě. Řekla jsi, že bychom vytvořili monstrum, které by ode mě mělo dar a od Kahlan schopnosti zpovědnic."

„Zpovědnice!" Šota o krok ustoupila, jako by se z Richarda stal jedovatý had. „Zpovědnice? Cožpak ses úplně zbláznil?"

„Šoto..."

„Žádné další zpovědnice už neexistují. Všechny jsou mrtvé."

„To není tak docela pravda. Jsou mrtvé všechny kromě Kahlan."

Šota se obrátila na Caru. „Cožpak měl horečku nebo něco takového?"

„No... byl zasažen šípem. Málem zemřel. Nicci ho uzdravila, ale byl celé dny v bezvědomí."

Šota zvedla podezřívavě prsty, jako by právě odhalila zrádné spiknutí. „Neříkej mi, že použila subtraktivní magii."

„Ano, použila," odpověděl Richard místo Cary. „A díky tomu mi dokázala zachránit život."

Šota se vrátila zpátky o krok, o který předtím ustoupila. „Použila subtraktivní magii..." mumlala si sama pro sebe. Znovu na Richarda pohlédla. „Jak ji použila - a proč?"

„Použila ji, aby ze mě vytáhla šíp se zpětnými háčky."

Šota mu pokynula rukou, aby pokračoval. „Musela udělat ještě něco víc."

„Použila subtraktivní magii, aby odstranila krev, která se mi hromadila v hrudi. Řekla, že nebyl jiný způsob, jak ze mě dostat šíp i krev a udržet mě naživu."

Šota se k nim obrátila zády, jednu ruku si položila v bok a v zamyšlení poodešla několik kroků.

„To by vysvětlovalo spoustu věcí," řekla si nešťastně sama pro sebe.

Ohlédla se na něj přes rameno a zamračila se. „Náhrdelník? Jaký náhrdelník bych jí dávala? Proč si, můj drahý chlapče, myslíš, že bych něco dávala tvé... milence?"

„Manželce," opravil ji Richard. „Ty a Kahlan jste spolu strávily určitou dobu a vznikl mezi vámi jistý druh porozumění. Dala jsi Kahlan jako dar náhrdelník, abychom ona a já mohli být spolu. Ten náhrdelník má moc, která nám měla zabránit počít dítě. I když nesouhlasím s tvým pohledem na budoucí události, zrovna teď vzhledem k válce a všemu ostatnímu, co musíme vyřešit, jsme se rozhodli tvůj dar přijmout, i příměří, které je s ním spojeno."

„Neumím si představit, jak jsi přišel na to, že bych udělala cokoliv z toho, co říkáš." Šota znovu pohlédla na Caru. „Měl kromě zranění i velikou horečku?"

Richard to nejprve považoval za sarkasmus, ale podle výrazu její tváře poznal, že své otázky myslí smrtelně vážně.

„Velkou horečku ani ne," řekla Cara váhavě. „Byla spíš mírná. Nicci však říkala, že Richardův problém částečně souvisí s tím, jak blízko byl smrti, a zejména s tím, jak dlouho byl v bezvědomí." Zdálo se, že se Caře o těchto událostech moc nechce hovořit s osobou, již považovala za potenciální hrozbu, ale nakonec svou odpověď přeci jen dokončila. „Nicci říkala, že byl Richard dlouho v deliriu."

Šota si založila ruce na prsou, ztěžka si povzdechla a měřila si Richarda mandlovýma očima. „Co mám s tebou dělat?" zamumlala si napůl pro sebe.

„Když jsem tu byl naposled," řekl jí Richard, „řekla jsi, že pokud se do Agadenské pustiny někdy vrátím, zabiješ mě."

Zachovala kamenný výraz. „To jsou mi věci. A proč bych něco takového říkala?"

„Myslím, že jsi byla rozzlobená, protože jsem odmítl zabít Kahlan a nedovolil ti, abys to udělala ty." Pokývl zpátky k horskému průsmyku. „Myslel jsem, žes proto poslala Samuela, aby tvou hrozbu naplnil."

Šota vrhla pohled na svého společníka, který se ukrýval mezi stromy. Samuel náhle vypadal poplašeně.

„O čem to mluvíš?" zeptala se Richarda a zamračeně na něj pohlédla.

„Chceš říct, žes to nevěděla?"

„Nevěděla co?"

Richard krátce pohlédl do žlutých očí, které ho hněvivě sledovaly zpoza stromu.

„Samuel se ukryl v průsmyku a během bouře nás přepadl. Ukradl mi meč a málem mě srazil z útesu. Jen tak tak se mi podařilo zachytit se na jeho hraně. Kdyby tam nebyla Cara, Samuel by mě shodil do hlubiny. Málem mě zabil. To, že to neudělal, nebylo proto, že se nesnažil."

Šota upřeně pohlédla na temnou postavu ukrytou mezi stromy. „Je to pravda?"

Samuel její pohled nedokázal snést. Sebelítostí se zhroutil a zaryl pohled do země. To jako odpověď plně stačilo.

„O tom si promluvíme později," řekla mu tichým hlasem, který se však nesl jasně mezi stromy, a z něhož Richardovi naskočila husí kůže.

„Nic podobného jsem nechtěla, Richarde, ani jsem mu to nepřikázala. O tom tě mohu ujistit. Nařídila jsem Samuelovi jen, aby pozval tvou lstivou malou strážkyni, ať se k tobě připojí."

„Víš co, Šoto, už mě docela unavuje, jak se mě Samuel pokaždé pokouší zabít a ty pak prohlašuješ, žes mu takové instrukce nikdy nedala. Jednou jsem tomu mohl uvěřit, ale stává se to až příliš pravidelně. Možná že to svoje nevinné překvapení jen hraješ. Možná ti tento výraz připadá užitečný, a proto ho použiješ pokaždé, když se ti to hodí."

„To není pravda, Richarde," řekla Šota odměřeným tónem. Sepjala ruce za zády a pohlédla k zemi. „Nosíš jeho meč. Samuel je na to trochu citlivý. Protože mu byl meč odňat a nevzdal se ho o své vůli, znamená to, že mu stále patří."

Richard se už už chystal něco namítnout, ale pak si připomněl, že tady není proto, aby se hádal.

Šota zvedla zrak a pohlédla mu do očí. V jejím pohledu se objevil hněv.

„A jak se opovažuješ si stěžovat na to, co dělá Samuel bez mého vědomí, když ty sám vědomě přinášíš smrtící ohrožení do mého mírumilovného domova?"

Richard se zarazil. „O čem to mluvíš?"

„Nehraj si na hlupáka, Richarde. Pronásleduje tě nebezpečí. Kolik lidí již zemřelo, protože měli tu smůlu, že se nacházeli blízko tebe, když po tobě ta stvůra pátrala? Co když se za tebou rozhodne přijít sem? A ty si sem přijdeš a rytířsky riskuješ můj život, aniž bys mě požádal o svolení, jen proto, že ode mě shodou okolností něco potřebuješ?

Považuješ za správné riskovat můj život jen kvůli svým potřebám? Myslíš si, že mám něco, co potřebuješ, a to podle tebe znamená, že si s mým životem můžeš nakládat podle libosti?"

„Samozřejmě že ne." Richard ztěžka polkl. „Nikdy mě nenapadlo se na to dívat takto."

Šota rozhodila ruce. „Aha, takže můj život vystavuješ nebezpečí, protože jsi o tom nepřemýšlel."

„Potřebuji tvou pomoc."

„Chceš říct, že jsi sem přišel jako bezmocný žebrák a prosíš mě o pomoc, aniž bys bral ohled na nebezpečí, kterému mě vystavuješ. A jen proto, že něco chceš."

Richard si prsty promnul čelo. „Podívej, nemám odpověď na všechno, ale mohu ti říci, že mám dobrý důvod být přesvědčen o své pravdě. Kahlan existuje a zmizela."

„Jak už jsem řekla, ty něco chceš a nenamáháš se přemýšlet, zda neriskuješ životy ostatních."

Richard k ní o krok přistoupil. „To není pravda. Cožpak to nechápeš? Ty si na Kahlan nepamatuješ. Nikdo jiný, kromě mě, si na ni nepamatuje. Přemýšlej, Šoto, přemýšlej, co by to znamenalo, pokud se nemýlím?"

Pozvedla obočí a tázavě na něj pohlédla. „O čem to mluvíš?"

„Jestli mám pravdu, tak se na světě stalo něco nesmírně vážného, co způsobilo, že na ni všichni včetně tebe zapomněli. Byla vymazána z tvé mysli. Ale je to mnohem vážnější. Není to jen tak, že Kahlan chybí ve vzpomínkách všech lidí, chybí také vše, co s ní jakkoli souvisí. Některé z těch chybějících kousků mohou být triviální, ale jiné jsou životně důležité.

Nevzpomínáš si, jak jsi mi řekla, že mě zabiješ, pokud se sem ještě kdy vrátím. To znamená, že když jsi to říkala, byla ta hrozba ve tvé mysli nějak spojená s Kahlan. Ona přispěla k tomu, že ses rozhodla tuto hrozbu vyslovit. A protože si na Kahlan nepamatuješ, nevzpomínáš si ani na to, co jsi mi tehdy řekla.

Co když jsi zapomněla také něco nesmírně důležitého? Protože jsi zapomněla na Kahlan, ztratila jsi část svého života - zapomněla jsi na rozhodnutí, která jsi učinila. V kolika ohledech, na které si teď nepamatuješ, jsi byla spojená s Kahlan? Jak důležité jsou ty chybějící kousky? Jak velká část tvého života se změnila, protože si teď neuvědomuješ myšlenkové pochody, které se odehrály díky Kahlaninu vlivu?

Šoto, cožpak nevidíš, o jak veliký se jedná problém? Dokážeš si představit, nakolik to může ovlivnit uvažování všech lidí na celém světě? Pokud člověk zapomene, jak Kahlan změnila jeho život, bude jed-

nat, jako by se ty prospěšné změny, které se odehrály v jeho způsobu uvažování, vůbec nestaly."

Richard přecházel sem a tam, jednu ruku měl založenou v bok a druhou gestikuloval. „Představ si někoho, koho znáš." Obrátil se zpátky k ní a pohlédl jí do očí. „Představ si svou matku. A teď si zkus jen představit, co všechno bys ztratila, kdybys přišla o všechny vzpomínky na ni, na všechno, co tě naučila, na veškerá svá rozhodnutí, která jsi učinila pod jejím vlivem, ať už přímo nebo nepřímo.

A teď si představ, že by všichni lidé na celém světě zapomněli na někoho tak důležitého, jako byla pro tebe tvá matka. Představ si, jak by se změnil tvůj život a tvoje uvažování, kdybys zapomněla, že existuji, kdyby sis nevzpomínala na to, co jsme spolu prožili, na věci, které jsi udělala kvůli mně. Už začínáš chápat, jak významný ten problém je?

Dala jsi Kahlan náhrdelník jako svatební dar pro nás pro oba. Tento náhrdelník měl Kahlan zabránit v početí - alespoň prozatím. Byl to dar, ale nejen to. Byla to pečeť příměří, důkaz míru mezi tebou a mnou a mezi tebou a Kahlan. Kolik dalších příměří, spojenectví a závazků jsi učinila kvůli Kahlan? A ty všechny jsi teď zapomněla. Kolik důležitých úkolů kvůli tomu nedokonáš?

Cožpak to nechápeš? Tenhle problém může uvrhnout do zmatku celý svět. Nemám tušení, jak rozsáhlé důsledky může taková událost mít, ale podle toho, co vím, může změnit povahu celého našeho boje za svobodu. Může znamenat naprosté a nezvratné vítězství Císařského řádu. Může dokonce vyústit i v zánik veškerého života."

Šota vypadala užasle. „Samotného života?"

„Něco takhle významného se nestává náhodně. Není to nešťastná náhoda, ani nepravděpodobná chyba. Musí to mít příčinu, a cokoliv, co může způsobit událost tak univerzálního významu, přináší děsivé důsledky."

Šota si ho chvíli měřila s kamenným výrazem ve tváři. Nakonec si u těla přidržela poletující záhyby šatů a odvrátila se, aby o jeho slovech přemýšlela. Nakonec se obrátila zpátky.

„A co když jsou to všechno jen tvé představy? Protože se jedná o nejjednodušší vysvětlení, je to s největší pravděpodobností i správná odpověď."

„Je sice pravda, že nejjednodušší vysvětlení je obvykle správné, ale není tomu tak vždy."

„Není to tak přímočaré, jak předkládáš, Richarde. To, co jsi mi právě popsal, by bylo nepředstavitelně komplikované. Nedokážu si ani začít představovat složitosti a následky, které by musely být v takové události zahrnuty. Způsobilo by to zmizení tolika věcí a činů, že by to rychle vyústilo v chaos. Každému by bylo velmi brzy jasné, že se se světem stalo něco velice špatného - i když by nikdo nevěděl co. Ale to se zatím neděje."

Šota doširoka rozpřáhla paže. „Ale představ si, jaké škody mezitím ty způsobíš tím, že ses vydal na šílenou výpravu ve snaze najít ženu, která neexistuje.

Poprvé jsi za mnou přišel, abys získal pomoc proti Darkenu Rahlovi. Pomohla jsem ti a také díky mně ses stal novým lordem Rahlem.

Válka pokračuje, D'Haranská říše zoufale bojuje o svou existenci, a ty tam najednou nejsi, abys stál v čele svého národa, jak se na lorda Rahla sluší. Dobrovolně jsi opustil svou pozici vůdce, a to jen kvůli vlastním iluzím a zbrklým činům. Na místě vůdce je teď prázdné místo. Veškerá pomoc, již bys mohl poskytnout svým bojovníkům, kteří na tebe spoléhají, je teď pryč. Tolik jsi udělal, abys všechny přesvědčil o nutnosti bojovat za svobodu, a teď jsi z toho boje sám uprchl."

„Věřím, že mám pravdu," řekl Richard. „A pokud to tak je, znamená to, že existuje smrtelné nebezpečí, o němž neví nikdo kromě mě. Tudíž s tímto nebezpečím mohu bojovat jen já. Jen já stojím proti jakési neznámé, ale děsivé hrozbě. Nemohu v žádném případě ignorovat to, co považuji za pravdu, a musím bojovat proti té skryté hrozbě, která je mnohem strašlivější, než si kdokoliv uvědomuje."

„Velmi příhodná výmluva, Richarde."

„To není žádná výmluva."

Šota sarkasticky pokývala hlavou. „A co když mezitím nově založená svobodná D'Hara padne? Co až vojáci Císařského řádu pozvednou zkrvavené meče nad těly všech těch statečných mužů, kteří padli v boji za svobodu, zatímco jejich vůdce pronásledoval přeludy? Budou všichni ti stateční obránci méně mrtví jen proto, že ty jediný vidíš jakési tajemné nebezpečí? Bude snad jejich - a tvoje - porážka o to menší? Myslíš, že kvůli tomu svět šťastně odkráčí do temného věku, kde se

budou rodit milióny dětí, jen aby prožily zoufalé životy plné útlaku, hladovění, utrpení a smrti?

Je pro tebe přijatelné, že zatímco pronásleduješ své chiméry, kopeš zároveň hrob svobodě, Richarde? Proč zatvrzele věříš tomu, co ti našeptává mysl, i když existují přesvědčivé důkazy, že je tomu jinak?"

Richard nevěděl, co říct. Ve skutečnosti se bál třeba i jen pokusit se odpovědět. Když to Šota postavila takhle, všechno, co by řekl, by znělo prázdně a sobecky. Byl si jistý, že má pádné důvody, proč ve svém přesvědčení vytrvat, ale věděl také, že všem ostatním by připadaly absurdní. Dospěl proto k závěru, že bude možná nejlepší mlčet.

A co víc, v koutku jeho mysli číhal děsivý stín strachu, že Šota může mít pravdu, že to všechno je jen děsivá iluze, která se zrodila v jeho mysli.

Proč by měl mít pravdu a všichni ostatní by se mýlili? Jak by on sám jediný mohl mít pravdu? Jak by to vůbec bylo možné? Jak může sám vědět, že má pravdu? Jaký jiný důkaz, kromě svých vzpomínek, může předložit? Neexistoval jediný hmatatelný útržek důkazu, jehož by se mohl přidržet, na který by mohl poukázat.

Tato prasklina v jeho přesvědčení ho děsila. Pokud se rozšíří, pokud se jeho víra roztrhne, vtrhne do ní váha celého světa a rozdrtí ho. Richard by nedokázal unést váhu světa, ve kterém neexistuje Kahlan.

Jen jeho slovo stálo mezi Kahlan a zapomněním.

Bez ní nemohl pokračovat. Nechtěl žít ve světě, kde by nebyla. Znamenala pro něj vše. Až dosud odsouval osobní vzpomínky na jejich lásku stranou a místo toho se snažil vypořádat s jejím zmizením jako celkem, protože by jinak nedokázal překonat bolest z její ztráty. Ale ta bolest se mu teď začala svírat kolem srdce a hrozila ho srazit na kolena.

A s bolestí nad jejím zmizením ho zaplavil pocit viny. Byl pro Kahlan jedinou nadějí. On jediný držel plamen jejího života nad proudem, který se jej snažil uhasit. On jediný se ji pokoušel najít a přivést zpátky. Zatím ale ničeho nedosáhl. Dny míjely, ale Richard nezískal nic, co by ho ke Kahlan sebeméně přiblížilo.

Aby bylo všechno ještě horší, Richard věděl, že má Šota v jedné důležité věci pravdu. Zatímco se snažil pomoci Kahlan, nechal všechny ostatní napospas osudu. Byl to přece hlavně on, kdo přiměl lidi uvě-

řit v myšlenku svobodné D'Hary. Přesvědčil je, že mají reálnou naději získat místo, kde mohou všichni lidé svobodně žít a trávit své životy podle svého.

Byl si také dobře vědom, že je zodpovědný za pád hranice a že tím císaři Jagangovi umožnil vstoupit s vojskem Císařského řádu do Nového světa a ohrozit jeho nově nabytou svobodu.

Kolik lidí zemře, zatímco Richard hledá svou milovanou? Co by Kahlan chtěla, aby udělal? Věděl, jak moc jí záleží na lidech ve Středozemí, jimž kdysi vládla. Chtěla by, aby na ni zapomněl a zachránil místo toho je. Řekla by, že je v sázce příliš mnoho a že se musí jejího hledání vzdát.

Ale kdyby zmizel on sám, Kahlan by ho nepřestala hledat za nic na světě.

Navzdory čemukoliv, co by Kahlan řekla, byl pro něj důležitý její život, znamenající pro něj celý svět.

Napadlo ho, jestli třeba Šota nemá pravdu také v tom, že využívá Kahlanina zmizení, aby si našel výmluvu, proč utéct ze scény.

Usoudil, že bude nejlepší změnit předmět hovoru alespoň do chvíle, než připadne na lepší způsob, jak získat pomoc, kterou potřebuje. Potřeboval také čas, aby sebral odvahu a posílil svou rozhodnost.

„A co je s tou stvůrou, která mě pronásleduje?" zeptal se klidným hlasem Richard a mávl rukou k horám. Uvědomil si, jak je po dlouhé cestě horským průsmykem unavený, nemluvě o mnoha dnech jízdy ze Starého světa. „Můžeš mi o ní něco říct?"

Cítil se teď na bezpečnější půdě, protože ta stvůra byla překážkou nejen v jeho pátrání po Kahlan, ale také v boji, k němuž se měl podle Šoty vrátit.

Chvíli ho pozorovala, a když promluvila, byl její tón mnohem měkčí, stejně jako jeho. Jako by spolu oba uzavřeli příměří. „Stvůra, která tě pronásleduje, již není tou stvůrou, jíž kdysi byla. Není tím, čím byla stvořena. Vlivem událostí se přetvořila."

„Přetvořila?" zeptala se Cara poplašeně. „Co tím myslíš? Co se z ní stalo?"

Šota si je oba změřila pohledem, jako by se chtěla ujistit, že jí věnují pozornost.

„Stala se z ní krvavá bestie."

Kapitola sedmá

„Krvavá bestie?" otázal se Richard.

Cara se postavila vedle něj. „Co je krvavá bestie?"

Šota se před vysvětlením zhluboka nadechla. „Není to již jen stvůra spojená s podsvětím, jako tomu bylo, když ji stvořili. Mimoděk okusila tvou krev, Richarde. A co je horší, stalo se tak skrze subtraktivní magii, která je také spojena s podsvětím. Tato událost ji přeměnila v krvavou bestii."

„Takže... co to znamená?" zeptala se Cara.

Šota se k ní naklonila blíž a její hlas poklesl až k pouhému šepotu. „Znamená to, že je teď mnohem, mnohem nebezpečnější." Když si byla jistá, že v posluchačích vyvolala zamýšlený dojem, narovnala se. „Nejsem expert na starobylé zbraně vytvořené během veliké války, ale věřím, že jakmile taková stvůra okusí krev své kořisti, nelze se jí nikdy zbavit."

„Dobrá, takže se prostě nevzdá." Richard položil ruku na jílec meče. „A dokážeš mi říct, jak ji zabít? Nebo mi alespoň poraď, jak ji zastavit a poslat zpátky do podsvětí. Co vlastně přesně dělá, jak ví, že..."

„Ne, ne." Šota mávla odmítavě rukou. „Snažíš se o ní přemýšlet jako o běžné hrozbě, která tě pronásleduje. Snažíš se jí přiřadit povahu, snažíš se jí dát určující chování. Žádné nemá. To je její zvláštnost - naprostá absence určujícího popisu, či chcete-li jakékoli konkrétní vnější podoby. Přinejmenším takové, která by nám byla k užitku. Protože povaha stvůry spočívá právě v tom, že žádnou nemá. Proto nelze její činy nijak předvídat."

„To nedává smysl." Richard si založil ruce na prsou a přemýšlel, zda o té stvůře ví Šota skutečně tolik, jak tvrdí. „Musí přece fungovat na základě nějakého principu. Musí se chovat určitým způsobem, kte-

rému nakonec dokážeme porozumět, a tudíž ho nakonec budeme schopni předvídat. Stačí na to jen přijít. Nemůže jen tak postrádat povahu."

„Cožpak to nechápeš, Richarde? Vždyť se na to snažíš přijít od samého začátku. Nemyslíš, že i Jagang předvídal, že se budeš snažit přijít na způsob, jak tu věc porazit? Cožpak jsi podobné věci v minulosti mnohokrát nedokázal? To Jagang pochopil *tvou* povahu a stvořil proti ní zbraň, která právě kvůli způsobu tvého myšlení žádnou povahu nemá.

Jsi hledač. Hledáš odpovědi na lidskou povahu, na věci, na situace. Ve větší či menší míře to dělají všichni lidé. Kdyby měla krvavá bestie konkrétní povahu, bylo by její činy možno pochopit. Pokud lze něco pochopit natolik, aby bylo možno předvídat jeho chování, pak lze přijmout ochranná opatření a vymyslet plán, jak tomu čelit. Rozluštit povahu věci je naprosto zásadní, aby bylo možno se účinně bránit. Proto tahle žádnou povahu nemá - a ty nemůžeš udělat nic z toho, co umíš, abys ji zastavil."

Richard si prsty prohrábl vlasy. „To nedává smysl."

„To ani nemá. Je to součást charakteristiky té stvůry - nemít žádnou charakteristiku. Nedávat smysl a tím tě oklamat."

„Souhlasím s lordem Rahlem," řekla Cara. „Musí mít nějaký vzor chování, způsob, jak jedná a reaguje. Dokonce i lidé, kteří si myslí, že jsou natolik chytří, že dokáží být nepředvídatelní, podléhají vzorcům chování, aniž by si to sami uvědomili. Ta stvůra nemůže jen tak pobíhat sem a tam a doufat, že náhodou narazí na lorda Rahla, až si hodí šlofíka."

„Tato stvůra byla záměrně vytvořena jako bytost chaosu, aby ji nebylo možno pochopit a zastavit. Byla povolána, aby tě zahubila, ale bude se o to pokoušet naprosto chaoticky." Šota si přihladila šaty a pokračovala v řeči. „Dnes na tebe zaútočí pařáty. Zítra vychrlí jed. Dalšího dne tě spálí ohněm nebo rozdrtí svou vahou, či do tebe zaboří tesáky. Útočí naprosto náhodně. Nerozhoduje se, co udělá, na základě analýzy předchozí zkušenosti, ani na základě situace, v níž se nachází."

Richard si stiskl kořen nosu a přemýšlel nad jejím vysvětlením. Zatím mu připadalo, že Šota má pravdu v tom, že útoky nemají společného jmenovatele. Všechny byly naprosto odlišné - vlastně natolik,

až si Richard nebyl jistý, zda na něj pokaždé zaútočila tatáž stvůra, před kterou ho Nicci varovala.

„Ale lord Rahl jí již několikrát unikl. Prokázal, že ji lze přelstít."

Šota se nad tou představou pousmála, jako by hovořila s nevědomým dítětem. Poodešla několik kroků, aby přemýšlela. Její zamračené čelo Richardovi prozradilo, že se snaží přijít na lepší způsob, jak jim to vysvětlit.

„Uvažuj o krvavé bestii jako o dešti," řekla. „Představ si, že nechceš zmoknout. Stejně jako se nechceš nechat chytit tou bestií. Představ si, že tvým cílem je zůstat suchý. Dnes můžeš být pod střechou, takže nezmokneš. Další den bude pršet na druhé straně údolí, a ty tak znovu zůstaneš v suchu. Další den opustíš oblast deště těsně předtím, než začne pršet. Některý další den se rozhodneš zůstat na místě, a tam, kam bys jinak cestoval, se rozprší. Jednoho dne možná půjdeš po cestě a na pole po tvé pravici začne dopadat déšť. Ale cesta a země po tvé levici zůstanou suché. Pokaždé tě náhodný déšť nesmočil a ty jsi zůstal suchý -občas proto, žes učinil preventivní opatření, jako třeba že jsi zůstal pod střechou, a občas díky čirému štěstí.

Ale vzhledem k tomu, jak často prší, je ti jistě jasné, že dříve nebo později stejně zmokneš.

Takže dospěješ k závěru, že z dlouhodobého hlediska je třeba přesně pochopit, proti čemu stojíš. Ve snaze pochopit svého protivníka začneš pozorovat oblohu a pokusíš se naučit déšť předpovídat. Některé znaky se rychle prokáží jako velice spolehlivé. S jejich pomocí budeš předpovídat déšť s velkou úspěšností. Na první pohled by se zdálo, že jsi uspěl."

Šotiny pronikavé bezvěké oči spočinuly na Caře, a pak se upřely na Richarda s takovou silou, že zadržel dech. „Ale dříve nebo později," řekla hlasem, z něhož Richarda zamrazilo, „tě déšť dostihne. Může tě úplně překvapit. Nebo možná předpovíš, že se blíží, ale budeš přesvědčen, že máš dost času na nalezení přístřeší. A přitom se rozprší rychleji, než bys považoval za možné. Nebo tě neočekávaně zastihne v den, kdy budeš od jakéhokoli přístřeší daleko, protože jsi byl přesvědčen, že dnes rozhodně pršet nebude. Výsledek těchto náhodných událostí je vždy tentýž. Pokud by se jednalo o bestii a nikoliv o déšť, nebudeš mokrý, ale mrtvý.

Důvěra ve svou schopnost předpovídat déšť nakonec způsobí tvůj pád. Při mnoha příležitostech déšť přesně předpovíš a přestaneš si uvědomovat, že předpovídání počasí není nikdy stoprocentně spolehlivé, protože závisí na více faktorech, než je člověk schopen pochopit. Čím častěji však unikneš dešti, tím silnější bude tvá falešná sebedůvěra, a tím zranitelnější budeš vůči náhodě. Navzdory sebevětšímu úsilí tvá snaha pochopit povahu deště nakonec selže. Mnohokrát počasí předpovíš přesně, ale faktory, které ti předpověď umožnily, nejsou vždy směrodatné a ty to nemůžeš dopředu vědět. V důsledku toho tě déšť dostihne, když to budeš nejméně čekat."

Richard pohlédl na Caru, mající ve tváři ustaraný výraz, ale nic neřekl.

„Krvavá bestie je přesně taková," řekla Šota nakonec. „Nemá žádnou povahu, kterou bys mohl přesně pochopit, a žádné vzorce chování, pomocí kterých bys mohl předvídat její činy."

Richard se zhluboka a trpělivě nadechl. Už nedokázal mlčet. „Všechny existující věci musí mít nějakou povahu a jejich existence musí podléhat určitým zákonům, i když jim my nerozumíme. Kdyby to bylo tak, jak říkáš, znamenalo by to, že samy sebe popírají, a tak to není.

Nedostatek porozumění z tvé strany neznamená, že si můžeš vybrat vysvětlení, jaké chceš. Nemůžeš říct, že z toho, že neznáš povahu té bestie, vyplývá, že žádnou nemá. Můžeš říci jen to, že zatím její podstatu neznáš, neboť jsi ji zatím nedokázala pochopit."

Šota se pousmála a ukázala na nebe. „Jako třeba v případě deště? Teoreticky máš možná pravdu, Richarde, ale některé věci jsou ze všech praktických hledisek natolik mimo naše porozumění, až nám připadá, že jsou řízeny pomocí čistě náhodných faktorů - jako třeba déšť. Podle všeho, co vím, mohou existovat zákony řídící počasí, ale ty jsou tak složité a dalekosáhlé, že nemůžeme realisticky doufat, že bychom jim někdy porozuměli a poznali je v celé jejich rozmanitosti. Dejme tomu, že déšť nakonec nemusí být tak náhodná událost, ale předpovídat ho se stoprocentní jistotou je zcela mimo naše schopnosti. A výsledek je tudíž stejný, jako by ho řídila pouhá náhoda.

Krvavá bestie je přesně taková. Existují-li zákonitosti její povahy, neznamená to pro tebe žádný rozdíl. Mohu ti říct jen to, co o ní vím.

Byla stvořena tak, aby jednala náhodně, a její stvoření bylo úspěšné do té míry, že z našeho hlediska skutečně jedná naprosto chaoticky - a pakliže se *řídí* nějakými zákonitostmi, nejsme schopni je pochopit.

Přijímám možnost, že máš pravdu. Domnívám se, že je možné, že se za zdánlivě chaotickým jednáním stvůry skrývá složitá povaha, ale pokud to tak je, jsem si naprosto jistá, že je zcela mimo naše schopnosti ji pochopit. Pro naše účely je to tedy bytost řízená chaosem."

„Nejsem si jistý, že ti rozumím," řekl Richard. „Dej mi nějaký příklad."

„Tak například se ta stvůra nikdy nepoučí z toho, co dělá. Může zkusit použít tutéž taktiku, která už jednou selhala, ještě několikrát za sebou. Nebo může při dalším pokusu použít něco ještě hloupějšího, co zcela zjevně nemá naději na úspěch. Její chování se jeví jako zcela náhodné. A pokud je poháněna jakousi velkolepou složitou rovnicí, z jejího chování ji neodhalíme. Vidíme jen chaotické výsledky.

A co víc, nemá žádné vědomí, jak o něm uvažujeme my. Nemá žádnou duši. I když má cíl, nezajímá ji, jestli uspěje. Nerozhněvá se, když selže. Úplně postrádá slitování, empatii, zvědavost, nadšení nebo starost. Má svůj úkol - zabít Richarda Rahla - a náhodně využívá některé ze svých nesčetných schopností, aby jej splnila. Nemá na tom však žádný emocionální nebo intelektuální zájem.

Všechny živé bytosti mají zájem na tom, aby ve svém konání uspěly. A může se jednat o ptáka přelétávajícího ze stromu na strom nebo hada, který pronásleduje myš. Každá živá bytost jedná tak, aby se udržela při životě a zlepšila si své životní podmínky. Krvavá bestie tohle nedělá.

Z tohoto pohledu jde o nemyslící věc, která postupuje ke splnění cíle, jenž do ní byl vložen při jejím vyvolání. Dalo by se říci, že jedná jako déšť, který dostal za úkol promočit Richarda. Déšť to zkouší a zkouší, tu krátká přeháňka, tu mrholení, sem tam rychlá sprška a občas prudký lijavec. Dešti však nezáleží na tom, že se mu nedaří tě promočit. Klidně může nastat období sucha. Ale déšť se kvůli tomu nerozhněvá. Nezdvojnásobí své úsilí. Prostě bude pořád čas od času pršet, někdy více, někdy méně, až tě nakonec promočí. Až se to stane, nebude déšť cítit žádnou radost.

V tomto smyslu je stvůra iracionální - ale nemyl se, je odhodlaná, neústupná, zuřivá a ve svých činech bezmyšlenkovitě krutá."

Richard si unaveně přejel rukou přes obličej. „Šoto, pořád mi to nedává smysl. Jak by mohla být taková? Musí být poháněna nějakým účelem. Něco ji musí popohánět kupředu."

„Ach, to ano, je popoháněna: potřebou tě zabít. Byla vytvořena jako bytost jednající naprosto chaoticky, aby ses jí nemohl postavit. Svým způsobem ses ukázal jako protivník, jehož je tak obtížné porazit, že Jagang musel vymyslet něco, co zcela obejde tvé schopností. Zjistil už totiž, že je nelze přemoci silou."

„Ale pokud byla ta bytost vytvořena, aby mě zabila, pak účel má."

Šota pokrčila rameny. „Ano, ale tento střípek informace ti ani v nejmenším nepomůže, budeš-li chtít předpovídat, jak, kdy nebo kde se tě pokusí zabít. Jak už bys teď mohl vědět, její skutky směřující k tomuto cíli jsou náhodné. Z této taktiky bys měl jasně pochopit, jaké představuje nebezpečí. Budeš-li předem vědět, že nepřítel zaútočí oštěpem, vezmeš si štít. Pokud víš, že tě pronásleduje vrah s lukem, můžeš vyslat svou armádu do kraje, aby pátrala po člověku ozbrojeném lukem. Pokud víš, že tě pronásleduje vlk, můžeš na něj políčit past nebo zůstat doma.

Ale krvavá bestie nemá žádnou oblíbenou metodu zabíjení nebo lovu, takže je z hlediska sebeobrany mimořádně těžké se před ní chránit. Jeden den může zaútočit a snadno zahubit tisíc vojáků, kteří tě brání. Příště se může dát na ústup poté, co po ní hodí hračku malé dítě, které se před tebe náhodou přibatolí. I to je součástí hrůzy, kterou taková bytost vzbuzuje - hrůzy spočívající v tom, že nevíš, v jaké podobě přijde další útok.

Její síla spočívá v tom, že není ničím konkrétním. Není silná ani slabá, není rychlá ani pomalá. Neustále se mění, a přesto občas zachovává své vlastnosti nebo se vrací do předchozího stadia, i když se ukázalo jako neúspěšné.

Poté, co byla stvořena, nastala jediná podstatná událost ve chvíli, kdy jsi poprvé použil svůj dar. Tehdy se na tebe zaměřila. Od té chvíle už nemůžeš vědět, co udělá příště a kdy znovu zaútočí. Víš jen to, že po tobě jde, a bez ohledu na to, kolikrát z jejích spárů unikneš, bude přicházet znova a znova - možná několikrát za den, možná jednou za

měsíc nebo dokonce za rok, ale můžeš si být jistý, že nakonec vždycky znovu přijde. Nikdy to nepřestane."

Richarda napadlo, kolik z toho, co mu Šota vypráví, se opírá o skutečná fakta a co jsou jen její předpoklady nebo dokonce představy.

„Ale jsi čarodějnice," řekla Cara. „Určitě můžeš lordu Rahlovi poradit."

„Součástí mých schopností je, že vidím, jak události plynou v řece času; dalo by se říci, že vidím, kam směřují. Protože je krvavá bestie nevyzpytatelná, vyplývá z toho, že existuje mimo mou schopnost předvídání. Mé schopnosti jsou svým způsobem spjaté s proroctvím. Richard je muž, který také existuje mimo proroctví, člověk, který se ostatním často jeví zoufale nepředvídatelný - jak se o tom Mord-Sithy jistě samy přesvědčily. Co se týká té bestie, nemohu mu poradit vůbec nic."

„Takže mi nepomohou knihy proroctví?" zeptal se Richard.

„Stejně jako jsem vůči krvavé bestii slepá já, je vůči ní slepé i proroctví. Nemůže vidět krvavou bestii o nic víc než jakoukoli jinou chaotickou nepředvídatelnou událost. Proroctví může říci, že člověk bude zasažen šípem ráno v den, kdy bude pršet, ale nemůže vyjmenovat každý den, kdy prší. Mohli bychom říci, že proroctví dokáže víceméně předpovědět jen to, že dříve nebo později bude pršet a ty zmokneš."

S levou rukou spočívající na jílci meče Richard váhavě přikývl. „Musím připustit, že to se podobá mému vlastnímu názoru na proroctví - může mi sdělit, že zítra vyjde slunce, ale ne to, jak se rozhodnu se svým dnem naložit."

Zamračil se na ni. „Takže mi nemůžeš říci, co krvavá bestie udělá, protože tvé schopnosti souvisí s tokem času." Když přikývla, položil další otázku. „Jak je tedy možné, že toho o ní tolik víš?"

„Sledovat tok událostí skrze řeku času není jediné, co umím," řekla poněkud záhadně.

Richard si povzdechl; nechtěl se s ní hádat. „Je tohle vše, co mi můžeš říci?"

Šota přikývla. „Všechno, co jsem schopna ti říci o krvavé bestii a o nebezpečí, které pro tebe představuje. Dokud bude existovat, je pravděpodobné, že tě dříve či později dostane. Ale protože je nepředvídatelná, nelze předpovědět ani to, kdy k tomu dojde. Je nemožné

vědět, kdy, kde nebo jak brzy. Může to být dnes, ale podle všeho můžeš dříve zemřít stářím, než tě dokáže najít a zabít."

„Zajímavá možnost," zamumlal Richard.

„V něco takového bys naděje vkládat neměl," řekla mu soucitně. „Dokud budeš žít, Richarde, dokud ti bude srdce pumpovat krev do žil, bude tě krvavá bestie lovit."

„Znamená to snad, že mě stopuje podle krve?"

Šota pozvedla ruku, aby přerušila tok jeho úvah. „Myslela jsem to obrazně. Svým způsobem tvou krev ochutnala. Ale tvá krev není tak, jak ty o ní uvažuješ, pro bestii důležitá. Podstatná je chuť, kterou díky tvé krvi okusila: chuť tvého původu.

Od začátku věděla, že žiješ. Od začátku tě lovila. Když jsi poprvé použil dar, stačilo to, aby jsi ji k sobě připoutal. Byl to právě dar ve tvé krvi, který ucítila a který způsobil její proměnu."

Richard měl tolik otázek, až nevěděl, kterou položit jako první. Začal s tím, o čem se domníval, že tomu bude nejsnazší porozumět. „Proč je spojená s podsvětím? Z jakého důvodu?"

„Z několika, o kterých vím. Podsvětí je věčné. Čas ve věčnosti nemá žádný význam. Čas tudíž neznamená nic ani pro bestii. Necítí naléhavou touhu tě zabít. Naléhavost by způsobila, že by bestie začala jednat s vědomým záměrem, a díky tomu by získala první povahový rys. Necítí nutkání dokončit práci, než zapadne slunce. Jeden den je stejný jako další, dny se opakují donekonečna.

Protože nevnímá plynutí času, nepotřebuje povahu. Čas pomáhá dát rozměr každé živé bytosti. Umožňuje ti odložit věci, o kterých víš, že je lze udělat později. Čas tě nutí založit tábor před setměním. Čas nutí generála připravit se k obraně dřív, než dorazí nepřítel. Jen díky plynutí času cítí žena touhu po dítěti, dokud má ještě čas. Čas je element, který pomáhá utvářet povahu všeho. Dokonce i můra, která se vynoří ze svého kokonu, aby žila život s křídly jen jeden jediný den, se musí během toho dne spářit a naklást vajíčka, jinak její druh zanikne.

Na bestii čas nemá vliv. Její součástí je věčnost podsvětí, což je protikladem k podstatě stvoření, protože podsvětí je záhubou stvoření. Tento vnitřní konflikt je součástí jejího hnacího mechanismu, který ovlivňuje její činy a způsobuje jejich chaotičnost. Když Nicci použila subtraktivní magii, aby tě zbavila krve, která se ti hromadila v plicích,

bestie díky svým kořenům zasahujícím do podsvětí okusila tvou chuť, nebo spíš chuť tvé magie.

Tvá krev v sobě nese jak aditivní, tak i subtraktivní magii. Bestie byla stvořena, aby tě dokázala poznat podle tvé podstaty a magie a nikdy neztratila tvou stopu. Bestie potřebovala, abys svou magii použil, protože jen tak se k tobě mohla připoutat. Skrze toto pouto tě může sledovat. Ale když okusila chuť tvé krve, umožnilo jí to poznat tě úplně odlišným způsobem.

Okusila jedinečný element magie, který se skrývá v tvé krvi a který jsi zdědil ze Zeddovy strany a ze strany Darkena Rahla. Tato chuť způsobila její přeměnu.

Necítí samotnou tvou krev, ale spíše složky magie, které jsou v ní obsaženy. Proto stvůru přitahuje každé použití magie, a proto je mnohem nebezpečnější, než byla na počátku. Vycítí, když použiješ magii, ať budeš kdekoliv. Magie každého člověka je unikátní. Bestie teď zná tu tvou. Proto nesmíš používat dar.

Sestry, které pro Jaganga bestii vytvořily, by jí právě proto daly s radostí okusit tvou krev hned na začátku, ale neměly možnost ji získat. Mohly bestii propojit s tvým darem, ale bez tvé krve by šlo o slabé pouto, které sílu tvé magie nemohlo doopravdy obsáhnout.

Nicci poskytla bestii to, co po svém probuzení skutečně potřebovala, když jsi použil dar. Nicci to udělala, aby ti zachránila život. Nejspíš neměla na výběr. Ale udělala to. A proto pokaždé když použiješ magii, přivoláš krvavou bestii. Vypadá to, že Nicci svým způsobem splnila svou povinnost Sestry Temnot."

Richard cítil, jak mu na zádech naskakuje husí kůže. Chtěl nějak prokázat, že se Šota mýlí, chtěl najít mezeru v krunýři monstra, jemuž právě dala tvar.

„Ale bestie na mě zaútočila, když jsem magii nepoužíval. Třeba právě dnes ráno."

Šota ho obdařila jedním z pohledů, při kterých se cítil jako beznadějný pitomec. „Dnes ráno jsi magii použil."

„Nepoužil," trval na svém. „Spal jsem. Jak bych mohl..."

Zmlkl. Pohledem putoval po vzdálených kopcích a horách na horizontu. Uvědomil si, že se probudil s hroznou vzpomínkou na ráno, kdy Kahlan zmizela. A že při probuzení svíral jílec meče, jehož čepel

byla napůl vytažená z pochvy. Vzpomněl si, jak cítil, že do něj vstupuje magie meče.

„Ale to byla magie meče," namítl. „Držel jsem meč. Nebyla to má magie."

„Byla," trvala na svém Šota. „Když použiješ meč pravdy a přivoláš jeho moc, připojí se ta síla k tvému daru. A tvou magii krvavá bestie zná. Magie meče je teď tvou součástí. Při jejím použití proto riskuješ, že přivoláš bestii."

Richard cítil, jak se na něj všechno tlačí ze všech stran, jak přichází o veškeré možnosti, jak ztrácí jednu po druhé schopnosti zastavit to, co ho ohrožuje. Cítil se podobně jako dnes ráno, kdy se probudil a zjistil, že se kolem něj svírá past.

„Ale meč mi pomůže s bestií bojovat. Nevím, jak přivolat svůj dar. Meč je to jediné, na co se mohu spolehnout."

‚Je možné, že tě v některých případech zachrání, ale protože krvavá bestie nemá žádnou povahu a je součástí podsvětí, přijde chvíle, kdy se ti tvá důvěra vymstí. Tvá důvěra ve schopnost meče tě ochránit před bestií ti dodá falešný pocit bezpečí. Jak už jsem říkala, bestie je nepředvídatelná, takže nastanou případy, kdy tě meč neochrání. Musíš se nejen přestat příliš spoléhat na svou zbraň, ale také se mít na pozoru před tím, abys s její pomocí mimoděk bestii nepřivolal.

Bestie je ti neustále na stopě a může zaútočit kdykoliv, ale když použiješ svůj dar, prudce její schopnost zaútočit zvyšuješ, a tudíž i pravděpodobnost, že se tak opravdu stane. Tvá magie ji vábí jako plamen můru."

Richard si uvědomil, že mimoděk svírá jílec meče tak silně, až se mu do dlaně vrývají písmena slova PRAVDA. Cítil také, jak se do něj pokouší vstoupit zuřivost meče, aby ho mohla před nebezpečím chránit. Pustil jílec, jako by byl rozžhavený. Napadlo ho, jestli právě magie meče nezažehla jeho vlastní dar, jestli krvavou bestii právě nepřivolal, aniž si uvědomil, co dělá.

Šota spráskla ruce. „A ještě něco."

Richardova pozornost se znovu upřela na čarodějnici. „No výborně. Co ještě?"

„Richarde, já jsem tu bestii nestvořila. Nenesu odpovědnost za nebezpečí, které pro tebe představuje." Odvrátila zrak. „Pokud mě chceš

nenávidět za to, že ti říkám pravdu, nebo chceš, abych zmlkla, řekni to."

Richard omluvně sklonil hlavu. „Ne, omlouvám se. Vím, že to není tvá chyba. Je toho jen na mě moc. Pokračuj. Co ses mi chystala říct?"

„Pokud použiješ magii - jakoukoliv magii - krvavá bestie to vycítí. Protože jedná náhodně, nemusí toho k útoku využít. Nemusí prostě reagovat. Ale příště už možná ano. V tomto směru tedy nemůžeš na nic spoléhat."

„To už jsi mi řekla."

„Ano, ale ty sis zatím ještě neuvědomil veškeré důsledky toho, co ti říkám. Musíš pochopit, že takříkajíc každé použití magie poskytne bestii tvou stopu."

„Jak už jsem řekl, tohle vím."

„To znamená *jakékoliv* použití tvého daru." Když na ni zíral s nechápavým výrazem, netrpělivě mu zaťukala prstem na čelo. „Přemýšlej."

Když pořád nechápal, napověděla mu. „To zahrnuje i proroctví."

„Proroctví? Jak to myslíš?"

„Proroctví vyslovují čarodějové, kteří mají prorocký dar. Obyčejný člověk, který čte proroctví, vidí jen slova. Dokonce ani Sestry Světla, strážkyně proroctví, je nevidí v jeho pravé podobě, i když si myslí, že ano. Ty jsi válečný čaroděj. To znamená, že tvůj dar zahrnuje množství latentních schopností. Mimo jiné i schopnost využít proroctví - pochopit je tak, jak bylo zamýšleno.

Už chápeš? Vidíš, jak snadné je mimoděk použít dar?

Nezáleží na tom, jak jej použiješ - jestli vytasíš meč, někoho uzdravíš, přivoláš blesk - to je jedno; každý takový čin však přivolá bestii. Z jejího pohledu je každé použití daru totéž - díky tomu tě rozpozná. Nerozlišuje mezi drobným kouzlem a velikým zázrakem. Z jejího pohledu je dar prostě dar."

Richard na ni nevěřícně pohlédl. „Chceš mi říct, že pokud někoho jednoduše uzdravím nebo vytasím meč, přiláká to ke mně bestii?"

„Ano. A pravděpodobně velice rychle, protože bude přesně vědět, kde se nacházíš. Je to bytost patřící částečně podsvětí, a proto v našem světě existuje také jen částečně. Netrápí ji vzdálenost nebo překážky, i

když její existence v našem světě není snadná. Zákony našeho světa jsou v protikladu s podstatou její existence. Přesto se však nikdy neunaví, nikdy nebude líná, vzteklá nebo dychtivá.

Nechci rozhodně naznačit, že jakmile použiješ dar, stvůra okamžitě zareaguje. Jak už jsem v našem rozhovoru mnohokrát zdůraznila, nelze její činy předvídat. Když použiješ magii, usnadníš jí tím své nalezení. Jestli toho využije, je však nejisté."

„Skvělé," zamumlal Richard a začal přecházet tam a zpátky.

„Jak ji lze zabít?" zeptala se Cara.

„Není živá," odvětila Šota. „Krvavou bestii nemůžeš zabít o nic víc než třeba balvan, který ti padá na hlavu, nebo déšť, který tě brzy promočí."

Cara vypadala stejně frustrovaně jako Richard. „Musí přece existovat něco, čeho se bojí."

„Strach je vlastnost živých bytostí."

„Pak musí být něco, co nemá ráda."

Šota se zamračila. „Nemá ráda?"

„Však víš. Oheň nebo voda nebo světlo. Něco, co nemá ráda, a proto se tomu vyhýbá."

„Dnes se může rozhodnout, že se bude vyhýbat vodě. Zítra může číhat pod hladinou, chytit Richarda za nohu, až se půjde ráno umýt, stáhnout ho pod vodu a utopit. Pohybuje se tímto světem jako zcela cizí krajinou, která ji jen pramálo ovlivňuje."

„Kde se, pro všechno na světě, mohl někdo dozvědět, jak takovou bytost stvořit?" zeptal se Richard.

„Předpokládám, že podstatu těchto znalostí objevil Jagang ve starobylých knihách pojednávajících o zbraních, které byly vytvořeny během veliké války. Je dychtivým studentem starých spisů, které jakkoli souvisejí s válčením. Shromažďuje tyto znalosti ze všech koutů světa. Mám však podezření, že vzal to, co nalezl, a okořenil to věcmi, kterých chtěl dosáhnout, aby tě mohl porazit. Víme, že potom přikázal svým Sestrám, aby bestii přivolaly.

Protože Sestry použily mimo jiné subtraktivní magii, vytvořily tuto stvůru za pomoci lidských obětí. Jako oběti využily lidi s darem, kterým vyrvaly duši, a zbytek použily k vytvoření bestie. Je to zbraň

přesahující vše, s čím jsme se až dosud setkali. Za její zrod nese odpovědnost Jagang. Je nutné ho zastavit dřív, než stvoří něco dalšího."

„Neexistuje nic, s čím bych souhlasil víc," zamumlal si Richard sám pro sebe.

„Nemůžeš ho zastavit, pokud pronásleduješ přeludy," poznamenala Šota.

Richard se zastavil a zahleděl se na ni. „Šoto, nemůžeš mi přece říci tohle všechno, aniž bys mi prozradila cokoli, co by mi aspoň trochu pomohlo."

„Už jsem ti pomohla. Řekla jsem ti, co vím. Díky informacím, které teď máš, se třeba dožiješ zítřka."

Richard už od ní slyšel dost. Krvavá bestie neměla povahu, ale právě absence povahy byla svým způsobem její povaha. Proto dle jeho názoru povahu měla. Mohla být pravda to, co říkala Šota, že neexistuje způsob, jak spolehlivě předvídat, co bestie udělá, ale nedostatek porozumění nebo znalostí ještě neznamená absenci nějaké podstaty. O tom se však nemělo smysl přít. Později to možná bude hrát roli, ale zrovna teď na tom nezáleželo. Všechno, co říkala Šota, víceméně potvrzovalo to, co už slyšel od Nicci. Ale i když poskytla podrobnosti, o kterých Nicci nevěděla, nenavrhla mu žádné řešení.

Ve skutečnosti měl spíš pocit, že Šota vynaložila značné úsilí, aby ho přesvědčila, že se nachází v beznadějné situaci.

Richard málem položil ruku na jílec meče. Zarazil se a místo toho si prsty prohrábl vlasy. Byl s rozumem v koncích. Obrátil se a zahleděl se mezi stromy na druhé straně údolí, jejichž listy zářily v odpoledním slunci.

„Takže neexistuje nic, jak bych se před krvavou bestií ochránil?"

„To jsem neřekla."

Richard se k ní prudce obrátil. „Cože? Chceš říct, že nějaký způsob existuje?"

Šota mu bez emocí hleděla do očí. „Věřím, že existuje jedna cesta, jak tě udržet naživu."

„Jaká?"

Sepjala ruce a propletla si prsty. Na chvíli se zahleděla k zemi, jako by přemýšlela, a pak zvedla zrak, aby mu klidně pohlédla do očí.

„Mohl bys zůstat tady."

Viděl, jak Samuel vstává. Richard obrátil pozornost zpátky k vyčkávavému pohledu Šoty. „Jak to myslíš?"

Pokrčila rameny. „Zůstaň tady a já tě ochráním."

Cara se narovnala a spustila paže podél těla. „Ty něco takového dokážeš?"

„Věřím, že ano."

„Tak pojď s námi," navrhla Cara. „To by bylo lepší řešení."

Richardovi se Cařin nápad okamžitě znelíbil.

„Nemohu," prohlásila Šota. „Mohu ho ochránit, jen pokud zůstane tady, v tomto údolí, v mém domově."

„Nemohu tu zůstat," řekl Richard a snažil se, aby to znělo nenuceně.

Šota se natáhla a jemně mu sevřela paži. Nedovolila mu, aby její nabídku jen tak lehce smetl se stolu. „Můžeš, Richarde. Bylo by tak špatné zůstat se mnou?"

„Nemyslel jsem to takhle..."

„Pak tedy zůstaň."

„Na jak dlouho?"

Prsty, jimiž mu svírala paži, se lehce sevřely, jako by se to bála říct, jako by se bála jeho reakce, ale současně byla pevně rozhodnutá pokračovat.

„Navždy."

Richard ztěžka polkl. Měl pocit, jako by vstoupil na tenký led, aniž by si uvědomil, že ho k bezpečnému břehu čeká dlouhá, předlouhá cesta. Věděl, že pokud zareaguje špatně, způsobí katastrofu. Projel jím záchvěv hrůzy, když pochopil, jaké nebezpečí se náhle zjevilo v pozdním odpoledni.

V tu chvíli si zdaleka nebyl jistý, zda by raději nečelil krvavé bestii než Šotině pohledu.

Richard rozhodil rukama, jako by ji žádal o pochopení. „Šoto, jak bych tu mohl zůstat? Víš přece, kolik lidí na mě spoléhá, kolik lidí mě potřebuje. Sama jsi to řekla."

„Nejsi jejich otrok, ani k nim připoután řetězem jejich potřeby. Tvůj život patří tobě, Richarde. Zůstaň tady a žij."

Cara, tvářící se velice podezřívavě, si palcem ukázala na hruď. „A co já?"

Aniž by na Caru vůbec pohlédla, aniž by spustila zrak z Richarda, Šota odpověděla: „Více než jedna žena zde být nemůže."

Cara přelétla pohledem z Richarda na Šotu, ale pak zareagovala podle Richardovy dřívější rady: zachovala opatrnost a zmlkla.

„Zůstaň," zašeptala Šota důvěrně. Ani na okamžik z Richarda nespustila zrak.

Richard spatřil strašlivou zranitelnost odhalenou v Šotiných očích a v jejím toužebném výrazu - otevřela se před ním tak jako dosud nikdy. Koutkem oka také zahlédl Samuela, vrhajícího na něj hněvivé pohledy.

Richard lehce pohnul hlavou směrem k jejímu společníkovi. „A co s ním?"

Neuhnula před tou otázkou - ve skutečnosti se zdálo, že ji očekává.

„Jeden hledač je na tomto místě až až."

„Šoto..."

„Zůstaň, Richarde," tlačila na něj a přerušila ho dřív, než ji mohl odmítnout, dřív, než překročil hranici, o jejíž existenci až dosud neměl tušení.

Byla to nabídka i ultimátum.

„Ale co krvavá bestie? Sama jsi řekla, že nemůžeš znát její povahu. Jak můžeš vědět, že pokud zůstanu, budeme v bezpečí? Když bestie poprvé zaútočila, bylo kolem mě mnoho mrtvých."

Šota pozvedla bradu. „Znám sebe, znám své schopnosti, svá omezení. Věřím, že tě tady, v tomto údolí, dokážu ochránit. Nemohu si být naprosto jistá, ale upřímně věřím, že je to pravda. Vím, že pokud odsud odejdeš, zůstaneš bez ochrany. Toto je tvá jediná šance."

Věděl, že poslední věta měla víc než jen jeden význam.

„Zůstaň, Richarde... prosím. Zůstaneš se mnou?"

„Navždy?"

Její oči se zaleskly slzami.

„Ano, navždy. Prosím, zůstaneš? Navždy se o tebe postarám. Zajistím, abys toho nikdy nelitoval, aby ti zbytek světa nikdy nechyběl. Prosím."

Tohle nebyla čarodějnice Šota, ale prostá žena Šota, která před ním zoufale odhalila své nitro jako dosud nikdy, nabídla mu své ne-

chráněné srdce na dlani, využila příležitost. Strašlivá osamělost, která se zračila v jejím výrazu, ho děsila. Znal ten pocit, věděl, jak moc bolí být sám.

Richard polkl a učinil po tenkém ledě první krok.

„Šoto, je to to nejkrásnější, cos mi kdy řekla. Vědomí, že mě respektuješ natolik, abys mě o něco takového žádala, pro mě znamená víc, než kdy pochopíš. Já tě respektuji mnohem víc, než si myslíš - právě proto jsem si nevzpomněl na nikoho jiného než na tebe, když jsem potřeboval poradit.

Z celého srdce si tvé nabídky vážím... ale obávám se, že ji nemohu přijmout. Musím jít."

Z výrazu v její tváři Richarda zamrazilo, jako by se ocitl po krk v ledové vodě.

Šota se bez dalšího slova obrátila a vyrazila pryč.

Kapitola osmá

Richard chytil Šotu za paži a zastavil ji dřív, než mohla odejít. Nemohl dovolit, aby to takhle skonalo - z více než jednoho důvodu.

„Šoto, je mi to líto... ale sama jsi to řekla; můj život patří mně. Pokud mě alespoň trochu považuješ za přítele, za někoho, na kom ti doopravdy záleží, pak bys měla vědět, že svůj život musím prožít tak, jak považuji za správné já, ne tak, jak by sis ty přála nebo jak si ty myslíš, že bych měl."

Její hruď se prudce zvedala a klesala. „Dobrá. Učinil jsi rozhodnutí, Richarde. Odejdi. Běž a prožij to, co ti z života zbývá."

„Přišel jsem za tebou, protože potřebuji tvou pomoc."

Prudce se k němu obrátila a vrhla na něj pohled tak hrozivý, jaký dosud u nikoho nespatřil. To byla pravá podoba čarodějnice. Téměř cítil, jak vzduch kolem ní jiskří skrytou silou.

„Poskytla jsem ti ji. Poskytla jsem ti vědomosti, které mě stály takové úsilí, jaké si nikdy ani nedokážeš představit. Použij je jak chceš. A teď odejdi z mého domova."

Přestože toužil udělat přesně to, co mu řekla, přestože na ni nechtěl naléhat, přišel za ní z určitého důvodu, kvůli problému, kterým se ještě ani nezačala zabývat. Nemohl odejít, dokud si o tom nepromluví.

„Potřebuji, abys mi pomohla najít Kahlan."

Její pohled ještě ochladí, i když to Richard předtím považoval za nemožné. „Pokud jsi moudrý, použiješ znalosti, které jsem ti dala, aby ses udržel naživu tak dlouho, jak to jen půjde, a toho času využil k porážce Jaganga nebo k pronásledování přízraků - už mi nezáleží na tom, co si vybereš. Prostě běž pryč dřív, než ti ukážu, proč se čarodějové bojí vstoupit do mého domova."

„Řekla jsi, že ti tvé schopnosti umožňují vidět události v toku času. Co vidíš v mojí budoucnosti?"

Šota chvíli mlčela a nakonec odvrátila zrak. „Z nějakého důvodu se přede mnou řeka času skryla. To se stává." Znovu na něj pohlédla, ještě rozhodněji než předtím. „Vidíš? Už ti nemohu více pomoci. Teď běž."

Byl odhodlaný ji nenechat, aby se vyhýbala odpovědi. „Víš, že jsem za tebou přišel kvůli informaci, kvůli něčemu, co mi pomůže objasnit, co se vlastně děje. Je to důležité. Je to důležité pro mnohem víc lidí, než jsme jenom ty a já. Neuzavírej se takhle přede mnou, Šoto, prosím. Potřebuji tvou pomoc."

Pozvedla obočí. „Kdy ses naposledy zachoval podle toho, co jsem ti řekla?"

„Podívej, připouštím, že jsem v minulosti ne vždy souhlasil se vším, co jsi říkala, ale kdybych tě nepovažoval za chytrou a schopnou ženu, nebyl bych teď tady. V něčem, cos mi v minulosti říkala, jsi měla pravdu, ale kdybych byl dělal všechno přesně podle tebe bez vlastního úsudku a nereagoval na vývoj situace, už bychom byli dávno buď pod nadvládou Darkena Rahla, nebo v nemilosrdném objetí Strážce podsvětí."

„To říkáš ty."

Richard se k ní naklonil a z jeho hlasu se vytratil zdrženlivý tón. „Pamatuješ si, jak jsi za mnou přišla do vesnice Bahenního lidu? Pamatuješ si to? Tehdy jsi žebronila, abych uzavřel oponu, jinak nás Strážce všechny pohltí. Pamatuješ si, jak jsi mi říkala, že Strážce touží po každém, kdo oplývá darem, že touží i po tobě, čarodějnici, a že v jeho náruči budeš navěky nepředstavitelně trpět?"

Ukázal na ni prstem, aby zdůraznil, co říká. „Ty jsi nevytrpěla všechny ty hrůzy nezbytné k tomu, abychom zastavili to, co se tehdy dělo - já ano. Tys nemusela bojovat proti Strážcovým hrůzám, aby se opona uzavřela - já ano. Tys nezachránila svou kůži před Strážcem - zachránil jsem tě já."

Sledovala ho zpoza sklopených řas. „Vzpomínám si."

„Uspěl jsem. Zachránil jsem tě před tím osudem."

„Zachránil jsi především sám sebe. To, že jsi zachránil i mě, nebylo tvým cílem, jen vedlejším důsledkem tvých činů."

Zhluboka se nadechl a snažil se neztratit trpělivost. „Šoto, vím, že o tom, co se děje, musíš něco vědět - určitě víš něco o tom, co se stalo s Kahlan."

„Už jsem ti říkala, že neznám žádnou ženu jménem Kahlan."

„Ano, a důvod je, že se něco hrozně pokazilo a jediný já si to uvědomuji. Na Kahlan si sice nevzpomínáš, ale určitě víš něco, co mi pomůže při pátrání po pravdě - střípek informace, který mi pomůže zjistit, co se doopravdy děje."

„Myslíš si, že si přijdeš nepozván do mého domova, vystavíš můj život ohrožení, omámíš mě sladkými slovy a klidně využiješ kteroukoli součást mého života a mých schopností, kterou si zamaneš."

Richard na ni zíral. Všiml si, že nepopřela, že ví něco, co by mu mohlo pomoci. Uvědomil si, že se v ní opravdu nemýlil.

„Šoto, přestaň se chovat, jako bych na tebe měl neoprávněné požadavky. Nikdy jsem ti nelhal a ty to víš. Říkám ti, že je to důležité i pro tebe, ať už si to uvědomuješ nebo ne. Podle všeho, co vím, za tím může být klidně samotný Strážce, jehož cílem je polapit nás všechny. Potřebuji cokoliv, co mi můžeš poskytnout, abych napravil to, co je špatně. Já si nehraji. Potřebuji, abys mi řekla vše, co víš!"

„A ty si myslíš, že ti k tomu takovéhle chování dává právo?" Zúžila oči. „Myslíš, že jen proto, že něco mám, ti to musím dát, protože to potřebuješ? Myslíš, že máš právo na libovolnou část mého života, po níž zatoužíš? Myslíš, že můj život nepatří mně, ale že je mým úkolem ti bezvýhradně sloužit? Myslíš, že můj život má jediný smysl, a to být ti k dispozici, kdykoliv si umaneš, že mě potřebuješ? Myslíš, že sem můžeš přijít a dožadovat se pomoci, ale když si sama dovolím tě o něco požádat, pobouří tě to?"

„Nebyl jsem pobouřený," řekl a snažil se, aby se mu do hlasu nevloudil hněv. „Vážím si upřímnosti tvé nabídky. Moc dobře vím, jaký je to pocit být sám. Ale jestli jsi žena, za jakou tě považuji, nechtěla bys mě, kdybys věděla, že do toho nedávám srdce. Zasloužíš si někoho, kdo tě může milovat. Je mi líto, Šoto, ale nemohu ti lhát a říkat ti, že jsem pro tebe ten pravý. Tím bych ti nakonec jen o to víc ublížil. Nemohu ti lhát; mé srdce již patří jiné.

A i kdybys to dopředu věděla, opravdu bys chtěla někoho, kdo je natolik nevěrný, že okamžitě přijme nabídku jiné ženy, jakmile ji do-

stane? Myslím, že to, co doopravdy chceš, je skutečný životní partner, někdo, s kým si budete rovni a s kým budeš sdílet zázrak života. Myslím, že ve skutečnosti nechceš jen pokojového psíka. Myslím, že už dávno víš, že ti pokojový psík nemůže přinést skutečnou radost.

Pokud ti nejsem lhostejný, pokud jsi svou nabídku učinila, protože ti na mně doopravdy záleží, pokud jsi byla upřímná, tak mi pomoz."

Nezdálo se, že se chystá odpovědět, a tak na ni tlačil dál. „Šoto, potřebuji znát vše, co mi můžeš sdělit. Je to důležité. Stejně důležité jako tehdy pro tebe, když jsi mě přišla požádat, abych uzavřel trhlinu v oponě. Dnes mám problém a nevím o něm dost na to, abych ho mohl vyřešit. Pokud selžu, obávám se, že jsme všichni ztraceni. Nemám čas na hry. Potřebuji znalosti, které máš."

Jak se opovažuješ vznášet vůči mně tak arogantní požadavky? Už jsem ti přece odpověděla. Jsou to mé schopnosti a můj život. Ty na ně nemáš právo."

Richard si přitiskl palec a prostředníček pravé ruky na spánky a několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Neochotně si připustil, že na tom, co Šota říká, něco je.

Obrátil se k ní zády a poodešel několik kroků, zatímco přemýšlel, co má dělat. Jednu věc věděl jistě. Nemohl odejít s prázdnou.

„Takže říkáš, že víš něco, co by mi mohlo pomoci v pátrání po pravdě?"

„Vím mnoho věcí o mnoha různých oblastech pravdy."

„Ale víš něco, co potřebuji znát, abych nalezl pravdu ohledně problému, který mě za tebou přivedl."

„Ano."

Věděl to. Stále ještě zády otočený k ní, pronesl: „Co za to chceš?"

„Takovou cenu bys nemusel být ochoten zaplatit."

Zamyslel se.

Potom se k ní obrátil. Dívala se na něj pohledem, pod kterým si připadal jako nahý. Nemohl odejít bez informací, a to jediné bylo podstatné. Šlo o život Kahlan.

Udělal by cokoliv, aby jí zachránil život, a klidně by se pro ni vzdal i vlastního života.

„Řekni, co chceš."

„Meč pravdy."

Richard jako by zkameněl. „Cože?"

„Ptal ses na cenu. Je jí meč pravdy."

Richard stál na místě jako paralyzován. „To nemůžeš myslet vážně."

Koutky jejích rtů se mírně vyklenuly nahoru. „Ale ano, můžu."

Richard koutkem oka spatřil, jak Samuel mezi stromy vstal a začala z něj vyzařovat dychtivost.

„Co chceš s tím mečem dělat?"

„Ptal ses na cenu a já ti ji řekla. To, co budu se svou odměnou dělat, už není tvá starost."

Richard cítil, jak mu mezi lopatkami stéká chladný pramínek potu.

„Šoto..."

Stál jako přikovaný. Tohle vůbec nečekal.

Šota se k němu obrátila zády a vyrazila po cestě. „Sbohem, Richarde. Ráda jsem tě poznala. Už se nevracej."

„Počkej!"

Šota se zarazila a pohlédla na něj přes rameno. Vlny kaštanových vlasů se jí leskly ve zlatavých paprscích slunce. „Ano či ne, Richarde. Dala jsem ti už dost sebe samé, aniž bych dostala cokoliv na oplátku. Víc už ti neposkytnu. Pokud chceš něco dalšího, zaplatíš za to. Podruhé ti tuto příležitost nedám."

Chvíli ho pozorovala, a pak se začala znovu odvracet. Richard zaskřípěl zuby.

„Dobrá."

Zarazila se. „Takže souhlasíš?"

„Ano."

Obrátila se k němu tváří v tvář a čekala. Richard si okamžitě přetáhl přes hlavu bandalír s mečem. Cara však v tu chvíli skočila před něj a chytila ho za zápěstí.

„Zbláznil jsi se?" zavrčela ponuře. Rudá kůže jejího oděvu zářila v klesajícím slunci, jako by soupeřila s ohněm, který jí plál v očích.

„Šota něco ví," řekl jí Richard. „Potřebuji vědět, co mi může říci. Nevím, kam jinam se obrátit. Nemám na výběr."

Cara mu pustila jednou rukou zápěstí a přitiskla si ji na čelo, jako by se pokoušela vzpamatovat, jako by se snažila zklidnit svůj zrychlený dech.

„Lorde Rahle, tohle udělat nemůžeš. To prostě nejde. Neuvažuješ jasně. Nechal ses strhnout emocemi tím, že chceš něco, co ona možná má. Vzal sis do hlavy, že to musíš mít bez ohledu na všechno. A přitom ani nevíš, co ti nabízí. Vzhledem k tomu, jaký má na tebe vztek, nejspíš nemá nic, co by za to opravdu stálo."

„Musím se dozvědět cokoliv, co mi pomůže najít pravdu." „Nemáš žádnou záruku, že to, co ti ta čarodějnice řekne, skutečně k něčemu bude, lorde Rahle. Prosím, poslouchej mě, neuvažuješ jasně. Říkám ti, že cena je příliš vysoká."

„Za Kahlanin život není žádná cena příliš vysoká - zvláště když je cenou pouhý předmět."

„Ale ty nekupuješ její život. Kupuješ jen slovo čarodějnice, že ti může říci něco užitečného. A ta čarodějnice ti touží ublížit, protože jsi ji odmítl. Sám jsi řekl, že nic z toho, co ti kdy dříve řekla, nakonec nebylo tak, jak ona tvrdila. Dnes to nebude jiné. Přijdeš o meč a nic za to nezískáš."

„Caro, musím to udělat."

„Lorde Rahle, je to šílené."

„A co když jsem já šílený?"

„O čem to mluvíš?"

„Co když vy všichni máte pravdu a ve skutečnosti žádná Kahlan neexistuje? Co když jsem šílený? I ty si myslíš, že jsem. Musím vědět, co mi Šota může říci. Pokud se mýlím ve všem, čemu věřím, k čemu mi bude meč? K čemu je meč dobrý šílenci? Pokud máte všichni pravdu a já trpím přeludy, k čemu vám dál budu? K čemu budu dobrý, jestli jsem šílený? Nikomu bych už nebyl k užitku."

V jejích očích se zaleskly slzy. „Ty nejsi šílený."

„Ne? Věříš tedy, že doopravdy existuje žena jménem Kahlan, která je mou manželkou?" Když neodpověděla, vyprostil ruku z jejího sevření. „Ani jsem si to nemyslel."

Cara se hněvivě obrátila na Šotu a ukázala na ni Agielem. „Nemůžeš si vzít jeho meč. Není to správné, a ty to víš! Zneužíváš situace. Nemůžeš mu vzít meč!"

„Cena, kterou žádám, je nicotná... vždyť ten meč ani není jeho. Nikdy nebyl."

Šota pokynula prstem Samuelovi. Samuel, do té chvíle ukrytý mezi stromy, rychle přispěchal.

Cara se postavila mezi Richarda a Šotu. „Ten meč byl dán lordu Rahlovi čarodějem prvního řádu. Lord Rahl byl jmenován hledačem a obdržel meč pravdy. Je jeho!"

„A kde myslíš, že čaroděj prvního řádu ten meč získal?" Šota ukázala prstem s dlouhým rudě nalakovaným nehtem směrem k zemi. „Získal ho tady. Přišel sem, do mého domova, a meč ukradl. Takhle ho Zedd získal.

Richard meč nenosí po právu, ale kvůli krádeži. Vrátit ho právoplatnému vlastníkovi je malá cena za to, co chce vědět."

Caře se v očích nebezpečně zablesklo. Pozvedla Agiel. Richard ji jemně uchopil za zápěstí a donutil ji spustit paži dřív, než Cara spustí něco, co určitě neskončí dobře. Nevěděl, jak by dopadlo střetnutí mezi ní a Šotou, ale neodvažoval se riskovat, že ztratí buď to, co by mu Šota mohla říci... nebo Caru.

„Dělám, co musím," řekl Caře klidným hlasem. „Nedělej mi to ještě těžší, než to už je."

Richard zažil Caru ve všech možných představitelných náladách. Viděl ji šťastnou, smutnou, zoufalou, odhodlanou a vzteklou, ale až do této chvíle ji nikdy neviděl tak jako teď; její hněv nebyl nikdy zaměřen tak upřeně a záměrně přímo na něj.

A potom se mu náhle před očima vynořila vzpomínka na Caru ovládanou podobně krutým hněvem již jednou, kdysi dávno.

Nemohl se však teď nechat rozptylovat takovými vzpomínkami, a proto je rázně vytěsnil z mysli. Teď šlo o Kahlan a o budoucnost, nikoliv o minulost.

Richard si přetáhl bandalír přes hlavu a držel jej v rukou spolu s pochvou. Samuel, který se schovával za sukní své paní, upíral na jílec omotaný drátkem lakotné oči.

Richard před sebe pozvedl pochvu zářící zlatem a stříbrem, omotanou starobylým koženým hermelínem, a obojí nabídl Šote.

Učinila pohyb, aby si jej vzala, ale pak se zarazila. „Ten meč patří Samuelovi, mému věrnému společníkovi." Triumfálně se usmála. „Dej mu ho."

Richard stál jako přimražen. Nemohl dovolit, aby meč pravdy získal Samuel. To prostě nemohl.

Napadlo ho, co si vlastně myslel, že by Šota s mečem provedla jiného. Muselo mu být od začátku jasné, že ho chce dát Samuelovi. Richard se však předtím snažil příliš nemyslet na to, co to znamená dát meč Šotě.

„Ale ten meč z něj udělal to, čím je dnes. Zedd mi řekl, že ho takto pokřivila magie meče a změnila ho do dnešní podoby."

„A až získá zpátky to, co mu patří, bude zase tím, kým býval, než mu meč ukradl tvůj dědeček."

Richard znal dobře Samuelovu povahu. Věděl, že je schopen čehokoliv, včetně vraždy. Richard mohl jen stěží dát meč pravdy někomu takovému.

V minulosti nosilo meč pravdy příliš mnoho lidí podobných Samuelovi. Bojovali o něj, kradli si ho navzájem, prodávali jej tomu, kdo jim nabídl nejvíc a kdo se vzápětí stal hledačem, jehož služby byly na prodej jako služby žoldnéře postrádajícího morálku. Meč přecházel z ruky do ruky a byl zneužíván pro sobecké účely. V době, kdy Zedd meč pravdy konečně získal nazpátek a dal jej Richardovi, byl hledač v očích lidí postavou nahlíženou s nedůvěrou a záští. Hledači byli považováni za nebezpečné zločince.

Pokud dá meč Samuelovi, stane se to znovu. Celé to začne od začátku.

Ale pokud mu ho nedá, ztratí nejspíš šanci zastavit mnohem větší nebezpečí, které světu hrozí. A ztratí šanci znovu uvidět Kahlan. Pro Richarda byla Kahlan nezměrně důležitá, a navíc byl přesvědčen, že její zmizení věští ohrožení nesrovnatelně děsivější, než jaké povstane z toho, když vrátí meč Samuelovi.

Jeho povinností jako hledače pravdy bylo hledat pravdu, nikoli za každou cenu opatrovat meč pravdy.

Samuel se přiblížil s očima upřenýma na meč a natáhl ruce s dlaněmi zvednutými vzhůru. Čekal.

„Můj. Dej," zavrčel netrpělivě a jeho nenávistné oči na okamžik spočinuly na Richardovi.

Richard pozvedl hlavu a pohlédl na Šotu. Ta si založila ruce na prsou, jako by říkala, že má Richard poslední šanci. Poslední šanci, aby kdy nalezl pravdu.

Kdyby znal jakýkoliv jiný způsob, jak najít řešení, bez ohledu na to, jak nepatrná šance by to byla, vzal by si meč zpátky a zkusil druhou možnost. Ale takhle si nemohl dovolit ztratit příležitost na získání informace od Šoty. Nic jiného dělat nemohl.

Třesoucíma se rukama zvedl meč.

Samuel nevydržel čekat ty poslední vteřiny, než se k němu meč dostane, skočil kupředu, vytrhl mu meč z ruky a přitiskl si zbožňovaný předmět na prsa.

V okamžiku, kdy jej získal, se mu ve tváři objevil zvláštní výraz. Pohlédl Richardovi do očí, užaslý a s pootevřenými ústy. Richard si neuměl představit, co Samuel cítí v důsledku toho, že jeho ruce spočinuly na meči pravdy. Předpokládal, že je nejspíš naplněný úžasem z vědomí, že mu meč znovu patří.

Náhle se rozběhl pryč a rychle zmizel mezi stromy. Meč pravdy se ztratil mezi stíny.

Richard se cítil nahý a ochromený. Hleděl směrem, kterým Samuel zmizel. Přál si, aby byl býval Šotina společníka zabil, když k tomu měl poprvé příležitost. Samuel na Richarda zaútočil víc než jedenkrát. Richard žádnou z těchto příležitostí nevyužil.

Probodl Šotu přísným pohledem. „Pokud někomu ublíží, padne to na tvou hlavu."

„Já jsem mu ten meč nedala. Učinil jsi tak ty o své vlastní vůli. Nevedla jsem tvou paži a nepoužila svou moc, abych tě přinutila. Nesnaž se svalovat zodpovědnost za svá rozhodnutí a své činy na někoho jiného."

„A já nejsem zodpovědný za jeho činy. Pokud někomu ublíží, postarám se o to, aby tentokrát za své zločiny zaplatil."

Šota se zahleděla mezi stromy. „Není tu nikdo, komu by ublížil. Má svůj meč. Teď je šťastný."

Richard o tom vážně pochyboval.

S tichým hněvem obrátil pozornost zpátky k záležitosti, kterou sem přišel vyřešit. Nechtěl poslouchat žádné další výmluvy.

„Dostala jsi svou odměnu."

Dlouhou dobu na něj hleděla a ve tváři měla nečitelný výraz. Nakonec tichým hlasem vyslovila pouhá dvě slova.

„Ohnivá kaskáda."

Obrátila se a vyrazila po cestě.

Richard ji uchopil za paži a obrátil zpátky. „Cože?"

„Chtěl jsi znát to, co vím, a co by ti mohlo pomoci najít pravdu. Poskytla jsem ti to: Ohnivá kaskáda."

Richard na ni nevěřícně zíral. „Ohnivá kaskáda? Co to znamená?"

Šota pokrčila rameny. „Nemám představu. Vím jen, že tohle potřebuješ vědět, abys ve všem tom zmatku nalezl pravdu."

„Ty nemáš představu, co to znamená? Nemůžeš mi přece jen tak říct výraz, který jsem v životě neslyšel, a pak odejít. To není čestná náhrada za to, co jsem ti dal."

„Nicméně taková byla naše dohoda a já jsem svou část dodržela."

„Musíš mi říci, co to znamená."

„Nevím, co to znamená, ale vím, že to stojí za cenu, kterou jsi zaplatil."

Richard nemohl uvěřit, že přistoupil na obchod, v němž nedostal nic na oplátku. Nebyl teď o nic blíž nalezení Kahlan než předtím. Měl chuť si tady sednout na zem a všechno vzdát.

„Obchod je uzavřen. Sbohem, Richarde. Prosím, odejdi. Brzy bude tma. Ujišťuji tě, že by se ti nelíbilo zůstat tu po setmění."

Šota se vydala po cestě vedoucí k jejímu paláci. Richard ji sledoval, jak odchází, a v duchu sám sebe káral za malomyslnost, která ho před chvílí zachvátila. Ještě neprohrál. Dozvěděl se něco, co s celým tajemstvím souvisí. Byl to kousek skládačky, střípek tak cenný, že o něm až dosud věděla pouze čarodějnice. Potvrdilo se mu, že Kahlan je skutečná. Je o krok blíž. Musel tomu věřit.

„Šoto!" zavolal Richard.

Zastavila se, obrátila se k němu zpátky a čekala, co jí chce říci. Zdálo se, že očekává proud výčitek.

„Děkuji ti," řekl upřímně. „Ještě nevím, k čemu mi bude dobré, že znám výraz Ohnivá kaskáda, ale děkuji ti. Přinejmenším jsi mi poskytla důvod pokračovat. Když jsem za tebou přišel, žádný jsem neměl; teď ho mám. Děkuji ti."

Upřeně na něj hleděla. Richard netušil, co se jí honí hlavou.

Nakonec pomalu vykročila zpátky k němu. Sepjala ruce před sebou, na okamžik pohlédla k zemi, a pak se zahleděla mezi stromy. Zjevně o něčem uvažovala.

Nakonec promluvila. „To, co hledáš, je dávno pohřbeno."

„Dávno pohřbeno?" zeptal se opatrně.

„Stejně jako u výrazu Ohnivá kaskáda ti ani v tomto případě neumím říci, co to znamená. Informace ke mně přicházejí v souvislosti s problémy a s otázkami. Já tyto informace přechovávám a občas je předávám dál. Nejsem však jejich původce. Nemohu ti objasnit význam, ale mohu ti říci, že to, co hledáš, je dávno pohřbené."

„Ohnivá kaskáda, a hledat něco, co je dávno pohřbené," zopakoval si Richard a pokýval hlavou. „Tohle zcela jistě nezapomenu."

Zamračila se, jako by ji právě napadlo něco dalšího. „Musíš najít místo kostí v Hluboké nicotě."

Richard cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Neměl tušení, co je Hluboká nicota, ale nelíbil se mu ten výraz ani to, že má hledat kosti. Odmítal přemýšlet o možných strašných důsledcích toho, co se právě dozvěděl.

Šota se znovu obrátila a vydala se k paláci. Neušla ale víc než tucet kroků, když se zastavila a obrátila se zpátky. Její bezvěké oči se setkaly s jeho pohledem.

„Střez se zmije se čtyřmi hlavami."

Richard s očekáváním naklonil hlavu. „Nevím, co to znamená - zmije se čtyřmi hlavami."

„Ať už si to zrovna teď uvědomuješ nebo ne, dostal jsi za svou odměnu čestnou protihodnotu. Dala jsem ti odpovědi, které potřebuješ. Jsi hledač - nebo jsi jím alespoň byl; musíš najít význam, který se v těchto odpovědích skrývá."

S tím se naposledy otočila a vydala se po dlouhé cestě, zalité zlatavým světlem, ke svému domovu.

„Pojďme," řekl Richard Caře. „Nerad bych zjišťoval, proč by se nám tady nelíbilo, až se setmí."

Cara na něj vrhla ledový pohled. „Řekla bych, že to souvisí s vražd ícím maniakem ozbrojeným smrtícím mečem, který na tebe z té temnoty vyskočí."

Richard zachmuřeně pokýval hlavou, neboť si uvědomoval, že může mít pravdu. Samuel se nejspíš nespokojí jen s tím, že znovu získal meč. Nejspíš bude chtít zlikvidovat právoplatného vlastníka, a tudíž i možnost, že si Richard bude na meč znovu dělat nárok nebo jej opět nějak získá.

Navzdory tomu, co říkala Šota, byl skutečným zlodějem Samuel. Meč pravdy měl na starosti čaroděj prvního řádu. To on jmenoval hledače a předával jim meč. Meč nepatřil komukoliv, kdo jej třímal v rukou; patřil jen pravému hledači, kterého jmenoval čaroděj prvního řádu. A tím hledačem byl Richard.

Se strašlivým děsem si uvědomil, že zradil důvěru, kterou v něj vložil dědeček, když mu meč dal.

Ale jakou cenu má pro něj vlastnictví meče, kdyby to znamenalo, že Kahlan přijde o život?

Pro Richarda neexistovala žádná vyšší hodnota než život.

Kapitola devátá

Richard byl tak hluboce zamyšlen, že si ani plně neuvědomoval namáhavý výstup po příkrém útesu pryč z Agadenské pustiny. Navzdory zlatým paprskům slunce se stíny stromů rostoucích v údolí pod nimi pomalu dloužily. Tichá, velebná krása místa obklopeného horami a koupajícího se v zapadajícím slunci se však teď Richardovi odcizila. Chtěl být odsud co nejdál a opustit bažinatý kraj dřív, než padne tma. Pokusil se zasvětit své úsilí tomuto jedinému cíli, úkolu klást nohu před nohu, pohybovat se a postupovat.

V době, kdy dorazili na vrchol útesu a vstoupili do bažiny, která strážila přístup do Šotina domova, se již začalo smrákat. Protože skály okolo nich zastiňovaly slunce, viděli sice nad hlavou tmavě modré nebe, ale světlo nedokázalo účinně proniknout hustým rostlinstvem až k zemi, pročež zde vládla poloviční noc. Zdejší hluboké stíny se lišily od těch v Šotině údolí. Stíny v bažině maskovaly ukryté, ale převážně obyčejné hrozby; stíny v okolí Šotina paláce ukrývaly nebezpečí sice na první pohled neviditelné, ale o to jistě mnohem hrozivější.

Richard téměř ani neregistroval zvuky bažiny, pískání, cvrlikání a vzdálené vytí. Byl hluboce ponořen ve vlastním světě zoufalství a odhodlání, zápasících spolu v titánském boji.

I když mu Šota prozradila hodně o krvavé bestii, která ho pronásleduje, Richard se již dříve od Nicci dozvěděl, že ho pronásleduje stvůra vyvolaná na Jagangův příkaz. Návštěva u Šoty nestála za těch pár informací, které se o bestii dozvěděl. Jen těch několik málo informací, které mu Šota sdělila nakonec, bylo doopravdy podstatných. Právě kvůli nim ji navštívil. Právě kvůli těmto informacím zaplatil cenu tak vysokou, že mu teprve teď začal docházet její skutečný význam. Jeho prsty toužily dotknout se jílce meče a najít v onom doteku

útěchu, ale důvěrně známá a věrná zbraň už Richardovi po boku nevisela.

Snažil se to ignorovat, a přesto téměř nedokázal myslet na nic jiného. Cítil úlevu, že získal něco, co se v budoucnu jistě ukáže jako zásadní informace, ale současně na něj drtivě doléhal pocit osobního selhání.

Dával pozor na to, kam šlape, jen natolik, aby nestoupl na žlutočerně pruhovaného hada, který byl obtočený kolem vyčnívajícího kořene pokrouceného stromu a jehož zpozoroval na poslední chvíli. Vyhýbal se větvím, na nichž zespoda číhali chlupatí pavouci, připravení spustit se na hedvábných vláknech na neopatrnou kořist. Obešel křoví, odkud na něj cosi zasyčelo.

Kráčel po potemnělé stezce tak rychle, jak jen bylo možné, a v duchu probíral každé Šotino slovo, soustřeďuje se na poklad, za který zaplatil tak strašnou cenu. Cara šla těsně za ním a odháněla hejno mušek a komárů, jež se jim rojili kolem hlavy. Z temných stínů občas vyletěl netopýr a některou z mušek ulovil.

Richard kráčel dál, odstrkuje popínavé rostliny a větve stromů a opatrně obcházeje pokroucená klubka kořenů - když se přiblížil, začala se některá kroutit jako hnízdo plné hadů. Při první návštěvě mu Samuel ukázal, jak tyto kořeny mohou chytit za kotník neopatrného poutníka, pokud se dostane příliš blízko. Richard byl tak zadumán nad výrazem Ohnivá kaskáda, že málem šlápl do kaluže černé vody, která nebyla v matném světle téměř vidět. Cara ho na poslední chvíli chytila za ruku a zastavila ho. Richard se rozhlédl, spatřil kládu, po které kalužpřešli cestou sem, a vydal se tamtudy.

Namáhal mozek ve snaze si vzpomenout, jestli onen výraz již někdy v minulosti slyšel, ale jeho naděje mizely stejně jako denní světlo. Ten výraz byl natolik zvláštní, že by si jistě zapamatoval, kdyby jej už někdy slyšel. Přál si, aby Šota bývala věděla, odkud pochází nebo jaký má význam. Věřil však, že mluvila pravdu, když mu říkala, že tyto odpovědi přijímá bez vysvětlení.

Na druhou stranu se bál, že až příliš dobře chápe, co měla na mysli, když říkala „to, co hledáš, je dávno pohřbené".

Tato zlověstná slova mu působila takovou bolest, až ho to rvalo na kusy. Děsil se pomyšlení, že Kahlan již může být mrtvá a dávno pohřbená.

Trpěl již od toho rána, kdy se probudil a zjistil, že zmizela. Bez Kahlan pro něj nic na světě nemělo význam.

Nesměl sám sobě dovolit, aby uvěřil, že je mrtvá. Místo toho myslel na její překrásné zelené oči plné inteligence, zvláštní úsměv a způsob jejího vystupování.

Šotina slova se mu však neustále vracela. Jestli má Kahlan najít, musí pochopit jejich význam.

Zejména to poslední, „střez se zmije se čtyřmi hlavami", mu zpočátku nedávalo žádný smysl, ale čím víc nad tím přemýšlel, tím víc měl pocit, že by tomu rozumět měl. Jako by to bylo něco, co by mu mělo dávat smysl, pokud se nad tím pořádně zamyslí. Řešení, které se nabízelo jako první, spočívalo v tom, že tato čtyřhlavá zmije - ať už je to cokoliv - je nějak zodpovědná za Kahlanino zmizení.

Napadlo ho ale, zda si to nemyslí jen proto, že ‚čtyřhlavá zmije' zní tak zlověstně. Nechtěl sejít z cesty pochopení hned na jejím počátku. To by bylo jen plýtvání cenným časem. Bál se, že ho již tak ztratil příliš mnoho.

„Kam jdeme?" zeptala se ho Cara a vytrhla ho tak z hlubokého zamyšlení.

Uvědomil si, že promluvila poprvé od chvíle, kdy opustili Šotu.

„Ke koním."

„Hodláš se pokusit projít průsmykem dnes v noci?"

Richard přikývl. „Ano, bude-li to možné. Pokud již bouře přešla, poskytne nám dostatek světla měsíc."

Poprvé se vydal za Šotou tehdy, když čarodějnice odvedla Kahlan do svého údolí. Richard sledoval jejich stopy v noci přes průsmyk. Nebylo to snadné, ale ne vyloučené. Uvědomoval si, že je unavený, neboť cestou sem museli překonávat průsmyk za bouře, a věděl, že Cara musí být unavená stejně, ale nehodlal se zastavit, dokud bude schopen klást jednu nohu před druhou.

Cara svým výrazem dávala najevo, že se jí představa takové noční cesty nelíbí, ale místo námitek, položila další otázku.

„A až dojdeme ke koním? Co potom?"

„Pokusíme se pochopit to, co jsme se až dosud dozvěděli."

Mezi stromy kolem nich pomalu klesala mlha, jako by chtěla naslouchat jejich rozhovoru. Bylo úplné bezvětří, takže listy i mech visící z větví se ani nepohnuly. V černých kalužích bylo slyšet šplíchání způsobené pohybem neviditelných tvorů.

Richard nechtěl o dlouhé a obtížné cestě, která je čeká, příliš diskutovat, a proto než stihla Cara něco říct, položil jí otázku. „Slyšela jsi někdy výraz Ohnivá kaskáda?"

Cara ze sebe vydala povzdech. „Ne."

„A nenapadá tě, co by to mohlo znamenat?"

Zavrtěla hlavou.

„A co místo kostí v Hluboké nicotě?"

Cara chvíli neodpověděla a přemýšlela. „Mám pocit, že pojem Hluboká nicota je mi trochu povědomý. Jako bych to už kdysi slyšela."

Richard ožil. „A dokážeš si vzpomenout kde nebo v jaké souvislosti?"

„Ne, obávám se, že nikoliv." Natáhla ruku a jen tak mimochodem utrhla z nedalekého keře list ve tvaru srdce. „Napadá mě jen, že jsem to možná slyšela ještě jako dítě. Přemýšlela jsem o tom, ale nemohu si vzpomenout, jestli jsem to slyšela doopravdy nebo se mi to jen zdá."

Richard si zklamaně povzdechl. Uvědomil si také, že výraz Hluboká nicota se skládá z tak běžných slov, až to vyvolává rozličné asociace.

„A co zmije se čtyřmi hlavami?" zeptal se.

Cara znovu zavrtěla hlavou a zařadila se za Richarda, aby jeden po druhém přešli po kládě další kalužčerné vody. Oba pak obloukem obešli větev stromu, mezi jejímiž listy číhal stočený zelený hádek, který kmital rozeklaným jazykem a zkoumal jejich pach.

„Nedává mi to smysl," řekla a zamyšleně mnula list. „O takovém zvířeti, nebo co to vlastně je, jsem nikdy neslyšela. Možná že čtyřhlavá zmije žije na místě zvaném Hluboká nicota."

Richarda už tato možnost také napadla, ale protože tyto pojmy Šota zmínila zvlášť, pochyboval o tom. Zřejmě je měla uložené v hlavě jednotlivě, jako navzájem odlišné zlomky informace. Ale protože mu oba tyto zlomky měly pomoci objevit pravdu, mohla mezi nimi být i souvislost.

Když se dostali na místo, kde se stromy rozestupovaly a před oběma poutníky se otevřel výhled na temnou masu hor, Cara se zastavila.

„Možná nás brzy dostihne Nicci. Ví hodně o magii a podobných věcech. Možná bude vědět, co znamená Ohnivá kaskáda a to ostatní. Nicci nám moc ráda pomůže."

Richard si zahákl palec za opasek. „Nechceš mi říct, co jste to ty a Nicci společně upekly?"

Richardovi to bylo celkem zřejmé, ale chtěl to slyšet z Cařiných úst, a chtěl se dozvědět, kam až jejich společný plán sahá. Díval se jí do očí a čekal.

„Nicci s tím nemá nic společného. Byl to můj nápad."

„Co přesně byl tvůj nápad?"

Cara odvrátila hlavu a zahleděla se směrem k průsmyku. Nebe bylo jasné a začaly se objevovat první hvězdy. Vysoko na nebi hnal vítr tu a tam chumáče mraků. Zanedlouho vyjde měsíc.

„Když jsi mě uzdravil, cítila jsem z tebe strašlivou samotu, která tě trápí. Myslím, že sis tu ženu Kahlan možná vymyslel, abys zaplnil propast, kterou máš v duši. Nechci, abys trpěl tou strašnou úzkostí, kterou jsem z tebe cítila. Takovou propast nemůže zaplnit někdo, kdo neexistuje."

Když se odmlčela, promluvil Richard.

„A proto chceš, aby tu propast zaplnila Nicci?"

Znovu mu pohlédla do očí a ve tváři se jí objevil utrápený výraz. „Lorde Rahle, chtěla jsem ti jen pomoci. Myslím, že potřebuješ někoho, kdo by byl s tebou - kdo by sdílel tvůj život - zrovna tak jako po někom takovém touží Šota. Stejně jako ona chce tebe. Ale Šota pro tebe není ta pravá - a ty nejsi ten pravý pro ni. Myslím, že ty a Nicci se k sobě hodíte, to je všechno."

„Takže tě napadlo, že dáš bez mého vědomí mé srdce nějaké ženě?"

„No... když to říkáš takhle, zní to jako něco špatného."

„Je to špatné."

„Ne, není," trvala na svém a opřela si ruce v bok. „Potřebuješ někoho. Vím, že se teď cítíš osamocený. Myslím, že se to zhoršuje. Drazí duchové, vždyť ses právě vzdal svého meče!

Potřebuješ někoho, já to vím. Připadáš mi, jako bys něco ztratil. Za celou tu dobu, co tě znám, jsi mi takhle nikdy nepřipadal. Za celý můj život mě nikdy nenapadlo, že by si nějaký lord Rahl vystačil s jedinou ženou, natož aby se s nějakou oženil, ale u tebe mi připadá, že potřebuješ partnerku, která bude rozumět tvé duši.

Nicci se k tomu hodí lépe než kdokoliv jiný. Je chytrá - natolik chytrá, že si vy dva dokážete pořádně popovídat. Máte společné zájmy ohledně magie a tak. Viděla jsem vás, jak spolu rozmlouváte a oba se usmíváte. Oběma vám to spolu moc sluší. Jste oba chytří a oba máte dar. A ona je překrásná. Tvá žena by měla být krásná, a Nicci taková je."

„A jakou roli v tom tvém plánu sehrála Nicci?"

„Nicci namítala totéž co ty - což svým způsobem jedině dokazuje, že mám pravdu a že vy dva byste se k sobě skvěle hodili."

„Takže ani jí se nelíbilo, že jí plánuješ život?"

Cara pokrčila rameny. „Ne, tak jsem to nemyslela. Mluvila hlavně ve tvůj prospěch, ne ve svůj. Šlo jí hlavně o to, co chceš ty. Věděla, že by se ti takový nápad vůbec nelíbil."

„Je vidět, že máš pravdu v jedné věci, a to, že je Nicci chytrá."

Jen jsem ji chtěla přimět, ať o tom začne přemýšlet. Neříkala jsem jí, ať se na tebe vrhne. Myslela jsem, že vy dva byste se možná navzájem doplňovali, zaplnili byste prázdnotu, kterou oba cítíte. Myslela jsem, že když ji třeba povzbudím, aby o tom začala uvažovat, příroda se postará o zbytek. To je všechno."

Richard měl sto chutí ji uškrtit. Zachoval však klid, protože si uvědomoval, že Cařiny činy jsou sice úplně pomýlené, ale na druhou stranu velice lidské, a dokazují, že jí na něm záleží. Koho by vůbec napadlo, že Mord-Sithe bude někdy záležet na tom, aby její pán cítil lásku a měl společnost. Richarda to asi napadnout mělo. Ale i tak...

„Caro, to, co ses pokusila udělat, je to samé, co zkoušela Šota - rozhodovat za mě, co bych měl cítit a jak bych měl žít."

„Ne, to není to samé."

Richard pozvedl obočí. „Jakpak ne?"

Cara pevně stiskla rty. Richard čekal. Cara nakonec šeptem odpověděla.

„Ona tě doopravdy nemiluje. Já ano. Ale ne takhle," dodala vzápětí rychle.

Richard neměl náladu se s ní hádat nebo na ni křičet. Věděl, že to Cara myslela dobře, i když to, o co se snažila, bylo v zásadě špatné. A co víc, stěží dokázal uvěřit, že ji skutečně právě slyšel nahlas vyslovit to, co řekla. Nebýt ostatních okolností, měl by radost.

„Caro, mám manželku, kterou miluji."

Smutně zavrtěla hlavou. „Lorde Rahle, je mi to líto, ale Kahlan zkrátka neexistuje."

„Pokud neexistuje, jak to že mi Šota poskytla vodítka, která mi pomohou dokázat pravdu?"

Cara znovu pohlédla stranou. „Protože pravda je, že žádná Kahlan není. To, co ti Šota řekla, ti má pomoci tuto smutnou pravdu pochopit. Pomyslel jsi na to vůbec?"

„Jen ve svých nejhorších nočních můrách," odvětil a zamířil k horskému průsmyku.

Kapitola desátá

Jillian se obrátila a zahleděla se vysoko na nebe, odkud zaslechla havraní skřek. Veliký pták se s roztaženými křídly vznášel na neviditelných vzdušných proudech na dokonale jasném modrém nebi. Zatímco ho sledovala, znovu zakrákal. Ozvěna jeho drsného chvějivého skřeku porušila hluboké ticho vládnoucí nad krajinou a nesla se nad vyprahlou kopcovitou zemí, jež se pekla v odpoledním slunci.

Jillian popadla malou mrtvou ještěrku ležící na polorozpadlé zídce vedle ní a pak začala šplhat vzhůru po prašné cestě. Havran jí majestátně kroužil nad hlavou a pozoroval ji, jak stoupá na kopec. Věděla, že ji nejspíš zpozoroval dávno předtím než ona jeho.

Držela ještěrku za ocas, stoupla si na špičky, zvedla ruku co nejvýš k nebi a pak s ještěrkou zakývala, aby havrana přivábila. Zasmála se, když uviděla, jak se inkoustově černý pták při spatření ještěrky málem zarazil na místě. Převrátil se do prudkého střemhlavého letu s křídly jen částečně rozepjatými, aby nabral co nejvyšší rychlost.

Jillian vyskočila na polorozpadlou kamennou zídku, která se táhla podél zvětralých dlažebních kostek, jež kdysi tvořily cestu, a posadila se na ni. Po uplynutí tolika věků byla většina této cesty zakryta nánosy hlíny. Na této hlíně, kterou sem přinesl vítr a déšť, rostla divoká tráva a tu a tam i malé stromky. Dědeček jí kdysi vyprávěl, že je to zvláštní místo, a že je velmi staré.

Jillian si nedokázala představit, jak staré může být. Když byla mladší a zeptala se dědečka, jestli je místo starší než on, rozesmál se. Se smíchem jí odpověděl, že i když připouští, že je starý, není ani zdaleka tak starý, a že trvá déle než jeden lidský život, než hlína takhle zakryje lidské výtvory. Řekl jí tehdy, že je k tomu nutný nejen čas, ale

také nepřítomnost lidských rukou. Času již uplynula spousta, a protože zde nezbyli téměř žádní lidé, byla splněna i druhá podmínka.

Dědeček jí vyprávěl, jak bylo toto prázdné starobylé město kdysi osídleno jejich předky. Jillian milovala jeho historky o tajemných lidech, kteří zde kdysi žili a vybudovali nádherné město na skalnatém mysu.

Její dědeček byl vypravěč, a protože Jillian vždycky dychtivě poslouchala jeho příběhy o dávných událostech, řekl jí, že bude-li se dostatečně snažit, učiní z ní jednoho dne svou nástupkyni. Jillian byla vzrušená představou, že se naučí být vypravěčkou, dozví se tolik úžasných věcí a všichni ji budou respektovat pro její znalosti dávných časů. Současně ji však rozesmutnila jistota, že až se mezi svými lidmi stane vypravěčkou, bude to znamenat, že její dědeček zemřel.

Lokey přistál těsně vedle ní, složil černá křídla a vytrhl ji z úvah o závažných otázkách, dávných lidech a městech, která postavili, o válkách i hrdinských činech. Zvědavý havran se přikolébal trochu blíž.

Jillian spustila ruku s mrtvou ještěrkou a zakývala s ní havranovi před zobákem.

Lokey naklonil hlavu a pozoroval ji. Místo toho, aby si nabízenou pochoutku vzal, zamrkal černýma očima. Přicupital k ní ještě blíž, nakračuje vždycky pravou nohou. Tímto opatrným způsobem se k mršině přibližoval vždycky. Když našel něco, co považoval za jídlo, ale co se mohlo snadno změnit v hrozbu, vždy několikrát poskočil dopředu a dozadu a udržoval přitom rovnováhu mácháním křídly. Přicupital až k ní a místo ještěrky uchopil mohutným zobákem její rukáv.

„Lokey, co to děláš?"

Lokey její rukáv nepustil a místo toho ji za něj tahal. To u něj bylo poměrně neobvyklé chování.

„Copak?" zeptala se ho. „Copak chceš?"

Pustil její rukáv, naklonil hlavu na stranu a hleděl na ni jediným zářícím okem. Havrani jsou velice inteligentní ptáci a Jillian si občas nebyla jistá, kam až jejich inteligence sahá. Občas měla pocit, že Lokey je daleko chytřejší než mnozí lidé, které zná.

Peří na havranově krku se agresivně načepýřilo.

Pták ze sebe náhle vydal pronikavý skřek, který připomínal křik hněvivé frustrace způsobený tím, že jí nedokáže něco sdělit. *Krááá.* Pohodil hlavou a znovu zakrákal. *Krááá.*

Jillian ho pohladila po hlavě a po zádech. Jemně ho poškrábala pod černým peřím - tohle havran zbožňoval - a pak mu načepýřené peří uhladila. Místo aby začal blaženě mrkat očkama jako obvykle, když ho takhle škrábala, odskočil pryč z jejího dosahu a vydal tři pronikavé skřeky, ze kterých ji zabolelo v uších. *Krááá. Krááá. Krááá.*

Zakryla si uši rukama. „Co to do tebe dnes vjelo?"

Lokey máchl křídly a poskočil nahoru a dolů. *Krááá. Krdáá.* Začal poskakovat po zídce tam a zpátky, máchat křídly a krákat. Pak se náhle vznesl do vzduchu, kousek poodlétl a znovu přistál na zemi. *Krááá.*

Jillian vstala. „Chceš, abych šla s tebou?"

Lokey hlasitě zakrákal, jako by potvrzoval, že jí to konečně došlo. Jillian se zasmála. Byla přesvědčená, že ten bláznivý havran rozumí každému jejímu slovu a občas jí i čte myšlenky. Měla ho moc ráda. Občas, když na něj mluvila, jen tiše stál vedle ní a poslouchal ji.

Dědeček jí jednou řekl, aby nenechávala havrana spát ve svém pokoji, jinak se pták dozví, o čem se jí zdá. Jillian měla většinou krásné sny, a tak by jí nevadilo, kdyby je s Lokeym sdílela. Domnívala se, že její přítel možná ví, o čem se jí zdá, i tak, protože když se probouzela, často ho našla, jak hřaduje na okenní římse a spokojeně spí.

Vždycky si však dávala dobrý pozor, aby mu nepředávala žádné noční můry.

„Našel sis pěknou mrtvou antilopu? Nebo možná králíka? Proto nejsi hladový?" Zahrozila mu prstem. „Lokey," pokárala ho, „snad jsi nevykradl skrýš jiného havrana?"

Lokey byl vždycky hladový. Říkala mu „nenasytný havran". Kdyby mu to dovolila, snědl by všechno jídlo, které uviděl. I kdyby byl příliš najedený, než aby chtěl ještě ještěrku, překvapilo ji, že si mrtvé zvíře alespoň neodnesl pryč a neschoval si je na později. Havrani si schovávali všechno, co nedokázali sníst na posezení - a dokázali toho sníst spoustu. Jillian nechápala, jak je možné, že Lokey není tlustý.

Jillian vstala a oprášila si šaty. Lokey už byl ve vzduchu, kroužil, krákal a pobízel ji, aby si pospíšila.

„Dobrá, dobrá," zabručela, zatímco se rozběhla po zídce a roztaženýma rukama udržovala rovnováhu.

Na hřebeni malého kopce se zastavila. Jednou rukou si přidržovala látkový šátek, který měla omotaný kolem boků, zatímco druhou rukou si stínila oči. Hleděla na jasnou oblohu a sledovala svého přítele, jak krouží a převrací se ve vzduchu, aby si udržel její pozornost. Lokey se předváděl zcela nestydatě. Nemohl-li provádět vzdušnou akrobacii, aby udělal dojem na ostatní havrany, rád se předváděl alespoň před ní.

„Ano," vykřikla k nebi, „jsi chytrý pták, Lokeyi."

Lokey jednou zakrákal a pak rychle zamával křídly. Jillian ho sledovala pohledem a rukou si stínila oči před slunečními paprsky. Havran letěl na jih. Po holé zemi se táhly pruhy trávy. Po stranách se v dáli tyčily k nebi mohutné hory a mezi nimi vedla k jihu do dáli opuštěná pláň. Zdálo se, že se táhne do nekonečna, ale Jillian věděla, že tomu tak není. Dědeček jí vyprávěl, že na jihu je velká bariéra a za ní dávno zapovězené místo zvané Starý svět.

V dáli na pláni mezi zelenými loukami, které ležely poblíž úpatí kopců, viděla místo, kde její lidé přes léto žili. Dřevěnými ploty zahrazovali průrvy v kamenných zídkách a za těmito ohradami chovali kozy, prasata a drůbež. Část dobytka se pásla na trávě. Byla tam voda a stromy, jejichž listy zářily v jasném slunečním světle. Jednoduché cihlové domy obklopovaly zahrádky. Domy zde stály již mnohá staletí a vydržely nejednu krutou zimu a horké léto.

A pak, když znovu pohlédla na Lokeyho, uviděla Jillian na horizontu na západ odtud nepatrné mračno prachu zvedající se ze země.

Bylo velice daleko. Chvělo se na tmavě modré obloze v místě, kde se nebe setkávalo se zemí, a zdálo se, že visí nehybně ve vzduchu. Jillian však věděla, že je to jen klam, kterým její oči šálí ta obrovská vzdálenost. Dokonce i odsud dokázala rozeznat, že se prach táhne v širokém pásu. Byl ale pořád ještě příliš daleko, než aby poznala, co je jeho příčinou. Nebýt Lokeyho, Jillian by ho nejspíš ještě nějaký čas ani nezpozorovala.

I když ještě nevěděla, co způsobuje víření prachu, okamžitě jí bylo jasné, že něco takového dosud nespatřila.

Jako první ji napadlo, že musí jít o nějakou vichřici nebo prašnou bouři. Ale zatímco se dívala, uvědomila si, že na vichřici je to příliš

široké a prašná bouře vypadá úplně jinak. V prašné bouři se prach nezvedá takhle vysoko. A i kdyby ano, obrovitá tmavě hnědá mračna prachu se drží při zemi a valí se krajinou jako neproniknutelná stěna.

Tohle bylo jiné. Zde se prach zvedal kvůli něčemu, co se blížilo - vířili ho lidé jedoucí na koních.

Cizinci.

Víc cizinců, než si dokázala představit. Cizinci v takovém počtu, až to vypadalo, jako by vyjeli z jednoho z dědečkových příběhů.

Jillian se začala třást kolena. Zalil ji příval strachu a zadusil v jejím hrdle výkřik.

Byli to oni. Cizinci, o kterých její dědeček vždycky říkal, že přijdou. Přicházeli právě teď.

Lidé o jejím dědečkovi nikdy nepochybovali - alespoň ne přímo před ním - ale Jillian měla pocit, že je nikdy doopravdy neznepokojovalo nic, co vyprávěl. Koneckonců jejich životy byly mírumilovné. Nikdo je v jejich domově nikdy neobtěžoval.

Jillian však svému dědečkovi věřila vždycky, a proto si také byla vždycky jistá, že cizinci nakonec přijdou. Stejně jako ostatní se však domnívala, že se to stane až někdy ve vzdálené budoucnosti, možná až bude stará, nebo s trochou štěstí až za několik generací.

Jen občas, když měla noční můry, přijeli cizinci v těchto snech už v současnosti.

Při pohledu na zvedající se mračno prachu však pochopila bez jakýchkoliv pochybností, že jsou to oni a že přicházejí právě teď. Za celý svůj život nikdy cizince neviděla. Na nehostinných pláních rozsáhlého a zapovězeného místa známého jako Hluboká nicota nežil nikdo jiný než její lid.

Dívala se do dáli, třásla se hrůzou a zírala na mračna prachu na obzoru. Věděla, že přichází mnoho cizinců - těch z příběhu.

Ale přicházeli příliš brzy. Ještě neprožila svůj život, neměla příležitost žít, milovat a mít děti. V očích se jí zaleskly slzy a rozostřily jí vidění. Pohlédla přes rameno směrem k ruinám. Opravdu je čeká tohle, tak jako v dědečkově vyprávění?

Slzy jí začaly stékat po tvářích. Bez náznaku pochybností věděla, že se její život změní a už nebude nikdy šťastně usínat.

Sešplhala z kopce, na kterém stála, a rozběhla se podél zdi, podél pobořených prázdných dvorů cihlových budov, podél jam, kde kdysi stály paláce. Nohama také vířila prach. Běžela ruinami, které kdysi bývaly předměstím starobylého města. Běžela ulicemi, které již nekypěly životem tak jako kdysi, které již nebyly lemovány stojícími budovami.

Často se pokoušela si představit, jaké to bylo, když v domech žili lidé, když byly ulice plné chodců, když se z komínů kouřilo, venku na šňůrách viselo mokré prádlo a na náměstích stály stánky trhovců. Ale to již patřilo dávné minulosti. Všichni byli dávno mrtví. Celé město bylo mrtvé. Až na několik Jillianiných lidí, kteří občas přebývali ve staveních na kraji města.

Když se přiblížila ke starobylým budovám na předměstí, které její lidé obývali přes léto, uviděla, že všichni spěchají sem a tam a křičí jeden na druhého. Viděla, že si lidé balí věci a shánějí dohromady zvířata. Zdálo se, že se chystají co nejdříve vyrazit na cestu, možná do náruče hor nebo do pustiny. Již několikrát předtím byla svědkem něčeho takového. Pokaždé se však ukázalo, že ve skutečnosti žádné nebezpečí nehrozí. Jillian věděla, že tentokrát je to přesně naopak.

Nebyla si však jistá, zda mají čas před cizinci uprchnout a ukrýt se. Její lidé však byli silní a rychlí. Byli zvyklí se pohybovat pustinou. Dědeček říkal, že nikdo jiný než její lidé by na tomto zapomenutém místě nepřežil. Znali horské průsmyky a místa s vodou, stejně jako skryté průchody skrze kaňony, které na první pohled vypadaly zcela neprůchodné. Uměli bleskurychle zmizet v nehostinné zemi a přežít.

Alespoň většina z nich. Někteří, jako její dědeček, již rychlí nebyli.

S obnoveným strachem ještě zrychlila běh a její nohy bubnovaly do země jako paličky. Když se přiblížila, uviděla, jak lidé nakládají své věci na nákladní muly. Ženy přinášely věci na vaření, měchy s vodou, pokrývky a stany. Jillian měla pocit, že o blížících se cizincích již vědí delší dobu, neboť přípravy na odchod již značně pokročily.

„Mami!" zavolala Jillian, když uviděla svou matku, jak na hřbet muly, na němž již byl navršen jejich majetek, přibaluje ještě hrnec. „Mami!"

Matka na ni blýskla rychlým úsměvem a napřáhla paže. I když už byla Jillian na takové věci trochu stará, přesto se jí schovala v náručí jako pod ochrannými křídly.

„Jillian, sbal si své věci." Matka ji gestem pobídla. „Pospěš si."

Jillian věděla, že ve chvíli, jako je tato, je zbytečné klást jakékoliv otázky. Otřela si slzy a vběhla do malé čtvercové starobylé budovy, která jim v době, kdy trávili léto na pláních poblíž mysu, sloužila jako domov. Muži občas museli opravovat střechy, když je poškodila například vichřice, ale jinak tyto podsadité silné budovy stály na svém místě bez větších změn již od doby, kdy je postavili předkové. Ti samí lidé, kteří kdysi postavili opuštěné město Caska rozkládající se na mysu.

Ve stínech hned za dveřmi stál dědeček, vyčerpaný a bledý jako duch. Nikam nespěchal. Jillian se rozbušilo srdce strachem. Uvědomila si, že dědeček s nimi nepůjde. Byl starý a křehký. Jako někteří jiní staří lidé nebude dost rychlý, aby se během útěku udržel s ostatními. Viděla mu na očích, že se o to ani nehodlá pokoušet.

Vklouzla do dědečkova náručí a začala plakat, i když ji utěšoval.

„No tak, dítě, neplakej," říkal jí a rukou ji hladil po nakrátko ostříhaných vlasech. „Na to teď není čas."

Uchopil ji za paže a jemně odsunul stranou. Jillian se snažila ovládnout vzlyky. Věděla, že už je velká a neměla by plakat, ale nemohla si zkrátka pomoci. Vrásčitá tvář jejího dědečka se roztáhla v úsměvu a on natáhl ruku, aby jí z tváře setřel slzy.

Jillian si otřela zbytek a pokoušela se jednat rázně a rozhodně, jak se na její věk slušelo. „Dědečku, Lokey mi ukázal blížící se cizince."

Odpověděl jí přikývnutím. „Já vím. Poslal jsem ho za tebou."

„Ach," bylo jediné, co dokázala říct. Její svět se převracel vzhůru nohama a nedokázala proto jasně uvažovat, ale někde v koutku mysli si uvědomila, že něco takového její dědeček dosud neudělal. Ani nevěděla, že to umí, ale protože svého dědečka znala, vlastně ji to ani nepřekvapilo.

Jillian, poslouchej mě. Muži, kteří přicházejí, jsou ti, o kterých jsem vždycky říkal, že přijdou. Ti z nás, kteří mohou, teď na nějakou dobu uprchnou a ukryjí se."

„Na jak dlouho?"

„Na tak dlouho, jak bude nutné. Ti muži, kteří sem jedou teď, představují jen malou část počtu, který nakonec přijde."

Její oči se rozšířily. „Chceš říct, že jich bude ještě víc? Ale už teď jich je tolik. Víří víc prachu, než jsem kdy viděla. Copak může být ještě víc cizinců?"

Jeho úsměv byl krátký a hořký. „Toto jsou jen průzkumníci. Předvoj, za kterým přijdou ti ostatní. Tato rozlehlá a opuštěná země je pro ně neznámá. Myslím, že hledají cesty skrze ni a zkoušejí, jestli narazí na nějaký odpor. Obávám se, že podle příběhů je jejich hlavní voj početnější, než si i já umím představit. Věřím, že ostatní muži, kterých bude nesčíslné množství, dorazí až později, ale i tento předvoj je nebezpečný. Jsou to krutí muži. Naši lidé musí utéci a ukrýt se.

Jillian, ty s nimi jít nemůžeš."

Spadla jí čelist. „Co...?"

„Poslouchej mě. Přišla doba, o které jsem ti vyprávěl."

„Ale maminka a tatínek nedovolí..."

„Poslechnou mě a udělají, co jim řeknu, tak jako všichni naši lidé," odvětil pevně. Jde o mnohem více, o záležitosti nesmírného významu, se kterými naši lidé až dosud neměli co do činění - přinejmenším od doby, kdy toto město obývali naši předkové. Teď se tyto věci dotýkají jejich potomků."

Jillian poslušně přikývla. „Ano, dědečku." Byla ztuhlá hrůzou, ale současně cítila probouzející se pocit povinnosti vůči svému dědečkovi. Pokud jí hodlá svěřit úkol, nezklame ho.

„A co mám tedy dělat?"

„Musíš se stát kněžkou kostí, nositelkou snů."

Jillian znovu spadla čelist. „Já?"

„Ano, ty."

„Ale já jsem ještě příliš mladá. Nejsem vycvičená."

„Není více času, dítě." Naklonil se k ní a pousmál se. „Musíš to zvládnout, Jillian. Už jsem tě naučil hodně, pokud jde o příběhy. Můžeš si myslet, že nejsi připravená, nebo že nejsi dost stará, a snad je to i pravda. Ale už toho znáš víc, než si možná uvědomuješ. A navíc tady není nikdo jiný. Musíš to udělat právě ty."

Jillian na něj zírala vytřeštěnýma očima. Cítila se pro tento úkol naprosto nevhodná, a současně začala pociťovat vzrušení a touhu do-

kázat, co v ní je. Její lid na ní závisí. A co bylo důležitější, spoléhal na ni její dědeček a věřil, že to dokáže.

„Ano, dědečku."

„Připravím tě na pobyt mezi mrtvými. Pak se mezi nimi musíš ukrýt a čekat."

Znovu ji ovládl strach. Dosud nikdy nemusela mezi mrtvými zůstat sama.

Ztěžka polkla. „Dědečku, jsi si jistý, že jsem na něco takového připravená? Být tam mezi mrtvými sama? Čekat na jednoho z nich?"

Světlo přicházející dovnitř otevřenými dveřmi vytvářelo na jeho tváři zvláštní výraz. „Připravil jsem tě tak, jak jsem jen mohl. Doufal jsem, že budu mít čas tě naučit mnohem více, ale přinejmenším znáš to podstatné."

Venku lidé pobíhali sem a tam a připravovali se na cestu. Zcela záměrně se nedívali do temnoty domu, aby neviděli dědečka držícího Jillian dál od ostatních.

„Popravdě řečeno, mě to také zastihlo nepřipraveného," řekl jí. „Ty příběhy se předávaly mezi naším lidem po tisíce let, ale nikdy nesdělovaly, kdy se to má stát. Nikdy jsem doopravdy nevěřil, že se to stane za mého života. Vzpomínám si, jak mi můj vlastní dědeček vyprávěl to samé, co jsem vyprávěl já tobě, a jak jsem už tehdy nevěřil, že se to stane dřív než v jakési vzdálené budoucnosti, která se mě nebude týkat. Ale ten čas teď přišel a my musíme udělat vše, co je v našich silách, abychom své předky nezklamali. Musíme být připravení - ty musíš být připravená - tak jak nás to učí příběhy."

„Jak dlouho budu muset čekat?"

„To bohužel nevím. Musíš se ukrýt mezi duchy. Tak jako to dělali všichni vypravěči během staletí, vytvořili jsme ty a já právě pro tento případ zásoby jídla. Budeš ho mít dost, abys nehladověla. Až bude bezpečné vyjít ven, můžeš rybařit a lovit."

„Ano, dědečku. Ale nemohl by ses ukrýt se mnou?"

„Odvedu tě tam, pomohu ti se připravit a řeknu ti vše, co budu moci. Ale pak se budu muset vrátit sem, aby si ti cizinci mysleli, že je vítáme. Jen tak budou moci naši lidé uprchnout a ty se budeš moci ukrýt. Nejsem tak rychlý jako ty, ani tak malý, abych se protáhl úzký-

mi štěrbinami, kam tě cizinci nebudou moci následovat. Budu se sem muset vrátit a sehrát svou roli."

„Co když ti cizinci ublíží?"

Dědeček se zhluboka nadechl a ve tváři se mu objevil výraz unavené rozhodnosti. „Může se stát, že to udělají. Muži, kteří přicházejí, jsou velice krutí - proto je to všechno tak důležité. Právě pro jejich kruté způsoby musíme být nyní silní a nesmíme se jim vzdát. I když zemřu," - zahrozil na ni prstem - „a můžeš si být jistá, že udělám všechno pro to, abych zůstal naživu, pomohu ostatním získat čas, který potřebují."

Jillian se kousla do rtu. „Nebojíš se zemřít?"

Přikývl a usmál se. „Velice. Ale prožil jsem dlouhý život, a protože tě mám moc rád, chci, abys měla také šanci ho prožít."

„Dědečku," řekla zpoza závoje slz, „chci, abys byl se mnou po celý můj život."

Vzal ji za ruku. „Já také, dítě. Přál bych si vidět tě vyrůstat v ženu. Chtěl bych vidět, jak se vdáváš a vychováváš vlastní děti. Ale nesmíš se o mě příliš strachovat. Nejsem tak bezmocný, a nejsem ani hlupák. Budu sedět ve stínech s ostatními a nebudu pro ty muže představovat žádnou hrozbu. Přiznáme cizincům, že ti mladší z našich lidí v hrůze uprchli, ale my jsme nemohli. Cizinci budou mít pravděpodobně důležitější věci na práci, než aby plýtvali energií právě na nás. Budeme v pořádku. Chci, aby ses soustředila na to, co musíš udělat, a o mě se nestarala."

Jillian se trochu ulevilo a přestala si o něj dělat takové starosti. „Ano, dědečku."

„Kromě toho," řekl jí, „s tebou bude Lokey a ponese s sebou mého ducha, takže to bude, skoro jako bych na tebe dohlížel já sám." Když se usmála, dodal ještě: „Tak pojďme. Musíme se pustit do příprav."

Dědeček řekl Jillianiným rodičům, že ji bere pryč, aby se ukryla mezi duchy předků a postarala se o bezpečí svého lidu. Mluvil pevným hlasem a tvářil se nesmlouvavě, ale dovolil jim, aby se s Jillian krátce rozloučili.

Její matka a otec buď chápali důležitost jejího úkolu, nebo se dědečka příliš báli, než aby si dovolili odmítnout. V každém případě ji objali a popřáli jí hodně síly, dokud se znovu neshledají.

Dědeček, aniž by dál cokoliv řekl, ji pak odvedl pryč. Oči ostatních je sledovaly. Vedl ji po starobylých cestách a hlubokými roklemi, kolem opuštěných strážních věží a tajemných budov, a nakonec spolu zamířili na velikou vyvýšeninu. Zatímco šplhali nahoru, slunce se sklonilo k západnímu horizontu a ukrylo se za závojem zlatavého prachu, který se pomalu, ale vytrvale blížil. Jillian věděla, že než slunce zapadne, většina jejích lidí už bude pryč.

Klesající slunce dovolilo černým stínům obsadit rokle a prolákliny. Dědeček ji vedl stále dál po cestě poseté kamením a štěrkem. Mezi kameny ležely tu a tam kosti malých zvířat. Věděla, že je tady většinou zanechali kojoti a vlci. Ze všech sil se snažila vyhnat z mysli představu svých vlastních vybělených kostí ležících na zemi.

Lokey jim líně kroužil nad hlavou na temně modré obloze a sledoval je, jak pomalu šplhají k mysu. Když dorazili ke kamenným sloupům, pták tiše přiletěl mezi jejich vrcholky a začal mezi nimi kličkovat, jako by si hrál. Sledoval je na cestě vzhůru do starobylého města tolikrát, že už to zřejmě nepovažoval za nic zvláštního. Jillian však tentokrát připadalo všechno nové, přestože ji sem nahoru bludištěm roklí, průrev a hlubokých kaňonů dědeček vedl už mnohokrát.

Tentokrát se však měla stát kněžkou kostí, nositelkou snů.

Na místě, kde se po nerovném dně velmi hlubokého kaňonu kroutil tichý potok, ji dědeček dovedl k malému kameni v chladivém stínu a naznačil jí, aby se posadila. Kolem nich se k nebi zvedaly hladké stěny kaňonu, po nichž by se nedalo vyšplhat, kdyby náhlý déšť způsobil záplavu. Bylo to nebezpečné místo - a nejen kvůli hrozbě náhlé záplavy. Byl tu hotový labyrint postranních strží a kaňonů, které se na některých místech komplikovaně proplétaly kolem obrovitých sloupů, takže neznalý člověk, mohl chodit pořád dokola a nikdy nenajit cestu ven. Jillian však znala východ z tohoto i ostatních skalních bludišť.

Zatímco tiše seděla a čekala, dědeček otevřel váček, který nosil vždycky přivázaný k opasku. Vytáhl odtamtud složený kousek voskovaného plátna a rozložil jej na dlani jedné ruky. Namočil ukazováček do olejově černé substance, kterou měl zabalenou v látce.

Dědeček ji uchopil za bradu a zvedl jí tvář. „Budu ti malovat masku, tak se nehýbej."

Jillian nikdy předtím malována nebyla. Znala obřad z dědečkova vyprávění, ale nikdy ji nenapadlo, že se jednou stane kněžkou kostí a dědeček bude malovat právě ji. Seděla tak nehybně, jak jen dokázala, zatímco pracoval, a snažila se zahnat svíravý pocit, že všechno ubíhá příliš rychle - dřív než má čas se nad tím doopravdy zamyslet. Před nedávnem myslela jen na to, jak chytí ještěrku pro Lokeyho. Teď měla pocit, jako by jí na ramenou spočívala váha celého světa.

„Tak," řekl její dědeček. „Pojď se podívat."

Jillian poklekla vedle nehybné vodní hladiny a naklonila se kupředu. Zalapala po dechu. To, co viděla, ji vyděsilo. Tvář, která na ni hleděla z vody, měla ve výši očí namalovaný černý pás připomínající pásku sloužící k zavázání očí, z níž ovšem zářily její oči barvy mědi.

„Teď tě zlí duchové nespatří," řekl jí dědeček, když se postavila. „Budeš mezi našimi předky v bezpečí."

Jillian si připadala velmi zvláštně. Cítila se jako proměněná. Tvář, kterou viděla, byla maskou knězky. Slyšela o tom v dědečkových příbězích, ale nikdy ji ve skutečnosti neviděla a neočekávala, že takto bude jednou vypadat ona sama.

Znovu se naklonila nad vodu a zvědavě na svůj obraz pohlédla. „Doopravdy mě tohle ukryje?"

„Udrží tě to v bezpečí," řekl jí a přikývl.

Napadlo ji, jestli by ji poznal Lokey, a jestli by se jí nebál. Vypadala teď opravdu strašidelně.

„Pojď," řekl jí dědeček. „Musíme se dostat nahoru, abych se pak mohl rychle vrátit. Cizinci mě musí najít s těmi z našich lidí, kteří zůstanou."

Když konečně vystoupali nad členitou krajinu s vysokými sloupy, ocitli se blízko města těsně před mohutnou hlavní hradbou. Před touto hradbou byly ještě další menší zdi, tvořící prstence kolem města.

Pomalu došli až téměř ke hřbitovu.

Dědeček jí pokynul. „Veď nás, Jillian. Nyní toto místo patří tobě."

Jillian přikývla a vyrazila směrem k městu, zářícímu ve zlatém pozdně odpoledním slunci. Byl to překrásný pohled tak jako vždy, ale tentokrát jí také zároveň připadal zlověstný. Měla pocit, jako by se na město dívala novýma očima. Cítila teď velmi pevné spojení se svými předky.

Velkolepé budovy vypadaly, jako by je stále mohli obývat lidé, jako by Jillian měla každou chvíli v prázdném okně zahlédnout lidskou postavu, jako by se na ulicích měli každou chvíli vynořit chodci spěchající za svými každodenními záležitostmi. Některé stavby byly nezměrné, s vysokými sloupy podpírajícími jednotlivá patra a břidlicovými střechami. Jiné budovy měly oblouková okna táhnoucí se v řadách nad sebou. Dědeček jí do některých z těchto budov vzal. Bylo úžasné vidět ty domy zevnitř. V některých byly místnosti natěsnané v patrech nad sebou, takže člověk musel vystoupat po schodech - po schodech umístěných uvnitř těchto budov - aby se dostal do místností ve vyšším patře. Pradávní stavitelé dokázali téměř zázraky. Z dáli byl na město koupající se v paprscích slunce úchvatný pohled.

Teď bude těmito ulicemi kráčet sama, doprovázena jen duchy těch, kteří tu kdysi žili. Cítila se však v bezpečí, věděla, že jí dědeček na tvář namaloval masku kněžky kostí.

Ona bude ta, kdo bude cizincům sesílat sny.

Pokud uspěje, cizinci budou tak vyděšení, že uprchnou a její lidé budou v bezpečí.

Snažila se nemyslet na to, že lidé, kteří tu kdysi žili, udělali totéž, a přesto selhali.

„Myslíš, že jich bude příliš mnoho?" zeptala se náhle vystrašeně.

„Příliš mnoho?" Udiveně na ni pohlédl. Kráčeli spolu podél zdi, která byla kdysi dávno pro ozdobu porostlá popínavým vínem, a již nyní držely pohromadě jen zelené šlahouny.

„Příliš mnoho na sny. Jsem tu sama - a nejsem ani zkušená, ani dost stará, ani nic jiného. Jsem to prostě já."

Dědečkova velká ruka jí v konejšivém gestu spočinula na rameni. „Na počtu nezáleží. On ti pomůže získat veškerou sílu, kterou budeš potřebovat." Dědeček výstražně zvedl prst. „A nezapomeň, Jillian, příběhy říkají, že musíš být zasvěcena právě jemu jedinému. On bude tvůj pán."

Jillian přikývla a oba vstoupili na území rozsáhlého hřbitova. Ve spodních částech byly jednoduché kamenné náhrobky. Když šplhali stále výš a míjeli řady hrobů, dorazili nakonec k mnohem větším a zdobenějším monumentům. Na některých náhrobcích stály kamenné sochy lidí v hrdých pózách. Na některých byl vytesán plamen života,

který reprezentoval Stvořitelovo světlo. Na některých byly starobylé nápisy o věčné lásce. Na některých byl jen prastarý symbol, který, jak jí dědeček jednou řekl, znamenal Milost. Na některých náhrobcích bylo jen jméno.

Hluboko uprostřed hřbitova, blízko nejvýše položeného místa, tam, kde rostly věkovité pokroucené stromy, se nacházel velkolepý hrob označený velikým ozdobně vytesaným kamenným náhrobkem. Na jeho vrcholku stála vytesaná nádoba z šedé žuly obsahující olivy, hrušky a další ovoce. Nádoba přetékala plody, a ty se sypaly ven. Vše bylo vytesáno z jediného kusu kamene. Dědeček ji sem k tomuto náhrobku zavedl mnohokrát. Pokaždé ji seznamoval s příběhy a řekl jí, že tato nádoba má představovat úrodu, kterou člověk vytvořil díky svému tvořivému úsilí a celoživotní tvrdé práci.

Dědeček mlčky sledoval, jak se Jillian zarazila a pak přistoupila o krok blíž k obrovitému náhrobku vytesanému v dávných dobách, kdy toto město kypělo životem. Přemýšlela, jaký asi byl ten, kdo pod tímto náhrobkem již celé věky odpočíval. Přemýšlela, jestli byl hodný nebo krutý, mladý či starý.

Lokey přistál na kamenném ovoci a začal si zobákem rovnat inkoustově černé peří. Jillian těšilo, že jí Lokey na tomto osamělém místě bude dělat společnost.

Natáhla ruku a prsty přejela po písmenech jména vyrytého v šedé žule.

„Myslíš, že příběhy jsou pravdivé, dědečku? Myslím skutečně pravdivé?"

„Učil jsem se, že jsou."

„Takže on doopravdy přijde mezi nás, zpátky ze světa mrtvých? Opravdu, skutečně povstane z mrtvých?"

Ohlédla se přes rameno. Její dědeček, stojící blízko za ní, se natáhl a nábožně se dotkl kamenného monumentu. Pak pomalu přikývl.

„Povstane."

„Pak na něj počkám," řekla. „Kněžka kostí tady zůstane, aby ho přivítala a sloužila mu, až se vrátí mezi živé."

Jillian krátce pohlédla na mračno prachu zvedající se nad horizontem a pak se obrátila zpátky k hrobce. „Prosím, pospěš," zašeptala k dávno mrtvému muži.

Zatímco ji dědeček sledoval, ona jemně přejela malými prsty po písmenech na náhrobku.

„Nemohu bez tebe sesílat sny," řekla Jillian tiše jménu vytesanému v kameni. „Prosím pospěš, Richarde Rahle, a vrať se mezi živé."

Kapitola jedenáctá

Když Niccin kůň Sa'din kráčel prázdným městem, klapot jeho kopyt na kamenném dláždění zněl v kaňonech ulic mezi opuštěnými budovami jako osamělé volání, které zůstávalo bez odpovědi. Barevné okenice na některých oknech zůstaly otevřené, jiné byly zavřené. V druhých patrech mnoha budov byly balkóny se zdobeným kovovým zábradlím a prosklenými dveřmi se zataženými závěsy. Na šňůře napnuté mezi dvěma balkóny dvou protilehlých domů visely kalhoty, jejichž nohavice zůstávaly vzhledem k panujícímu bezvětří naprosto nehybné. Vlastník kalhot již dávno odešel bez nich.

Vládlo tu tak naprosté ticho, až působilo skoro zlověstně. Město bez lidí vyvolávalo nepříjemný pocit. Připomínalo slupku, v níž kdysi tepal život, a jež nyní postrádala jakýkoli účel. Svým způsobem připomínalo čerstvou mrtvolu, která připomínala živého člověka, a přesto její naprostá nehybnost věštila hroznou pravdu. Pokud město zůstane v tomto stavu, pokud jeho ulice znovu neožijí lidmi, nakonec se zhroutí a změní v zapomenuté ruiny.

Úzkými průrvami mezi budovami Nicci občas zahlédla Pevnost čarodějů vypínající se na skalnatém srázu obrovité hory. Mohutná, temná stavba se krčila na úbočí jako hrozivý mrchožrout připravený se na pozůstatky tichého města vrhnout. Věže, sloupy a vysoké mosty Pevnosti se tyčily tak vysoko, až zasahovaly mezi mraky. Pevnost působila nesmírně zlověstným dojmem, s jakým se Nicci u žádné jiné stavby dosud nesetkala. Věděla však, že ve skutečnosti to vůbec není zlověstné místo, a cítila úlevu, že sem konečně dorazila.

Ze Starého světa až sem do Aydindrilu to byla zlá a obtížná cesta. Byly chvíle, kdy se bála, že se nikdy nedokáže vymotat z léček připra-

veným nepřátelskými vojáky. Byly chvíle, kdy ji zcela pohltilo jejich zabíjení. Bylo jich však příliš mnoho a Nicci věděla, že nemá reálnou naději významněji zredukovat jejich počty. Hněvalo ji, že je pro nepřátelskou armádu jen drobnou nepříjemností. Jejím hlavním cílem však bylo najít Richarda. Vojáci Řádu pro ni představovali jen překážku v cestě.

Skrze kouzelné spojení, které mezi sebou a Richardem vytvořila, teď cítila, že už je mu blízko. Zatím ještě Richarda nenašla, ale věděla, že ho brzy uvidí.

Před nějakou dobou si začala myslet, že už nebude mít nikdy příležitost ho znovu spatřit. Boj o vládu nad Altur'Rangem byl krutý. Vojáci, kteří na město zaútočili, se na začátku nechali zaskočit a utrpěli těžké ztráty. Byli však zkušení a zocelení bojem a s postupujícím večerem se jim podařilo zkoncentrovat své síly a pokusili se dosavadní vývoj bitvy zvrátit. Ve městě se rozhořely požáry.

I když byla Nicci dobře obeznámena se způsobem, jakým Jagang se všemi protivníky jedná, a i když věděla, že bude chtít vzpouru krvavě potlačit, i ji samotnou překvapilo, co všechno proti nim použil. Řádoví vojáci s sebou měli překvapivě i čaroděje a nějakou dobu se zdálo, že s jeho pomocí nezkušené obránce přemohou. Byla to chvíle plná temné beznaděje, kdy to vypadalo, že snahy obyvatel Altur'Rangu o obranu města přijdou vniveč. Přízrak selhání a krvavých jatek, která budou následovat, se obráncům vznášel těsně nad hlavami. V té chvíli Nicci a ostatní, kteří byli s ní, nevěřili, že přežijí noc.

Nicci byla zraněná a vyčerpaná, ale přesto v sobě ještě našla skryté rezervy, hlavně díky upřímné touze pomoci svým přátelům a všem nevinným obyvatelům města, kteří by byli povražděni, pokud prohrají. Mnohem víc sil jí však dodala představa, že by už nikdy neviděla Richarda. To Nicci pomohlo najít sílu vůle v boji pokračovat. Strach, že Richarda už nikdy nespatří, v ní zažehl prudký hněv, který mohla uhasit jen krev nepřítele, jenž jí stál v cestě.

V rozhodujícím momentu bitvy, v mihotavém narudlém světle hořících budov, se Nicci jako duch pomsty objevila na náměstí uprostřed nepřátelských vojáků a vrhla se na čaroděje, stojícího na plošině nad veřejnou studnou a vrhajícího na obránce města smrtící kouzla. Nicci se na něj vrhla jako uragán, tak nečekaně, že přitáhla pozornost všech

vojáků. Ve chvíli, kdy se na ni upíraly jejich užaslé pohledy, Nicci silou vůle rozervala hruď zaskočeného čaroděje a holýma rukama mu z ní vytrhla ještě tlukoucí srdce. Se zuřivým výkřikem pozvedla svou krvavou trofej do výše, aby ji všichni vojáci viděli, a slíbila, že je potká stejný osud.

V tu chvíli na řady nepřátel zaútočil Viktor Cascella se svými muži. I on byl zmítán nenávistí a hněvem nejen proto, že nájezdníci vraždili nevinné obyvatele města, ale také proto, že ohrožovali jejich těžce vybojovanou svobodu. Kdyby měl dar, samotný jeho pohled by sežehl řady nepřátel. Jeho odvážný protiútok byl neočekávaný a zuřivý. Tento vývoj událostí zlomil odvahu útočníků. Žádný z nich nechtěl čelit hněvu kováře a dostat se do cesty jeho máchajícímu palcátu, a už vůbec nikdo nechtěl čelit šílené čarodějce, která vypadala jako ztělesnění samotné smrti.

Elitní vojáci města se obrátili a pokusili se uprchnout. Nicci však nenechala obránce, aby začali slavit vítězství. Nutila je nepřátelské vojáky pronásledovat a pobít je do posledního.

Jen ona sama plně chápala, jak je důležité, aby žádný z vojáků neunikl a nemohl nikomu vyprávět o jejich porážce. Císař Jagang bude čekat na zprávu, že jeho domovské město přešlo zpátky do područí Řádu, že byli rebelové umučeni k smrti, že obyvatelé města byli sraženi na kolena a že krvavá jatka, která vojáci ve městě rozpoutali, budou sloužit jako varování pro ostatní.

Jagang sice očekával úspěch, ale Nicci věděla, že se smíří i se zprávou o porážce. Nebylo by to poprvé, co prohrál bitvu. Porážka ho nikdy nezbavila chuti bojovat. Podle ztrát dokázal poznat míru odporu. Dokázal se ze svých porážek poučit. Příště by prostě poslal víc vojáků. Poslal by jich tolik, aby nejen splnili svůj úkol, ale aby zajistili ještě krvavější potrestání obyvatel města za to, že vzdorují jeho autoritě.

Nicci ho dobře znala. Jagang se nestaral o životy svých vojáků - vlastně mu nezáleželo na životě žádného člověka. Pro ty, kteří padli ve službách Řádu, byla připravená odměna v posmrtném životě. Během tohoto života bylo jejich povinností se obětovat.

Ale pokud o bitvě nedorazí k Jagangovi žádná zpráva, bude to něco zcela jiného.

Nicci věděla, že Jaganga ze všeho nejvíc dokáže vyvést z rovnováhy nedostatek informací. Neměl rád neznámo. Věděla, že vyslat armádu zkušených vojáků - spolu se třemi vzácnými a cennými čaroději - a pak už o nich nikdy neslyšet ani slovo, ho vyvede z míry jako máloco jiného. Bude nad tou záhadou přemítat znovu a znovu, tak jako si nervózní člověk pohrává s oblázkem a obrací ho v prstech.

To, že o výsledku bitvy nebude mít žádné svědectví, ho znervózní daleko víc než prostá porážka. Nebál se ztráty vojáků - život pro něj znamenal jen málo - ale z duše nesnášel neznámo. A co bylo možná horší, jeho armáda složená z pověrčivých vojáků bude tuto událost pokládat za špatné znamení.

Nicci jela úzkou dlážděnou uličkou, jež se kroutila sem a tam, a když vjela do zatáčky, vzhlédla. Mezi budovami lemujícími ulici po obou stranách se jí naskytl pohled, při kterém zatajila dech. Na kopci v dálce, osvětlený sluncem a posazený na smaragdově zelené louce, stál nádherný palác z bílého kamene, stavba tak elegantní, jakou dosud neviděla. Palác budil dojem hrdosti a síly a svou architekturou ztělesňoval cosi, co se dalo nejlépe popsat jako ženská ladnost. Nicci věděla, že nemůže jít o nic jiného než o Palác zpovědnic.

Pohled na překrásný autoritativní Palác s čistými liniemi ostře kontrastoval s temnou Pevností čarodějů zlověstně se vypínající nad vysokou horou. Nicci chápala, že Palác zpovědnic byl postaven tak, aby vyzařoval sílu a majestát podepřené temnou hrozbou.

Koneckonců zde celá tisíciletí sídlila vláda Středozemí. Ve městě byly paláce vyslanců jednotlivých států a členů Ústřední rady Středozemí. Tato rada společně vládla všem krajům Středozemí. Matka zpovědnice byla hlavou nejen všech zpovědníků, ale také Ústřední rady. Zodpovídali se jí králové a královny a všichni ostatní vládci všech států Středozemí. Odsud z úzké uličky Nicci na paláce jednotlivých států neviděla, ale byla si jistá, že ani jeden z nich nebude tak velkolepý jako Palác zpovědnic -zvláště když jej v pozadí chránila hrozivá silueta Pevnosti.

Mezerou mezi budovami zahlédla Nicci koutkem oka jakýsi pohyb. Když rozeznala, že je to prach zvedající se do výše v nehybném vzduchu, obrátila hřebce, navedla ho do postranní ulice a patami jej pobídla do cvalu. Zvířený prach viděla jen tu a tam, když se jí mezi

budovami otevřel výhled. Podle směru poznala, že někdo jede po cestě k hoře, na které stála Pevnost. Díky magickému propojení věděla, kdo to je.

Nicci pomáhala zajistit bezpečí Altur'Rangu tak rychle, jak jen bylo možné. Jejím hlavním důvodem bylo, že chtěla vyrazit za Richardem. Ne že by se nestarala o obyvatele města, nebo že by jí nezáleželo na likvidaci nepřátelských vojáků, kteří byli vysláni, aby je povraždili. Na tom, aby dostihla Richarda, jí zkrátka záleželo víc. Nejprve si myslela, že nejlepší bude jet tak rychle, jak to jen půjde. Brzy se však ukázalo, že to nebude tak jednoduché. Richard zkrátka cestoval příliš rychle. Když se soustředil na nějaký cíl a byl odhodlaný ho dosáhnout, dokázal být naprosto neúnavný.

Nicci si uvědomila, že má-li ho vůbec kdy dostihnout, musí ho přestat pronásledovat. Místo toho bude muset jet tam, kam Richard podle jejího odhadu zamíří příště. Věděla, že čarodějnice mu nepomůže najít ženu, která neexistuje. Proto došla k závěru, že Richard dál zamíří na sever, aby získal pomoc jediného čaroděje, kterého zná, svého dědečka Zedda. Ten sídlí v Pevnosti čarodějů v Aydindrilu. Protože byla ještě hodně daleko na jihovýchodě, usoudila, že bude nejlepší vydat se do Aydindrilu nejkratší cestou. Díky tomu musela urazit mnohem kratší vzdálenost než Richard.

Když opustila úzké městské uličky sevřené ze všech stran budovami, srdce se jí prudce rozbušilo, neboť Richarda konečně uviděla. Takže se ve svém odhadu nemýlila.

Richard a Cara se hnali tryskem po cestě a za nimi se k obloze zvedalo mračno prachu. Nicci si vzpomněla, že Altur'Rang opustili s šesti koňmi. Teď měli jen tři. Podle způsobu, jakým jeli, se Nicci domnívala, že důvod zná. Jakmile Richard upřel svou mysl k nějakému cíli, nebylo možno ho zastavit. Ti zbývající koně nejspíš padli vyčerpáním.

Když Nicci vyrazila z města, aby je dohonila, Richard ji okamžitě zpozoroval a zpomalil. Sa'din Nicci rychle nesl přes mírné kopce kolem dílen, stájí a krámků. Skokem se snadno přenesl přes nízkou ohradu pro zvířata. Nicci tryskem minula háj borovic a vjela pod široké koruny bílých dubů, které lemovaly cestu po obou stranách.

Nicci se nemohla dočkat, až Richarda znovu uvidí. Její život získal náhle znovu cíl. Uvažovala, zda se během návštěvy u čarodějnice konečně nepřesvědčil, že žena, kterou si pamatuje ze svých snů, neexistuje. Nicci dokonce chovala jistou naději, že se již úplně zotavil ze svých halucinací a je to znovu ten starý Richard. Její úleva, když ho uviděla sedět na hřbetě koně, překonala i její starosti, které si dělala ohledně toho, proč míří do Pevnosti.

Během doby, kterou strávila v odloučení od Richarda, se Nicci znovu v duchu probírala vším, co se stalo, snažila se nalézt příčinu jeho přeludů a dospěla k děsivé teorii. Procházela si to v duchu tisíckrát, snažila si vzpomenout na každý detail a začala pociťovat strach, že původem Richardova problému je vlastně ona sama.

Když se mu snažila zachránit život, pracovala ve spěchu. Kolem byli další lidé, kteří ji rozptylovali. Bála se, že mohou kdykoliv zaútočit nepřátelští vojáci, a tak se neodvažovala ztrácet čas. A co bylo horší, pokoušela se o věci, jež nikdy předtím nedělala - věci, o kterých nikdy předtím ani neslyšela. Koneckonců subtraktivní magie se používala k ničení, nikoliv k léčení. Dělala věci, u kterých si nebyla jistá, zda fungují. Věděla ale, že není jiná naděje na Richardovu záchranu, a tak neměla na výběr.

Bála se však, že v té nebezpečné situaci to byla právě ona, kdo náhodou způsobil problém s Richardovou pamětí a jeho myslí. Věděla, že pokud je to pravda, nikdy si to neodpustí.

Pokud při použití subtraktivní magie udělala chybu a zničila nějakou část jeho mysli, důležitou část, která měla na starosti Richardovu schopnost vypořádat se s realitou, může se ukázat jako nesmírně obtížné, ne-li nemožné tuto ztrátu nahradit. Eliminace čehokoliv pomocí subtraktivní magie byla nevratná. Jestli poškodila jeho mysl, Richard se už nikdy neuzdraví. Navždy bude přebývat v přízračném světě své vlastní představivosti, nikdy nedokáže poznat pravdu o světě kolem sebe... a bude to všechno její vina.

To pomyšlení ji přivádělo na pokraj zoufalství.

Richard a Cara zastavili vedle cesty a čekali na ni. Úpatí zalesněných kopců za nimi pokrývaly louky plné zelené lesní trávy. Tyto louky dosahovaly až k cestě a koně využili přestávky, aby se trochu napásli.

Při pohledu na Richarda Nicci poskočilo srdce radostí. Vlasy mu trochu povyrostly a byl zaprášený a unavený, ale jinak zůstával tím rozhodným, vysokým, silným, pohledným, suverénním, pronikavým, soustředěným a neúnavným Richardem, stejným jako vždy, jako by ho nic na světě nedokázalo srazit na kolena. Navzdory tomu, že byl oděn v prostý cestovní šat, vypadal v každém směru jako pravý lord Rahl.

Ale i tak měla pocit, že s ním něco není v pořádku.

„Richarde!" zavolala Nicci, jedouc tryskem k němu a Caře. Když k nim dorazila, přitáhla otěže. Richard a Cara na ni čekali. Vzhledem k tempu, jakým se k nim hnala, zřejmě čekali, že jim chce říci něco důležitého. Nicci však byla jen ráda, že je znovu vidí. Zejména Richarda.

„Mám radost, že jste oba v pořádku," řekla jim.

Richard se viditelně uvolnil a opřel se rukama o hrušku sedla. Jeho kůň švihal ocasem, aby si ze hřbetu odehnal mouchy. Cara seděla rovně v sedle a její kůň mírně skláněl hlavu, neboť byl unavený po dlouhém běhu.

„Já jsem také rád, že jsi v pořádku," řekl Richard. Jeho vřelý úsměv dokazoval, že to myslí doopravdy. Nicci by málem propukla v radostný smích, ale ovládla se a místo toho jen Richardovi oplatila vřelý úsměv.

„Jak to šlo v Altur'Rangu?" zeptal se jí. „Je město v bezpečí?"

„Útočníci jsou zničeni." Nicci neklidnému hřebci znovu přitáhla otěže. Pak ho konejšivě poplácala po krku. „Město je prozatím v bezpečí. Viktor a Išak ti vzkazují, že jsou svobodní a také svobodní zůstanou."

Richard přikývl s tichým uspokojením. „A ty jsi v pořádku? Dělal jsem si o tebe starosti."

„Jsem v pořádku," řekla a nedokázala potlačit úsměv, který se jí rozšířil po tváři při pomyšlení, že o ni měl Richard starost. Neměla ani tu nejmenší chuť mu vyprávět o zraněních, která už se jí zahojila. To už nebylo důležité. Byla znovu s Richardem.

Vypadal unaveně, jako by toho on a Cara během cesty na sever mnoho nenaspali. Podle vzdálenosti, kterou za tak krátkou dobu urazili, neměli vskutku mnoho času k odpočinku.

Nicci si vzápětí uvědomila, co ji na Richardovi znepokojuje.

Neměl svůj meč.

„Richarde, kde je..."

Cara vrhla na Nicci výhružný pohled a rychle si přejela prstem po krku, čímž Nicci varovala, aby se na nic neptala.

„Kde jsou ostatní koně?" zeptala se Nicci rychle, aby překlenula nepříjemné ticho, které vzniklo během krátké pauzy.

Richard si povzdechl. Zjevně si neuvědomil, na co se ho původně chtěla zeptat. „Obávám se, že jsem je příliš hnal. Dva zchromli a zbytek zemřel. Cestou jsme museli sehnat nové koně. Tyhle jsme ukradli v táboře Císařského řádu poblíž Galey. Císařský řád má vojáky po celém Středozemí. Cestou jsme si od nich ‚půjčovali koně a zásoby'."

Cara se zlověstně usmála, ale nic neřekla.

Nicci se podivila, jak to Richard dokázal bez svého meče. Pak si uvědomila, jak hloupé je takto uvažovat. Meč nedělal z Richarda muže, kterým byl.

„A stvůra?" zeptala se.

Richard vrhl rychlý pohled přes rameno na Caru. „Měli jsme několik střetnutí."

Nicci z jeho hlasu vycítila neklid.

„Několik střetnutí?" zeptala se. „Jakých střetnutí? O co šlo? Nějaký problém?"

„Zvládli jsme to. To je všechno. Promluvíme si o tom později, až bude čas." Podle podrážděného výrazu v jeho tváři poznala, že ta střetnutí musela být velice těžká, ale že o tom teď nechce mluvit. Zatáhl za otěže, aby jeho kůň zvedl hlavu od trávy. „Zrovna teď spěchám do Pevnosti."

„A co setkání s čarodějnicí?" zeptala se Nicci a srovnala svého koně vedle Richarda. „Co jsi zjistil? Řekla ti něco?"

„Že to, co hledám, je dávno pohřbeno," zamumlal skoro jen sám k sobě. Richard si přejel unavenou rukou přes tvář, aby se trochu vzpamatoval, a pak na Nicci upřel svůj pronikavý pohled. „Říká ti něco výraz Ohnivá kaskáda?" Když Nicci zavrtěla hlavou, položil jí další otázku. „A co třeba Hluboká nicota?"

„Hluboká nicota?" Nicci se nad tím krátce zamyslela. „Ne, co to je?"

„Nevím, ale musím to zjistit. Doufám, že mi do toho Zedd vnese trochu světla. Pokračujme v cestě."

S tím pobídl svého koně a vyrazil k Pevnosti. Nicci okamžitě pobídla svého hřebce do cvalu, aby s ním udržela krok.

Kapitola dvanáctá

Cesta vzhůru k Pevnosti nabízela překrásné výhledy na město Aydindril, i když nad vrcholkem hory pluly mraky a tlumily světlo pozdního odpoledne. Nebýt obav, které pociťovala, považovala by Nicci cestu k Pevnosti za jeden z nejkrásnějších výletů, jaké kdy absolvovala. Schopnost ocenit takovou krásu pociťovala prvně v životě, bylo to něco, co v ní probudil teprve Richard.

Za současných okolností se jí však myšlenky vracely k Richardově neutuchající představě, že má ženu Kahlan, kterou musí najít, i když si ji pamatuje jen on sám. Zatím se o ní nezmínil, nejspíš kvůli předchozím vzájemným neshodám. Richarda zřejmě frustrovala marná snaha přesvědčit Nicci o existenci ženy, která byla nepochybně pouhým přeludem. Přestože o ní nemluvil, bylo jisté, že je stále odhodlán ji najít. Nicciny naděje, že až se s Richardem znovu setká, bude mu už lépe, teď povadly. Nedokázala si proto naplno užívat nádherného výhledu.

Přesto se Richard nějak změnil. Bylo to v pohledu jeho očí. Nedokázala to přesně pojmenovat ani vystihnout. Richard měl vždycky pronikavý pohled, ale teď se zdál mnohem ostřejší a pronikavější, jako by dokázal člověka nejen prokouknout, ale obnažit až na holou duši. Jako by před nim žádné tajemství nebylo v bezpečí. Nicci však neměla co skrývat, zvláště ne před Richardem. Na srdci jí leželo jen to, co bylo v jeho nejlepším zájmu. Nic si nepřála víc, než aby byl šťastný. Udělala by pro to cokoliv.

Uvažovala, že zřejmě proto se jí zhoršila nálada; i když byl Richard stále plný odhodlání, bylo na něm vidět, že se v něm vzmáhá zoufalství. Světlo života v jeho očích představovalo něco, čeho si Nicci nesmírně cenila. Nechtěla by, aby vyhaslo.

Nicci se snažila s Richardem udržet krok, a proto neměla příležitost se ho zeptat, co se během návštěvy u čarodějnice stalo. Z Cařina mlčení Nicci pochopila, že ať už se stalo cokoliv, neprobíhalo to podle Richardova očekávání. To Nicci nepřekvapovalo. Jak by mu mohla čarodějnice pomoci při hledání ženy, která existuje jen v jeho mysli?

Netušila, co může znamenat výraz Ohnivá kaskáda, ale podle Richardova napjatého výrazu a tónu jeho hlasu pochopila, že to hodlá zjistit za každou cenu. Po dlouhé době, kterou s ním prožila, rozeznala jeho pocity, aniž by musel cokoliv říci. Bylo zjevné, že do Ohnivé kaskády vkládá veliké naděje.

Ještě víc se však Nicci strachovala, co se stalo s jeho mečem. Nedokázala pochopit, proč ho nemá s sebou. Její obavy ještě více prohloubilo Cařino gesto, kterým jí dala najevo, aby se na to neptala. A Richard se o meči vůbec nezmínil. Meč pravdy by přece Richard jen tak někde nezapomněl.

Cesta vedoucí vzhůru po úbočí hory je vyvedla z hustého háje vysokých borovic. Před nimi se tyčil kamenný most klenoucí se nad nezměrnou hlubinou. Nicci to připadalo, jako by byla samotná hora roztržena vedví. Po kamenném mostě přejížděli opatrně, jeden po druhém. Když Nicci pohlédla dolů, a spatřila strmé kamenné stěny spadající do hlubiny a chomáče mraků či snad mlhy, které se vznášely hluboko dole. Z toho pohledu se jí dělalo mdlo.

Podle Sa'dinovy chůze Nicci poznala, jak je hřebec unavený. Uši měl sklopené a oči upíral bez zájmu k zemi. Koně Richarda a Cary na tom byli ještě hůř. Byli zpěnění a ztěžka funěli. Nicci věděla, že Richard se ke zvířatům chová vždycky velice ohleduplně, a přesto neměl se svými koňmi slitování. Zjevně byl přesvědčen, že to, co je v sázce, má mnohem větší cenu než životy zvířat. Věděla, čeho si Richard cení víc: života lidí. Zvláště jednoho lidského života.

Před nimi se jako stěny útesu zvedaly zdi Pevnosti čarodějů, postavené z černých bloků žuly se spárami tak tenkými, že by se mezi ně ani nedal zastrčit nůž. Nicci jela uprostřed mezi Richardem a Carou a s úžasem hleděla na bludiště věží, bašt, ochozů a mostů. Nezměrná budova vypadala jako živá, jako by poutníky pozorovala a čekala, až je

spolkne. Mířili k černému otvoru obloukové brány, zejícímu v základně vnější hradby.

Richard vjel bez zaváhání pod zvednutou masivní padací mříž. Kdyby měla Nicci na vybranou, vstupovala by mnohem opatrněji. Mrazilo ji v zádech z moci, která zevnitř vyzařovala. Na žádném místě neměla nikdy tak intenzivní pocit vyzařující magie. Bylo to jako stát sama na pláni obklopená zuřící bouří.

Z tohoto pocitu odhadla, jak mocné musí být štíty chránící Pevnost. Ty, které chránily Palác proroků, musely být v porovnání s tím jen dětskou hračkou. Je pravda, že tamní štíty byly vytvořeny převážně pomocí aditivní magie a Palác byl postaven za úplně jiným účelem. Na zdejších štítech měla však svůj podíl i subtraktivní magie. Z Pevnosti vyzařovala smrtelná hrozba.

Nebe se jim nad hlavami zatáhlo šedavými mraky a obloha tak získala barvu oceli. V šeru, které nahradilo sluneční svit, vypadala Pevnost ještě temněji a hrozivěji. Skoro jako by Pevnost sama přitáhla kolem sebe pokrývku z mraků a z jejího úkrytu pozorovala příjezd čarodějky a čaroděje, kteří by byli schopni vládnout mocí, jež na tomto místě dlela.

Když projeli pod vnější hradbou, pokračovali dál po cestě vedoucí hlubokým kaňonem mezi dvěma hradbami. I v druhé hradbě byl tunel, do něhož cesta ústila. Richard do dlouhého temného tunelu bez zaváhání vjel. Zvuky koňských kopyt zněly ozvěnou mezi kamennými stěnami dlouhé chodby s klenutým stropem.

Vyjeli z tunelu a vynořili se u velkého výběhu pro koně, porostlého hustou šťavnatou trávou. Podél hradby napravo vedla štěrková cesta procházející kolem několika dveří. Hned za padací mříží v první hradbě byly také dveře, jimiž dovnitř zřejmě vstupovali návštěvníci. Nicci se domnívala, že tady za druhou hradbou jsou služební vchody. Výběh byl podél cesty ohraničený plotem. Jeho zbytek ohraničovala samotná hradní zeď. Na druhém konci výběhu se nacházely stáje.

Richard beze slova sesedl, otevřel bránu výběhu a nechal koně vstoupit dovnitř. Nechal ho však osedlaného. Caru i Nicci to u něj udivilo, ale obě následovaly jeho příkladu. Pak se vydaly za Richardem ke vchodu, k němuž vedl tucet širokých žulových schodů ohlazených čas-

tým užíváním. Vedly do krátké chodby, na jejímž konci byly těžké, ale prosté dvoukřídlé dveře, které se vzápětí začaly se skřípěním otevírat.

Z nich vykoukl starý muž s rozcuchanými bílými vlnitými vlasy. Vypadal jako pan domácí překvapený neočekávanými hosty. Usilovně lapal po dechu, zjevně sem celou cestu běžel, když si uvědomil, že někdo přichází. Bezpochyby byl na jejich příchod upozorněn nějakým kouzlem, ještě když stoupali po cestě vzhůru. V dávných časech by tu byli strážní, a každého nově příchozího by kontrolovali. Teď tu byl jen tento starý muž. Podle toho, jak těžce dýchal, musel být ještě před chvílí někde úplně na druhém konci hradu.

I když se na jeho hubené vráskcité tváři objevil výraz úžasu, zaznamenala Nicci jeho povědomé rysy. Věděla, že to nemůže být nikdo jiný než Richardův dědeček Zedd. Byl vysoký, ale štíhlý jako mladý stromek. Oříškově hnědé oči měl rozšířené úžasem, a odrážel se v nich jistý druh dětského vzrušení hraničící až s nevinností. Navzdory prosté nezdobené róbě bylo Nicci na první pohled zřejmé, že je to veliký a mocný čaroděj. Navzdory svému věku vypadal velice dobře. Bylo příjemné vidět, že k Richardovi bude jednou čas zřejmě stejně milosrdný.

Starý muž překvapeně rozhodil ruce. „Richarde!" Radostně se rozesmál. „Můj hochu, jsi to opravdu ty?"

Zedd se vynořil ze dveří a rozběhl se k Richardovi. Ten mu vyrazil naproti, a když k němu doběhl, popadl ho do náruče a zvedl ho ze země. Objal ho tak prudce, až mu málem vyrazil dech. Oba se rozesmáli. Pak Richard svého dědečka postavil zpátky na zem.

„Zedde! Neumíš si ani představit, jak jsem rád, že tě vidím."

„A já tebe, můj hochu," řekl Zedd a jeho hlas ztěžkl dojetím. „Už je to dlouho, co jsme se viděli naposled. Až příliš dlouho."

Natáhnul hubenou ruku připomínající tyčku za Richarda a uchopil za rameno Caru. „A jak se máš ty, má drahá? Vypadáš, jako bys byla na konci sil. Jsi v pořádku?"

„Jsem Mord-Sitha," řekla a zatvářila se trochu povýšeně. „Samozřejmě že jsem v pořádku. Nevím, co se ti na mně nezdá. Vypadám úplně normálně."

Zedd se zasmál. „Oba vypadáte, jako byste potřebovali odpočinek a pořádné jídlo. Ale oba vypadáte dobře a jsem hrozně rád, že vás vidím."

Na to se Cara usmála. „Chyběl jsi mi, Zedde."

Zedd na ni zahrozil prstem. „Teď nemluvíš jako správná Mord-Sitha, když říkáš, že ti chyběl nějaký starý muž. Až se to dozví Rikka, neuvěří vlastním uším."

„Rikka?" zeptala se Cara překvapeně. „Rikka je tady?"

Zedd mávl rukou směrem k pootevřeným dveřím. „Je někde uvnitř... nejspíš na obchůzce. Zdá se, že má v životě dva cíle, chodit na obchůzky a obtěžovat mě. Říkám vám, ta ženská mi nedopřeje klidu. A co je horší, je chytřejší, než je zdrávo. Alespoň že je talentovaná kuchařka."

Cara pozvedla obočí. „Rikka umí vařit?"

Zedd spiklenecky zamrkal a zasykl skrze zuby. „Neříkejte jí, že jsem vám to pověděl, nebo to budu mít pořád na talíři. Ta ženská..."

„Zedde," přerušil ho Richard, „mám potíže a potřebuji pomoc."

„Jsi v pořádku? Nejsi doufám nemocný? Vypadáš, jako by ti něco scházelo, můj hochu." Zedd přitiskl Richardovi ruku na čelo. „Letní horečky jsou to nejhorší, abys věděl. Horko na horko. Špatná kombinace."

„Ano - ne - chci říct, že o to nejde. Potřebuji s tebou mluvit."

„Tak mluv. Už je to dlouho, co jsme se viděli naposledy. Až příliš dlouho. Kdy že to bylo? Na jaře tomu byly dva roky, jestli se nemýlím." Zedd kousek poodstoupil, pohladil Richarda po pažích a prohlédl si ho zdola nahoru. „Richarde, kde máš svůj meč?"

„Podívej, o tom si promluvíme později," řekl Richard a podrážděně se vytrhl ze Zeddova sevření, aby jeho otázku smetl ze stolu.

„Řekl jsi, že si chceš promluvit. Tak povídej a řekni mi, kde je tvůj meč." Zedd nasměroval široký úsměv na Nicci. „A kdo je tahle překrásná čarodějka, kterou jsi přivedl s sebou?"

Richard překvapeně zamrkal a pak pohlédl na Nicci. „Ach ano, omlouvám se. Zedde, tohle je Nicci. Nicci, tohle..."

„Nicci!" zařval Zedd a uskočil dozadu, jako by spatřil zmiji. „Ta Sestra Temnot, která tě odvlekla do Starého světa? Tahle Nicci? Co děláš ve společnosti té odporné stvůry? Jak se opovažuješ přivést někoho takového..."

„Zedde," řekla Richard spěšně, aby dědečka přerušil, „Nicci je přítel."

„Přítel! Cožpak ses úplně zbláznil, Richarde? Proč si pro všechno na světě myslíš..."

„Zedde, ona je teď na naší straně." Richard rezolutně mávl rukou. „Zrovna tak jako Cara nebo Rikka. Věci se mění. Předtím nebyla ani jedna z nich..." Jeho hlas se vytratil. Přesto však čelil upřenému pohledu svého dědečka. „Však víš, jak to myslím. Caře bych bez váhání svěřil svůj život a ona mnohokrát prokázala, že si mou důvěru plně zasluhuje. Nicci věřím úplně stejně. Svůj život bych svěřil oběma."

Zedd nakonec v láskyplném gestu poplácal Richarda po rameni. „Myslím, že vím, co chceš říct. Od chvíle, kdy jsem ti dal meč pravdy, jsi mnoho věcí změnil k lepšímu. Koneckonců, nikdy by mě nenapadlo, že jednoho dne budu jíst jídlo, které mi uvaří Mord-Sitha. A jsou to skvělá jídla, musím říct." Zarazil se a ukázal na Caru. „Pokud jí vyžvaníš, co jsem teď řekl, stáhnu tě zaživa z kůže. Už teď je ta ženská nesnesitelná."

Cara se jen usmála.

Zedd znovu upřel pohled na Nicci. Nebyl to dravčí pohled, jaký měl lord Rahl, ale uměl být stejně odzbrojující i zlověstný zároveň.

„Vítej, čarodějko. Pokud Richard říká, že jsi přítel, pak je to pravda. Omlouvám se, že jsem se tak rozčílil."

Nicci se usmála. „V pořádku, nic se nestalo. Nenáviděla jsem tehdy sama sebe. Byla jsem pod vlivem temných přeludů. Říkali mi paní Smrt z dobrého důvodu." Nicci pohlédla do Richardových šedých očí. „Váš vnuk mi otevřel oči a ukázal mi krásu života."

Zedd se hrdě usmál. „Ano, to je přesně ono. Krása života."

Richard využil krátké přestávky, aby vrátil rozhovor tam, kam potřeboval. „A právě teď jde o život. Zedde, poslouchej, potřebuji..."

„Ano, ano," opáčil Zedd a mávl rukou nad Richardovou netrpělivostí. „Ty vždycky něco potřebuješ. Nejsi tu ani tak dlouho, abys vstoupil do dveří, a už chceš něco vědět. Jestli si dobře vzpomínám, první slovo, které jsi vyslovil ještě jako dítě, bylo *proč*.

Tak pojďte dovnitř. Chci vědět, Richarde, proč s sebou nemáš meč pravdy. Vím, že bys nepřipustil, aby se s ním něco stalo, ale chci si to poslechnout celé. Nesmíš nic vynechat. Pojď dovnitř."

Richardův dědeček všem pokynul, aby ho následovali, otočil se a vydal se zpátky ke dveřím.

„Zedde! Potřebuji..."

„Ano, ano, můj hochu. Ty něco potřebuješ. Slyšel jsem tě už poprvé. Myslím, že bude pršet. Nemá smysl se rozčilovat a ještě k tomu zmoknout. Pojď dovnitř a já si poslechnu, co mi chceš říci." Když Zedd vstoupil do chodby, začala jeho hlas provázet ozvěna. Starý čaroděj mizel pomalu ve tmě. „Vypadáš, že by ses potřeboval pořádně najíst. Má ještě někdo hlad? Radostná setkání vždycky povzbudí můj apetit."

Richard spustil paže a pak si frustrovaně prohrábl vlasy. Povzdechl si a pak si pospíšil nahoru po schodech za dědečkem. Nicci věděla, že kdyby to byl kdokoliv jiný, Richard by reagoval úplně odlišně. Ale proti lidem, kteří vás milovali, vychovávali od dětských let, utěšovali, když jste plakali za hřmění hromu, a kteří vás chránili, není obrany. Nicci věděla, že u Richarda to není jiné. Jeho láska a respekt k dědečkovi mu svázaly ruce pouty, která nebylo možno zpřetrhat.

Byl to pohled na Richarda, jaký se Nicci naskytl poprvé a jaký jí připadal velice zábavný. Lord Rahl, vůdce D'Haranské říše, hledač pravdy, muž, který otřásal světem, a jehož upřený pohled vydržel jen málokdo, tu stál jako malý kluk a nechal se vyplísnit křehkým starcem. Kdyby nebyla situace tak vážná, Nicci by se asi nedokázala ovládnout a usmála by se nad Richardovou bezmocností.

V temném předpokoji se ozývalo zurčení vody. Zedd ledabyle mávl rukou na stranu a vzápětí se rozsvítila lampa na stěně. Podle záchvěvu moci si Nicci uvědomila, že tato první lampa je klíčová. A skutečně, po obou stranách se se syčením začaly rozžíhat další a další lampy. Magická jiskra přeskakovala dál a dál a do dáli se šířilo světlo. Během několika vteřin se rozzářila celá komnata a bylo v ní světlo skoro jako ve dne.

Uprostřed místností stála na dlážděné podlaze fontána ve tvaru jetele. Vysoko nad vrchní kamennou mísu prýštila voda, která pak stékala v kaskádách přes okraj jednotlivých mís až dolů. Nakonec voda vtékala do kulatého jezírka lemovaného hrází z krásného bílého mramoru, dost široké, aby mohla sloužit jako lavice.

Prostora měla oválný tvar a podél stěn stály leštěné sloupy z rudého mramoru, které podpíraly balkón obkružující celou místnost. Sto stop nad hlavou se jim klenula skleněná střecha, jíž dovnitř prosvítalo

odpolední světlo. Za noci sem nejspíš prosvítalo měkké světlo měsíce dodávající místnosti přízračného vzezření. Dnes však žádné měsíční světlo nebude, protože měsíc byl v novu a oblohu navíc zakrývaly mraky. Nicci pohlédla na nebe a usoudila, že Zedd měl pravdu. Skutečně to vypadalo, že bude možná pršet.

Navzdory tomu jak pochmurně vypadal hrad zvenčí, tato místnost byla překrásná. Byla protikladem ke strohým hradbám a pyšným věžím. Vypovídala mnohé o životě, který zde kdysi kypěl. Nicci zaplavil smutek nad jeho prázdnotou, stejně jako v případě opuštěného města dole v údolí.

„Vítejte v Pevnosti čarodějů. Možná bychom všichni měli..."

„Zedde," zavrčel Richard a okamžitě tak svého dědečka přerušil, „musím s tebou mluvit. Hned teď. Je to důležité."

I když svého dědečka miloval, Nicci viděla, že Richard je u konce s trpělivostí. Svíral ruce tak pevně, až mu zbělely klouby. Podle toho, jak vypadal, se za poslední dny zřejmě moc nevyspal ani nenajedl. Nicci ho dosud nikdy neviděla takhle vyčerpaného a bezradného. I Cara vypadala, že již překonala meze své výdrže, i když se jí to dařilo celkem úspěšně zakrývat. Mord-Sithy byly cvičené ignorovat tělesné nepohodlí. I když měl Richard radost, že svého dědečka vidí, ze všeho nejvíc toužil najít ženu ze svých představ, a snažil se proto zkrátit zdvořilosti a uvítací formality na minimum.

Zdálo se, že šílený spěch, který se vkradl do jeho života v den, kdy byl zasažen šípem a málem zemřel, jej teď pohání ještě víc než předtím.

Zedd na něj pohlédl s nevinným překvapením. „Ale samozřejmě, Richarde, samozřejmě." Rozpřáhl paže a promluvil jemným hlasem. „Víš, že si se mnou můžeš vždycky popovídat. Víš, že ať tě trápí cokoliv..."

„Co je Ohnivá kaskáda?"

To byla skoro první věc, kterou se Richard zeptal i Nicci.

Zedd se zarazil a na tváři se mu objevil prázdný výraz. „Ohnivá kaskáda," zopakoval nevýrazně.

„Ano, Ohnivá kaskáda."

Zedd s vážným výrazem pečlivě přemýšlel o Richardově otázce a během úvah se obrátil směrem k fontáně. To čekání bylo téměř boles-

tivé. Voda ve fontáně bublala a zurčela a její zpěv se rozléhal v jinak tiché místnosti.

„Ohnivá kaskáda," zopakoval Zedd sám pro sebe a zamnul si rukou bradu. Zamyšleně hleděl do vířící tančící vody stékající v kaskádách po jednotlivých stupních fontány. Nicci vrhla rychlý pohled na Caru, ale tvář Mord-Sithy byla nečitelná. Vypadala stejně ztrhaně a unaveně jako Richard, ale protože to byla Cara, nesla se zpříma a hrdě, a nedovolila, aby ji vyčerpání přemohlo.

„Správně. Ohnivá kaskáda," procedil Richard netrpělivě stisknutými zuby. „Víš, co to znamená?"

Zedd se obrátil zpátky na svého vnuka a zvedl ruce. Vypadal nejen udiveně, ale také omluvně.

„Je mi líto, Richarde, ale výraz Ohnivá kaskáda jsem nikdy neslyšel."

Richarda opustil všechen hněv a zdálo se, že se každou chvíli zhroutí na zem. V jeho očích se jasně zračilo zklamání. Ztěžka vydechl a ramena mu poklesla. Cara nenápadně a tiše přistoupila o krok blíž připravená ho v případě nutnosti zachytit. Nicci s ní v duchu souhlasila.

„Richarde," řekl Zedd a v jeho hlase se objevilo ostří, „kde máš svůj meč?"

Richard vybuchl. „Je to jen kus oceli!"

„Jen kus..."

Richardova tvář získala šarlatovou barvu. „Je to jen hloupý kus kovu! Nemyslíš, že mohou být důležitější věci než nějaký meč?"

Zedd naklonil hlavu na stranu. „Důležitější věci? O čem to mluvíš?"

„Chci zpátky svůj život!"

Zedd na něj zíral, ale mlčel. Jako by tím svému vnukovi přikazoval, ať řekne víc a popíše, o co mu jde.

Richard se vydal k širokým schodům, které vedly mezi dvěma pilíři z rudého mramoru. Schody byly pokryté zlatočerným kobercem a vedly kamsi do tmy pod balkónem.

Richard si vjel prsty obou rukou do vlasů. „Jaký je v tom rozdíl? Nikdo mi nevěří. Nikdo mi ji nepomůže najít."

Nicci byla kvůli Richardovi velice smutná. V tu chvíli litovala všech ostrých poznámek, které pronesla ve snaze ho přesvědčit, že si Kahlan jen vysnil. Potřeboval pomoc, aby se zbavil svých přeludů, ale v tuto chvíli by mu tyto přeludy s radostí ponechala, jen kdyby mu z očí zmizela beznaděj.

Toužila ho obejmout a říci mu, že bude všechno v pořádku, ale nemohla, a to z více než jednoho důvodu.

Cara vypadala z Richardova stavu stejně skleslá jako Nicci. Nicci se domnívala, že i Mord-Sitha by s ní souhlasila. Ať si Richard nechá svůj krásný sen o ženě, kterou miluje. Ale žádná lež nedokáže utišit skutečnou bolest.

„Richarde, nevím, o čem to mluvíš, ale co to má společného s mečem pravdy?" zeptal se Zedd a do hlasu se mu vrátilo ostří.

Richard na chvíli zavřel oči, aby se obrnil proti mukám, že musí vyslovit nahlas to, co řekl již tolikrát a co mu přesto nikdo nevěří.

„Musím najít Kahlan."

Nicci viděla, jak se Richard nahrbil, připravuje se na obvyklé nepříjemné otázky, o kom že to mluví a kde k tomu jménu přišel. Nicci se zdálo, že je pro něj téměř nesnesitelné pomyšlení, že mu další člověk bude tvrdit, že blouzní. Zřejmě se toho děsil o to víc, že to mělo přijít od jeho dědečka.

Zedd trochu sklonil hlavu. „Kahlan?"

„Ano," řekl Richard s povzdechem, aniž by vzhlédl. „Kahlan. Ale ty asi nevíš, o kom mluvím."

Předtím Richard vždycky začal podrobně vysvětlovat, o koho jde, ale teď byl tak zklamaný a vyčerpaný, že na to neměl náladu a nehodlal čelit nevěřícným otázkám.

„Kahlan." Zedd tázavě pozvedl obočí. „Kahlan Amnell? Tuhle Kahlan máš na mysli?"

Nicci ztuhla.

Richard vzhlédl a jeho oči se rozšířily. „Co jsi to řekl?" zašeptal.

„Kahlan Amnell? Tuhle Kahlan?"

Nicci měla pocit, že se jí zastavilo srdce. Caře poklesla čelist.

Během okamžiku se Richard ocitl před Zeddem, uchopil ho za předek róby a zvedl ho z podlahy. Ve světle lamp se zaleskl pot na jeho svalech.

„Řekl jsi její celé jméno, Kahlan Amnell. Já jsem ho předtím nevyslovil. Ty sám jsi ho řekl."

Zedd v tu chvíli vypadal ještě více zmateně. „Ale to je proto, že jediná Kahlan, o které vím, je Kahlan Amnell."

„Ty znáš Kahlan? Víš, o kom mluvím?"

„O matce zpovědnici?"

„Ano, o matce zpovědnici!"

„No samozřejmě. Řekl bych, že ji zná většina lidí. Richarde, co to do tebe vjelo? Postav mě na zem."

Nicci si připadala jako omámená. Nemohla uvěřit vlastnímu sluchu. Jak by taková věc byla možná? Nebyla. Něco takového bylo tak naprosto nezvratně nemožné, až se jí z toho pomyšlení dělalo mdlo.

Richard třesoucíma se rukama postavil dědečka na zem. „Jak to myslíš, že ji každý zná?"

Zedd si uhladil předek róby a popotáhl si rukávy. Po celou tu dobu ze svého vnuka nespustil zrak. Vypadal skutečně poplašen Richardovým chováním.

„Richarde, co je to s tebou? Jak by ji mohli lidé neznat? Vždyť je to přece matka zpovědnice."

Richard polkl. „Kde je?"

Zedd vrhl na Caru a pak na Nicci zmatený pohled a pak upřel zrak zpátky na Richarda.

„No přece dole v Paláci zpovědnic."

Richard ze sebe vydal radostný výkřik a prudce svého dědečka objal.

Kapitola třináctá

Richard sevřel dědečkovi kostnatá ramena a zatřásl s ním. „Ona je tady? Kahlan je v Paláci zpovědnic?"

Na Zeddově vráskčité tváři se objevil ustaraný výraz. Starý čaroděj opatrně přikývl.

Richard si hřbetem ruky otřel slzy, které mu stékaly po tváři. „Je tady," řekl a obrátil se na Caru. Uchopil ji za ramena a prudce s ní zatřásl. „Je v Aydindrilu. Slyšela jsi to? Nebyly to přeludy. Zedd si na ni vzpomíná. Zná pravdu."

Cara vypadala, jako by se ze všech sil snažila vyrovnat se svým úžasem, aniž by to vypadalo, jako že je kvůli té zprávě nešťastná.

„Lorde Rahle... jsem kvůli vám šťastná... opravdu jsem, ale nechápu jak..."

Richard, který zřejmě příliš nevnímal, co říká, se obrátil zpátky k Zeddovi. „A co tam dělá?" zeptal se a jeho hlas překypoval vzrušením.

Zedd se teď zatvářil opravdu vyděšeně. Znovu pohlédl na Caru a na Nicci, a pak Richardovi jemně položil ruku na rameno.

„Richarde, ona je tam pohřbená."

Celý svět jako by se zastavil.

V záblesku porozumění si Nicci uvědomila pravdu.

Náhle jí bylo všechno jasné. Zeddovo chování teď dávalo smysl. Žena, o které Zedd mluvil, nebyla Kahlan, matka zpovědnice z Richardových představ, žena, která ho v jeho představách milovala a vzala si ho.

Zedd mluvil o skutečné matce zpovědnici.

Nicci Richarda varovala, že ve svých snech provedl nebezpečnou věc. Nepředstavoval si svou nevěstu jako anonymní ženu, místo toho snil o ženě, o níž se doslechl již předtím - o ženě, která byla shodou

okolností známa v celém Středozemí. V Paláci zpovědnic byla pohřbena opravdová Kahlan Amnell, skutečná matka zpovědnice, nikoliv ta, kterou si Richard vysnil. Nicci se od začátku bála, že právě tohle se nakonec ukáže jako pravda, a že to rozbije svět Richardových představ na kusy.

Varovala ho, že se to může stát. Varovala ho, že jednoho dne bude muset čelit pravdě. Nyní ta chvíle nastala, toto bylo vyústění, jemuž se snažila zabránit.

Nicci však neměla radost z toho, že se nemýlila, neboť věděla, jak hrozně se teď Richard musí cítit. Nedokázala si ani představit, jak to pro něj musí být matoucí a zoufalé. Pro někoho, kdo stál vždycky tak pevně nohama na zemi jako Richard, muselo být celé toto trápení naprosto zničující.

Richard dokázal jen zírat.

„Richarde," řekl Zedd nakonec a jemně ho pohladil po rameni, „jsi v pořádku? Co se děje?"

Richard pomalu zamrkal a snažil se vzpamatovat z šoku.

„Jak to myslíš, že je pohřbená v Paláci zpovědnic?" zeptal se roztřeseným hlasem. „Kdy se to stalo?"

Zedd si obezřetně olízl rty. „Já nevím, kdy zemřela. Když jsem byl dole ve městě - na Aydindril právě pochodovala Jagangova armáda - viděl jsem její pomník. Neznal jsem ji. Viděl jsem jen její hrob, to je všechno. Má pěkně veliký pomník. Je těžké si ho nevšimnout. Všechny zpovědnice zabili vrazi, které vyslal Darken Rahl. Musela zemřít v té době.

Richarde, vždyť jsi ji ani nemohl znát; musela být mrtvá a pohřbená ještě předtím, než jsi opustil svůj domov v Západozemí - ještě předtím, než padla hranice. Zemřela, když jsi ještě dělal zálesáka v lesích Hartlandu."

Richard si přitiskl dlaně na čelo. „Ne, ne, ty tomu nerozumíš. Máš stejný problém jako všichni ostatní. To není ona. Ty Kahlan znáš."

Zedd ke svému vnukovi soucitně natáhl ruku. „Richarde, to není možné. Všechny zpovědnice byly zabity."

„Ano, ostatní zpovědnice zemřely rukou vrahů, ale ona ne. Kahlan zůstala naživu." Richard odmítavě mávl rukou. „Zedde, ona tě přece

přišla požádat, abys jmenoval hledače - proto jsme opustili Západozemí. Ty Kahlan znáš."

Zedd se zamračil. „O čem to pro všechno na světě mluvíš? Museli jsme uprchnout, protože nás pronásledoval Darken Rahl. Utekli jsme, abychom si zachránili život."

„Částečně ano, ale nejprve se tě vydala hledat Kahlan. To ona ti řekla, že Darken Rahl chce použít schránky Ordenu. Byl na druhé straně hranice; nebýt Kahlanina příchodu, jak bychom se to vůbec dozvěděli?"

Zedd hleděl na Richarda, jako by si o něm myslel, že je vážně nemocný. „Richarde, když si někdo začne pohrávat se schránkami Ordenu, začne růst hadí víno. Dokonce se to říká *v Knize známých stínů.* Ty bys to měl ze všech lidí vědět nejlépe. Byl jsi přece v Horním Venu a hadí víno tě kouslo. Dostal jsi horečku a přišel za mnou, protože jsi potřeboval mou pomoc. Tak jsme se dozvěděli o schránkách Ordenu. Pak do Západozemí přišel Darken Rahl a zaútočil na nás."

„No ano, to všechno je v podstatě pravda, ale Kahlan nám řekla, co se ve Středozemí děje - potvrdila nám naše dohady." Richard si unaveně povzdechl. „A nejde jen o to, že tě přišla požádat, abys jmenoval hledače. Vždyť ji přece znáš."

„Obávám se, že neznám, Richarde."

„Drazí duchové, Zedde, strávil jsi s ní celou minulou zimu, když jsi byl s d'haranskou armádou. Byl jsi tam s Kahlan a s Carou. Pak mě Nicci odvedla do Starého světa." Vztekle ukázal prstem na Caru, jako by to nějak dokazovalo to, co říká, a ukončilo to celou noční můru. „Ona a Cara bojovaly celou zimu po tvém boku."

Zedd pohlédl na Caru. Cara stojící za Richardovými zády zvedla ruce dlaněmi vzhůru a pokrčila rameny, aby dala Zeddovi najevo, že o tom neví o nic víc než on.

„Když už jsi začal mluvit o tom, že jsi hledač, kde máš svůj..."

Richard luskl prsty a jeho tvář se náhle rozzářila.

„To není Kahlanin hrob."

„Samozřejmě že je. O tom není pochyb. Ten hrob si nelze s ničím splést. Má veliký obelisk, a já si jasně vzpomínám, že je na něm vytesáno její jméno."

„Ano, je tam její jméno, ale není to její hrob. Teď jsem si uvědomil, o čem mluvíš." Richard se zasmál úlevou. „Říkám ti, to není její hrob."

Zeddovi to vůbec nepřipadalo zábavné. „Richarde, viděl jsem její jméno na kameni. Je to ona, matka zpovědnice, Kahlan Amnell."

Richard odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne, není to ona. Byl to trik..."

„Trik?" Zedd naklonil hlavu na stranu a zamračil se. „O čem to mluvíš? Jaký trik?"

„Pronásledoval ji Císařský řád během okupace Aydindrilu. Ovládli radu, odsoudili ji k smrti a pronásledovali ji. Aby ji přestali pronásledovat, seslal jsi na ni kouzlo smrti..."

„Cože! Kouzlo smrti! Richarde, máš vůbec představu, co se mi tady snažíš napovídat?"

„Samozřejmě že mám. Ale je to pravda. Musel jsi docílit toho, aby to vypadalo, že je mrtvá. Jedině tak si mohl Rád myslet, že uspěl, a přestal ji pronásledovat. Díky tomu mohla Kahlan uprchnout. Cožpak si nevzpomínáš? To tys udělal ten obelisk, nebo jsi ho alespoň nechal udělat. Já jsem ji tady hledal - bylo to před pár lety. Tvé kouzlo oklamalo dokonce i mě. Myslel jsem, že je mrtvá. Ale nebyla."

Zeddovi z tváře zmizel výraz zmatku a nahradil ho výraz hlubokých obav. „Richarde, nevím, co se ti stalo, ale tohle je prostě..."

„Vy dva jste uprchlí do bezpečí, ale nechali jste mi na jejím obelisku zprávu," řekl Richard a zabodl Zeddovi prst do hrudi. „Nechali jste mi zprávu, že je ve skutečnosti stále naživu. Nechtěli jste, abych propadl zoufalství. Nechtěli jste, abych se vzdal. Málem jsem to udělal, ale pak mi to došlo."

V Zeddovi to skoro vřelo frustrací, netrpělivostí a obavami. Nicci ten pocit dobře znala.

„Ale hochu můj, o jaké zprávě to mluvíš?"

„Ta slova na náhrobním kameni. Ten nápis. Byla to zpráva pro mě."

Zedd si založil ruce v bok. „O čem to mluvíš? Jaká zpráva? Co to bylo za zprávu?"

Richard začal přecházet sem a tam, přitiskl si prsty na spánky a začal si pro sebe něco mumlat. Zjevně se snažil vzpomenout si na přesné znění zprávy.

Podle Nicci se přesněji řečeno snažil vysnít si odpověď tak, jako to činil vždy, když čelil pravdě. Věděla, že tentokrát dělá chybu, která ho usvědčí. Realita se svírala kolem něj, i když si to Richard zatím ještě neuvědomoval. Brzy to pochopí.

Nicci se neodvratného střetnutí přeludů a pravdy děsila. Navzdory tomu že chtěla, aby se Richard již cítil lépe a zbavil se falešných vzpomínek, které ho trápily, děsila se bolesti, již ucítí, až se střetne s nemilosrdnou pravdou. A co víc, děsila se toho, co se stane, jestli Richard pravdu odmítne a propadne se ještě hlouběji do světa iluzí.

„Není tady," zamumlal. „Něco o tom, že není tady. A něco o mém srdci."

Zedd sevřel rty a zjevně se snažil ovládnout svou netrpělivost. Sledoval svého vnuka, jak přechází sem a tam a snaží se přijít na to, co se mu stalo.

„Ne," řekl Richard náhle a zastavil se. „Nebylo to mé srdce. Nic takového. Už si vzpomínám. Říká se tam *Kahlan Amnell. Matka zpovědnice. Není tady, ale v srdcích těch, kteří ji milují.*

Byla to zpráva pro mě, abych se nevzdával naděje, protože Kahlan ve skutečnosti nezemřela - nebyla doopravdy pohřbená v tom hrobě."

„Richarde," řekl Zedd tichým, ale vážným hlasem, „takové věci se na náhrobních kamenech píší často. Na obeliscích je spousta nápisů typu, že dotyčný žije dál v srdcích těch, kteří ho milují. Hrobníci nejspíš mají zásobu náhrobních kamenů s přesně stejnými slovy."

„Ale ona tam pohřbená nebyla! Nebyla! Píše se to tam - *není tady* - a z dobrého důvodu."

„A kdo je tedy v jejím hrobě pohřbený?" zeptal se Zedd.

Richard na okamžik znehybněl.

„Nikdo," řekl nakonec zamyšleně. „Paní Sanderholtovou - palácovou kuchařku - zmátlo tvé kouzlo stejně jako všechny ostatní. Řekla mi, že jsi stál na lešení, kde byla Kahlan popravena - kuchařku to hrozně rozzlobilo a byla celá uplakaná - ale já jsem si uvědomil, že bys něco takového nikdy neudělal, a proto to musel být jeden z tvých triků. Vzpomínáš, co jsi mi říkal? Prostý trik je občas ta nejlepší magie."

Zedd přikývl. „Alespoň tohle je pravda."

„Paní Sanderholtová mi řekla, že Kahlanino tělo bylo spáleno na pohřební hranici a na celou věc dohlížel sám čaroděj prvního řádu.

Řekla mi, že Kahlanin popel byl potom pohřben pod tím velkým kamenným obeliskem. Paní Sanderholtová mě dokonce vzala na uzavřené nádvoří vedle Paláce, kde jsou pohřbené zpovědnice. Ukázala mi ten hrob. Byl jsem zděšený. Domníval jsem se, že je skutečně mrtvá. Potom jsem pochopil význam té zprávy vytesané v kameni - zprávy, kterou jste mi vy dva nechali, abych ji našel."

Richard znovu sevřel dědečkova ramena. „Cožpak to nechápeš? Byl to jen trik, jak svést nepřátele ze stopy. Ona nebyla doopravdy mrtvá. Ve skutečnosti tam nebyla pohřbená. Není tam pohřbené nic, snad možná nějaký popel."

Nicci napadlo, že si Richard tu historku se spálením vymyslel velice chytře, aby se jeho představa o kouzlu smrti nedala jen tak vyvrátit. Popel přece nelze identifikovat. Richard vždycky přišel s něčím, čím si logicky vysvětlil nedostatek důkazů. Nicci nevěděla, jestli byla těla zpovědnic skutečně spalována, ale pokud ano, Richard se toho chytne jako klíště a pravdě neuvěří. Nikdo ho nedokáže přesvědčit o opaku.

Pokud si ovšem tu část s pohřební hranicí úplně nevymyslel, protože těla zpovědnic třeba nebyla běžně spalována.

„Takže říkáš, žes tam šel?" zeptal se Zedd. „Šel jsi mezi hroby?"

„Ano, a pak přišla Denna..."

„Denna byla mrtvá," řekla Cara a poprvé tak Richarda přerušila. „Zabil jsi ji, abys mohl uniknout z Paláce lidu. Nemohla tam být... tedy pokud by se neobjevila jako duch."

„Ano, přesně tak," řekl Richard a obrátil se k Caře. „Tak to bylo. Přišla jako duch a odvedla mě na místo mezi světy, kde jsem s Kahlan mohl být."

Cařiny oči krátce spočinuly na čaroději. Nedokázala zakrýt nevěřícný výraz. Hleděla na Zedda a zmateně se škrábala na hlavě.

Nicci měla chuť začít křičet. Richardova historka byla čím dál křečovitější a nesmyslnější. Vzpomněla si na jednu lekci, kterou dostala, když byla ještě novickou. Matka představená jí tehdy říkala, že jakmile jednou zasadíme semeno lží, vyroste z něj houština, která bude čím dál větší a propletenější, a nakonec se nám úplně vymkne z kontroly.

Zedd k Richardovi přistoupil zezadu a jemně ho uchopil za ramena. „Pojď se mnou, hochu můj. Myslím, že si potřebuješ trochu odpočinout, a potom můžeme..."

„Ne!" vykřikl Richard a vykroutil se mu. „Nejsou to mé představy! Já si nic nevymýšlím!"

Nicci věděla, že Richard přesně tohle dělá. Svým způsobem bylo pozoruhodné, jak dovedně dokázal improvizovat a operativně upravovat svou verzi událostí tak, aby neustále odvracel ostří pravdy.

Nemohl však unikat navždy. Byla tu ta skutečná matka zpovědnice pohřbená v tom hrobě, a to bylo až příliš výmluvné - pokud se ovšem neukáže, že se ve Středozemí těla zpovědnic spalovala na hranici. V takovém případě Richard dokáže pravdě ještě chvíli unikat, o trochu déle si bude moci ponechat svůj sen. Konec je však neodvratný. Dříve nebo později se vynoří něco, co jeho sny roztříští.

Zedd to zkusil ještě jednou. „Richarde, jsi unavený. Vypadáš, jako bys ani nesesedl z koně nevím jak dlouho."

„Mohu to dokázat," řekl Richard s klidnou rozhodností.

Všichni zmlkli.

„Vím, že mi nevěříte. Nikdo z vás mi nevěří, ale já to mohu dokázat."

„Co tím myslíš?" zeptal se Zedd.

„Pojďte se mnou. Pojďte se mnou k tomu hrobu."

„Richarde, už jsem ti řekl, že na tom náhrobku může být skutečně napsáno to, co říkáš, ale to přece nic nedokazuje. Takové věci se na náhrobky píší často."

„Cožpak je obvyklé, aby se tělo matky zpovědnice spálilo na pohřební hranici? Cožpak to nebyla jen součást tvého triku, abys do hrobu nemusel pohřbít skutečné tělo?"

Zedd začínal vypadat víc než jen trochu podrážděně. „Když jsem tu žil, těla zpovědnic spalována nebyla. Matka zpovědnice bývala po smrti oděna do bílých šatů a umístěna do stříbrné rakve. Pak byla vystavena v Paláci, aby ji mohli lidé naposledy vidět a rozloučit se s ní. Teprve potom byla pohřbena."

Richard vrhl na svého dědečka intenzivní pohled a pak jeho oči spočinuly na Caře a nakonec na Nicci. „Výborně. Pokud musím ten hrob vykopat a všem vám dokázat, že tam nic není, pak přesně tohle

udělám. Musíme si vyjasnit, že si nic nevymýšlím, abychom se mohli přesunout k hledání řešení. Jiný způsob, jak vás přesvědčit o tom, že nelžu, mě nenapadá."

Zedd rozhodil ruce. „Richarde, to není nutné."

„Ano, je! Je to nutné! Chci zpátky svůj život!"

Nikdo neřekl ani slovo.

„Zedde, cožpak jsem ti někdy lhal?"

„Ne, můj chlapče, nikdy."

„Nelžu ani teď."

„Richarde," řekla Nicci, „Nikdo neříká, že lžeš. Jen že trpíš nešťastnými důsledky deliria způsobeného tvým zraněním. Není to tvá chyba. Všichni víme, že to neděláš schválně."

Richard se obrátil na svého dědečka. „Zedde, cožpak to nechápeš? Přemýšlej o tom. Se světem se děje něco špatného. Něco velice špatného. A z nějakého důvodu, na který jsem dosud nepřišel, jsem jediný, kdo si je toho vědom. Jsem jediný, kdo si vzpomíná na Kahlan. Musí to mít nějakou příčinu. Něco zlověstného. Možná je za to zodpovědný Jagang."

„Jagang za tebou vyslal tu stvůru," řekla Nicci. „Vložil do jejího přivolání veškeré úsilí. Nepotřebuje dělat nic dalšího. Když tě pronásleduje stvůra, jaký by to mělo smysl?"

„Já nevím. Neznám odpovědi na všechno. Ale znám pravdu, nebo alespoň její část."

„A jak je možné, že ty jediný znáš pravdu a všichni ostatní se mýlí? Jak to, že selhala paměť všech kromě tebe?" zeptal se Zedd.

„Ani na toto neznám odpověď. Ale mohu dokázat to, co vám říkám. Mohu vám ukázat hrob. Pojďme."

„Už jsem ti říkal, Richarde, že na tom obelisku není nic neobvyklého. Ta slova jsou velice běžná."

Richardovi se na tváři objevil nebezpečný výraz. „Tak ten hrob vykopeme, abyste všichni viděli, že je prázdný, a že já nejsem blázen."

Zedd pozvedl ruku ke stále ještě otevřeným dveřím. „Ale brzy bude tma. A co je horší, bude pršet."

Richard se odvrátil od dveří. „Máme koně navíc. Můžeme to stihnout ještě za denního světla. Přinejhorším zapálíme lucernu. Bude-li to nutné, budu kopat i ve tmě. Tohle je důležitější, než se starat o trochu

deště nebo nedostatek světla. Musím to vyřešit, abychom se konečně mohli pustit do skutečného problému, a tím je zmizení Kahlan. Brzy může být příliš pozdě. Pojďme."

Zedd se zatvářil odmítavě. „Richarde, tohle je..."

„Udělejme, co žádá," řekla Nicci a přitáhla na sebe pohledy všech. „Už jsme slyšeli dost. Je to pro Richarda důležité. Musíme mu dovolit udělat to, co považuje za nezbytné. Je to jediná příležitost, jak všechno konečně vyřešit."

Než jí mohl Zedd odpovědět, objevila se mezi dvěma rudými pilíři na protější straně místnosti jakási Mord-Sitha. Stejně jako Cara měla plavé vlasy svázané vzadu do jediného copu. Nebyla tak vysoká jako Cara, ani tak štíhlá, ale způsobem chůze působila stejně zlověstně, jako by se ničeho nebála a žila jen pro příležitost to dokázat.

„Co se tu děje? Slyšela jsem..." V náhlém úžasu pohlédla na celou skupinku. „Caro, jsi to ty?"

„Rikko," odvětila Cara s úsměvem a přikývnutím, „ráda tě vidím."

Rikka sklonila hlavu hlouběji než Cara a pak pohlédla na Richarda. Vstoupila do místnosti.

Její oči se rozšířily. „Lorde Rahle, neviděla jsem vás od..."

Richard přikývl. „Od té chvíle v Paláci lidu v D'Haře. Když jsem přišel zavřít bránu do podsvětí, byla jsi jedna z Mord-Sith, které mi pomáhaly do Zahrady života. Jsi ta, která mě držela za košili na levém rameni, když jste mě bezpečně prováděly Palácem. Jedna z tvých Sester té noci obětovala život, abych mohl svou misi dokončit."

Rikka se usmála překvapením a radostí. „Vy si to pamatujete. Všechny jsme byly oděné v rudou kůži. Připadá mi neuvěřitelné, že máte tak dobrou paměť a pamatujete si mě. A pamatujete si i to, že jsem vás držela za levé rameno." Sklonila hlavu. „A všem nám prokazujete čest, neboť pamatujete na tu, která za vás padla v boji."

„Mám dobrou paměť." Richard vrhl na Nicci a pak na Zedda temný pohled. „Bylo to těsně předtím, než jsem se vrátil do Aydindrilu a nalezl tu náhrobek s vytesaným Kahlaniným jménem." Obrátil se na Rikku. „Ohlídáš prosím Pevnost, Rikko? My ostatní se musíme vypravit do města."

„Samozřejmě, lorde Rahle," řekla Rikka a znovu sklonila hlavu. Zdálo se, že je radostí bez sebe, že je v přítomnosti lorda Rahla a ten si ji ještě navíc pamatuje.

Richard přejel svým dravčím pohledem po ostatních. „Pojďme."

Richard vyšel ze dveří. Zedd uchopil Nicci za rukáv a zadržel ji na cestě ven.

„Byl zraněný, že ano?" Když zaváhala, pokračoval. „Řekla jsi, že trpí přeludy, protože byl zraněný."

Nicci přikývla. „Zasáhl ho šíp. Málem zemřel."

„Nicci ho uzdravila," řekla Cara šeptem, když se k nim naklonila. „Zachránila lordu Rahlovi život."

Zedd pozvedl obočí. „Takže je skutečně přítel?"

„Uzdravila jsem ho," potvrdila Nicci, „ale bylo to těžší než cokoliv, o co jsem se kdy pokusila. Sice jsem mu zachránila život, ale teď mám strach, že jsem moc dobrou práci neodvedla."

„Jak to myslíš?" zeptal se Zedd.

„Obávám se, že jsem možná udělala něco, co ovlivnilo jeho paměť a způsobilo, že věří přeludům."

„To není pravda," řekla Cara.

„A co když ano?" opáčila Nicci. „Říkám si, jestli jsem tehdy nemohla udělat víc, nebo postupovat jinak."

Polkla, aby si uvolnila sevřené hrdlo. Bála se, že je to skutečně pravda, že Richardův problém zavinila ona, že nejednala dost rychle, nebo se dopustila nějaké strašné chyby. Neustále se trápila tím, zda toho hrozného rána učinila správné rozhodnutí, když Richarda nechala nejprve dopravit do bezpečí a teprve potom ho začala léčit. Bála se neočekávaného útoku, který by osudovým způsobem přerušil její práci. Možná že kdyby Richarda začala tehdy uzdravovat hned na bojišti, nepronásledoval by teď přízraky.

Koneckonců, druhý útok už nepřišel, takže její rozhodnutí dopravit Richarda nejprve na opuštěnou farmu bylo chybné. Tehdy nevěděla, že žádný útok nepřijde, ale kdyby možná obětovala trochu času a nechala Viktorovy muže prozkoumat celou oblast, mohla by začít Richarda uzdravovat mnohem dříve. Neudělala to, neboť se bála, že pokud se Viktorovi muži vydají na průzkum a skutečně v okolí najdou

nepřátele, budou pak muset Richarda přenést tak jako tak, ale bude je to stát víc času.

V každém případě to právě ona učinila rozhodnutí, a Richard teď trpěl přeludy. Té hrozné noci se stala nějaká chyba.

Na světě nebyl nikdo, na kom by jí záleželo víc než na Richardovi. Bála se, že mu ublížila a možná mu zničila život.

„Co přesně se mu stalo?" zeptal se Zedd. „Kam přesně ho ten šíp zasáhl?"

„Do levé strany hrudi - byla to šipka z kuše se zubatým hrotem. Hrot mu zůstal v těle a neprorazil na druhou stranu. Richard šipku částečně odrazil, takže minula srdce, ale plíce a hruď se mu rychle plnily krví."

Zedd v úžasu pozvedl obočí. „A tys ten šíp dokázala dostat ven a uzdravit ho?"

„Přesně tak," potvrdila Cara zaníceně. „Zachránila lordu Rahlovi život."

„Já nevím..." Pro Nicci bylo obtížné vtělit své myšlenky do slov. „Na cestě sem jsem s ním nebyla. Teď, když ho znovu vidím a uvědomuji si, jak silně se přimkl ke svým iluzím a jak odmítá přiznat si pravdu, pochybuji, že jsem uspěla. Jak může žít, když nedokáže přijímat pravdu o světě kolem sebe? Jeho tělo je uzdraveno, ale mysl se noří do šílenství. Je to jako pomalá smrt."

Zedd ji otcovsky poklepal po rameni. Nicci poznala světlo života v jeho očích. Byla to stejná jiskra, jakou měl Richard. Tedy jakou alespoň donedávna míval.

„Prostě mu musíme pomoci vidět pravdu."

„A když mu to zničí srdce?" zeptala se.

Zedd se usmál. Připomnělo jí to Richardův úsměv, který tolik postrádala.

„Nu, pak budeme muset uzdravit jeho srdce, že?"

Nicci ze sebe nedokázala vypravit víc než šepot, který hraničil s pláčem. „A jak to uděláme?"

Zedd se znovu usmál a pohladil ji po rameni. „To teprve uvidíme. Nejprve mu musíme ukázat pravdu, a pak se můžeme starat o uzdravení rány, kterou tím utrpí."

Nicci dokázala jen přikývnout. Děsila se pomyšlení, že uvidí Richarda zraněného.

„A co je zač ta stvůra, o které ses zmínila? Ta, kterou vytvořil Jagang?"

„Je to zbraň stvořená za pomoci Sester Temnot," odvětila Nicci. „Pochází z časů veliké války."

Zedd při té novině tiše zaklel. Cara vypadala, jako by o stvůře chtěla něco říci, ale pak si to rozmyslela a místo toho vyrazila ke dveřím. „Pojďme. Nechci, aby před námi měl lord Rahl příliš velký náskok."

Zedd souhlasně zabručel. „Bojím se, že zmokneme."

Jestli bude pršet, alespoň to ze mě smyje trochu koňského pachu," odvětila Mord-Sitha.

Kapitola čtrnáctá

Ještě než vyvedli koně z výběhu, začalo poprchávat. Richard už odjel a bylo lze těžko říci, jak veliký náskok před nimi získal. Cara si chtěla pospíšit a dohonit ho, ale Zedd jí řekl, že stejně vědí, kam Richard míří, a tudíž nemá smysl riskovat, že si některý z unavených koní zlomí nohu. Pak by totiž museli dolů za Richardem pochodovat pěšky a po návštěvě hřbitova zpovědnic by museli šplhat pěšky celou cestu až nahoru.

„Kromě toho," řekl jí Zedd, „ho stejně nedohoníš."

„To je nejspíš pravda," souhlasila Cara a pobídla koně do cvalu, „ale nechci, aby zůstal sám déle, než je nezbytně nutné. Jsem jeho ochránce."

„Zejména teď, když nemá svůj meč," zamumlal Zedd kysele.

Neměli na výběr než si pospíšit za Carou.

V době, kdy sjeli skoro až k městu, déšť zesílil a denní světlo začalo ustupovat soumraku. Nicci věděla, že než bude po všem, déšť je úplně promočí. Naštěstí bylo alespoň dost teplo, takže nebudou muset mrznout.

Věděli, kam Richard míří, a proto jeli přímo k Paláci zpovědnic, kde našli jeho koně uvázaného u zábradlí. Palácové pozemky byly obehnané řetězy, dávajícímu jasně najevo, že jde o soukromou oblast. Všichni tři přivázali své koně vedle Richardova hřebce a se Zeddem v čele potom překročili řetěz.

Zjevně to nebylo místo, kde by byli vítáni lidé zvenčí. Uzavřené nádvoří zakrývala před pohledy zvědavců řada vysokých jilmů a hustá stěna zelených jalovců. Mezi hustými větvemi vysokých stromů Nicci tu a tam zahlédla bílé stěny Paláce, které ohraničovaly hřbitov ze dvou stran.

Protože byl hřbitov takto ukrytý před pohledy zvenčí, Nicci očekávala, že bude malý. Místo, kde se pohřbívaly zpovědnice, však bylo ve skutečnosti poměrně rozsáhlé a porostlé stromy, rostoucími tak, aby prostor hřbitova rozdělovaly na malá soukromá zákoutí. Z Paláce sem vedly skleněné dvoukřídlé dveře a kolonáda obehnaná nízkými keři. V šeru soumraku vzbuzovalo v Nicci tiché místo pocit posvátné pokory.

Richarda našli na malé vyvýšenině, stojícího v dešti před monumentem z leštěného kamene. Prsty přejížděl po písmenech vytesaných do žulového obelisku, která dávala dohromady jméno KAHLAN.

Richard kdesi dokázal sehnat lopaty a krumpáče; nářadí leželo připraveno poblíž. Nicci se pořádně rozhlédla a nedaleko uviděla skladiště a dřevěné přístěnky, které zřejmě sloužily zahradníkům a údržbářům.

Mlčky se k Richardovi blížila a uvědomovala si stále silněji, že se ocitl na prahu čehosi potenciálně velmi nebezpečného... pro něho samotného. Postavila se vedle něj s rukama založenýma a čekala, zatímco se Richard jemně dotýkal Kahlanina jména vytesaného v kameni.

„Richarde," řekla Nicci nakonec tichým hlasem, neboť cítila, že je na tomto místě vhodné hovořit uctivým tónem, „doufám, že jsi nezapomněl na to, co jsem ti říkala, a pokud se věci nebudou vyvíjet směrem, který očekáváš, pamatuj, že ti všichni pomůžeme, jak jen budeme moci."

Richard se odvrátil od jména v kameni. „Neboj se o mě, Nicci. Pod tímto náhrobkem nic není. Ona tu neleží. Všem vám to dokážu a pak mi budete muset uvěřit. Hodlám získat zpátky svůj život. Vy všichni brzy pochopíte, že se stalo něco velice špatného. Pak se pustíme do práce, abychom zjistili, co to je, a najdeme Kahlan."

Chvíli jí hleděl přímo do očí a čekal, zda se s ním bude přít. Potom bez dalšího slova popadl lopatu a nohou ji prudce zaryl do měkké hlíny před kamenným obeliskem mrtvé matky zpovědnice.

Zedd stál opodál, tichý a nehybný, a mlčky přihlížel. Přinesl s sebou dvě lucerny. Postavil je na kamennou lavici, která se nacházela nedaleko, a lucerny tak náhrobek osvětlovaly přízračným světlem. Začala se zvedat mlha. Přestože bylo nebe úplně pokryté šedými mraky, Nicci odhadovala, že musí být teprve těsně po západu slunce. Měsíc

byl v novu, takže bude nejtemnější noc, a vzhledem k hustým mrakům nebudou svítit ani hvězdy.

Dokonce i bez deště a blížící se temnoty to byla mizerná doba na vykopávání mrtvých.

Richard pracoval soustředěně a bez přestávky. Cara si nakonec z hromady nářadí vzala další lopatu. „Čím dříve to budeme mít za sebou, tím lépe."

Zarazila lopatu do hlíny a začala Richardovi pomáhat s kopáním. Zedd to celé zamračeně sledoval. Nicci by jim s kopáním klidně pomohla, ale věděla, že další člověk by jim při práci jen překážel. Byla by mohla použít magii a otevřít zemi s její pomocí, ale měla silný dojem, že by s tím Zedd nesouhlasil. Starý čaroděj zjevně chtěl, aby to bylo čistě Richardovo úsilí, jeho práce a jeho pot. Jeho dílo.

Světlo postupně odumíralo a Richard s Carou se propracovávali hlouběji do země. Posléze museli použít krumpáče, aby se prokopali skrze husté kořeny rostoucí křížem krážem v zemi. Silné kořeny Nicci napověděly, že hrob je starší, než si Richard myslí. Pokud si to uvědomil, nezmínil se o tom. Nicci se domnívala, že může mít i pravdu a že toto není skutečný hrob, což by vysvětlovalo mohutnost kořenů. Pokud měl Richard pravdu, stačilo by mezi kořeny vykopat jen poměrně úzkou díru, aby se do ní vešla obřadní nádoba s popelem. Nicci tomu však ani na okamžik nevěřila. Lopatu za lopatou se vedle prohlubující se jámy hromadila černá hlína.

Přestože Zedd po celou dobu mlčel, Nicci dokázala v hlubokých rýhách na jeho tváři vyčíst, že ho exhumace matky zpovědnice čím dál tím více pobuřuje. A to i přesto, že se tím celá záležitost vyřeší. Vypadal, jako by chtěl říct tisíc věcí, které se v něm hromadily. Nicci věděla, že čaroděj nejspíš počká, dokud Richard nenarazí na pohřbenou pravdu, ale podle zachmuřeného výrazu v jeho tváři začínala tušit, že až promluví, rozhodně ne slovy plnými pochopení nebo soucitu. Richardovo chování překročilo únosnou míru.

Když se hlavy Richarda a Cary koupající se v dešťové vodě a potu zanořily až na úroveň země, Richardova lopata náhle zaduněla na čemsi pevném.

Oba se zarazili. Richard vypadal užaslý a zmatený. Podle jeho domněnek by měl být hrob prázdný, snad až na malou urnu s popelem. Bylo však těžké uvěřit, že by urna byla pohřbená takhle hluboko.

„Musí to být urna s popelem," řekl nakonec, když pohlédl na Zedda. „To musí být ono. Nenasypal bys popel jen tak do díry v zemi. Při pohřbu museli nasypat popel, o kterém si mysleli, že patří Kahlan, do nějaké nádoby."

Zedd mlčel.

Cara Richarda chvíli mlčky sledovala a pak zarazila svou lopatu do země. Také zaduněla na něčem pevném. Cara si hřbetem ruky odhrnula pramen světlých vlasů z tváře a pohlédla na Nicci.

„Vypadá to, že jste něco našli." Zeddův zlověstný hlas zazněl nad nízkou mlhou, která se shromáždila u země, a zdálo se, že zní nad celým hřbitovem. „Myslím, že bychom se měli podívat, co to je."

Richard na dědečka chvíli mlčky zíral a pak se znovu pustil do kopání. Netrvalo dlouho a on a Cara odhalili rovný povrch. Byla už příliš tma, než aby bylo vidět, o co se jedná, ale Nicci to stejně věděla.

Byla to pravda, která bude brzy odkryta.

Konec Richardových iluzí.

„Nerozumím tomu," zamumlal Richard zmatený velikostí toho, co vykopali.

„Vykopejte celý vršek," přikázal jim Zedd a v jeho hlase zaznívala jen stěží zakrývaná nespokojenost.

Richard a Cara pracovali pečlivě, ale rychle, a zanedlouho odházeli všechnu hlínu z toho, co až příliš připomínalo rakev. Když dokončili svou práci, přikázal jim Zedd, ať z díry vylezou.

Starý čaroděj pak pozvedl ruce nad otevřený hrob a obrátil je dlaněmi nahoru. Richard, Cara a Nicci se dívali, jak se těžká rakev pomalu zvedá, odpadává z ní hlína a po jejím těžkém víku stéká voda. Zedd ustoupil dozadu a s pomocí magie rakev jemně spustil na trávu vedle otevřeného hrobu.

Zvenčí byla rakev umně vyřezávaná motivem listů kapradin vykládaných stříbrem. Byl to krásný motiv, ale Richard na rakev zíral jen s hrůzou a bál se přemýšlet nad tím, co může obsahovat.

„Otevři ji," přikázal Zedd.

Richard na něj chvíli hleděl.

„Otevři ji," zopakoval Zedd.

Richard nakonec poklekl vedle rakve a koncem lopaty opatrně otevřel víko. Cara přinesla obě lucerny a jednu podala Zeddovi. Druhou svítila Richardovi přes rameno, aby viděl na svou práci.

Když se víko konečně uvolnilo, Richard je částečně odsunul stranou.

Světlo z Cařiny lucerny dopadlo na rozloženou mrtvolu, z níž zbyla skoro jen kostra. Pečlivé řemeslné zpracování rakve zřejmě udrželo tělo suché na jeho dlouhé cestě proměny v prach. Kosti pokrývaly zbytky rozložených tkání. Na lebce byly stále ještě přichycené husté dlouhé vlasy. Většina měkkých částí se již rozložila a zbyly jen pojivové tkáně, zvláště ty držící pohromadě prstní kůstky. Dokonce i takhle dlouho po smrti svíraly kostěné prsty dávno zpráchnivělou kytici.

Tělo matky zpovědnice bylo oděno v nádhernou hedvábnou bílou róbu prostého střihu s čtvercovým výstřihem, jenž nyní odhaloval žebra.

Kytice, kterou kostra svírala v rukou, byla omotaná zdobenou tkanití s připevněnou širokou zlatou stužkou. Na stužce byla stříbrnou nití vyšita písmena, která říkala: „Milovaná matka zpovědnice Kahlan Amnell. Zůstane navždy v našich srdcích."

Teď již mohly stěží zůstat jakékoliv pochybnosti o skutečném osudu matky zpovědnice. Již nebylo možné pochybovat o tom, že to, co Richard považuje za své vzpomínky, jsou pouhé přeludy, které se nyní obrátily v prach. Richard jen zíral do otevřené rakve na kosterní pozůstatky, na bílé šaty a na zlatou stužku kolem zčernalých zbytků toho, co kdysi bývalo krásnou kyticí. Hruď se mu ztěžka zvedala a klesala, jako by nedokázal popadnout dech.

Nicci se cítila hrozně.

„Už jsi spokojený?" zeptal se ho Zedd hlasem, ve kterém zaznínval potlačovaný hněv.

„Nerozumím tomu," zašeptal Richard, neschopen odvrátit oči od příšerného výjevu.

„Ty tomu nerozumíš? Mně to připadá docela jasné," oznámil mu Zedd.

„Ale já vím, že tu pohřbená není. Nedokážu to vysvětlit. Nerozumím rozporu mezi tím, co vidím, a pravdou, kterou znám."

Zedd sepjal ruce. „Není žádný rozpor, kterému bys mohl rozumět. Rozpory neexistují."

„Ano, já vím, ale..."

„Čarodějovo deváté pravidlo: rozpor ve skutečnosti neexistuje. Uvěřit v rozpor znamená přestat věřit v existenci světa kolem sebe a v přirozený řád věd. Uvěříš-li v rozpor, uvěříš tomu, že svět funguje na principu náhody a že něco může existovat jen proto, že ty si to přeješ.

Každý jev, každá věc má svou podstatu. Nemohou být žádné rozpory."

„Ale Zedde, já musím věřit..."

„Aha, ty věříš. Chceš říct, že realita této rakve a dávno pohřbené tělo matky zpovědnice ti ukázaly něco, co jsi neočekával a co nechceš přijmout, a proto se místo toho uchyluješ ke slepé víře. Tohle jsi chtěl říct?"

„No v tomto případě..."

„Víra je nástroj sebeklamu. S pomocí víry si můžeme namluvit, cokoliv chceme. Víra je jen pokus zakrýt zjevnou pravdu. Zjednodušeně řečeno, víra se pokouší vdechnout život lži, která se snaží zastínit skutečnost našimi přáními. A ať jsou tato přání sebekrásnější, nejsou skutečná. Víra je jen útočiště hlupáků, nevědomých a bláznů. Nepatří do myšlení racionálně uvažujících lidí.

Rozpory ve skutečnosti neexistují. Abys uvěřil v rozpor, musíš opustit to nejdůležitější, co máš: svůj rozum. Dáváš vlastně v sázku svůj způsob života. A to, co získáš, nemůže mít nikdy takovou cenu."

Richard si prsty prohrábl mokré vlasy. „Ale Zedde, něco je špatně. Zatím sice nevím co, ale vím, že tomu tak je. Musíš mi pomoci."

„To jsem právě udělal. Nechal jsem tě, abys nám ukázal důkaz. Ty sám jsi to chtěl. Ten důkaz leží tady v této rakvi. Přiznávám, že skutečnost není tak pěkná jako to, co sis vysnil, ale nelze jí uniknout. Toto je to, co hledáš. Toto je Kahlan Amnell, matka zpovědnice, přesně jak se píše na náhrobním kameni."

Zedd pozvedl obočí a trochu se ke svému vnukovi naklonil. „Pokud nám ovšem nedokážeš, že jde o nějaký trik, který je součástí složitého plánu, jehož cílem je způsobit, aby to vypadalo, že se mýlíš a

všichni ostatní mají pravdu. Pokud jde o mě, připadá mi něco takového velice nepravděpodobné. Obávám se, že tu máme jasný důkaz, co je skutečnost a co pouhý sen. Tady máš důkaz, který jsi hledal. Není tu žádný rozpor."

Richard hleděl na dávno mrtvé tělo ležící v rakvi.

„Něco je špatně. Tohle nemůže být pravda. Prostě nemůže."

Svaly na Zeddově čelisti se napjaly. „Richarde, připustil jsem toto odporné znesvěcení hrobu, i když jsem tomu měl v každém případě zabránit, ale teď mi řekni, proč nemáš svůj meč. Kde je meč pravdy?"

Kapky dopadajícího deště tiše šuměly na listech v korunách stromů, zatímco Richardův dědeček čekal na odpověď. Richard zíral do rakve.

„Dal jsem meč Šotě výměnou za informaci, kterou jsem potřeboval."

Zeddovy oči se rozšířily. „Co že jsi udělal!?"

„Musel jsem," řekl Richard, aniž na svého dědečka pohlédl.

„Tys musel? Tys musel!"

„Ano," odpověděl Richard pokorně.

„Výměnou za jakou informaci?"

Richard se opřel lokty o okraj rakve a zabořil tvář do dlaně. „Výměnou za to, co mi může pomoci zjistit pravdu. Potřebuji odpovědi. Musím zjistit, jak najít Kahlan."

Zedd zuřivě ukázal prstem na rakev. „Tohle je Kahlan Amnell! Byla pohřbená přesně tam, kde tvrdil náhrobek. A jakou cennou informaci ti dala Šota, aby z tebe vylákala meč pravdy?"

Richard se nesnažil ohradit proti tvrzení, že z něj byl meč vylákán.

„Ohnivá kaskáda," řekl. „Řekla mi výraz Ohnivá kaskáda, ale nevěděla, co to znamená. Řekla mi, že musím najít místo kostí v Hluboké nicotě."

„Hluboká nicota," zopakoval Zedd kousavě. Zahleděl se na černé nebe a zhluboka se nadechl. „Předpokládám, že ti Šota nedokázala říci, co to ta Hluboká nicota je."

Richard zavrtěl hlavou, ale nevzhlédl. „Řekla mi také, abych se měl na pozoru před zmijí se čtyřmi hlavami."

Zedd se znovu hněvivě nadechl. „Ani nemusíš pokračovat, určitě ani v tomto případě nevěděla, co to znamená."

Richard opět zavrtěl hlavou, aniž by vzhlédl.

„Nic víc? To je ta cenná informace, za kterou jsi vyměnil meč pravdy?"

Richard zaváhal. „Řekla mi ještě něco." Mluvil tak tiše, že ho přes jemný šepot deště bylo jen stěží slyšet. „Šota mi řekla, že to, co hledám... je dávno pohřbeno."

Zedd téměř vybuchl dlouho potlačovaným hněvem. „Tam," řekl a ukázal prstem, „tam je to, co hledáš: Kahlan Amnell, matka zpovědnice, která byla dávno pohřbená."

Richard s hlavou skloněnou mlčel.

„Za tohle jsi vyměnil meč pravdy. Zbraň nevyčíslitelné ceny. Zbraň, která dokáže srazit nejen ty, kteří jsou zlí, ale i ty, kteří jsou dobří a nevinní. Zbraň, kterou nám odkázali čarodějové z dávných časů. Zbraň, kterou mohli vládnout jen vyvolení. Zbraň, kterou jsem ti svěřil.

A tys ji dal čarodějnici.

Dovedeš si vůbec představit, čím vším jsem musel projít, abych meč pravdy od Šoty získal, když jej měla naposledy v držení?"

Richard zavrtěl hlavou a zíral do země vedle rakve. Zdálo se, že se neodvažuje vůbec promluvit.

Nicci věděla, že Richard má mnoho co říci na svou obranu, mnoho důvodů, které stály za jeho činy a jeho přesvědčením. Nic z toho však neřekl, i když měl příležitost. Nechal na sebe snášet hněv svého dědečka, mlčky klečel na zemi se skloněnou hlavou a pohled upíral na zem vedle rakve, která znamenala konec jeho představám.

„Svěřil jsem ti něco, co má nesmírnou cenu. Myslel jsem, že ten nebezpečný předmět bude v tvých rukou v bezpečí. Ty jsi mě zklamal, Richarde - všechny jsi zklamal - jen proto, abys mohl pronásledovat své přeludy. Tak tady to máš, kosti, které jsou dávno pohřbené. Doufám, že to považuješ za čestný obchod, ale já tedy rozhodně ne."

Cara stála poblíž, držela lucernu a mokré vlasy se jí lepily k čelu. Zdálo se, že chce Richarda bránit, ale nevěděla, co říci. Nicci se naopak bála sebeméně promluvit. Věděla, že cokoliv by řekla, vše by tím jenom zhoršila. Tichou mlhavou nocí se nesl jen měkký šepot deště v korunách stromů.

„Zedde," řekl Richard váhavě, „je mi to líto."

„Lítost nevyrve Šotě meč ze spárů. Lítost nezachrání ty, které Samuel mečem zahubí. Miluji tě jako syna, Richarde, a vždycky budu, ale dosud nikdy jsi mě takhle nezklamal. Nikdy bych nevěřil, že uděláš něco tak hloupého a neuváženého."

Richard přikývl a bylo vidět, že nemá sílu se bránit.

Nicci při pohledu na něj pukalo srdce žalem.

„Nechám tě tu, abys pohřbil matku zpovědnici, zatímco já půjdu vymyslet způsob, jak dostat meč zpátky z rukou čarodějnice, která je mnohem chytřejší než můj vnuk. Měl by sis uvědomit, že jsi zodpovědný za cokoliv, co z toho vzejde."

Richard přikývl.

„Dobrá. Jsem rád, že alespoň tomuhle rozumíš." Obrátil se na Caru a Nicci a jeho pohled byl stejně hrozivý jako pohled lorda Rahla. „Chci, abyste se vy dvě vrátily do hradu se mnou. Chci vědět vše o té stvůře. Do nejmenších podrobností."

„Já tu musím zůstat a hlídat lorda Rahla," řekla Cara.

„Ne, ty půjdeš se mnou a povyprávíš mi podrobně vše, co se stalo u čarodějnice," řekl jí Zedd. „Chci vědět každé slovo, které Šota vypustila z úst."

Zdálo se, že Carou zmítají protichůdné pocity. „Zedde, já nemohu..."

„Běž s ním, Caro," řekl Richard a v jeho hlase zaznívalo tichý příkaz. „Udělej, oč tě žádá. Prosím."

Nicci chápala, jak bezmocný si teď Richard připadá, když má obhajovat své činy před dědečkem, a nezáleželo na tom, jak moc si byl jistý, že to, co udělal, bylo nezbytné. Nicci to chápala, protože si sama připadala stejně bezmocná před svou matkou, když ji hubovala, že nejednala správně. Nicci se nikdy nedokázala obhájit. Její matka jí vždycky snadno dokázala, že jedná hloupě a sobecky. Bez ohledu na to, jak byla stará, si před ní vždycky připadala jako dítě. I po letech strávených v Paláci proroků si před matkou stále připadala jako zlobivá desetiletá holčička.

Protože Richard svého dědečka miloval a respektoval, bylo to pro něj ještě těžší než pro Nicci. Navzdory všemu, co Richard dokázal, navzdory své síle, svým znalostem, schopnostem a svému mistrovství,

se nedokázal bránit proti dědečkově zklamání. A protože ho miloval a respektoval, bolelo to tím víc.

„Běž," řekla Nicci Caře a položila jí ruku na rameno. „Udělej, co říká. Myslím, že Richard potřebuje nějaký čas, aby mohl o samotě přemýšlet."

Cara několikrát pohlédla z Nicci na Richarda a nakonec zřejmě dospěla k závěru, že Nicci se s tím vypořádá lépe, než by to dokázala ona sama, a proto přikývla na souhlas.

„Ty pojď také," řekl Zedd Nicci. „Matka zpovědnice musí být uložena k odpočinku. Ať se o to postará Richard. Musím přesně vědět, jakou roli jsi v tom sehrála ty. Jen tak můžu vymyslet způsob, jak zvrátit všechno, co se stalo."

„Dobrá," řekla Nicci. „Běžte ke koním, já vás doženu."

Zedd vrhl naposledy krátký pohled na Richarda klečícího vedle rakve a pak přikývl na souhlas.

Když on a Cara zmizeli v mlze, sedla si Nicci vedle Richarda a položila mu ruku na záda.

„Bude to v pořádku, Richarde."

„Kdoví jestli bude ještě vůbec někdy něco v pořádku."

„Teď to tak třeba nevypadá, ale bude. Zedd se nakonec uklidní a pochopí, že jsi dělal, co bylo nezbytné. Vím, že tě miluje a že tím, co řekl, tě nechtěl tolik zranit."

Richard přikývl a stále hleděl na zem, do bláta vedle otevřené rakve, v níž ležela mrtvola Kahlan Amnell, ženy, kterou podle svých představ miloval.

„Nicci," řekl nakonec tak tiše, že ho přes šumění deště bylo jen stěží slyšet, „uděláš pro mě něco?"

„Cokoliv, Richarde."

„Ještě jednou naposledy... buď pro mě paní Smrt."

Pohladila ho po zádech a pak vstala. Na tváři se jí mísily dešťové kapky se slzami. S vynaložením veškerého úsilí dokázala ovládnout vzlyky, které se jí draly z hrdla, a přimět hlas, aby zněl klidně a pevně.

„To nemohu, Richarde. Naučil jsi mě vážit si života."

Kapitola patnáctá

Těžké dveře vykládané dřevěnými panely se částečně pootevřely. Do tiché místnosti strčila hlavu Rikka. „Někdo se blíží."

Nicci odsunula čalouněné křeslo, v němž seděla, od vyleštěného stolu v knihovně. „Blíží?"

„Ano, někdo se blíží sem k hradu."

„Víš kdo?" zeptala se Nicci a vstala.

Rikka zavrtěla hlavou. „Zedd mi jen řekl, že ho štíty upozornily, že se někdo blíží nahoru po cestě. Myslel si, že byste to měla vědět. Řeknu vám, že ze vší té magie všude kolem mi naskakuje husí kůže."

„Půjdu najít Richarda."

Rikka přikývla a pak zmizela ze dveří. Nicci rychle vrátila knihu, kterou studovala, na její místo v obrovitých řadách mahagonových polic pokrývajících celou knihovnu. Kniha obsahovala záznam činností, jež zde probíhaly během veliké války. Nicci připadalo zvláštní číst o všech těch lidech, kteří v Pevnosti čarodějů žili před tisíci lety. Musela si stále připomínat, že se v té knize stále mluví o tomtéž místě, kde se právě nachází. Napadlo ji, jak odlišný byl proti tomu Palác proroků, který byl tak dlouho plný života. Nicci si nedokázala představit Palác proroků prázdný až na několik málo lidí. A Pevnost čarodějů byla přitom mnohem větší. Palác samozřejmě již neexistoval, zatímco Pevnost stála pořád.

Kniha, kterou četla, Nicci ve skutečnosti nijak zvlášť nezajímala. Bylo to nudné čtení, ale jí to bylo jedno. Musela si něčím ukrátit čas. Nedokázala se přinutit soustředit na něco složitějšího nebo závažnějšího. Cítila se příliš unavená.

Měsíc, který byl při exhumaci těla matky zpovědnice v novu, se mezitím změnil v úplněk a teď se znovu blížil ke své poslední čtvrti, a

přesto se nic moc nezměnilo. Několik dnů po vykopání těla Zedd Richardovi řekl, že ho miluje a mrzí ho, jak byl na něj tvrdý. Řekl, že si měl nejdřív zjistit víc o okolnostech, které Richarda vedly k jeho jednání. Zedd slíbil, že vymyslí způsob, jak získat Richardův meč zpátky, a všechno bude v pořádku.

Mohlo to být myšleno upřímně a mohla to být pravda, ale pro Richarda bylo obtížné přenést se přes bolest, kterou mu vědomí vlastního selhání způsobovalo. Nejenže zklamal a rozhněval svého dědečka; nepodařilo se mu dokázat, že jeho sen je ve skutečnosti pravda. Vložil do toho úsilí všechno. Byl si naprosto jistý, a nakonec se mu podařilo prokázat jen to, že se mýlí.

Richard na Zeddova slova jen přikyvoval. Nicci měla pocit, že mu ani moc nezáleží na tom, co si Zedd myslí. Došly mu nápady, ztratil naději a byl úplně vyčerpaný. Nic mu nepomohlo. Po té noci na hřbitově jako by z něj vyprchala chuť žít.

Té první noci vyslýchal Zedd Caru a Nicci celé dlouhé hodiny. Nicci ohromilo, když od Cary slyšela, co řekla Šota o stvůře.

Podle čarodějnice se z ní stala krvavá bestie, protože jí Nicci mimoděk dala ochutnat Richardovu krev. Zděsila se, když se dozvěděla, že je zodpovědná za prudký nárůst nebezpečí, které nyní Richardovi hrozí.

Zedd užasl nad způsobem, jakým Nicci dokázala Richardovi zachránit život. Ujistil ji, že kdyby tak nejednala, Richard by jistě zemřel přímo na místě. Řekl, že Nicci dala Richardovi šanci na život, a že teď mohou pracovat na vyřešení problému s Jagangovou stvůrou a také na zbavení Richarda podivných přeludů. Bude nutné získat zpátky jeho meč. Nicci už o bestii ledacos věděla, a z toho, co o ní odhalila Šota, si nebyla jistá, jak velikou mají šanci na úspěch. Neměla ani zdání, jak takovou bestii stvořenou za pomoci temných mocností zničit.

Cítila se také pokořená, když slyšela Caru vyprávět, jak Šota Richardovi odhalila Cařin plán vzbudit v Richardovi zájem o Nicci. Zedd se naštěstí zdržel jakýchkoliv komentářů na toto téma.

Toto všechno kromě jiného způsobilo, že si Nicci připadala bezmocná a neviděla naději na zlepšení. Císařský řád plenil Nový svět, Richarda pronásledovala krvavá bestie a on byl přinejmenším trochu mimo.

To, co teď cítila, jí trochu připomínalo ji samotnou ještě předtím, než Richarda poznala. Učila se, že se narodila ve všech ohledech šťastná, a protože měla zvláštní schopnosti, bylo její povinností zasvětit se službě potřebným. Bez ohledu na to, jak tvrdě pracovala, nemohla nikdy naplnit potřeby těch, kterým sloužila, a proto stále narůstal její dluh vůči společnosti. Nepatřil jí její vlastní život. Její pocity ohledně současné situace se ve všech ohledech naprosto lišily, až na to, že v ní také vzrůstal pocit bezmoci a beznaděje.

Richard strávil dlouhé dny po otevření hrobu o samotě. Společnost mu dělala jen Cara, která se od Richarda odmítla vzdálit. Poctivě však zodpověděla všechny Zeddovy otázky ohledně Šoty a všeho ostatního, na co se jí starý čaroděj ptal. Protože Richard neměl náladu s nikým hovořit, stala se Cara jeho tichým stínem.

Bylo zvláštní vidět ty dva pospolu a pozorovat, s jakou samozřejmostí spolu vycházejí dokonce i v takových časech. Nicci připadalo, že ti dva spolu vůbec nemusí hovořit, a přesto se spolu dokáží pomocí pohledů a drobných gest bez problémů domluvit.

Nicci měla pocit, že jí Richard ve svém hlubokém zoufalství považuje za nevítaného vetřelce, a tak ho nechala být. Držela se u něj tak blízko, jak jen mohla, aby mu mohla pomoci, pokud by bestie zaútočila, ale neobtěžovala ho a ponechávala ho jeho samotě.

První čtyři nebo pět dní po příjezdu strávil Richard v Paláci zpovědnic - procházel se po ohromných komnatách a dlouhých chodbách. Nicci zůstávala v palácových komnatách pro hosty, zatímco Richard bezcílně bloumal prázdným Palácem. Poté strávil několik dní procházkami po městě. Bloudil ulicemi a průchody, jako by si představoval, že město stále kypí životem tak jako kdysi. Ve městě, bylo pro Nicci mnohem těžší držet se nablízku. Poté strávil několik dalších dnů procházkami po lesích v okolí Aydindrilu. Občas se nevracel ani na noc. Pro Richarda byly lesy druhým domovem, a tak se Nicci rozhodla, že ho následovat nebude. Věděla, že by pro ni bylo obtížné se ukrýt tak, aby o ní Richard nevěděl. Útěchu jí přinášelo magické pouto mezi nimi. Díky němu neustále věděla, kde zhruba Richard je a jak je daleko. Když se však v noci nevrátil, Nicci neustále přecházela sem a tam a nedokázala usnout.

Zedd nakonec Richarda požádal, aby byl tak laskav a zůstal v Pevnosti, aby mu v případě, že bestie zaútočí, mohli s Nicci pomoci. Richard Zeddovu žádost splnil bez jakékoli námitky nebo komentáře. Začal trávit dny procházkami po Pevnosti, vycházel na ochozy a často dlouhé hodiny hleděl do dáli.

Nicci chtěla zoufale udělat něco, aby mu pomohla, ale Zedd trval na tom, že se nedá dělat nic jiného než čekat a doufat, že čas zahojí jeho rány a Richard si nakonec uvědomí, že si svůj vztah s Kahlan jen vysnil v době, kdy byl v bezvědomí. Nicci však nevěřila tomu, že čas něco vyřeší. Znala Richarda už dost dlouho. Věřila, že potřebuje pomoc, ale nevěděla jakou konkrétně.

Nicci spěchala chodbou obkládanou dřevěnými panely, která ústila do knihovny. Podlahu pokrýval vysoký koberec. Pospíchala bludištěm průchodů a schodišť a nechala se vést magickým poutem k Richardovi. Bylo to jednodušší než se orientovat po paměti.

Když se k němu blížila, připomněla si polibek, který mu dala, aby se mezi nimi toto magické pouto vytvořilo. Cítila se ohledně toho polibku poněkud provinile, i když bylo neuvěřitelně krásné to udělat. Bylo to však mnohem víc, než bylo potřeba. Mohla se jednoduše dotknout jeho ruky nebo ramene, a přesto mezi nimi vytvořit totéž pouto, aniž by Richard cokoli pocítil.

Ale Cara jí chvíli předtím řekla, ať se postará, aby o ní Richard začal přemýšlet jako o ženě, a Nicci toho měla ještě plnou hlavu. Ten polibek ji v Richardových očích nepochybně výrazně zviditelnil. Měla však nepříjemný pocit, že vzhledem k jeho duševnímu stavu to příliš uspěchala. Richard miloval někoho jiného, i když to byl jen přelud, a Nicci to nerespektovala. Svým způsobem litovala, že mu ten polibek dala. Na druhou stranu si přála, aby ho bývala políbila na rty místo na tvář.

Jako to udělala Šota.

Nicci pálilo pomyšlení na to, co vyprávěla Cara: jak Šota Richarda políbila a pokoušela se ho přimět, aby s ní zůstal. Nicci věděla, jak se čarodějnice cítila - ale nebyla kvůli tomu z jejího pokusu svést Richarda o nic šťastnější.

Nicci by dala cokoliv, aby ho teď mohla obejmout, utěšit, říci mu, že bude všechno v pořádku. Neudělala by to z žádného jiného důvodu

než jen proto, aby se cítil trochu lépe, aby pochopil, že kolem něj jsou lidé, kterým na něm záleží.

Věděla však, že na to teď není vhodný čas ani okolnosti.

Současně však věděla, že to takhle nemůže pokračovat. Richard bude muset začít znovu žít, ne jen přežívat. Nemůže tu jen tak bezcílně bloumat, musí se probudit.

Nicci pospíchala bludištěm chodeb a prázdných místností a pocítila náhle naléhavou potřebu být s ním.

Richard stál na ochozu a rukama se opíral o masivní zuby cimbuří po obou stranách. Hleděl dolů do propasti. Měl pocit, jako by stál na kraji světa. Nad kopci a pláněmi hluboko pod ním se táhly šedé potrhané mraky.

Zdálo se mu, že ztratil pojem o čase. Každý den byl stejný, monotónní a bezvýznamný. Ani nevěděl, jak dlouho stojí tady na ochozu a hledí do prázdna. Vyskočil mezi zuby cimbuří a rozhlédl se.

Kahlan byla mrtvá a na ničem už nezáleželo. Měl potíže si představit, proč se vůbec někdy o něco snažil. Dokonce už si ani nebyl jistý, jestli byla doopravdy skutečná.

Ale ať už to bylo jakkoliv, teď bylo po všem.

Cara byla blízko. Byla vždycky blízko. Svým způsobem ho to těšilo a přinášelo mu to jistotu, že se na ni může vždycky v čemkoliv spolehnout. Svým způsobem však bylo únavné mít ji pořád vedle sebe. Nedopřála mu ani okamžik soukromí.

Napadlo ho, jestli Cara věří, že je dost blízko, aby ho zachytila, kdyby skočil.

Věděl, že na to dost blízko není.

Hleděl na drobné střechy domků hluboko dole, které tvořily město Aydindril. Svým způsobem se s tím městem cítil spřízněný. Bylo prázdné. I on byl prázdný. Život opustil jeho i město.

Od chvíle, kdy vykopal hrob - nemohl se přimět, aby mu říkal Kahlanin hrob, ani v duchu a už vůbec ne nahlas - už nevěřil, že existuje něco, pro co by stálo žít. Kdyby mohl člověk zemřít jen proto, že si to přeje, byl by Richard už dávno mrtvý. Ale teď, když ji k sobě zval, se mu smrt náhle začala vyhýbat. Dny se mu nekonečně táhly.

U toho hrobu byl tak ohromený a šokovaný, jako by ztratil schopnost přemýšlet. Nic z toho, co věděl, mu nedávalo smysl. Věci, které považoval za pravdivé, už najednou pravdou nebyly. Celý svět se mu obrátil naruby. Jak mohl fungovat, když nedokázal rozeznat, co je skutečné a co ne?

Nevěděl, co má dělat. Poprvé za celý svůj život byl zaskočený a poražený. Až dosud mu vždycky připadalo, že má mnoho možností, které může vyzkoušet. Teď neměl žádnou. Vyzkoušel všechno, co ho napadlo. Nic z toho nefungovalo. Ocitl se až na konci lana a dál už byla jen hluboká propast.

A po celou tu dobu v duchu viděl její tělo v rakvi.

Viděl, slyšel a cítil, ale nedokázal přemýšlet a nebyl schopen vykonávat žádnou smysluplnou činnost. Připadal si jako chodící imitace živého člověka. K čemu je dobré žít, když se cítil takhle? Toužil jen po tom, aby ho přijala temná, věčná náruč nicoty.

Ocitl se tak daleko za hranicemi bolesti, smutku a žalu, že mu v duši zbyla jen vyprahlá poušť, odkud nebylo úniku. Zoufale toužil uniknout pravdě, nepřipustit, aby se stala skutečností, ale nešlo to, a to ho užíralo.

Hleděl do tisíce stop hluboké propasti a vítr vanoucí z hor mu čechral vlasy.

K čemu je ostatním dobrý? Zklamal Zeddovu důvěru. Dal Šotě meč pravdy, aniž dostal cokoliv na oplátku. Nicci si myslí, že se zbláznil a že trpí přeludy. Dokonce ani Cara mu doopravdy nevěří. Jen Richard sám sobě věřil, a když vykopal ten hrob, dokázal si, že se mýlí.

Domníval se, že musí být šílený a že má Nicci nejspíš pravdu. Všichni mají pravdu. Trpí přeludy. Viděl to v jejich očích, v tom, jak se na něj dívají a jak se v jeho přítomnosti chovají.

Richard hleděl dolů na prudký sráz z černého kamene tvořící vnější hradbu Pevnosti. Temná kamenná stěna spadala do hlubiny a kdesi dole tisíce stop hluboko vyrůstala ze zalesněných skal. Otřásl jím prudký poryv větru. Z pohledu do hlubiny se mu zatočila hlava.

K čemu je ostatním dobrý? K čemu je dobrý sám sobě?

Vrhl postranní pohled na Caru. Byla blízko, ale ani zdaleka ne dost.

Richard neviděl jediný důvod, proč pokračovat ve své agonii. Ztratil svou mysl a svůj život.

Neměl Kahlan. Ona byla jeho život.

Z toho, co mu všichni říkali, a z toho, co viděl v rakvi té hrozné noci, ji nikdy neměl. Všechno to byl jen šílený přelud. Zbožné přání.

Znovu pohlédl dolů do nekonečné hlubiny propasti, na skály a stromy tam dole. Byl by to velice dlouhý pád.

Vzpomněl si, že se říká, že předtím, než člověk zemře, mu před očima proběhne celý život.

Pokud to tak mělo být, přál by si, aby mu před očima proběhl každý vzácný okamžik, který strávil s Kahlan.

Nebo tak, jak si představoval ve svých přeludech.

Dolů to byl dlouhý pád.

Dlouhá doba, aby znovu prožil všechny krásné chvíle. Dlouhá doba, aby znovu prožil každý okamžik, který s Kahlan strávil.

Kapitola šestnáctá

Nicci otevřela železem kované dubové dveře a vyšla na jasné denní světlo. Na azurově modré obloze pluly bílé obláčky mraků. Za jiných okolností by ji ten pohled pozvedl na duchu. Vlasy jí čechral jemný vánek. Odhrnula si z očí neposlušný pramen a pohlédla na úzký můstek vedoucí ke vzdálenému ochozu. Uviděla Richarda stojícího mezi zuby cimbuří a hledícího dolů. Cara, která stála poblíž, se obrátila, když zaslechla zvuk otevíraných dveří.

Nicci si pospíšila přes můstek klenoucí se vysoko nad nádvořím. Dole u paty věže, z níž v pravém úhlu vybíhaly zdi, spatřila růžovou zahrádku s kamennými lavicemi. Když se nakonec dostala k Richardovi, pohlédl na ni a věnoval jí krátký úsměv. Ten úsměv ji zahřál, i když věděla, že nejde o nic víc než jen o zdvořilou formalitu.

„Rikka mi přišla oznámit, že se někdo blíží k Pevnosti. Myslela jsem, že bych vám to měla říct."

Cara, která stála jen několik kroků stranou, se trochu přiblížila. „Ví Rikka, kdo to je?"

Nicci zavrtěla hlavou. „Obávám se že ne a dělám si trochu starosti."

„Je to Anna a Nathan," řekl Richard, aniž by k nim otočil hlavu.

Nicci překvapeně pozvedla obočí. Vylezla nahoru a pohlédla přes okraj. Richard ukázal na cestu, která se klikatila v dálce a vedla přímo k hradu.

„Jsou tam tři jezdci," řekla Nicci.

Richard přikývl. „Vypadá to, že je s nimi nejspíš Tom."

Nicci se naklonila kousek dál kolem Richarda a pohlédla na sráz vnější hradby. Byla to děsivá hloubka. Vůbec se jí nelíbilo, kde Richard stojí.

Opřela se o něj rukou, aby se uklidnila, a znovu pohlédla do dáli na tři koně, kteří pomalu stoupali vzhůru po cestě zalité sluncem. Nakrátko zmizeli mezi stromy, jen aby se o chvíli později znovu vynořili o něco výš a pokračovali na cestě k Pevnosti.

Náhlý poryv větru způsobil, že se zapotácela. Richard ji okamžitě objal rukou kolem pasu, aby získala rovnováhu. Instinktivně se odtáhla od okraje. Trochu se uklidnila a Richardova ochranná paže ji pustila.

„Ty i na takovou dálku rozeznáš, že je to Anna a Nathan?" zeptala se.

„Ano."

Nicci nebyla nijak zvlášť nadšená z toho, že matku představenou znovu uvidí. Většinu života byla Sestrou Světla a dlouhou dobu žila v Paláci proroků, a měla ostatních Sester a celého Paláce tak akorát. V mnohých ohledech pro ni byla matka představená skutečnou matkou, tak jako pro všechny Sestry. Byla pro ni někým, kdo umí pokárat sebemenší nepravost a před jehož přísným zrakem nic neunikne.

Kdykoli se v Nicci v dětství probudil sebemenší náznak sobectví, její matka ho nemilosrdně zašlapala do prachu. Později v jejím životě zastávala stejnou úlohu matka představená, i když ta to na rozdíl od matky činila s milým úsměvem. Pohlavek nebo úsměv však vyjdou nastejno, pokud je jejich důsledkem totéž: dlouhá, tvrdá služba.

Nathan Rahl byl něco úplně jiného. Nicci proroka ve skutečnosti neznala. Byly Sestry a zvláště novicky, které se třásly při pouhém vyslovení jeho jména. Podle toho, co všichni říkali, však nebyl jen nebezpečný, ale možná také nepříčetný. A pokud to byla pravda, vzbuzovalo to v Nicci obavy, i co se týkalo Richardova současného stavu.

Proroka drželi většinu jeho života v oddělených komnatách. Sestry se staraly nejen o všechny jeho potřeby, ale také o to, aby nikdy neunikl. Lidé ve městě Tanimura, kde stál Palác, se proroka současně báli i ho uctívali. Děsili se toho, co jim může prozradit o budoucnosti. Mezi obyvateli města se šeptalo, že svůj dar jasnozřivosti získal tím, že slouží temným silám. Dar předpovídat budoucnost dokázal v mnoha lidech vzbudit hněv, zvláště pokud tato schopnost nesloužila jejich potřebám.

Nicci se však příliš nestarala o to, co lidé o Nathanovi říkali. Měla osobní zkušenost s lidmi, kteří byli opravdu nebezpeční - na prvním místě jejího seznamu figuroval Jagang.

„Asi bychom měli sejít dolů," řekla Nicci Richardovi a Caře.

Richard hleděl dolů na cestu. „Běž, jestli chceš."

Znělo to, jako by mu vůbec nezáleželo na tom, zda někdo přijíždí a kdo to je. Bylo zřejmé, že jeho mysl se toulá někde jinde, a že si jen přeje, aby Nicci odešla.

Nicci si odhrnula vlasy z tváře. „Nemyslíš, že bychom se měli podívat, co chtějí? Koneckonců museli urazit velkou dálku, aby se sem dostali. Jsem si jistá, že nám nepřivážejí napečené koláčky a mléko."

Richard pokrčil rameny a nijak na její pokus o vtip nereagoval. „Zedd se o to postará."

Nicci chybělo světlo v Richardových očích. Současná situace ji dováděla až na pokraj sil.

Pohlédla na Mord-Sithu a promluvila tichým hlasem, ve kterém však naprosto jasně zazníval příkaz. „Caro, proč se nejdeš trochu projít? Prosím."

Caru takový neobvyklý, ale jasný příkaz od Nicci překvapil. Pohlédla na Richarda stojícího na hradbě a hledícího do dáli, a pak na Nicci spiklenecky kývla hlavou. Nicci pozorovala Caru, jak odchází pryč, a pak Richarda oslovila znovu, tentokrát však velice přímým způsobem.

„Richarde, musíš s tím přestat."

Hleděl do dáli na scenérii pod sebou a neodpověděl.

Nicci věděla, že nesmí selhat, že musí říct všechno, co je potřeba. Musí dosáhnout cíle. Udělala by téměř cokoliv, aby se mohla stát součástí Richardova života, ale nechtěla ho získat takto. Nechtěla být druhou v pořadí po dávno mrtvé ženě, nebo náhražkou za sen, který se nemohl stát skutečností. Má-li Richarda někdy získat, bude to proto, že si ji on sám vybere, nikoliv proto, že mu nikdo jiný nezbývá. Bývaly doby, kdy by přijala i mnohem méně. Ale ty časy již byly dávno pryč. Teď sama sebe respektovala mnohem víc, ale to všechno díky Richardovi.

Ale co bylo důležitější, toto nebyl Richard, kterého znala a milovala. I kdyby ho nikdy nemohla mít, přesto by nepřipustila, aby se propadl do té strašlivé, temné propasti, v níž se nyní nacházel. Pokud mu může uštědřit štulec, který ho postrčí zpátky do života, pak to udělá.

I kdyby mohla udělat jen tohle a na žádnou další roli v jeho životě už by neměla právo, pak to udělá.

Položila ruku na kamenný zub cimbuří a promluvila ještě ostřejším tónem.

„Ty nebudeš bojovat za to, čemu věříš?"

„Oni mohou bojovat, jestli chtějí." Jeho hlas zněl netečně, mrtvě.

„Takhle to nemyslím." Nicci ho uchopila za ruku a jemně, ale pevně ho otočila zády k propasti, aby jí stál tváří v tvář. „Ty nebudeš bojovat sám za sebe?"

Střetl se s jejím pohledem, ale neodpověděl.

„Trápíš se proto, že ti Zedd řekl, jak jsi ho zklamal."

„Myslím, že ten hrob, který jsem vykopal, s tím také souvisí."

„To si myslíš ty, ale já ne. Proč by to tak mělo být? Již v minulosti jsi byl přece vyčerpaný, zmatený z událostí kolem sebe a nejednou ses nacházel v nepříznivé situaci. Já jsem tě například zajala a odvedla tě do Starého světa, a co ty jsi udělal? Zůstal jsi sám sebou, jednal jsi tak, jak jsi považoval za správné, a v rámci omezení, které jsem na tebe vložila, jsi bojoval za to, čemu věříš. Protože jsi byl takový, jaký jsi, dokázal jsi mě naučit lásce k životu a změnil jsi mě. Ukázal jsi mi pravdu a probudil mě.

Tentokrát ses probral z hlubokého bezvědomí, jen tak tak, že jsi unikl ze spárů smrti, a nikdo kolem tebe, včetně mě a Cary, nevěřil v Kahlaninu existenci. To tě však nezastavilo. Trval jsi na svém a bojoval jsi za svou víru navzdory všem ostatním."

„To, co bylo v té rakvi, je něco úplně jiného, a řekl bych, že je to mnohem závažnější než to, že mi ostatní nevěří."

„Opravdu? Já si to nemyslím. Byla tam kostra. No a co?"

„No a co?" Ve tváři se mu objevilo podráždění. „Přišla jsi o rozum? Co myslíš tím no a co?"

„Ani zdaleka nechci podporovat to, čemu věříš, protože já tomu nevěřím, ale nechci nad tebou zvítězit jen proto, že okolnosti pro tebe nejsou příznivé. Chci tě přesvědčit o skutečnosti pomocí opravdových důkazů a ne něčím, co důkazem v žádném případě není."

„Jak to myslíš?"

„Viděl jsi v té rakvi Kahlaninu tvář? Viděl jsi tam důkaz, že je to skutečně ona? Ne, neviděl, ani jsi vidět nemohl - žádná tvář tam nezů-

stala. Jen lebka - žádná tvář, oči ani rysy. Jen kostra oděná v šatech matky zpovědnice. No a co? Byla jsem v Paláci zpovědnic a takových šatů jsem tam viděla víc.

Nebo je pro tebe dostatečným důkazem její jméno na zlaté stužce? To stačí, abys opustil svou víru a své pátrání? Po tom všem, co jsme ti Cara a já řekly, jsi ze svého přesvědčení ani jednou neustoupil. A teď máš najednou zničehonic dojem, že tenhle takzvaný důkaz prokazuje, že trpíš přeludy? Kostra v rakvi držící stužku s jejím jménem stačí na to, abys byl přesvědčen, že ses celou dobu mýlil a pronásledoval jen přízrak? Nemyslíš, že ta stužka je až moc příhodná?"

Richard se na ni zamračil. „Kam tím míříš?"

„Nedovedu pochopit, co se s tebou stalo. Myslím, že tvé vzpomínky jsou falešné a že trpíš přeludy, ale nevěřím, že Richard, kterého znám, by se nechal přesvědčit tak pochybnými důkazy v té rakvi. Není to ani proto, že Zedd tvým vzpomínkám nevěří o nic víc než Cara a já."

„Tak proč tedy?"

„Jde o to, že ty sám věříš, že ta mrtvola v rakvi je ona. Začal jsi se bát, že je to pravda, poté, co ti dědeček řekl, žes ho zklamal."

Richard se začal obracet, ale Nicci ho uchopila za košili a obrátila zpátky.

„Myslím, že právě o to jde," řekla neústupně. „Propadáš beznaději, protože dědeček řekl, že ses mýlil a žes ho zklamal."

„Možná proto, že jsem to udělal."

„No a co?"

Na Richardově tváři se objevil zmatený výraz. „Co tím zase myslíš?"

„Tím myslím no a co, že je zklamaný. No a co, že si myslí, žes udělal hloupost. Jsi zodpovědný sám za sebe. Udělal jsi to, cos podle svého názoru musel. Jednal jsi tak, jak jsi považoval za nejlepší."

„Ale já..."

„Ty co? Rozhněval jsi ho kvůli tomu, co ses rozhodl udělat? Měl o tobě lepší mínění a tys ho zklamal? Už si tě tolik neváží?"

Richard ztěžka polkl a mlčel.

Nicci mu pohlédla přímo do očí.

„Richarde, není tvou povinností žít tak, abys naplnil očekávání ostatních."

Zamrkal na ni a zdálo se, že přišel o řeč.

„Je to tvůj život," trvala na svém. „Sám jsi mě tohle učil. Udělal jsi, cos považoval za nutné. Odmítl jsi snad Šotinu nabídku, protože s tebou Cara nesouhlasila? Byl bys ji odmítl, kdybys věděl, že i já to považuji za chybu? Jednal bys snad jinak, i kdybychom ti obě tvrdily, že je to hloupost? Ne, myslím, že nikoliv.

A proč ne, ptám se? Protože jsi dělal to, co jsi považoval za nezbytné, a i když bys doufal, že s tebou budeme souhlasit, nakonec by nezáleželo na tom, co si myslíme. Jednal jsi na základě svého přesvědčení. Neváhal jsi, udělal jsi to, co jsi musel. Rozhodl ses na základě toho, čemu jsi věřil, z důvodů, které můžeš doopravdy znát jen ty. Byl jsi přesvědčen, že to, co děláš, je správné. Mýlím se snad?"

„No... nemýlíš."

„Tak jaký je v tom rozdíl, když si tvůj dědeček myslí, že ses mýlil? Byl tam snad? Ví snad všechno to, co jsi v té době věděl ty? Bylo by hezké, kdyby věřil tomu, co jsi udělal, kdyby tě podpořil a pochválil, ale on to neučinil. Znamená to ale, že najednou je tvé rozhodnutí špatné? Znamená?"

„Ne."

„Pak nedovol, aby tě to srazilo na kolena. Lidé, kteří nás nejvíc milují, do nás občas vkládají ta nejvyšší očekávání a občas si nás idealizují. Udělal jsi, co jsi musel, na základě svého přesvědčení a svých znalostí. Musel jsi najít odpovědi, abys vyřešil problém. Pokud si všichni ostatní lidé na světě myslí, že se mýlíš, a jen ty věříš, že máš pravdu, musíš jednat na základě toho, čemu máš dobrý důvod věřit. Ať už proti tobě bude stát sebevětší množství lidí, nezmění to fakta, a ty musíš tato fakta najít. Nikdy nesmíš upravovat pravdu tak, aby to vyhovovalo davu nebo některým jednotlivcům.

Nejsi zodpovědný za to žít tak, abys naplnil očekávání někoho jiného. Musíš žít tak, abys naplnil svá vlastní očekávání."

Do jeho pronikavých šedých očí se vrátilo trochu světla a ohně. „Znamená to, že ty mi věříš, Nicci?"

Smutně zavrtěla hlavou. „Ne, Richarde. Myslím, že tvá víra v Kahlan je důsledek tvého zranění. Myslím, že sis ji vysnil."

„A ten hrob?"

„Chceš slyšet pravdu?" Když přikývl, Nicci se zhluboka nadechla. „Myslím, že je to skutečná matka zpovědnice, Kahlan Amnell."

„Chápu."

Nicci ho uchopila za bradu a přinutila ho pohlédnout jí do očí. „Ale to neznamená, že mám pravdu. Mé přesvědčení se zakládá pouze na faktech, které znám. A přestože věřím, že v té rakvi leží Kahlan Amnell, nic z toho, co jsem tam viděla, to ve skutečnosti nedokazuje. Už jsem se ve svém životě mýlila i předtím. Podle tebe se mýlím i v tomhle. Pokud je pravda to, čemu věříš, pak se mýlí i tvůj dědeček. Nemůžeš se řídit podle někoho, o kom jsi přesvědčen, že se mýlí. Proč bys něco takového dělal?"

„Ale ono je to tak těžké, když mi nikdo nevěří."

„Samozřejmě že je. Ale znovu opakuji, no a co? To neznamená, že všichni mají pravdu a ty se mýlíš."

„Ale když všichni říkají, že se mýlíš, začneš mít pochybnosti."

„Ano, život je občas skutečně tvrdý. V minulosti tě ale pochyby vždy přiměly hledat pravdu o to usilovněji. Vždycky jsi hledal jistotu, že jsi v právu, protože znalost pravdy ti může dát sílu pokračovat v boji. Tentokrát se spojil tvůj šok nad tím, žes viděl tělo matky zpovědnice v rakvi, kde jsi ho ani v nejmenším neočekával, a dědečkovy neočekávaně tvrdé komentáře ohledně tvého konání. Hrůza z toho všeho tě nakonec přemohla.

Rozumím, že to pro tebe byla poslední kapka a že už jsi nedokázal dál v boji pokračovat. Každý občas dosáhne mezí své výdrže a vzdá se - dokonce i ty, Richard Rahl. Jsi smrtelník jako my všichni a máš své limity. Ale musíš se s tím vypořádat a pokračovat. Mohl ses na chvíli vzdát, ale teď musíš znovu převzít kontrolu nad svým životem."

Viděla, jak přemýšlí a uvažuje. Bylo vzrušující vidět, jak se Richardovi znovu vrací do očí světlo. Přesto však stále váhal. Nechtěla, aby došel takhle daleko a opět sklouzl zpátky do propasti.

„Lidé ti přece nevěřili už předtím i v jiných věcech," řekla. „Což-pak nebyly chvíle, kdy ti nevěřila ani ta tvoje Kahlan? Skutečný člověk by s tebou musel občas nesouhlasit, občas by pochyboval, občas by se s tebou hádal. A když se to stalo, musel jsi jednat tak, jak jsi považoval za správné, i když si ona myslela, že se mýlíš, a možná si trochu mys-

lela, že jsi blázen. Chci říct, Richarde, že tohle není poprvé, kdy si o tobě já myslím, že jednáš bláznivě."

Richard se pousmál a zamyslel se nad tím. Pak se mu na tváři objevil široký úsměv.

„Ano, určitě jsme s Kahlan takové chvíle prožili. Stávalo se, že se mnou občas nesouhlasila."

„A tys přesto jednal tak, jak jsi považoval za správné, nebo ne?"

Richard, stále ještě s úsměvem, přikývl.

„Pak nedovol, aby neshoda s tvým dědečkem zničila tvůj život."

Zvedl ruku a pak ji nechal znovu klesnout. „Jenže ono je to..."

„Vzdal ses kvůli tomu, co ti řekl Zedd, aniž bys vůbec využil to, co máš od Šoty."

Ostře na ni pohlédl a náhle jí plně věnoval svou pozornost. „Co tím myslíš?"

„Výměnou za meč pravdy ti Šota dala informace, které ti měly pomoci najít pravdu. Mimo jiné ti řekla, že to, co hledáš, je dávno pohřbeno.

Ale to není vše. Cara zopakovala Zeddovi a mně všechno, co Šota říkala. Tím nejdůležitějším byl zřejmě výraz Ohnivá kaskáda. Řekla ti ho jako první a zjevně si myslela, že je to to jediné, co ti musí říct. Mám pravdu?"

Richard přikývl a poslouchal dál.

„Potom ti řekla, že musíš najít místo kostí v Hluboké nicotě. Šota ti také řekla, aby ses měl na pozoru před zmijí se čtyřmi hlavami.

Co je Ohnivá kaskáda? Co je Hluboká nicota? Co je zmije se čtyřmi hlavami? Zaplatil jsi za ty informace vysokou cenu, Richarde. A jak jsi s nimi naložil? Přišel jsi sem, zeptal ses Zedda, jestli něco ví, a on řekl, že ne. Pak ti ještě řekl, žes ho zklamal.

No a co? Hodláš kvůli tomu zahodit všechno, co jsi během svého pátrání zjistil? Hodláš se vzdát jen proto, že si jeden starý muž, který nemá tušení, co pro tebe Kahlan znamená, ani čím jsi prošel v posledních letech, myslí, že jednáš hloupě? Chceš snad zůstat tady a stát se jeho domácím psíkem? Chceš snad přestat přemýšlet a nechat ho, aby myslel za tebe?"

„Samozřejmě že ne."

„U toho hrobu se Zedd hněval. Nejspíš si ani neumíme představit, čím musel projít, aby od Šoty meč pravdy získal. Co jsi čekal, že ti řekne? Ach ano, to je skvělý nápad, Richarde, prostě jí ho vrať; jen do toho. Stálo ho hodně sil získat ten meč zpátky a celkem pochopitelně si myslel, žes udělal hloupou výměnu. No a co? To je jeho názor. Možná má dokonce i pravdu.

Ale tys byl přesvědčen, že to, co potřebuješ získat, za takovou oběť stojí. Dal jsi Šotě něco, co Zedd svěřil jen tobě a co pro tebe bylo nesmírně vzácné. Věřil jsi, že jde o čestný obchod. Cara nám řekla, že sis dokonce nejprve myslel, že tě chce Šota podvést, ale pak jsi uvěřil, že ti dala odpovídající protihodnotu. Říkala nám Cara pravdu?"

Richard přikývl.

„Co ti Šota řekla poté, co jste uzavřeli obchod?"

Richard se zahleděl na pyšné věže Pevnosti vypínající se k nebesům a vzpomínal na její slova. „Šota řekla: Chtěl ses dozvědět to, co vím, co by ti mohlo pomoci najít pravdu. Dala jsem ti to; Ohnivá kaskáda. Ať už si to zrovna uvědomuješ nebo ne, uzavřela jsem s tebou čestný obchod. Dala jsem ti odpovědi, které potřebuješ. Jsi hledač - nebo jsi jím alespoň byl. Musíš najít význam, který se v těch odpovědích skrývá."

„A věříš jí?"

Richard se na chvíli zamyslel, a pak sklopil zrak. „Ano." Když jí znovu pohlédl do očí, v jeho pohledu jiskřil život. „Věřím jí."

„Pak bys měl říci mně, Caře a svému dědečkovi, že pokud ti nehodláme pomáhat, máme se ti aspoň držet z cesty a nechat tě udělat, co musíš."

Usmál se, i když poněkud smutně. „Jsi nesmírně pozoruhodná žena, Nicci. Dokázala jsi mě přesvědčit, abych pokračoval v boji, i když sama nevěříš tomu, za co bojuji." Naklonil se k ní a políbil ji na tvář.

„Přála bych si, abych to dokázala, Richarde... pro tvé vlastní dobro."

„Já vím. Děkuji ti. Jsi moje skutečná přítelkyně - a říkám to upřímně, protože jen skutečnému příteli může víc záležet na tom, aby mi pomohl čelit realitě, než na tom, co to bude znamenat pro něj." Natáhl se a položil jí dlaně na tvář. Palcem jí otřel slzu, která jí stékala po líci. „Udělala jsi pro mě víc, než tušíš, Nicci. Děkuji ti."

Nicci cítila směsici radosti a hluboké frustrace, protože se vrátili přesně tam, kde začali.

Přesto ho toužila obejmout pažemi, ale místo toho jen sevřela jeho dlaně do svých.

„Myslím, že teď bude nejlepší, když půjdeme přivítat Annu a Nathana," řekl. „Potom se pokusím zjistit, jakou roli v tom všem hraje Ohnivá kaskáda. Pomůžeš mi?"

Nicci se usmála a mlčky přikývla, protože byla příliš dojatá, než aby dokázala promluvit. Potom podlehla své touze, prudce ho objala a pevně ho k sobě přitiskla.

Kapitola sedmnáctá

Pohled na výraz, který se Anně objevil ve tváři, když vstoupila do velikých dveří a uviděla, jak zpoza dvou rudých pilířů vychází Nicci, byl neocenitelný. Nicci by se byla rozesmála nahlas, kdyby ji rozhovor s Richardem tak citově nevyčerpal.

Nicci věděla, že je prorok velmi starý, ale v žádném případě nevypadal jako křehký stařec. Byl vysoký, měl široká ramena a husté bílé vlasy, které mu spadaly na ramena. Vypadal jako muž, který by dokázal ohýbat železo a ani by k tomu nepotřeboval magii. Byl to však dravčí pohled jeho temně modrých očí, který z něj činil muže hrozivého a přitažlivého zároveň. Byly to oči Rahla.

Anna na ni zírala s očima dokořán. „Sestra Nicci..."

Matka představená neřekla „jsem tak ráda, že tě znovu vidím", ani žádnou jinou obvyklou zdvořilost. Zdálo se, že v tuto chvíli nedokáže přijít na nic vhodného. Nicci se zdálo pozoruhodné, že tuto drobnou ženu, která teď vedle mohutného proroka vypadala ještě menší, považovala dlouhou dobu téměř za obryni. Novicky i Sestry často matku představenou neviděly mnoho let. Nicci se domnívala, že častá nepřítomnost matky představené jí dodávala auru tajemství.

„Matko představená, jsem ráda, že vás vidím živou a zdravou, obzvláště po vaší nešťastné smrti a pohřbu." Nicci krátce pohlédla na Richarda a dokončila myšlenku. „Slyšela jsem, že všichni věřili, že jste mrtvá. Je úžasné, jak může dobře připravený pohřeb vypadat dokonale přesvědčivě, a přitom tu stojíte živá a zdravá a vypadáte, že se vám dobře daří."

Richardovo pousmání jí prozradilo, že skrytý význam jejích slov zachytil. Zedd, který stál vedle ní, se na ni zvědavě zamračil. Ani jemu význam jejích slov neunikl.

„Ano, naneštěstí to bylo nutné, dítě." Annin výraz potemněl. „Vzhledem k tomu, že se do řad Sester Světla vetřely Sestry Temnot." Krátce pohlédla na Richarda, Caru a Zedda a její ostrý tón se poněkud zmírnil. „Ze společnosti, v níž se nacházíš, Sestro Nicci, soudím, že ses vrátila zpátky do našeho stáda. Ani nedokážu vypovědět, jak moc mě to osobně těší. Zřejmě sám Stvořitel musel natáhnout ruku, aby zachránil tvou duši."

Nicci sepjala ruce za zády. „Stvořitel s tím ve skutečnosti neměl nic společného. Mám pocit, že zatímco jsem byla nucena trávit svůj život službou každému, kdo se rozhodl, že z mých schopností vymačká co nejvíc, měl Stvořitel vždycky něco důležitého na práci a nevšímal si mě. Myslím, že ho nezajímalo, když jsem byla zneužívána zbožnými lidmi, kteří mi tvrdili, že je mou povinností jim sloužit a podřizovat se jim a plazit se před nimi a zabít každého, kdo stojí proti Stvořiteli.

Myslím, že pokaždé když mě ti Stvořitelovi šampióni znásilňovali, sám Stvořitel zřejmě pobaveně přihlížel.

Ale už nikdy víc. Richard mi pomohl poznat cenu vlastního života. A už nadále nejsem *Sestra* Nicci - ani Světla ani Temnot. Už nejsem ani paní Smrt ani královna otrokyň. Teď už jsem jenom Nicci, pokud vám to nevadí... a vlastně i pokud vám to vadí."

Na Annině tváři se objevoval střídavě nevěřící a podrážděný výraz a její tvář postupně rudla. „Jakmile se jednou staneš Sestrou, zůstaneš Sestrou navždy. Dokázala jsi báječnou věc, zřekla ses Strážce, a proto jsi znovu Sestrou Světla. Nemůžeš se ale jen tak sama rozhodnout, že opustíš službu Stvořiteli."

„Pokud má On nějaké námitky, tak ať je vysloví hned teď!" Když ozvěna Nicciných hněvivých slov utichla, v místnosti se rozhostilo ticho rušené jen šplouchánímvody ve fontáně. Nicci se divadelně rozhlížela kolem sebe, jako by čekala, že se Stvořitel ukrývá za některým sloupem a vynoří se, aby promluvil.

„Nic?" Znovu sepjala ruce za zády. Na tváři se jí objevil vítězoslavný úsměv. „Nu, protože On nic nenamítá, jsem jenom Nicci."

„Já nikdy..."

„Anno, to už stačí," řekla Nathan hlubokým velitelským hlasem. „Trápí nás naléhavé záležitosti a tohle nás jen zdržuje. Neurazili jsme

celou tu dlouhou cestu jenom proto, aby jedna mrtvá matka představená napravovala jednu bývalou Sestru Temnot."

Nicci překvapilo, že slyší hlas rozumu zaznít právě z prorokových úst. V duchu si musela přiznat, že zřejmě až příliš věřila klepům, které o něm kolovaly.

Anna rezignovaně zkřivila ústa a prstem si odhodila z tváře neposlušný pramen vlasů. „Máš nejspíš pravdu. Obávám se, že jsem trochu přespříliš podrážděná, má drahá. Mám toho na starosti příliš mnoho. Prosím, Nicci, buď tak laskavá a odpusť mi má neuvážená slova."

Nicci sklonila hlavu. „S radostí, matko představená."

Anna se usmála a Nicci připadalo, že upřímně. „A já už nejsem matka představená, jsem jenom Anna. Matkou představenou je teď Verna. Já jsem mrtvá, vzpomínáš?"

Nicci se usmála. „Tak dobrá, Anno. Verna byla moudrá volba. Sestra Cecílie vždycky říkala, že je beznadějné pokoušet se přesvědčit Vernu, aby vstoupila do služeb Strážce."

Jednou, až budeme mít trochu víc času, bych si o Sestře Cecílii ráda poslechla trochu víc." Anna si zamyšleně povzdechla. „Nikdy jsem nevěděla jistě, zda ty a všech pět ostatních jste Sestry Temnot."

Nicci přikývla. „S radostí vám o nich řeknu vše, co vím - alespoň o těch, které jsou ještě naživu, Liliana a Merissa jsou mrtvé."

„Tome, jak se daří mé setře?" zeptal se Richard, jakmile se konverzace zadrhla. Nicci si povšimla, že už poslouchal dost dlouho a teď dával najevo, že se chce přesunout k důležitějším záležitostem.

„Má se dobře, lorde Rahle," odvětil velký plavovlasý muž stojící u dveří.

„Výborně. Nathane, co se děje?" zeptal se Richard nervózně a přešel tak přímo k věci. „Co vás sem přivádí?"

„Nuže... mezi jiným potíže s proroctvím."

Richard se viditelně uvolnil. „Aha. No, to není něco, s čím bych vám mohl pomoci."

„Tím bych si nebyl tak jistý," řekl Nathan tajemně.

Zedd postoupil do středu místnosti. „Nechte mě hádat. Jste tu kvůli prázdným místům v knihách proroctví."

Nicci si musela Zeddova slova v duchu přehrát ještě jednou, aby si byla jistá, že mu správně rozuměla.

Nathan přikývl. „Uhodil jsi hřebíček na hlavičku."

„Jak to myslíš, že jste tady kvůli prázdným místům v knihách proroctví?" zeptal se Richard s náhlým podezřením. „O jaká prázdná místa jde?"

„Rozsáhlé části proroctví - tedy proroctví zapsaných v knihách - jednoduše zmizely ze stránek mnoha knih, které jsem zatím zkontroloval." Nathanovo obočí se pozdvihlo ve výrazu obav. „Psali jsme si s Vernou a ta nám potvrdila, že v knihách proroctví, které jsou uchovávány v Paláci lidu v D'Haře, došlo ke stejnému nevysvětlitelnému problému. V tom spočívá podstata našich starostí. Jedním z důvodů, proč jsme tady, je to, že se chceme přesvědčit, zda zdejší proroctví zůstala nedotčena."

„Obávám se, že nikoliv," řekl Zedd. „Knihy, které máme tady, trpí stejným problémem."

„Nathan si přejel dlaní přes unavenou tvář. „Drazí duchové," zamumlal. „Chovali jsme naději, že ať už ten zmatek v proroctví způsobuje cokoliv, zdejších knih se to nedotklo."

„Chceš říct, že celé části proroctví chybí?" řekl Richard a postoupil do středu místnosti.

„Přesně tak," potvrdil Nathan.

„Je mezi těmi chybějícími částmi proroctví nějaká spojitost?" zeptal se Richard. Nicci věděla, že přemýšlí, zda tento problém nějak nesouvisí s jeho vlastním pátráním. Za jiných okolností by byla zoufalá nebo dokonce rozhněvaná, že nedokáže myslet na nic jiného než na svou vysněnou ženu, ale tentokrát jí zvedlo náladu poznání, že starý známý Richard je zpátky.

„Ano, je mezi nimi spojitost. Všechno jsou to proroctví, která souvisí s událostmi začínajícími zhruba v době tvého narození."

Richard na něj zmateně pohlédl. „O čem konkrétně ta chybějící proroctví pojednávají? Chci říct, vztahují se k nějakým konkrétním událostem, nebo se jen týkají stejného časového úseku?"

Nathan se hladil po bradě a přemýšlel nad Richardovou otázkou. „Tohle je právě důvod, proč je to celé tak zvláštní. Víme, že mnohá z těch proroctví, která zmizela, bychom si měli pamatovat, ale v našich myslích po nich zůstalo stejně prázdné místo jako na stránkách knih. Nedokážeme si z nich vybavit jediné slovo. Nedokážeme si vybavit,

čeho se ta proroctví týkala, a protože zmizela i z knih, nemohu ti říct, zda se vztahují ke konkrétním událostem nebo jen ke stejnému období - či snad k něčemu úplně jinému. Uvědomujeme si, že zmizela, ale to je tak všechno."

Richard spočinul pohledem na Nicci, jako by se jí ptal, zda si povšimla té podoby. Z výrazu její tváře bylo patrné, že si toho skutečně všimla. Richardův hlas zůstal klidný, ale Nicci věděla, jak obrovský zájem se skrývá za tím, co říká.

„Je docela zvláštní, že něco, co člověk zná celý život, mu zničehonic zmizí z paměti, nemyslíš?"

„To tedy ano," řekl Nathan. „Nenapadá tě něco, Zedde?"

Zedd, který celou dobu mlčky a pozorně sledoval Richarda, pomalu přikývl. „Vím, co to způsobuje, jestli vám to nějak pomůže."

Nevinně se usmál. Nicci si všimla, že Rikka, která stála ve stínech za rudým sloupem, se taky usmála. Nathan byl nejprve ohromený a pak jej ovládla zvědavost.

Richard položil Zeddovi jemně ruku na rameno. „Ty to víš?"

„Ty to vážně víš?" zeptal se Nathan a zvědavě přistoupil o krok blíž. Anna se také přiblížila. „Co je to? Co se to děje? Pověz nám to."

„Obávám se, že je to prorocký červ."

Nathan a Anna zamrkali a z jejich výrazů bylo vidět, že netuší, o čem Zedd mluví.

„Co prosím?" zeptal se nakonec Nathan opatrně, ne-li dokonce podezřívavě.

„Ten mizející text způsobuje prorocký červ. Nakazí jednu cestu proroctví a nakonec zkonzumuje celou větev. Protože požírá samotné proroctví, znamená to, že po čase zmizí veškeré záznamy o něm, ať už uložené v knihách nebo v lidské paměti. Všechny jsou zničeny. Je to docela nakažlivé." Zedd odpověděl na jejich zaujaté pohledy zdvořilým úsměvem. „Jestli chcete, ukážu vám práci, která se o tom zmiňuje."

„To bych řekl, že chci," odvětil Nathan.

„Zedde, tohle je důležité," řekl Richard. „Proč jsi mi něco neřekl?"

Zedd ho přátelsky poplácal po rameni a chystal se odejít. „Chlapče můj, když jsi dorazil, nechtěl jsi slyšet nic jiného než odpovědi na to, co tě zajímalo. Vzpomínáš? Trval jsi na tom, že máš potíže a potřebu-

ješ si se mnou promluvit. A potom už jsi nebyl moc ochotný hovořit. Byl jsi poněkud... rozptýlený."

„Myslím, že asi ano." Richard uchopil svého dědečka za paži a zastavil ho dřív, než mohl odejít. „Zedde, musím ti o tom všem a o té noci něco říct."

„A co, chlapče?"

„Vím, že rozpory nemohou existovat."

„Nikdy jsem doopravdy nepochyboval o tom, že to víš, Richarde."

„Ale té noci šlo o něco jiného. Nejdůležitější pravidlo, které se tehdy na hřbitově uplatnilo, nebylo to, které jsi citoval. Možná to tak v tu chvíli vypadalo, ale pravidlo, ve kterém jsem udělal chybu, bylo jiné - je to to, které částečně říká, že lidi lze přimět, aby uvěřili lži, protože se bojí, že je to pravda. Právě to jsem udělal. Nevěřil jsem rozporu, uvěřil jsem lži, protože jsem se tak bál, že je to pravda. Pravidlo oné neexistence rozporů je jedna z cest, jak jsem měl ověřovat své předpoklady. To jsem neudělal a v tom spočívalo mé pochybení.

Chápu, jak ti to asi muselo připadat, protože jsi nevěděl o všem, co se děje. To ale neznamená, že přestanu hledat pravdu. Ani z obav, co si o mě pomyslíš, ani kvůli pochybené snaze vyvolat v tobě spokojenost."

Na krátký okamžik pohlédl do očí Nicci. „Nicci mi pomohla pochopit, co jsem dělal špatně."

Pohlédl zpátky na svého dědečka. „Myslím, žes mi chtěl ale ukázat, jak je pravidlo, které jsi citoval, důležité. Říká také, že člověk nemůže uznávat rozporné hodnoty nebo mít cíle, které jsou v rozporu. Nemůžeš například tvrdit, že upřímnost je cenná vlastnost, a přitom lidem lhát. Nemůžeš říct, že tvým cílem je spravedlnost, a současně odmítat odpovědnost za své činy.

To je vlastně podstata našeho boje. Skutečnost, že rozpory nemohou existovat, je důvodem, proč je vláda Císařského řádu tak zničující. Řád tvrdí, že altruismus je jeho nejvyšším cílem. A přitom navzdory své proklamované nesobecké starosti o blaho jednotlivce je ochoten obětovat jiného. Potom tvrdí, že taková oběť je morální povinností obětovaného člověka. Ve skutečnosti nejde o nic jiného než o organizovaný zločin, o vládu zlodějů a vrahů bez ohledu na jejich oběti. Pokusy o dosažení cílů, které jsou postaveny na takových rozporech, vedou jen k utrpení a smrti. Když vojáci Řádu někoho zabijí, ospravedl-

ňují to tím, že dotyčný se musel vzdát života, aby prospěl celé společnosti. To je špatná obhajoba.

Pravidlo, které jsi mi citoval, znamená, že já, na rozdíl od Jagangových stoupenců, nemohu tvrdit, že chci pravdu, a přitom místo v ni věřit v lež, i kdyby to bylo ze strachu. Tímto způsobem jsem porušil pravidlo, které jsi citoval. Uvěřil jsem lži, aniž bych kriticky zhodnotil předpoklady, které k ní vedou. Měl jsem pořádně uvážit to, co vypadalo jako rozpor, a pak bych našel skutečnou pravdu. V tomto ohledu jsem zklamal."

„Chceš říct, že teď nevěříš, že to byla Kahlan Amnell?" zeptal ze Zedd.

„Kdo říká, že ta mrtvola je skutečně ten, o kom se píše na náhrobku? Nenašla se žádná fakta, která by byla v rozporu s mou vírou, že to není ona. Já jsem uvěřil jedině ze strachu, že to tak je."

Zedd se zhluboka nadechl a pak pomalu vydechl. „Je to hodně násilná teorie, Richarde."

„Opravdu? Asi by tě moc nepotěšilo, kdybych začal tvrdit, že něco takového, jako je proroctví, nikdy neexistovalo, a jako důkaz toho, že tvá víra v existenci proroctví je chybná, bych vzal ty prázdné knihy. Pro tebe není víra, že proroctví existuje, v rozporu s faktem, že knihy, které mají toto proroctví obsahovat, jsou prázdné. Je to matoucí situace a my nemáme dost znalostí, abychom ji dokázali vysvětlit. V žádném případě však nemůžeme dospět k nějakému závěru a prohlašovat ho za pravdivý, aniž bychom znali potřebná fakta.

Co bych to byl za hledače, kdybych dělal ukvapené závěry, které nejsou podložené dostatečným množstvím faktů? Koneckonců, hledačem činí člověka jeho mysl, nikoliv meč. Meč je pouhý nástroj - to jsi mi řekl ty sám.

V případě Kahlan je zde ještě příliš mnoho nezodpovězených otázek, a proto nejsem přesvědčen, že to, co jsme viděli té deštivé noci, je skutečně pravda. Dokud se to tak či onak neprokáže, budu pokračovat v hledání odpovědí. Budu i nadále hledat pravdu, protože věřím, že to, co se děje, je mnohem nebezpečnější, než si kdokoliv kromě mě uvědomuje. A to už vůbec nemluvím o tom, že musím najít ženu, kterou miluji a která potřebuje mou pomoc."

Zedd se dobrácky usmál. „To beru, Richarde, to beru. Ale očekávám, že mi pravdu prokážeš. Samotné tvé slovo mi nestačí."

Richard odměnil svého dědečka rozhodným přikývnutím. „Pro začátek si myslím, že musíš připustit, že zmizení proroctví, která se odehrávají v době mého a Kahlanina narození, je přinejmenším podezřelé. Veškeré vzpomínky na Kahlan zmizely. Teď zmizela i proroctví, která o ní musela obsahovat zmínky. V obou případech byly z paměti lidí vymazány vzpomínky jak na dotyčnou osobu, tak na proroctví, která se jí týkala.

Chápeš, kam tím mířím?"

Nicci se nesmírně ulevilo, že Richard dokáže znovu racionálně uvažovat. Starosti jí však dělalo také to, že to, co Richard říká, dává jistým podivným způsobem smysl.

„Ano, chlapče můj, chápu, kam tím míříš. Ty si však neuvědomuješ, že ta tvá teorie má trhlinu."

„A jakou?"

„Na tebe si přece všichni vzpomínáme. A proroctví o tobě chybějí. Jak to tak vypadá, nemá v tomto případě problém s proroctvím nic společného s tebou, nebo se skutečnou osobou. Obávám se, že zmizením proroctví nebudeš moci vysvětlit ani zmizení Kahlan Amnell."

„Proč ne?" zeptal se Richard.

Zedd se vydal nahoru po schodech. „Má to co dělat s podstatou toho, co jsem zjistil, když jsem se pustil do řešení problému s knihami proroctví. Víš přece, jak jsem zvědavý."

„To vím, Zedde. Ale může tu být souvislost," trval Richard na svém, když kráčel za svým dědečkem.

Nicci si pospíšila za nimi. Všichni ostatní zůstali kousek pozadu.

„Teď ti to tak může připadat, chlapče, ale tvá teorie má trhlinu, protože do ní nezapadají všechna fakta. Snažíš se obout boty, které jsou sice pěkné, ale trochu malé." Zedd Richarda poplácal po rameni. „Až budeme v knihovně, ukážu ti, co mám na mysli."

„Kdo je Kahlan?" zeptal se Nathan.

„Někdo, kdo zmizel a ještě se nenašel," odpověděl mu Richard přes rameno. „Ale já to dokážu."

V tu chvíli se Richard zarazil a obrátil se přes rameno k Anně a Nathanovi. „Říká vám něco výraz Ohnivá kaskáda?" Oba zavrtěli hlavami. „A co takhle zmije se čtyřmi hlavami nebo Hluboká nicota?"

„Obávám se že ne, Richarde," řekla Anna. „Ale co se týká důležitých otázek, máme i další věci, o kterých s tebou musíme mluvit."

„Až si prohlédneme Zeddův odkaz na problémy s proroctvím."

„Pak tedy nemeškejme," řekl jim Zedd a vyrazil směrem ke knihovně.

Kapitola osmnáctá

Zedd je zavedl do nádherně zařízené knihovny. Richard stál za svým dědečkem a nahlížel mu přes rameno. Díval se, jak otevírá tlustou knihu vázanou v potrhané kůži. Celá místnost byla matně osvětlená množstvím lamp se stříbřitými odrazovými deskami, rozmístěnými kolem velikého mahagonového stolu stojícího uprostřed. Kolem knihovny se táhl balkón. Podél stěn stály další stoly z tmavého dřeva. Všude byly postavené židle. Podlahy pokrývaly husté koberce se složitými vyšívanými vzory. Kolmo k dalším stěnám knihovny stály police plné knih. Na balkóně se nacházely police doslova nacpané jednotlivými svazky.

Z jediného okna téměř u stropu pronikal do místnosti paprsek slunečního světla. V jeho záři byl vidět prach vznášející se ve vzduchu. Od čerstvě zapálených lamp se zvedal zápach hořícího oleje. V knihovně bylo ticho jako v hrobce.

Cara a Rikka stály opodál stranou od ostatních, paže měly založené na prsou, hlavy u sebe a tiše spolu rozmlouvaly. Nicci zaujala místo vedle Zedda u jedné strany stolu, zatímco Anna a Nathan stáli naproti a netrpělivě čekali na Zeddovo vysvětlení, proč zmizela část proroctví. Nacházeli se vlastně uprostřed ostrůvku světla a zbytek místnosti tonul ve stínech.

„Věřím, že tato kniha byla sestavena někdy nedlouho po skončení veliké války," řekl jim Zedd a poklepal na titul knihy: *Stav kontinua a předpovědi možností*. „Dávní čarodějové tehdy objevili, že z nějakého důvodu se rodí stále méně a méně čarodějů, a když už se nějaký narodí, neoplývá oběma aspekty daru, jak bylo až do té doby téměř bezvýhradným pravidlem. A co víc, ti, kteří se narodili s darem, se rodili jen s jeho světlou stránkou. Subtraktivní magie mizela."

Anna na něj vrhla káravý pohled. „Před tebou nestojí žádná novicka a čarodějný učeň, starý muži. Tohle všechno víme. Zasvětili jsme přesně tomuto problému své životy. Takže pokračuj."

Zedd si odkašlal. „Ano, nuže, jak jistě víte, znamenalo to také, že se rodilo stále méně proroků."

„Jak neuvěřitelně fascinující," prohlásila Anna kousavě. „Například mě samotnou by něco takového v životě nenapadlo."

Nathan ji podrážděně umlčel. „Pokračuj, Zedde."

Zedd si vyhrnul rukávy své róby a vrhl na Annu zamračený pohled. „Uvědomili si, že s tím, jak se rodí méně čarodějů a proroků, bude stále méně lidí schopných pracovat na proroctvích a samotná proroctví budou přibývat čím dál pomaleji. Rozhodli se, že je nutné porozumět následkům, jaké to může mít. Proto rozběhli rozsáhlý výzkum na téma proroctví, dokud to ještě šlo, dokud byl stále ještě dostatek proroků a ostatních čarodějů s oběma aspekty daru.

Přistoupili k problému s nesmírnou důkladností, neboť si uvědomili, že mohou představovat poslední možnost lidstva pochopit budoucnost samotného proroctví. Věřili, že jsou poslední, kdo může budoucím generacím nabídnout pohled do budoucnosti, neboť věřili, že proroctví budou jednoho dne vážně zkreslena nebo dokonce ztracena."

Zedd vzhlédl, aby se přesvědčil, zda Anna nehodlá pronést další kousavou poznámku. Nic takového však neučinila. Tohle zjevně nevěděla.

„A teď se podíváme na jejich práci," řekl.

Richard přistoupil ke stolku vedle Nicci, a zatímco poslouchal Zedda, prstem obracel stránky. Rychle si povšiml, že kniha je psaná v tak zvláštním technickém žargonu týkajícího se nejen magie, ale také proroctví, až je pro něj téměř nepochopitelná. Skoro jako by byla psaná v jiném jazyce.

Překvapilo ho, že kniha obsahuje řadu složitých matematických vzorců. Kromě toho v ní byla řada diagramů označujících měsíc a hvězdy s uvedenými úhly deklinace. Richard dosud nikdy neviděl knihu o magii, která by obsahovala takové rovnice, nebeská pozorování a měření - ne že by tedy ve skutečnosti viděl až tolik knih o magii. I když, jak si vzpomínal, *Kniha známých stínů*, kterou se naučil nazpa-

měť jako chlapec, obsahovala množství úhlů slunce a hvězd, které bylo nutné znát, aby člověk mohl otevřít schránky Ordenu.

Na okrajích byly připsány další vzorce, avšak jiným rukopisem. Jako by někdo hotovou práci ještě kontroloval, nebo ji možná doplnil aktualizovanými informacemi. V jednom případě bylo přeškrtáno několik čísel ve složité tabulce a šipky ukazovaly na nová čísla připsaná na okrajích stránky. Zedd občas Richarda otáčejícího stránky zarazil, aby ukázal nějakou obzvlášť důležitou rovnici a vysvětlil symboly figurující ve výpočtu.

Nathanovy temně modré oči sledovaly stránky podobně, jako pes upřeně pozoruje kost. Richard pomalu otáčel jednotlivé listy a hledal cokoliv, co by mu dávalo smysl. Zedd ze sebe mezitím chrlil informace o překrývajících se přesunutých větvích, ztrojených duplexech vázaných ke konjugovaným kořenům a ovlivněných precesí a o následných proporcionálních binárních inverzích vycházejících z nepřesných rozdvojení, které odhalovaly napsané vzorce a které bylo možno určit pomocí levotočivé transformace.

Nathan a Anna na něj zírali bez jediného mrknutí. Nathan jednou dokonce zalapal po dechu. Anna postupně popelavěla. Dokonce i Nicci zřejmě poslouchala s netypickou pozorností.

Z těch složitých konceptů se Richardovi točila hlava. Nesnášel pocit, že se topí v nepochopitelných informacích. Snažil se udržet hlavu nad hladinou temných vod úplného zmatení. Připadal si kvůli tomu jako hlupák.

Zedd průběžně ukazoval množství rovnic, které figurovaly v knize. Nathan a Anna se chovali, jako by si mysleli, že je Zedd na prahu odhalení nejen konce světa, ale i určení přesné hodiny, kdy k tomu dojde.

„Zedde," řekl Richard nakonec a přerušil svého dědečka uprostřed věty, která jako by nikdy neměla skončit, „mohl bys tohle všechno nějak shrnout a podat tak, abych to pochopil i já?"

Zedd si s otevřenými ústy Richarda okamžik měřil a pak knihu přistrčil přes stůl k Nathanovi. „Nechám tě, ať si to přečteš sám."

Nathan knihu uchopil s takovou opatrností, jako by se bál, že na něj z jejích stránek vyskočí samotný Strážce.

Zedd se obrátil zpátky na Richarda. „V podstatě, vyjádřeno tak, abys to mohl snáze pochopit, a s velikým rizikem, že se dopustíme přehnaného zjednodušení, si můžeš proroctví představit jako strom s kořeny a větvemi. A stejně jako strom se proroctví neustále rozrůstalo. Dávní čarodějové v zásadě tvrdili, že strom proroctví se chová tak, jako by byl svým způsobem živý. Abys mě špatně nepochopil, oni přesněji řečeno neříkali, že ten strom je živý, ale že se v mnoha ohledech chová podobně jako živý organismus. Díky této vlastnosti proroctví přišli tehdejší badatelé se svou teorií a z ní odvozenými výpočty. Tato teorie v zásadě umožňuje odhadnout věk a zdraví stromu proroctví, a z tohoto odhadu provést extrapolaci do budoucnosti.

Během minulých dob, když bylo na světě mnoho proroků a čarodějů, práce na proroctví a jeho mnoha větvích rychle rostla. Díky mnoha prorokům, kteří přispívali svými vizemi, mělo proroctví pevnou úrodnou půdu, ve které mohlo růst a pevně zapouštět kořeny. Noví proroci neustále přinášeli nové vize, a tak ze stromu proroctví rašily nové větve, které časem sílily a tloustly. S tím, jak strom proroctví rostl, proroci neustále kriticky zkoumali a interpretovali jednotlivé událostí, ošetřovali živé větve a odsekávali mrtvé dřevo.

Pak se však náhle začal počet narozených proroků prudce zmenšovat. A každý rok bylo méně a méně těch, kteří mohli plnit tyto povinnosti. Růst stromu proroctví se tak začal zpomalovat.

V zásadě, vysvětleno v jednoduchých termínech, kterým dokážeš porozumět, se dá říci, že strom proroctví dospěl. Proroctví vypadalo jako starý královský dub v lese a staří čarodějové věděli, že proroctví jako dospělá entita má před sebou ještě mnoho let života. Věděli však také, co na proroctví nakonec čeká v budoucnosti.

Stejně jako u všech věcí, ani existence proroctví nemůže být věčná. Jak míjel čas, předpovídané události se naplňovaly a informace obsažené v proroctví začaly být zastaralé. Tyto informace již nebyly k žádnému užitku. Minimálně v tomto ohledu musel nakonec čas překonat všechny předpovědi v knihách proroctví. Jinými slovy, bez vzniku nových proroctví muselo nakonec dojít k tomu, že všechna existující proroctví, ať už se jedná o pravé větve nebo falešné, dojdou nakonec ke chvíli, kdy budou mít příležitost se naplnit. Ať už však dojde k je-

jich naplnění nebo ne, jejich čas pomine a nebudou už k dalšímu užitku.

Komise studující tento problém si nakonec uvědomila, že strom proroctví bez růstu a života, který mu dodávají proroci, a bez neustálého přísunu nových vizí do svých mnoha větví nakonec zemře. Úkolem dávných badatelů a cílem této knihy byla snaha předpovědět, jak a kdy k tomu dojde.

Problém tehdy studovaly nejlepší mozky dávných dob. Badatelé stanovili stáří a zdraví stromu proroctví. Pomocí známých vzorců a předpovědí založených na pozorované rychlosti poklesu růstu proroctví a na poklesu počtu proroků vytvářejících nová proroctví se jim podařilo určit, jak rychle se z tohoto stromu poznání stane mrtvé dřevo plné falešných a zastaralých informací, neboť prorocké větve postupně dospívají do času svého naplnění a umírají. Podle toho, jak bude strom proroctví stárnout a jak se z něj bude stávat mrtvé dřevo, které již nebudou odřezávat praví proroci, se pokusili předpovědět, nakolik začne být strom proroctví náchylný k, řekněme, jistým nemocem a rozkladu, podobně jako starý strom v lese, který nakonec napadnou různí paraziti a houby a jehož dřevo postupně zpráchniví.

Tento pokles životaschopnosti, který objevili, nakonec způsobí, že proroctví bude zranitelné vůči řadě narůstajících problémů. Nemoc, která podle nich měla s největší pravděpodobností vypuknout jako první, měla přijít v podobě, kterou lze nejvýstižněji připodobnit k červotoči. Dávní badatelé byli přesvědčeni, že tento červ začne napadat a ničit živé části stromu proroctví. Tím měli na mysli větve, které budou aktuální v době, kdy dojde k nákaze červem. A tak tento jev nazvali podle toho - prorocký červ."

Ve vzduchu viselo těžké ticho.

Richard s rukama v kapsách pokrčil rameny. „A jaký je na to lék?"

Zedd ohromený tou otázkou se na Richarda díval, jako by se ho právě zeptal, jak vyléčit bouři. „Lék? Richarde, experti, kteří napsali tuto knihu, předpovídali, že na tohle žádný lék jako takový nebude. Nakonec dospěli k závěru, že bez života dodávaného novými proroky strom proroctví zetleje a zemře.

Tvrdili, že proroctví se vrátí jako silné a zdravé, jen až se na světě objeví noví proroci - jen pak vznikne dostatek živné půdy, aby zakoře-

nilo semínko nového proroctví a vyrostlo v košatý strom. Staré stromy umírají a dělají místo novým. Staří zkušení čarodějové určili, že konečným osudem proroctví tak, jak je známe, je zestárnout a nakonec podlehnout stařeckým nemocem."

Richard necítil k proroctvím nikdy žádnou vřelou náklonnost, ale zachmuřené výrazy ostatních nakazily i jeho. Bylo to, jako by z pokoje nemocného vyšel lékař a oznámil, že starý příbuzný brzy zemře.

Richard vzpomínal na všechny ty proroky, kteří zasvětili svůj život práci na proroctví. A toto proroctví nyní usychalo a umíralo. Vzpomněl si na sochu, na níž sám tak tvrdě pracoval, a vzpomněl si, jak se cítil, když byla zničena.

Napadlo ho také, že ho do pochmurné nálady přivádějí úvahy o samotném konceptu smrti, protože mu připomínají vlastní smrtelnost... a Kahlaninu.

Napadlo ho také, že je to možná ta nejlepší věc, jaká se mohla stát. Koneckonců, pokud lidé přestanou věřit, že jejich osudy řídí proroctví, uvědomí si možná, že musí myslet sami za sebe a sami se rozhodovat, co je v jejich nejlepším zájmu. Možná si lidé konečně uvědomí, že jsou to oni sami, kdo tvoří jejich osud. Snad lidé konečně poznají, jak je důležité se aktivně rozhodovat o svém životě a nejen trpně čekat, až se stane, co se má stát.

„Podle toho, co jsme Anna a já objevili," řekl Nathan do těžkého nehybného vzduchu knihovny, „mizí ta větev proroctví, která odkazuje na dobu zhruba kolem Richardova narození. To pochopitelně dává smysl, protože prorocký červ se může nejlépe živit právě na té části proroctví, která je živá. Dokázal jsem však určit, že celá ta větev dosud nezmizela."

Zedd pokýval hlavou. „Umírá, ale od kořene, takže některé části zůstaly naživu. Také jsem řadu z nich našel."

„Přesně tak - jde zejména o části, které se týkají přítomnosti a budoucnosti. V souladu s tím, co říkáš, to vypadá, že nákaza napadla počátek těchto větví ležící dvě nebo tři dekády v minulosti. Červ si zatím neprokousal cestu do budoucích událostí.

Části této prorocké větve - která se týká zejména tebe, Richarde - jsou tedy stále naživu," řekl prorok a pokývl směrem k Richardovi

hlavou. „Jakmile však tato větev zemře, ztratíme proroctví i vzpomínky na to, jak nesmírně důležitá jsou."

Richard pohlédl na Nathanův zachmuřený výraz a pak se podíval do tváře Anny, která vypadala stejně vážně. Pochopil, že konečně dospěli k hlavnímu důvodu svého příjezdu.

„Právě proto jsme se tě vypravili hledat, Richarde Rahle," řekla Anna smrtelně vážným tónem, „dřív než bude příliš pozdě. Přišli jsme kvůli proroctví, které je dosud živé a varuje nás před nejvážnější krizí od dob veliké války."

Richard se zamračil. Už zase mu proroctví působilo potíže. „Jaké proroctví?"

Nathan vytáhl z kapsy malou knížku a otevřel ji. Držel ji v obou rukách a změřil si Richarda pohledem, aby se ujistil, že bude pozorně poslouchat.

Když si byl Nathan konečně jistý, že mu všichni věnují pozornost, začal. *„V roce cíkád, až zastánce obětování a utrpení pod praporem lidstva a světla,"* - vzhlédl zpoza hustého obočí - „to bude císař Jagang - *nakonec rozdělí své houfce, bude to znamení, že proroctví se probudilo a blíží se rozhodující poslední bitva. Buďte pozorní, protože všechny pravé větve a jejich související odbočky vyrůstají z tohoto prorockého kořene. Z tohoto podhoubí raší jen jediný kmen. Pokud* fuer grissa ost drauka *nebude v této poslední bitvě vůdcem, pak svět, který se již* v *té době bude nacházet na prahu temnoty, padne pod nadvládu děsivého stínu."*

„Drazí duchové," zašeptal Zedd. *„Fuer grissa ost drauka* tvoří zásadní pojítko s proroctvím, které je součástí hlavní větve. Ve spojení s tímto proroctvím se tak vytváří konjugované rozdvojení."

Nathan pozvedl obočí. „Přesně tak."

Richard plně nerozuměl tomu, co Zedd právě řekl, ale pochopil, že se jedná o něco vážného. A nepotřeboval nikoho, aby mu řekl, kdo je fuer grissa ost drauka, posel smrti; to byl on.

„Jagang rozdělil své síly," řekla Anna do nastalého ticha znělým hlasem a vrhla na Richarda přímý pohled. „Přivedl svou armádu k Aydindrilu v naději na jeho dobytí, ale d'haranští vojáci a obyvatelé města využili zimy a unikli přes horské průsmyky do D'Hary. Tak se vysmekli Jagangovi ze spárů."

„Já vím," řekl Richard. „K tomu úniku přes průsmyky v zimě došlo na Kahlanin rozkaz. Právě ona mi o tom řekla."

Cara překvapeně vzhlédla a zjevně se chtěla na toto téma začít přít, ale po krátké výměně pohledů s Nicci se rozhodla raději mlčet... alespoň pro tuto chvíli.

„V každém případě," řekla Anna a její hlas zněl kvůli tomu přerušení podrážděně, „Jagang, který nedokázal účinně využít své drtivé početní převahy a prorazit těmi úzkými silně bráněnými průsmyky, se nakonec rozhodl, že rozdělí své síly. Část vojska zanechal střežit průsmyky a on sám se s jádrem své armády vydal na jih, aby obešel hory a vstoupil do D'Hary.

Naše síly zamířily na jih skrze D'Haru, aby se s nepřítelem střetly. Proto jsme se mohli od Verny dozvědět o stavu knih proroctví v Paláci lidu v D'Haře; mohla jet na jih před naší armádou a osobně je zkontrolovat."

„V tomto roce se vracejí cikády," řekla Nicci poplašeně. „Viděla jsem je."

„Přesně tak," řekl Nathan a oběma rukama se opřel o stůl. „To znamená, že časová chronologie je nyní jasně dána. Proroctví se propojila a vše do sebe zapadá. Události jsou určené." Postupně pohlédl na každého v místnosti. „Blíží se konec."

Zedd tiše hvízdl.

„A co je důležitější," řekla Anna autoritativním tónem, „znamená to, že je čas, aby se lord Rahl připojil k d'haranským silám a vedl je do poslední bitvy. Proroctví se vyjadřuje naprosto jasně. Bez tebe, Richarde, bude vše ztraceno. Přišli jsme, abychom tě doprovodili ke tvé armádě. Chceme pomoci zajistit, že to zvládneš. Neopovažujeme se riskovat sebemenší zdržení. Musíme okamžitě vyrazit."

Poprvé od chvíle, kdy začali mluvit o proroctvích, Richard cítil, jak se mu třesou kolena.

„Ale já nemohu," řekl. „Musím najít Kahlan."

Jemu samotnému to znělo jako prosba, která se pokouší zastavit příval vody.

Anna se zhluboka nadechla, jako by se kousla do jazyka, protože se snažila sebrat veškerou svou trpělivost. Možná jen hledala vhodná slova, kterými by tuto záležitost konečně jednou provždy vyřešila. Obě

Mord-Sithy si vyměnily pohled. Zedd pevně sevřel rty a zamyslel se. Nathan frustrovaně odhodil knihu, kterou držel, na stůl a unaveně si přejel dlaní přes tvář. Druhou ruku si opřel v bok.

Richard nevěděl, co jim všem má říci, aby je přiměl pochopit, že se se světem děje něco velice špatného a že Kahlan je jen jednou z částí této skládačky - sice tou nejdůležitější, ale stále jen částí čehosi mnohem většího. Již od toho rána, kdy Kahlan zmizela, nedělal nic jiného, než se snažil ostatní přesvědčit o tom, že ji musí nutně najít. A přitom to nevedlo k žádnému užitku. Neměl chuť znovu plýtvat energií na zbytečné vysvětlování.

„Co že to musíš?" zeptala se Anna a na povrch se vydrala její nespokojenost jako pěna na vařící se vodě. V tu chvíli se znovu stala matkou představenou, drobnou ženou, která však kdoví proč vyvolávala dojem, že je nesmírně vysoká.

„Musím najít Kahlan," zopakoval Richard.

„Nevím, o čem to mluvíš. Na takové nesmysly prostě nemáme čas." Anna mávnutím ruky odmítla všechny jeho potřeby, touhy a zájmy a smetla ze stolu vše, co on sám považoval za důležité. „Musíme se postarat, aby ses co nejrychleji dostal k d'haranské armádě. Všichni na tebe čekají. Závisí na tobě osud všech. Přišel čas, kdy musíš vést naše síly do závěrečné bitvy, která se rychle blíží."

„Já nemohu," řekl Richard tichým, ale pevným hlasem.

„Proroctví to vyžaduje!" zahřměla Anna.

Richard si uvědomil, že se Anna změnila. Všichni se po Kahlanině zmizení trochu změnili, ale v případě Anny byla tato změna nejvýraznější. Když naposledy takhle přišla se stejným cílem jako dnes a požadovala po Richardovi, aby s ní odešel do války, hodila Kahlan Anninu cestovní knížku do ohně a řekla bývalé matce představené, že proroctví si žádné události nevynucuje. Prohlásila, že to Anna se snaží přimět lidi, aby se chovali podle proroctví, jako by tím chtěla z proroctví udělat skutečnost, způsobit, aby se naplnilo, a že se Anna chová jako pohůnek proroctví. Kahlan Anně ukázala, jak ona samotná coby matka představená a služka proroctví může být klidně tou, která přivede svět na pokraj katastrofy. Právě díky těmto Kahlaniným slovům začala Anna zpytovat sama sebe a nakonec pochopila, že každý člověk má právo

rozhodovat se sám za sebe, a že Richard se sám musí rozhodnout, co je správné.

Teď, když vzpomínky na Kahlan zmizely, zmizelo i to, co se stalo díky jejím činům. Anna se vrátila do doby předtím, než byla vystavena Kahlaninu vlivu. Richarda občas bolela hlava jen z toho, jak se snažil vzpomenout, čím přesně Kahlan každého jednotlivého člověka ovlivnila, aby to teď mohl vzít v potaz. V případě některých lidí, například Šoty, to prospělo. Šota si kvůli tomu, že ztratila vzpomínky na Kahlan, už nepamatovala, co Richardovi kdysi řekla, totiž že jestli se vrátí do jejího domova, zabije ho. V případě ostatních však nastala spíš změna k horšímu.

„Kahlan hodila tvou cestovní knížku do ohně," řekl jí. „Už měla dost toho, jak se snažíš kontrolovat můj život, stejně jako toho mám dost já sám."

Anna se zamračila. „Úplně náhodou jsem sama upustila svou cestovní knížku do ohně."

Richard si povzdechl. „Chápu." Nechtěl se hádat, protože věděl, že by to stejně nic dobrého nepřineslo. Nikdo v této komnatě mu nevěřil. Cara by udělala, cokoliv by po ní chtěl, ale nevěřila mu. Nicci mu nevěřila, ale chtěla, aby jednal tak, jak si myslí, že musí. Ve skutečnosti to byla právě Nicci, kdo mu od Kahlanina zmizení poskytl největší povzbuzení.

„Richarde," řekl Nathan jemnějším, benevolentnějším hlasem, „nejde o žádnou maličkost. Byl jsi zrozen, abys naplnil proroctví. Svět stojí na prahu temného věku. Ty držíš klíč, který může otevřít bránu ke světlu. Jsi jediný, kdo může zabránit, aby svět sklouzl do dlouhé strašlivé noci. Jsi ten, o kom mluví proroctví a kdo může zachránit naši věc - věc, ve kterou ty sám věříš. Musíš splnit svou povinnost. Nesmíš nás nechat padnout."

Richardovi se už hnusilo a unavovalo ho být neustále ve vleku událostí. Byl s rozumem v koncích, neboť nerozuměl tomu, co se děje, pořád měl pocit, že je o krok pozadu za zbytkem světa a dva kroky za pochopením, co se stalo s Kahlan. Hněvalo ho, jak mu každý říká, co má dělat, a nikoho nezajímá to, co je pro něj samotného nesmírně důležité. Dokonce ho ani nechtějí nechat, aby o svém vlastním osudu rozhodoval sám. Mysleli si, že to proroctví už rozhodlo za něj.

To však nebyla pravda.

Musel zjistit pravdu o tom, co se stalo s Kahlan. Musel prostě Kahlan najít. Tečka. Už měl až po krk toho, že musí plýtvat časem na proroctví. Každý, kdo mu nepomáhal, ho ve skutečnosti zdržoval od něčeho, co bylo pro něj životně důležité.

„Není mou povinností žít tak, abych naplňoval očekávání ostatních," řekl Anně a zvedl malou knihu, kterou s sebou přinesl Nathan.

Anna a Nathan na něj překvapeně zírali.

Na zádech cítil uklidňující dotek Nicciny dlaně. Ona možná nevěří jeho vzpomínkám na Kahlan, ale přinejmenším mu pomohla pochopit, že musí zůstat věrný svým zásadám. Nenechala by ho prohrát prostě proto, že se to v danou chvíli jeví jako nejlepší pro ostatní. Byla pro něj cenným přítelem, který mu přispěchal na pomoc, když to potřeboval nejvíc.

Jediný další člověk, o kterém věděl, že by při něm takhle stál, byla Kahlan.

Palcem listoval prázdnými stránkami knihy, kterou s sebou Nathan přinesl. Richard se chtěl přesvědčit, jestli kniha neobsahuje nějaké další informace, které by mohly změnit celkový obraz situace. Chtěl se ujistit, že mu neříkají jen to, čemu chtějí, aby věřil. Také chtěl najít něco - cokoliv - co by mu pomohlo pochopit, co se to vlastně děje.

A něco se skutečně dělo. Zeddovo vysvětlení ohledně prorockého červa znělo nezpochybnitelně, ale něco na tom Richarda trápilo. Vysvětloval se tím chybějící text v knihách proroctví, ale způsobem, který přesně odpovídal tomu, čemu chtěli ostatní věřit. Bylo to až příliš příhodné, a co horšího, byla to téměř zázračná shoda okolností.

Náhody a shody okolností v Richardovi vždycky budily podezření.

V tomhle měla Nicci pravdu; bylo až podezřele příhodné, že tělo pohřbené na hřbitově Paláce zpovědnic mělo na sobě stužku s vyšitým Kahlaniným jménem... snad pro případ, že by někdo pochyboval a vykopal tělo?

Po řadě prázdných stránek narazil Richard na text. Zněl přesně tak, jak jej četl Nathan.

V roce cikád, až zastánce obětování a utrpení pod praporem lidstva a světla nakonec rozdělí své houfce, bude to znamení, že proroctví

se probudilo a blíží se rozhodující poslední bitva. Buďte pozorní, protože všechny pravé větve a jejich související odbočky vyrůstají z tohoto prorockého kořene. Z tohoto podhoubí raší jen jediný kmen. Pokud fuer grissa ost drauka nebude v této poslední bitvě vůdcem, pak svět, který se již v té době bude nacházet na prahu temnoty, padne pod nadvládu děsivého stínu.

Na této pasáži mátlo Richarda několik věcí. Například ta zmínka o cikádách. Připadaly mu jako příliš nepatrná stvoření, než aby byla hodna zmínky v proroctví, natož aby pak hrála zásadní roli ve zřejmě nejdůležitějším proroctví za posledních tři tisíce let. Domníval se, že by to dávalo smysl v případě, že by proroctví chtělo zasadit události, o kterých mluví, do patřičného časového rámce. Podle toho, co věděl od ostatních, se však proroctví nikdy nezmiňovalo o tom, kdy se události, které předpovídá, stanou, a proto bylo luštění proroctví jednou z nejobtížnějších disciplín.

Znepokojovalo ho také, že ho toto proroctví, v mnoha ohledech tak nepodobné ostatním, která četl v Paláci proroků, popisuje výrazem z horní d'haranštiny, *fuer grissa ost drauka*. Možná že je to tak, jak navrhoval Zedd, a že toto propojení je zdůrazněním důležitosti proroctví.

Ale proroctví, které Richard četl v Paláci proroků a které obsahovalo odkaz na *fuer grissa ost drauka*, bylo silně spojené s něčím jiným: se schránkami Ordenu.

Ve starém proroctví, které Richarda nazvalo poslem smrtí, mělo slovo *smrt* tři různé významy v závislosti na tom, jak bylo použito: vyslanec podsvětí světa mrtvých; vyslanec duchů mrtvých; a posel smrti, jehož posláním bylo zabíjet. Každý význam byl jiný, ale ani jeden z nich nebyl náhodný.

Druhý význam hodně souvisel s tím, jak používal meč pravdy, a třetí význam jednoduše říkal, že musí zabíjet lidi. Ale první význam se vztahoval ke schránkám Ordenu.

Domníval se, že v kontextu proroctví, na které se teď díval, je třetí význam zcela zřejmý, neboť má vést armádu a zahubit nepřítele. Nazvat ho *fuer grissa ost drauka* tedy dává smysl. A přesto mu to opět připadalo až příliš příhodné.

Všechna ta příhodná vysvětlení a náhodné shody okolností v Richardovi budily čím dál tím větší podezření. V souvislostí s Kahlaninným zmizením měl pocit, že se děje cosi velkého.

Obrátil na další stránku a pak se vrátil na stranu předchozí. Obě byly prázdné.

„Mám jednu zásadní námitku," řekl a pohlédl na ostatní, kteří jej pozorně sledovali.

„A jakoupak?" otázala se Anna a založila si ruce na prsou. Použila stejný tón hlasu, jako kdyby hovořila k nezkušenému, necvičenému, nevědomému chlapci, kterého právě přivedli do Paláce proroků, aby se začal cvičit v používání daru.

„Tady kolem nic není," řekl. Jsou tu jen prázdné stránky."

Nathan si zakryl tvář rukou, zatímco Anna rozhodila ruce v nevěřícném gestu. „No samozřejmě že ne! Text, který byl na těch stránkách, zmizel a spolu s ním mnoho dalšího. Právě o tom tady celou dobu hovoříme. Proto je ta zbývající část tak důležitá!"

„Ale když neznáme kontext, nemůžeme doopravdy říci, že je tahle část skutečně důležitá, že ne? Aby mohl člověk pochopit libovolnou informaci, musí znát její kontext."

Zedd se navzdory Anninu a Nathanovu podráždění sám pro sebe usmál, neboť ho potěšilo, že si Richard pamatuje na lekci, kterou mu kdysi dával.

Nathan vzhlédl. „Co to má co dělat s tímto proroctvím?"

„Nuže, podle všeho, co víme, mohl být na předchozí stránce klidně nějaký text, který tyto alarmující informace zmírňoval. Nebo hned na další stránce mohl být dovětek, který označil předchozí text za klamný. Ale jak to můžeme vědět, když se nám nedochovala neporušená kopie tohoto proroctví? Toto proroctví mohlo být nahrazeno úplně jiným textem, ale my o tom nevíme."

Zedd se usmál. „Ten hoch má pravdu."

„Už to není žádný hoch," zavrčela Anna. „Je to dospělý muž a lord Rahl, vládce D'Haranské říše, kterou on sám vytvořil, aby mohla bojovat proti Císařskému řádu. Očekává se od něj, že se postaví do čela svých armád. Na tom, jestli to udělá nebo ne, závisí naše životy."

Když Richard listoval knihou zpátky, všiml si textu, který mu napoprvé unikl. Nalistoval zpátky k němu.

„Tady je něco dalšího, co nezmizelo," řekl.

„Cože?" zeptal se Nathan nevěřícně a naklonil se, aby se podíval. „Nic dalšího tam nebylo. Jsem si tím jistý."

„Přímo tady," řekl Richard a ukázal prstem na ta slova. „Říká se tu *přicházíme.* Co to může znamenat? A proč to nezmizelo?"

„Přicházíme?" Na Nathanově tváři se objevil zmatený výraz. „Tohle jsem nikdy předtím neviděl."

Richard nalistoval zpátky o několik dalších stránek. „Podívejte, tady je to znovu. Tentýž text. *Přicházíme."*

„Jednou mi to možná mohlo uniknout," řekl Nathan, „ale neexistuje možnost, jak by mi to mohlo uniknout podruhé. Musíš se mýlit."

„Ne, podívej," řekl Richard a natočil knihu tak, aby do ní prorok mohl nahlédnout. Začal knihou listovat nazpátek a obracel prázdné stránky, dokud nenarazil na text. „Tady je to znovu. Celá stránka toho samého, psaného pořád dokola."

Nathanovi v bezdechém úžasu poklesla čelist. Nicci nakoukla Richardovi přes rameno. Zedd k němu také přispěchal, aby se podíval. Dokonce i obě Mord-Sithy přistoupily.

Richard obrátil stránku dopředu tam, kde byl ještě před chvílí čistý nepopsaný list papíru. Teď byla celá stránka popsána tímto jediným slovem.

Přicházíme.

„Dívala jsem se, když jsi tu stránku obracel." Niccin sametový hlas zněl neklidně. „Vím, že ta stránka byla ještě před chvílí prázdná."

Richardovi se zježily chloupky na pažích. Naskočila mu husí kůže.

Vzhlédl a uviděl, jak se v hlubokých stínech pod slunečními paprsky, které dovnitř pronikaly vysokým oknem na protější stěně místnosti, formuje cosi temného.

Příliš pozdě si vzpomněl na Šotino varování, aby nečetl proroctví, neboť pokud to udělá, najde si ho krvavá bestie.

Sáhl po meči.

Místo něj však nahmátl jen prázdno.

Kapitola devatenáctá

S kvílením, které znělo jako křik tisíců zavržených duší, se vířící temnota zhmotnila a vystoupila kupředu, jako by se k životu probudily stíny ukryté před slunečními paprsky.

Stoly a židle se před vířící tmou rozletěly na všechny strany a vybuchly. Vzduchem létaly kusy dřeva všech velikostí.

Bestie zrozená ze stínů se vrhla směrem k Richardovi a vše, co jí stálo v cestě, létalo na všechny strany.

Prašným vzduchem knihovny znělo praskání tříštěného dřeva.

Cara a Rikka se vrhly před Richarda. Obě držely v rukou Agiel. Richard až příliš dobře věděl, co se stane, pokud se s bestií střetnou. Pomyšlení na to, že by Cara utrpěla stejné zranění jako předtím, roznítilo jeho zuřivost. Než se obě Mord-Sithy mohly na vířící temnou masu, která si k nim razila cestu mezi těžkými stoly, vrhnout, uchopil je obě za jejich dlouhé plavé copy a se vzteklým výkřikem jimi trhl dozadu.

„Nestavte se tomu do cesty!" zařval na ně.

Anna a Nathan směrem k té věci napřáhli paže a vrhli proti ní magii. Vzduch v místnosti se začal mihotat jak spalován žárem. Richard věděl, že oba používají tlakové vlny vzduchu v pokusu zadržet útok. Jejich snaha však neměla na vířící stíny, jež se hnaly kupředu a přitom drtily nábytek, žádný účinek. Všichni začali ustupovat a snažili se udržovat mezi sebou a bestií dostatečnou vzdálenost.

Richard prudce uhnul, neboť mu kolem hlavy proletěl dlouhý kus dřeva - celý okraj desky jednoho z rozdrcených stolů - a roztříštil se o protější stěnu. Jedna lampa se rozbila a po starobylých kobercích se rozlil hořící olej a zapálil je. Čelili bestii, která se hnala k Richardovi, a za nimi stoupal šedý dým.

Zedd proti bestii vrhl kouzelný blesk, který však temnou masou proletěl, jako by tam nebyla, a zasáhl police u protější stěny. Do vzduchu se rozletěly knihy a hořící papír. Místnost se naplnila oblaky prachu a kouře a zvuky praskajícího ohně a tříštícího se dřeva.

Bestie znovu strašlivě zavyla. Onen zvuk připomínal nářek duší vězněných v hlubinách podsvětí. Pokračovala v cestě vpřed a kolem ní se na všechny strany rozletěly těžké mahagonové židle. Vzduchem létaly lampy a jejich stříbřité odrazné desky vrhaly mihotavé světlo vytvářející další stíny. Tyto stíny jako by bestie absorbovala a byla stále temnější a mohutnější.

Pro Richarda byla magie, kterou Anna a Nathan spěšně vyvolali, neviditelná, ale vypadalo to, že bestií neškodně prochází, jako by byla skutečně tvořená jen stíny pospojovanými dohromady a ničím jiným. A přesto tato vířící masa temnoty drtila dřevěné stoly a židle na pouhé třísky. A pořád se nezadržitelně hnala místností. Jeden ze sloupů podpírajících balkón se s prasknutím ulomil a celý balkón poklesl o několik stop a zůstal opile viset na zbývajícím sloupu. Vybuchly další židle a okraj balkónu znovu poklesl. Police se nakláněly a z nich se na zem sypaly knihy.

Richard uprostřed všeho toho zmatku, zkázy a hluku ustupoval vzad, pozorně sledoval blížící se hrozbu a snažil se vymyslet, jak proti ní bojovat. V tu chvíli ho někdo uchopil za košili na rameni. Byla to Nicci, která ho s překvapivou silou postrčila skrze otevřené dveře. Tom, který stál na stráži v chodbě, Richarda uchopil za druhou paži a pomohl ho odtáhnout z knihovny. Cara a Rikka je následovaly a stážily Richardův ústup.

Bestie v knihovně se stále hnala kupředu, drtila vše, co jí stálo v cestě, a mířila přímo ke dveřím, kterými Richard knihovnu opustil.

Anna, Nathan a Zedd vyvolávali síly, které Richard sice nedokázal spatřit, ale jež mohl vycítit, síly takového rozsahu, až se mu z toho ježily všechny chloupky na těle.

Nebylo to k ničemu. Jako by se pokoušeli zahnat na ústup pouhé stíny.

Nicci se ze dveří obrátila zpátky do místnosti a pozvedla směrem k vířící temnotě pěst. Vrhla na bestii zášleh magické moci doprovázený explozí, která všemi otřásla. Oslepující záblesk se jako kopí hnal

kupředu. Děsivý výbuch jako by otřásl samotnými základy hradu. Podlaha se chvěla a odevšad se zvedala mračna prachu. Kroutící se blesk proletěl bestií a rozpadl se do spršky jisker, která pak v ohnivém vodopádu klesala k zemi. Síla výbuchu rozvířila dřevo, suť a stovky knih. Když padaly na zem, vypadalo to, jako by se snášel papírový déšť.

Magická moc prorazila kamenné stěny knihovny jako papír. Nepravidelnými otvory vyraženými v pevném kameni začalo dovnitř pronikat namodralé denní světlo. Kvůli kontrastu mezi jasným světlem a jinak temnou místností bylo teď mnohem těžší rozeznat vířící masu stínů, které skrze zmatek a zkázu postupovaly kupředu.

Všichni si zakryli uši, neboť bestie po zásahu Niccinou magickou mocí zakvílela ještě zuřivěji než předtím. I když se nezdálo, že by Niccino kouzlo bestii jakkoliv zpomalilo, vypadalo to, že na rozdíl od všech ostatních pokusů si alespoň získalo její pozornost.

Nicci vyběhla ze dveří a postrčila Richarda, aby ustupoval dál. Richardovi se nechtělo opustit Zedda a nechat ho čelit takové hrozbě, ale dobře věděl, že ta věc jde po něm a ne po jeho dědečkovi. Pokud se dá Richard na ústup, bude Zedd ve větším bezpečí. Nemyslel si však, že se útěkem zachrání.

„Drž se tomu z cesty," řekl Richard Tomovi. „Jinak tě to roztrhá na kusy. To platí i pro vás dvě," řekl Caře a Rikce, které ho jako dva ovčáčtí psi strkaly chodbou dál od dveří knihovny.

„Rozumíme, lorde Rahle," řekla Cara.

„Jak to zabijeme?" otázal se Tom, zatímco všichni rychle ustupovali chodbou a ostražitě pozorovali dveře vedoucí do knihovny.

„To nejde," odpověděla Nicci. „Ono je to už mrtvé."

„No to je výborné," zamumlal Tom a pohledem se ujistil, že Richard pokračuje v ústupu. Richard po pravdě řečeno nepotřeboval příliš mnoho pobízení. Kvílení mrtvých stačilo, aby přesvědčilo všechny, že musejí utíkat.

Ve dveřích se zablesklo a zároveň zaznělo hněvivé kvílení. Ti v místnosti stále ještě bojovali. Richard věděl, že plýtvají časem. Bylo to částečně vytvořeno ze subtraktivní magie, a proti tomu neměli žádnou zbraň. Tři čarodějové v místnosti už to nepochybně pochopili a teď se pravděpodobně snažili, aby odlákali pozornost bestie od Richarda.

Chtěli mu poskytnout čas, aby se dostal pryč. Zatím se však zdálo, že tato taktika není proti bestii účinná. To koneckonců řekla Richardovi už Šota.

Na křižovatce se Richard vydal doprava chodbou obkládanou dřevem. Ostatní ho následovali. V pravidelných intervalech míjeli výklenky, kde byly židle, pohovky a tlumené lampy. Na těchto místech museli kdysi sedávat lidé, kteří si sem přišli porozprávět a potěšit se ze společnosti.

Když zabočili do širší chodby se světle hnědými stěnami a dřevěnou podlahou ze zlatého dubu, stěna před nimi náhle vybuchla. Zasypala je suť a úlomky dřeva. Richard zastavil krátkým skluzem na vyleštěné dřevěné podlaze a změnil směr ústupu, neboť z bílého mračna prachu se vynořil vířící temný stín. Richard dosud běžel jako první, takže se teď ocitl na konci a bestie rychle zkracovala vzdálenost, která je dělila.

Temná masa jako by do sebe cestou absorbovala další stíny. Zdála se hustší a hrozivější. Mezi stíny pableskoval prach a kolem celé masy poletovaly drobné úlomky trosek. Z pohledu na ni se točila hlava.

A navzdory tomu byla bestie průhledná a viděli skrze ni světla z oken na druhé straně. Když zahnuli za roh, bestie se trochu roztáhla, narazila do stěn a rozbila je na kusy. Bylo neuvěřitelné, jak něco, co vypadá na první pohled nehmotně, dokáže vyvinout takovou sílu.

Richard neměl nejmenší tušení, jak bojovat s oživlými stíny, které dokáží prorazit skrze pevný kámen, aniž by zpomalily.

Vzpomněl si na Viktorovy muže v lesích, kteří byli během několika chvil roztrháni na kusy. Přemýšlel, jestli právě tato věc je zahubila, jestli právě toto byl osud, jemuž čelili toho hrozného rána, kdy krvavá bestie pátrala po Richardovi.

Dva čarodějové a dvě čarodějky se pokoušeli zastavit Jagangem vyvolanou bestii bez jakéhokoliv viditelného účinku. A Nicci byla víc než jen pouhá čarodějka. Byla vycvičena ve zlověstném umění subtraktivní magie výměnou za temné přísahy, o kterých se Richard bál i přemýšlet. Ani její moc však bestii nezastavila, i když z její strany alespoň vyvolala reakci.

Nicci se zastavila a obrátila se k temným vířícím stínům čelem. Zdálo se, jako by se chystala pustit s bestií do boje. Richard se bez

zpomalení trochu sehnul, nadzvedl ji z podlahy, přehodil si ji přes rameno jako pytel pšenice a pokračoval v běhu.

Chodba se náhle rozzářila v oslepujícím záblesku bílého světla, neboť Nicci - jen co popadla dech - seslala kouzlo navzdory tomu, že ji Richard nesl. Podlaha se otřásla a Richard málem neudržel rovnováhu. Vzápětí po oslepujícím záblesku se na kratičký okamžik kolem rozhostila neproniknutelná tma. Nicci udeřila do bestie strašlivou mocí. Podle zoufalého zavytí, jehož ozvěna se nesla chodbami, Richard usoudil, že Niccina snaha přinesla užitek.

Nicci ho popadla za košili na zádech a zacloumala s ním. „Postav mě na zem, Richarde! Poběžím sama! Takhle tě jen zpomaluji a ta věc nás dohání! Pospěš!"

Richard si ji okamžitě spustil do náručí a natočil si ji tak, aby stála tváří správným směrem. Když ji postavil na zem, přidržoval ji jednou rukou kolem pasu, aby neztratila rovnováhu, a pustil ji teprve, když nabrala rychlost.

Nicci běžela vedle něj a Toma, Cara s Rikkou uháněly před nimi. Utíkali chodbami, aniž by věděli, kam vedou. Náhodně zahýbali doprava a doleva, některé křižovatky probíhali rovně, na jiných měnili směr. Stvůra je občas pronásledovala po chodbách a koridorech, jindy, když zahnuli za roh, si k nim prorazila cestu skrze zdi ve snaze zkrátit vzdálenost. Kámen, malta a dřevo pro ni nepředstavovaly žádnou překážku, neboť se všemi těmi materiály probíjela se stejnou lehkostí. Richard věděl, že bytost vyvolaná Sestrami Temnot a spoutaná s podsvětím bude mít schopnosti, jimiž žádná jiná bytost nevládne, a proto netušil, jaká pro ni existují omezení.

V běhu vykřikl na obě Mord-Sithy a Toma. „Vy tři utíkejte rovně! Pokuste se tu věc přimět, ať pronásleduje vás!"

V běhu se ohlédli a přikývli na znamení, že jeho rozkaz slyšeli.

„Bestie je nebude pronásledovat," řekla Nicci tichým hlasem, když se k Richardovi naklonila tak, jak to jen v běhu šlo.

„Já vím. Mám nápad. Zůstaň se mnou - poběžím po těch schodech před námi."

U schodiště, kde ostatní tři proběhli rovně, se Richard zachytil rukou za kouli z černé žuly na vrcholku kamenného zábradlí a otočil se kolem ní doprava. Nicci učinila to samé a oba dva se plnou rychlostí

hnali dolů po schodech. Stvůra se nenamáhala zahýbat za roh. Vzala to přímo a rozbila zábradlí; do vzduchu létaly žulové úlomky. Kamenná koule na vrcholku zábradlí se skutálela dolů. Cara, Rikka a Tom, kteří už schodiště přeběhli, se na vyleštěné mramorové podlaze skluzem zastavili. Bestie se teď ocitla pod nimi a mířila pryč od nich. Všichni tři ji okamžitě následovali dolů po schodech.

Richard a Nicci brali schody po třech či čtyřech najednou. Slyšeli nezemské vytí bestie přímo za zády. Richard měl pocit, jako by se už už dotýkala chloupků na jeho zádech, tak byla blízko.

Na konci schodiště Richard zabočil doprava do kamenného průchodu. Stvůra se rozšířila a prorazila stěnu z leštěného mramoru. Kamenná deska se s hlasitým prasknutím roztříštila, ale bestie spěchala kupředu. Richard seběhl dolů po dalším schodišti a pak ještě po druhém a po třetím. Společně s Nicci klesali do útrob hradu.

Od schodiště vedla široká chodba a na její podlaze byly v pravidelných intervalech položené koberce. O to těžší pro ně bylo udržet rovnováhu. Stěny chodby byly zdobené táflováním. V pravidelných intervalech se nacházely držáky, v nichž byly zasazeny skleněné koule. Ty se rozsvěcovaly, když kolem nich Richard a Nicci proběhli, a potom zase pohasínaly. Běželi tak rychle, jak jen to šlo, a za patami měli stín přinášející smrt.

Doběhli k železnému schodišti, které se spirálovitě točilo dolů do tmy. Richard snožmo naskočil na kovové zábradlí a začal odvážně sjíždět po spirále dolů do tmy. Nicci naskočila na zábradlí současně s ním, chytila se ho jednou paží kolem krku, aby udržela rovnováhu, a oba společně svištěli dolů. Tímto manévrem získali před svým pronásledovatelem trochu náskok.

Na konci zábradlí na ně čekala studená dlážděná podlaha. Oba padli na zem a zastavili. Richard se vyškrabal na nohy jako první a sebral z držáku jednu zářící kouli.

„Pospěšme," řekl, když Nicci udělala to samé.

Běželi nekonečnými chodbami a komnatami a Richard ve snaze setřást pronásledovatele divoce zahýbal sem a tam. Vybíral tak divokou cestu, jak jen to šlo, a občas se jim dařilo vzdálenost mezi sebou a bestií trochu zvětšit. Jindy, obzvlášť když utíkali chodbami, je bestie dohánělа. Některé z komnat, kterými probíhali, sloužily zřejmě jako

obytné pokoje a byly vybavené krby. Zdálo se, že bestie nasává temnotu z každého z těchto vyhaslých krbů které míjela. Zářící koule, jež Richard a Nicci drželi v rukách, vrhaly teplé světlo na umně tkané koberce a čalouněná křesla. V knihovnách byly narovnány knihy v kožených vazbách. Richard málem do jedné z těchto knihoven narazil, ale na poslední chvíli se jí vyhnul, udržel rovnováhu a pokračoval v běhu.

Sbíhali dolů po dalších schodištích. Některá byla široká a vybavená odpočívadly, jiná naopak velice úzká, točitá a nebezpečná. Klesali stále dolů a v komnatách ubývalo luxusu. Stěny některých chodeb zdobily zvláštní vzory. Cestou také narazili na obrovitou prázdnou komnatu, v níž stály v pravidelných intervalech kamenné sloupy. Zářící koule nevrhaly dostatek světla, aby proniklo až do nejvzdálenějších koutů komnaty. Občas se dostali do chodeb, jejichž stěny tvořila jen hrubě opracovaná skála.

Jiné místnosti a chodby chránily štíty a Richard si vybíral takovou cestu, aby museli proběhnout co největším množstvím štítů. Věděl, že Caru, Rikku a Toma tyto štíty zadrží. Zůstanou tak od bestie daleko. Nechtěl, aby je potkal stejný osud jako Viktorovy muže. Věděl, že Cara se na něj pro to rozzuří, a jen doufal, že se dožije toho, aby si mohl vyposlechnout její hněvivou tirádu.

Vyběhli z jakési místnosti sloužící zřejmě jako skladiště stavebního materiálu. Podél stěn byly naskládány pytle s cementem a hromady opracovaných kamenů. Richard stavební materiál poznal díky době, kterou strávil v Altur'Rangu na nucených pracích při stavbě paláce císaře Jaganga. Teď ho pronásledovala Jagangova stvůra.

Pronikli na druhý konec skladiště a vběhli do dlouhé chodby s břidlicovou podlahou. Ohlazené stěny z kamenných bloků se zvedaly do výše dobrých sto padesáti stop a vytvářely tak úzký vertikální zářez útrobami hradu. Richard si na dně tohoto úzkého kaňonu připadal jako mravenec.

Okamžitě zahnul doprava do rozlehlé chodby. Běželi a provázela je jen ozvěna jejich kroků. Richard musel za chvíli kvůli Nicci zpomalit. I on však byl téměř na konci sil. Kvílení tisíců zavržených duší však znělo stále za nimi a zdálo se, že se bestie nikdy neunaví.

Richard v běhu ani nedokázal dohlédnout konce vysoké chodby mizící v dáli. Skutečnost, že toto je jen jediná chodba z mnoha, v něm umocňovala pocit, že hrad je nekonečný.

Dostali se na křižovatku, kde Richard zabočil doleva. Běželi krátkou chvíli a narazili na železné schodiště. Richard se na okamžik zastavil, aby popadl dech, a ohlédl se. Spatřil spletenec stínů, jak zahýbá za roh. Postrčil Nicci před sebe a společně vyrazili dolů po schodech.

Dole se ocitli v malé čtvercové místnosti, která nebyla ničím víc než křižovatkou kamenných chodeb vybíhajících do tří směrů. Richard pozvedl zářící kouli a krátce do každé chodby nahlédl. Ve dvou chodbách nezahlédl nic zvláštního. Ve třetí chodbě napravo však měl pocit, že se něco mihotá. Byl tady dole v útrobách hradu už předtím a narazil tu na řadu zvláštních míst. Jedno z těchto míst právě teď potřeboval.

Společně s Nicci se rozběhli chodbou. Přesně jak si myslel, netrvalo to příliš dlouho. Stačilo, aby se dostali pod obrovitý koridor a pak ještě kousek dál, kde chodba ústila do jakési vstupní oblasti se stěnami pokrytými malými kousky barevného skla, pečlivě poskládanými do složitých geometrických vzorů. Světlo z obou zářících koulí se odráželo od střepů v tisících barevných záblescích, poskakujících po celé komnatě. Komnata měla jediný další vchod na protější straně.

Richard se zastavil. V této podivné zářící místnosti ho svrběla kůže, jako by po něm pobíhaly stovky drobných pavoučků. Nicci odvrátila hlavu a přejela si rukou přes tvář, jako by měla podobný pocit. Věděl, že tento pocit je varovným znamením pro všechny nepovolané, aby nevstupovali dál.

Po obou stranách otvoru u vzdálenější stěny stály malé pilíře vytesané z leštěného kamene se zlatavými flíčky. Nad oběma sloupy se táhla kamenná římsa. Vchod nebyl o mnoho vyšší než Richard, byl zhruba čtvercového tvaru a vystavěn z prostých kamenných bloků, které mizely v temnotě. Zdálo se podivné, že vstupní komnata je tak umně vyzdobená, ale vede do tak prosté chodby.

Richard doufal, že se nemýlí ohledně důvodů, proč tomu tak je.

Když přešli vstupní komnatu a přiblížili se k otvoru, prostor před pilíři začal narudle zářit. Zároveň se rozezněl zlověstný hukot.

Nicci se začaly ježit vlasy na hlavě a rychle sevřela Richardovu paži. „To je štít."

„Já vím," řekl Richard, aniž by zastavil.

„Richarde, tam nemůžeš. To není jen obyčejný štít tvořený aditivní magií. Jsou v něm propletené oba druhy magie. Tyto štíty jsou smrtící, a tenhle obzvlášť."

Richard se obrátil zpátky směrem, kterým přišli, a spatřil stínovou bestii, jak se žene chodbou přímo k nim. „Já vím, už jsem na takových místech byl."

Doufal, že se nemýlí a že tento konkrétní štít je podobný těm, jimiž již v minulosti prošel. Potřeboval právě ten typ štítu, s nímž se již setkal, typ, který střežil ty nejzabezpečenější části hradu. Pokud byl tento štít slabší nebo naopak silnější, mají problém.

Z této místnosti vedly jen dvě cesty. Jedna skrze štít, druhá kolem stínové bestie.

„Pojďme, musíme si pospíšit."

Nicci ztěžka popadala dech a hruď se jí ztěžka zvedala a klesala. „Richarda, tamtudy projít nemůžeme. Ten štít nám spálí maso z kostí."

„Říkám ti, že už jsem podobnými štíty v minulosti prošel. Ty vládneš subtraktivní magií, takže budeš taky moci projít." Bez dalšího otálení vyrazil k průchodu. „Kromě toho, jestli neprojdeme, jsme stejně mrtví. Je to naše jediná šance."

Nicci si povzdechla a spolu s Richardem se vydala k temnému vchodu. „Doufám, že se nemýlíš."

Uchopil ji za ruku a pevně stiskl, čistě pro případ, že k úspěšnému průchodu štítem bylo nutné, aby se člověk s darem subtraktivní magie již narodil. Nicci se tomuto aspektu daru naučila až v pozdějším věku. Richard toho o magii mnoho nevěděl, ale z toho, co se naučil, chápal, že existuje veliká propast mezi těmi, kteří se s temnou stránkou daru narodí, a těmi, kteří jen získají schopnost ji používat. Už v minulosti pomáhal řadě lidí, kteří neměli dar vůbec, projít magickými štíty, a proto doufal, že v případě nutnosti dokáže provést i Nicci. Samozřejmě za předpokladu, že dokáže štítem projít sám.

Vzduch kolem nich zrudl a změnil se v šarlatovou mlhu. Richard bez zastávky mířil přímo ke dveřím a táhl Nicci s sebou.

Náhle jako by se kolem nich sevřel samotný vzduch a začal je drtit. Nicci vyjekla.

Richard se musel násilím přinutit ten drtivý tlak nevnímat, neboť jen tak mohl postupovat kupředu. Když se ocitl na úrovni vstupu mezi oběma kamennými pilíři, zasáhla ho náhle vlna prudkého žáru. Žár byl tak intenzivní, až měl na chvíli pocit, že udělal velikou chybu, neboť Nicci měla zřejmě pravdu a tento štít mu spálí maso na kostech.

I když sebou v reakci na neočekávané pálení prudce trhl, další krok ho přenesl na druhou stranu vchodu. Byl poněkud překvapen nejen zjištěním, že je naživu a nezraněn, ale také tím, že chodba je úplně jiná, než jak vypadala z druhé strany. Když se předtím podíval skrze vchod, vypadala jako chodba z nahrubo opracovaných kamenných kvádrů. Jakmile se ocitl za pilíři, zjistil, že stěny jsou z leštěného kamene, jehož stříbřitý povrch se zvláštně mihotal a vytvářel prostorový dojem.

Pohled zpátky přes rameno mu prozradil, že vířící masa stínů se blíží ke vchodu. Richard stále držel Nicci za ruku a spolu s ní trochu zacouval do zářící chodby.

Byl příliš vyčerpán, než aby měl chuť dál utíkat.

„Tady budeme žít nebo zemřeme," řekl jí a ztěžka popadal dech.

Kapitola dvacátá

Vířící stíny zasáhly otvor s tak hlasitým zaduněním, až měl Richard pocit, že se chodba musí rozsypat na kusy. To, co bylo až dosud vířící temnou masou, se roztříštilo jako skleněná váza při dopadu na žulový kámen. Chodbou zazněl kvílivý pronikavý výkřik plný děsivé úzkosti. U vchodu se šarlatově zablesklo. Temné částečky stínové bestie byly vrženy zpátky přes místnost mihotající světelnými odrazy skleněné mozaiky. Vzápětí se stínové fragmenty rozzářily oslepujítím světlem a pohasly.

Rozhostilo se náhlé ticho rušené jen Richardovým a Nicciným oddechováním.

Bestie zmizela. Alespoň pro tuto chvíli.

Richard pustil Niccinu ruku a oba se ztěžka svezli na zem a zády se opřeli o stříbřitou zeď. Třásli se vyčerpáním.

„Tys hledal přesně tenhle typ štítu, že ano?" otázala se Nicci, když se dostatečně vydýchala, aby ze sebe dokázala vypravit kloudnou větu.

Richard přikývl. „Nic, co vyvolali Zedd, Nathan nebo Anna, bestii nezastavilo. Tvá kouzla na ni měla alespoň nějaký účinek, i když malý. Proto mě napadlo, že musí existovat něco, co bestii dokáže zahnat, možná ne navždy, ale přinejmenším v podobě, kterou na sebe tentokrát vzala.

Věděl jsem, že čarodějové, kteří žili v dobách, kdy se toto místo stavělo, vytvořili takové štíty, že byly schopné zastavit cokoliv, co sem nepatřilo. A bestie z těch časů koneckonců pochází. Jagang našel její popis ve starých knihách. Proto mě napadlo, že ti, kteří vytvořili zdejší štíty, museli brát v potaz i bytosti podobného rázu.

Tyto štíty jsou vytvořené, aby zastavily jakoukoliv hrozbu, a aby jimi bylo možné projít, je nutné vládnout subtraktivní magií. Nepřítel

však může také vládnout subtraktivní magií, a proto musí být štíty schopné určit povahu toho, kdo se jimi snaží projít. Tak mohou nejspíš určit úroveň případného nebezpečí a podle toho zareagovat. Je také možné, že během našeho útěku, který vedl skrze mnoho ochranných štítů různé úrovně, shromažďovala kouzelná ochrana hradu informace nejen o nás, ale také o bestii, a když jsme dosáhli nejvíce zabezpečené oblasti, štíty konečně usoudily, že bestie představuje hrozbu, a zastavily ji."

Nicci přemýšlela nad tím, co řekl, a odhrnula si z tváře zpocené vlasy. „O dávných čarodějích a čarodějkách toho mnoho nevíme. Dává však smysl, že hrozba z dávných časů bude zranitelná vůči starým obranným zařízením." Zamračila se, neboť ji náhle něco napadlo. „Možná by tě tyto štíty ochránily, i kdyby se bestie znovu objevila."

„Určitě," odpověděl Richard. „Ovšem za předpokladu, že bych tady chtěl žít jako žížala."

Nicci se rozhlédla. „Víš vůbec, kde jsme?"

„Ne," odvětil a vyčerpaně si povzdechl. „Měli bychom to zjistit."

S námahou se zvedli na nohy a urazili zbytek cesty krátkou chodbou. Na jejím konci vstoupili do prosté místnosti postavené z kamenných kvádrů. Stěny byly kdysi omítnuty, ale omítka se již rozpadala a hromadila na podlaze. Místnost byla asi patnáct kroků dlouhá a ani ne tak široká. Stěnu po jejich levici lemovaly police s knihami.

I přesto místnost nevypadala jako knihovna, jichž bylo v Pevnosti čarodějů mnoho. Zaprvé byla příliš malá. Za další nebyla ani zdaleka tak elegantní či útulná, ale spíše nehostinná. Kromě polic s knihami se do místnosti vešel už jen stůl, umístěný u protější stěny, odkud vedla i další chodba. Na stole stála tlustá svíčka a u něj byla přisunutá židle. Chodba, která vedla dál z místnosti, vypadala stejně jako ta, jíž sem přišli.

Když Richard do chodby nahlédl, uviděl stejné stříbřité kamenné stěny a na jejím konci štít, který velice připomínal ten, jímž sem přišli. Zjevně tedy nebylo možné jeden štít obejít a přijít sem z druhé strany.

„Je tu tolik prachu," poznamenala Nicci. „Vypadá to, že tu nikdo neuklízel tisíce let."

Měla pravdu. Místnost byla prosta všech barev s výjimkou našedlé barvy prachu, který pokrýval úplně všechno. Richardovi naskočila na těle husí kůže, neboť si právě uvědomil proč.

„To je proto, že tu nikdo celé tisíce let nebyl."

„Vážně?"

Ukázal na vzdálenější chodbu, do níž právě nahlédl. „Jediné dvě cesty vedoucí sem jsou chráněné štíty, které nepropustí nikoho, kdo nemá dar subtraktivní magie. Dokonce ani Zedd, sám čaroděj prvního řádu, tady nikdy nebyl. Těmito štíty projít nemohl."

Nicci spráskla ruce. „Obzvláště těmito štíty. Vím toho o magických štítech docela hodně. Ty, které stráží tuto místnost, jsou smrtící. Myslím, že bez tvé pomoci bych dokonce i já měla potíže projít."

Richard naklonil hlavu, aby dokázal lépe přečíst názvy na hřbetech knih naskládaných na policích. Některé z knih žádné názvy neměly. Jiné byly v jazycích, jež nedokázal přečíst. Některé vypadaly jako deníky. Několik jich však zaujalo jeho pozornost. Jedna malá knížka měla na hřbetě název *Gegendrauss*, což v horní d'haranštině znamenalo *Protiopatření*. Vytáhl další knížku vedle této, která měla podobnou velikost a nesla název *Ordenská teorie*. Když z ní odfoukl silnou vrstvu prachu, uvědomil si, že kniha zaujala jeho pozornost proto, že *Ordenská* mu připomíná schránky Ordenu. Napadlo ho, jestli je mezi tím nějaké pojítko.

„Richarde, pojď se podívat na tohle," zavolala Nicci ze vzdálenější chodby.

Richard odhodil knihu na stůl a vydal se za Nicciným hlasem směrem ke štítu. „Copak jsi našla?"

„Nevím," zazněl v odpověď její hlas a vzápětí Richard uviděl, jak se rozsvítila šarlatová záře štítů a vzápětí pohasla.

Uvědomil si, že Nicci musela projít štítem. Poplašilo ho to a vzápětí pocítil nesmírnou úlevu, že se Nicci nic nestalo. Ale koneckonců, byla to zkušená čarodějka. Richard se domníval, že když prvně prošla štítem s jeho pomocí, zjistila, na co si musí dávat pozor a jak se má zachovat, a teď dokáže tímto typem štítu procházet i sama.

Vstoupil do oblasti, kde působil štít, odolal prudkému tlaku i palčivému žáru a vstoupil do místnosti se skleněnou mozaikou, podobnou té, jež byla na druhé straně. Obě místností s mozaikami představovaly

jakési vstupní komnaty před štítem, které měly varovat všechny nepovolané. Na druhou stranu bylo klidně možné, že skleněné mozaiky pomáhaly samotným štítům. Nicci stála kousek před ním u otevřených železných dveří. Byla k němu otočená zády a přes ramena jí padal hustý závoj plavých vlasů.

Richard došel k ní a ocitl se u zábradlí na jakési plošině. Na druhé straně se táhla obrovitá kruhová místnost, která měla dobrých sto stop napříč a jejíž stěny se zvedaly do nedohledna. Po obvodu vnitřní stěny vedly nahoru točité schody. Stěny byly vysoké přinejmenším dvě stě stop. V nepravidelných intervalech bylo schodiště přerušováno malými odpočívadly, jako bylo to, na němž stáli. Za každým odpočívadlem se nacházely dveře. Odněkud z šera nahoře pronikaly temnotou paprsky světla.

Celé to místo páchlo hnilobou. Dole na podlaze, nepříliš hluboko pod odpočívadlem, kde stáli, uviděl Richard ochoz s železným zábradlím, který vedl podél stěny. Otvory ve střeše sem pronikala voda a dole uprostřed podlahy se vytvářely kaluže vody. Nehybnou, inkoustově černou vodu obývala mračna hmyzu.

„Tady to znám," řekl Richard, když se pořádně rozhlédl kolem sebe.

„Vážně?"

Vydal se dolů po schodech. „Ano, pojď se mnou."

Sešli až dolů a vydali se po ochozu podél železného zábradlí. Vstoupili na další širokou plošinu, jež se nacházela před místem, kde byly kdysi dveře. Místo dveří zel nyní ve zdi vyražený otvor, který měl možná dvojnásobek původní velikosti dveří. Na některých místech byl kámen, který tvořil zeď, zčernalý. Na jiných místech jako by se kámen roztavil, podobně jako vosk. Vypadalo to, jako by do zdi udeřil obrovitý blesk nesmírné síly.

Nicci na to v úžasu hleděla. „Co se tu pro všechno na světě stalo?"

„Tato místnost byla kdysi zapečetěna, stejně jako Starý svět. Když jsem zničil hranici Starého světa, byla zničena i tato pečeť."

„Proč? Co je tam?"

„Studna slif."

„To je to, o čem jsi mi vyprávěl? To, co se za dávných časů používalo k cestování z místa na místo? To, čím jsi cestoval?"

„Přesně tak," odvětil a prošel rozlámaným otvorem někdejších dveří.

Místnost uvnitř měla tvar kruhu o průměru zhruba šedesát stop a její stěny byly na některých místech také sežehnuté. Uprostřed místnosti se nacházelo cosi, co připomínalo kamennou studnu vysokou zhruba do výše pasu.

Nad hlavami se jim klenul strop ve tvaru kupole. Nebyla tady okna ani žádné další dveře. Na druhé straně místnosti se nacházel stůl a několik polic. Právě tam našel Richard tělesné pozůstatky čaroděje, který byl v této místnosti uvězněn, když byla vytvořena hranice, která ukončila velikou válku. Muž uzavřený v této místnosti zde zemřel. Zanechal po sobě deník, který měla nyní Mord-Sitha Berdine. Tento deník v minulosti Richardovi odhalil nesmírně cenné informace.

Kvůli důležitosti informací, které z deníku získali, nazvali jeho autora *Koloblicin*, což v horní d'haranštině znamená *„moudrý rádce"*. Nakonec to Richard a Berdine zkrátili a začali tajemnému čaroději říkat Kolo.

Nicci pozvedla zářící kouli a pohlédla dolů do studny. Její hladké stěny spadaly do zdánlivě nekonečných hlubin. Světlo ozařovalo stovky stop stěn a dál ve větší hloubce byla jen tma.

„Takže tys tu věc, tu slif, uložil ke spánku?"

„Ano, tímhle." Richard poklepal na kožené nátepníky se stříbrnými cvočky, které nosil. „Slif mi řekla, že když takzvaně spí, splývá se svou vlastní duší. Řekl bych, že spát pro ni představuje stav extáze."

„A stejným způsobem ji můžeš přivolat zpátky? Pomocí těch kožených nátepníků?"

„Ano, ale musel bych k tomu také použít svůj dar. A do toho se mi moc nechce. Zejména bych nechtěl být uvnitř této místnosti s jediným východem, až by se tu objevila krvavá bestie."

Nicci přikývla na znamení, že chápe. „Myslíš, že by tě bestie dokázala sledovat skrze slif?"

Richard se nad tím zamyslel. „Nevím to jistě, ale je to možné. Ale i kdyby to nedokázala, stejně se umí objevit tam, kde právě jsem, a proto by se nejspíš nemusela namáhat využívat slif. Z toho, co jsem se od tebe a od Šoty dozvěděl o její povaze, a z toho, co jsem vypozoroval, se domnívám, že bestie dokáže cestovat podsvětím."

„A co ostatní lidé?" zeptala se Nicci. „Mohou také cestovat pomocí slif?"

„Je k tomu potřeba mít oba aspekty daru. Za velké války to představovalo problém, a proto tu neustále stál na stráži čaroděj, aby se nepřítel překvapivě neobjevil přímo v srdci hradu. Tento čaroděj tu pak skonal uvězněný, když byla vztyčena hranice.

Dnes je jen málo lidí, kteří mohou tento dopravní prostředek využívat. Cara zajala řadu lidí obdařených darem aditivní magie, a rovněž i muže, o němž Kahlan řekla, že není tak docela člověk, a který měl shodou okolností slabý dar subtraktivní magie. Stačí to však ktomu, aby Cara mohla pomocí slif cestovat. Moc zpovědnic je starobylého původu a má v sobě prvek subtraktivní magie, takže Kahlan také dokáže cestovat pomocí slif. Jsou to jediní lidé, které znám, co mohou tento prostředek využívat - kromě Sester Temnot. Jedna z mých bývalých učitelek, Merissa, mě skrze slif pronásledovala. Ty bys její pomocí mohla také cestovat. To je asi tak všechno.

Probuzená slif však představuje nebezpečí, neboť Jagang skrze ni může teoreticky posílat své Sestry Temnot."

„Co se stane, pokud člověk nemá oba aspekty daru?" zeptala se Nicci. „Co kdyby skrze slif chtěl cestovat někdo, jako je Zedd, osoba s darem pouze aditivní magie?"

Richard se chtěl opřít dlaní o hrušku meče, ale jeho meč nebyl tam, kde měl být. Richard si stále ještě nemohl zvyknout, že jej nemá po boku. Trápilo ho, že jej dal Šotě - vlastně Samuelovi. Násilím však tyto starosti odsunul stranou.

„Pomocí slif lze cestovat na veliké vzdálenosti, ale i tak to zabere nějaký čas - není to okamžitý proces. Myslím, že čas, který cestování zabere, je závislý na vzdálenosti. Občas cesta trvá i několik hodin. Slif trochu připomíná oživlou rtuť. Aby se člověk udržel naživu, musí být schopen tuto hmotu dýchat. Dýcháš slif a ona tě nějak udržuje naživu. Pokud však nemáš obě stránky daru, nefunguje to a zemřeš. Je to prosté."

Richard si na kratičký okamžik pohrával s myšlenkou, že slif probudí, aby se jí zeptal, zda si vzpomíná na Kahlan. Ale dávní čarodějové, lidé nesmírných schopností, vytvořili slif z velice exkluzivní a vysoce ceněné kurtizány. Tato kurtizána se dostala do soukolí politických

intrik, které ji nakonec stály život. Povaha té ženy se ve slif ještě stále výrazně projevovala, a tak nikdy neodhalila identitu jednoho ze svých „zákazníků".

„Měli bychom se raději vrátit, aby Zedd věděl, že jsme v pořádku." Richard se v myšlenkách vrátil k současným problémům. „Caru už nejspíš museli někde přivázat, aby kvůli mně nerozebrala celý hrad."

„Richarde," řekla Nicci měkkým hlasem, když se chystal vyrazit na zpáteční cestu.

Obrátil se k ní, aby zjistil, že ho pozoruje. „Ano?"

„Co hodláš udělat ohledně Anny a Nathana?"

Pokrčil rameny. „Nic. Jak to myslíš?"

„Zajímá mě, jak naložíš s tím, co říkali. Co uděláš ohledně války? Nadešel čas, a já myslím, že to víš. Nemůžeš pronásledovat své sny, zatímco zbytek světa čelí konci všeho dobrého - konci všech nadějí a snů."

Chvíli na ni mlčky hleděl. Ona před jeho pohledem neuhnula.

„Jak už jsi říkala, to tělo na hřbitově nic nedokazuje."

„To ne, ale jednu věc přece: mýlil ses ohledně toho, co tam najdeme. Vykopání hrobu nepřineslo důkaz, který jsi chtěl - to přinejmenším. To vyvolává otázku proč. Proč to bylo jiné, než jsi řekl? Jediná možná odpověď, která mě napadá, je, že tam to tělo někdo dal s tím, že ho najdeš. Ale proč?

Od té noci na hřbitově už uplynul nějaký čas. Dodnes jsi ničeho nedosáhl. Možná nastal čas, abys začal uvažovat o všech událostech jako celku. Chápu, jak moc si ceníš té ženy, kterou miluješ - pokud je skutečná - ale nezdá se ti, že do jisté míry stavíš tento jediný život nad životy všech ostatních lidí na celém světě?"

Richard pomalu kráčel kolem studny a přejížděl po ní prsty. Naposledy cestoval pomocí slif, když on a Kahlan mířili do vesnice Bahenního lidu, aby mohli být oddáni.

„Musím ji najít." Pohlédl zpátky na Nicci. „Nejsem nástrojem proroctví."

„Kam půjdeš? Co budeš dělat? Navštívil jsi Šotu a pak ses vydal sem, za svým dědečkem. Nikdo neví nic o Kahlan, nikdo nezná význam pojmu Ohnivá kaskáda ani toho ostatního. Vyčerpal jsi všechny

své nápady, všechny své možnosti. Kdy nastane nejvhodnější okamžik postavit se realitě, když ne teď?"

Richard si prsty promnul čelo. I když si to nechtěl připustit, bál se, že má Nicci pravdu. Co bude dělat? Nevěděl, kam jít a co podniknout. Přinejmenším ho v tuto chvíli nenapadalo nic konkrétního. Věděl, že potulovat se po světě bez konkrétního plánu, jak Kahlan najít, ničemu neprospěje.

V místnosti vládlo naprosté ticho. Studna slif byla prázdná. Richard přemýšlel, jestli je Kahlan ještě naživu. Otřásl se, neboť právě zažil jeden z těch krátkých, ale děsivých momentů, kdy přemýšlel, jestli vůbec někdy existovala. Už ho unavovaly stále sílící pochyby nejen o Kahlan, ale i o sobě samém.

Současně ho tížila nesmírná vina, že neodpověděl na volání, aby vedl d'haranský lid do boje proti nepříteli. Často myslel na všechny ty nesčetné dobré lidi, které ani neznal, ale kteří milovali stejně jako on, a jejichž blízcí byli ohrožováni přicházející bouří Císařského řádu. Může je prostě jen tak opustit kvůli marnému pátrání po Kahlan?

Nicci přistoupila blíž.

„Richarde," řekla tichým, soucitným hlasem. „Vím, jak je těžké říct, že je po všem... a uvědomit si, že se musíš pohnout dál."

Chvíli si hleděli do očí. Richard odvrátil zrak první. „To nemohu udělat, Nicci. Vím, že to nikomu z vás nedokážu uspokojivě vysvětlit, ale prostě to nemohu udělat. Chci říct, že kdyby Kahlan onemocněla a zemřela, zničilo by mě to, ale nakonec bych se s tím vyrovnal. Ale tohle je jiné. Je to skoro, jako bych věděl, že ji unáší nějaká temná řeka a ona přitom volá o pomoc. Já jsem jediný, kdo ji slyší a kdo ví, že jí hrozí nebezpečí utonutí."

„Richarde..."

„Opravdu si myslíš, že mi nezáleží na všech těch nevinných lidech, kterým hrozí strašlivé nebezpečí ze strany útočících hord? Záleží mi na nich. Nemohu spát starostmi, a nejen o Kahlan. Dokážeš si vůbec představit, jak strašlivě rozervaný se cítím?

Jak by ses cítila ty, kdybys byla na jedné straně zmítána potřebou pomoci někomu, koho miluješ, a na druhé straně potřebou dělat to, co všichni ostatní považují za správné?

Uprostřed noci se probouzím provlhlý potem, protože ve snech nevidím jen Kahlaninu tvář, ale také tváře všech lidí, kteří zemřou, pokud Jaganga nezastavíme. Když mi říkáte, jak na mně ostatní závisí, láme mi to srdce - jednak proto, že jim chci pomoci, a také proto, že si všichni myslí, že mě potřebují, myslí si, že já, jako jediný člověk, mohu být tím rozhodujícím činitelem ve strašlivé válce. Jak se opovažují klást na mě takovou zodpovědnost?"

Přistoupila k němu ještě blíž a v konejšivém gestu ho jemně pohladila po paži. „Richarde, víš, že bych nechtěla, abys udělal něco, co nepovažuješ za správné. Ani bych nepřipustila, abys uvěřil, že Kahlan neexistuje nebo je mrtvá, na základě faktů, která považuji za nedostatečná. A to i přes to, že jim sama věřím."

„Já vím."

„Ale od té noci, kdy jsi vykopal ten hrob a pak jsi bezcílně bloumal po ochozech a přemýšlel, co dál, jsem i já hodně přemýšlela."

Richard zvedl nepřítomně malý úlomek kamene, který ležel na vršku studny, a začal si s ním pohrávat, aniž se Nicci podíval do tváře. „A na co jsi přišla?"

„Mezi jiným, zatímco jsem tě sledovala, jak se procházíš po ochozech, mě napadla znepokojivá myšlenka. Zatím jsem o ní nemluvila. Zčásti proto, že si nejsem jistá, zda to může být odpověď na otázku, co se s tebou děje. Zčásti také proto, že jestli je to odpověď na tuto otázku, pak je situace mnohem vážnější, než kdybys v důsledku svého zranění trpěl pouhými přeludy. Nevím, jestli je to skutečně odpověď, ale bojím se, že může být. Hlavním důvodem, proč jsem dosud nic neřekla, je však to, že předmět, který by mohl dokázat, že se nemýlím, je nenávratně pryč. Přesto však možná nadešel čas, abychom si o tom alespoň promluvili."

Jaký předmět máš na mysli?" zeptal se Richard. „A co by měl dokázat?"

Nicci potřásla hlavou. „Mluvím o šípu, kterým jsi byl zasažen. Bojím se, že toto všechno mohlo být skutečně způsobeno tím šípem, ale úplně jinak, než si teď možná myslíš."

Richarda zarazil její smrtelně vážný výraz. „O čem to mluvíš?"

„Viděl jsi toho, kdo vystřelil šíp, který tě zasáhl? Viděl jsi toho, kdo držel kuši?"

Richard se zhluboka nadechl a začal se probírat útržky vzpomínek na boj toho vzdáleného rána. Probudil se poté, co uslyšel vlčí zavytí. Měl pocit, že se v temnotě pohybují větve stromů. A pak byli všude kolem něj vojáci. Musel bojovat s nepřáteli, kteří se na něj hnali ze všech stran. Docela přesně si pamatoval, jaký měl pocit, když svíral meč pravdy, když cítil v dlani kovový drátek, kterým byl omotaný jeho jílec, a když začala moc meče proudit jeho tělem.

Vzpomínal si, že mezi stromy viděl vojáky, kteří po něm stříleli šípy. Většinou měli luky, ale byli mezi nimi i někteří vyzbrojení kušemi. To bylo pro takový průzkumný oddíl vojáků Císařského řádu poměrně typické.

„Ne... nemohu říci, že bych si vzpomínal na toho, kdo vystřelil osudný šíp. Proč? Co tě napadlo?"

Nicci na něj vrhla zkoumavý pohled a zdánlivě celou věčnost mu hleděla do očí. Její bezvěké oči Richardovi připomínaly ostatní, kteří byli také obdařeni magií. Annu, starou matku představenou; Vernu, novou matku představenou; Adii; Šotu; a... Kahlan.

„Zpětné háčky na hrotu šípu způsobily, že jsem ho nemohla vyjmout obvyklým způsobem. Zoufale jsem spěchala. Nikdy mě nenapadlo zkontrolovat ten šíp dřív, než jsem použila subtraktivní magii, abych jej vymazala z existence."

Richardovi se nelíbil směr, kterým zřejmě směřovaly její obavy. „Proč bys ho měla kontrolovat?"

„Kvůli kouzlu. Ďábelsky jednoduchému kouzlu, které by však mělo zcela ničivé účinky."

„Jaký druh kouzla máš na mysli?"

„Kouzlo přitažlivosti."

„Přitažlivosti?" Richard se zamračil. „Jak by mělo fungovat?"

„Můžeš o něm uvažovat jako o nápoji lásky."

Richard na ni překvapeně pohlédl. „Nápoj lásky?"

„Ano, svým způsobem." Sepjala ruce a přemýšlela, jak mu to co nejlépe vysvětlit. „Kouzlo přitažlivosti by ti v mysli vytvořilo mentální obraz ženy. Za normálních okolností by se jednalo o skutečnou ženu, ale když jsem nad tím přemýšlela, uvědomila jsem si, že by to stejně dobře mohlo fungovat i pro imaginární. V každém případě by toto kouzlo způsobilo, že se do ní zamiluješ. Přesněji řečeno, způsobilo by,

že žena, kterou bys v duchu viděl, by se pro tebe stala posedlostí. Ta posedlost by tě nutila hnát se za ní navzdory všemu ostatnímu.

Kouzlo přitažlivosti je mezi čarodějkami jakýmsi černým tajemstvím a obvykle se předává z matky na dceru. Dokáže způsobit, že se člověk, který je pod jeho vlivem, se zcela fixuje na předmět kouzla, obvykle na skutečnou ženu - ve většině případů samotnou čarodějku. Jak už jsem řekla, je to druh kouzla lásky.

Některé ženy vládnoucí magií tomuto pokušení je užít nemohou odolat. Kouzlo je tak účinné, že v Paláci proroků se považovalo za nesmírně závažné i pouhé podezření, že je některá ze Sester použila. Je považováno za nesmírně vážný zločin a dokonce za morální ekvivalent znásilnění. Trest za kouzlo byl velmi těžký. Provinilá čarodějka byla přinejmenším vyhnána, ale mohla být také pověšena. Vím, že některé Sestry byly z tohoto zločinu usvědčeny.

Jak si vzpomínám, naposledy chytili před padesáti lety v Paláci jednu novicku. Jmenovala se Valdora. Tribunál se nemohl shodnout, zda ji pověsit nebo vyhnat. Nakonec musela rozhodnout sama matka představená a mladá novicka byla na její popud vyhnána.

Předpokládám, že Jagangovy Sestry vědí, jak kouzlo přitažlivosti vyvolat. Pro jednu z nich by nebylo těžké vložit kouzlo do té šipky nebo do více šipek a šípů, které si toho rána vojáci nesli s sebou. Pokud by tě šíp nezabil, očaroval by tě."

„Tohle není žádné kouzlo," řekl Richard podrážděně.

Nicci jeho námitku ignorovala. „Hodně by se tím vysvětlovalo. Kouzlo přitažlivosti připadá oběti naprosto reálné. Kříví její mysl a její myšlenky v souladu se záměrem tvůrce."

Richard si prsty prohrábl vlasy a snažil se uklidnit. „Jaký by měla taková věc smysl? Jagang mě chce zabít. Ty sama jsi mi přece přišla říci, že proto vytvořil bestii. Kouzlo, o kterém mluvíš, nedává žádný smysl."

„Ach, naopak. Pomocí tohoto kouzla by Jagang dosáhl daleko víc, než kdyby tě jen zabil, Richarde. Cožpak to není jasné? Připravil by tě o tvou důvěryhodnost. Nechal by tě naživu, aby ses sám porazil."

„Já sám? Jak to myslíš?"

„Začal bys být tak posedlý předmětem kouzla přitažlivosti, až bys začal zapomínat na vše ostatní. Lidé by si začali myslet, že s tebou něco je, že ses možná zbláznil.

Začali by o tobě pochybovat, a tudíž i o tom, zač bojuješ.

Kouzlo by tě odsoudilo ke smrti zaživa. Zničilo by všechno, co má pro tebe jakýkoliv význam. Uvrhlo by tě do šílené posedlosti, o níž bys byl naprosto přesvědčen, že je skutečná, ale kterou bys nikdy nemohl uspokojit. Toto kouzlo se považuje za vážný zločin z dobrého důvodu.

A zatímco se snažíš najít ženu ze svých falešných vzpomínek, to, zač bojuješ, se začíná hroutit. Ti, které jsi inspiroval a kteří ti až dosud věřili, si začínají myslet, že ses zbláznil, a že možná to, co jsi jim říkal, nebylo pravdivé."

Richard si pomyslel, že oběť takového kouzla by si jistě sama nedokázala uvědomit, že je opředena kouzlem. A rozhodně byla pravda, že si o něm každý začínal myslet, že se zbláznil.

„Pravda nezávisí na osobě, která ji vysloví. Pravda je pořád pravdou, i když ji vysloví někdo, koho nerespektuješ."

„Ano, Richarde, ale ostatní vždycky neuvažují tak moudře jako ty."

Richard si povzdechl. „Asi máš pravdu."

„Co se týká bestie, Jagang se třeba nechtěl spolehnout jen na jeden způsob, jak se tě zbavit, a už v minulosti prokázal, že je schopen najít mnoho cest, jak protivníky zničit. Mohl se rozhodnout, že dva útoky ho zbaví Richarda Rahla jistěji než jeden."

Richard v žádném případě nepochyboval tom, co Nicci právě řekla o Jagangovi. Přesto tomu nevěřil. „Jagang ani nevěděl, kde jsem. Ti vojáci na mě narazili náhodou, když v lesích pátrali po nepřátelských jednotkách, které by mohly ohrozit jejich zásobovací konvoje."

„Jagang ví, že jsi zažehl revoltu v Altur'Rangu. Mohl vydat rozkaz, aby vojáci v té oblasti nosili šípy očarované Sestrami čistě pro případ, že by na tebe náhodou narazili."

Richard se nyní přesvědčil, že Nicci skutečně hodně přemýšlela. Měla odpověď na všechno.

Rozhodil pažemi a potřásl hlavou. „Pak tedy nahlédni do mého nitra, čarodějko. Uchop to kouzlo a vytáhni jeho úponky z mého těla. Vrať mi mou příčetnost. Pokud doopravdy věříš, že tohle všechno do-

opravdy způsobilo kouzlo přitažlivosti, pak použij svůj dar, najdi je a skoncuj s ním."

Nicci odvrátila zrak.

„K tomu bych potřebovala ten šíp. A ten již neexistuje. Mrzí mě to, Richarde. Vůbec mě nenapadlo ho zkontrolovat, jestli není očarovaný, dřív, než jsem ho zničila. Zoufale jsem se snažila ho z tebe vytáhnout, abych ti zachránila život. Přesto jsem to měla zkontrolovat."

Položil jí ruku na rameno. „Neudělala jsi vůbec nic špatného. Zachránila jsi mi život."

„Opravdu?" Obrátila se k němu. „Nebo jsem tě odsoudila ke smrti zaživa?"

Zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Jak už jsi řekla, nenechala bys mě něčemu věřit, pokud bys důkazy nepovažovala za dostatečné. To tělo pohřbené tam na hřbitově nebylo dostatečným důkazem. A přesto tam nemělo být. Proto jsem přesvědčen, že to dokazuje, že se něco skutečně děje. Jen jsem ještě nepřišel na to co."

„Nebo to dokazuje, že to, co říkáš, je jen přelud vytvořený kouzlem přitažlivosti."

„Nikdo si nepamatuje, co se stalo, a že tady Kahlan není pohřbená, ale já ano. Znamená to pro mě něco, čeho se mohu zachytit, a co mi ukazuje, že to všechno nejsou jen mé představy."

„Nebo jsi tak hluboko ponořený ve svých přeludech, že už sám nedokážeš najít cestu ven - ať už je příčina těch přeludů jakákoliv. Richarde, tohle nemůže pokračovat do nekonečna. Musí nastat chvíle, kdy to skončí. Jsi ve slepé uličce. Napadlo tě něco, co bys ještě mohl zkusit?"

Položil ruce na obrubu studny. „Podívej, Nicci, připouštím, že mi docházejí nápady, ale nejsem připraven se vzdát. To by znamenalo, že se vzdávám Kahlanina života. Ona pro mě ale znamená příliš mnoho, než abych to udělal."

„A jak dlouho si myslíš, že se můžeš potulovat po světě a hledat ji, zatímco armády Císařského řádu pochodují na bojiště, kde se odehraje rozhodující bitva? Nemám ráda, když se mi Anna plete do života, o nic víc než ty, ale ona to nedělá ze zlé vůle. Snaží se uchránit svobodu. Snaží se zachránit nevinné lidi před tím, aby byli povražděni nepřátelskými vojáky."

Richard ztěžka polkl, aby si uvolnil sevřené hrdlo.

„Musím teď o mnoha věcech přemýšlet. Chci si utřídit myšlenky. V té místnosti tam vzadu jsem našel nějaké knihy. Chci si je nějakou dobu studovat, jenom chvíli, a chci se pokusit si všechno pořádně promyslet. Pokud mě nic nenapadne... potřebuji prostě vymyslet, co udělat dál."

„A pokud neuspěješ?"

Richard se opřel o obě dlaně a zahleděl se do temné studny. Snažil se ze všech sil, aby ovládl slzy, které se mu draly do očí.

„Prosím..."

Kdyby jen věděl, s kým bojovat, kdyby jen dokázal zasáhnout nepřítele. Nevěděl však, jak bojovat se stíny své vlastní mysli.

Nicci ho jemně pohladila po zádech. „Dobrá, Richarde. Dobrá."

Kapitola dvacátá první

Nicci zaklepala na dubové dveře ve tvaru oblouku a čekala. Spolu s ní čekala Rikka stojící jí za zády.

„Vstupte," zazněl tlumený hlas.

Nezněl jako Zeddův, ale spíš mocně a hluboce jako hlas Nathana. Uvnitř malé kulaté místnosti, kterou Richardův dědeček tak rád užíval, spatřila proroka a Annu. Matka představená měla ruce zastrčené do rukávů prosté tmavě šedé róby; stála a trpělivě čekala, až pozvaní hosté vstoupí. Nathan vypadal v tmavě hnědých kalhotách, vysokých botách a nedbale rozhalené bílé košili pod rozevlátým pláštěm spíš jako dobrodruh než prorok.

Zedd oděný v prostých šatech stál mlčky u kulatého okna s olověným sklem mezi dvěma prosklenými policemi na knihy a vyhlížel ven s rukama sepnutýma za zády. Hleděl na město Aydindril hluboko dole a zdál se hluboce zamyšlen. Odsud byl překrásný výhled. Nicci chápala, proč si starý čaroděj tuto místnost tak oblíbil. Rikka začala zavírat těžké dubové dveře.

„Rikko, má drahá," oslovila ji Anna s pečlivě nacvičeným úsměvem matky představené a Mord-Sitha k ní upřela pozornost. „Stále ještě mě hrozně pálí v krku ze všeho toho kouře, když ta odporná bestie včera zapálila knihovnu. Nevadilo by ti uvařit mi trochu čaje, možná s troškou medu?"

Rikka, která držela napůl otevřené dveře, pokrčila rameny. „Vůbec ne."

„Zbyly ti ještě nějaké oplatky?" zeptal se jí Nathan s širokým úsměvem. „Tvé oplatky jsou báječné, zvláště když jsou teplé."

Rikka krátce pohlédla na každého v malé místnosti. „Přinesu oplatky a čaj s trochou medu."

„Velice ti děkuji, má drahá," řekla Anna a její úsměv ani na okamžik nepohasl. Rikka zmizela ve dveřích.

Zedd stále vyhlížel z okna a mlčel.

Nicci si nevšímala Anny ani Nathana, a místo toho se obrátila na Zedda. „Rikka říkala, že jste mě chtěl vidět."

„Správně," řekla Anna místo něj. „Kde je Richard?"

„Dole na místě, o němž jsem vám říkala, v té místnosti mezi dvěma štíty. Je tam v bezpečí. Čte, hledá informace, zkrátka dělá to, co má dělat správný hledač." S přehnaným důrazem Nicci sepjala ruce. „Takže vy tři se mnou chcete mluvit o Richardovi?"

Nathan ze sebe vyrazil krátký smích, který se změnil v odkašlání, když ho Anna zpražila pohledem. Zedd stál pořád zády k ostatním, vyhlížel z okna a nic neříkal.

„Vždycky jsi byla chytrá," poznamenala Anna.

„Tohle nevyžadovalo velký intelekt," opáčila Nicci, která nestála o prázdné lichotky, a už vůbec ne od Anny. „Buď prosím té dobroty a zanech své chvály, dokud neudělám něco, čím si ji skutečně zasloužím."

Nathan i Anna se usmáli. Nathanův úsměv dokonce vypadal upřímně.

Lichotky byly jako mor, který Nicci pronásledoval celý život: „Nicci, jsi tak chytré děvčátko. Proto musíš víc pomáhat ostatním." „Nicci, jsi tak překrásná, jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy spatřil. Musím tě obejmout." „Nicci, má drahá, já zkrátka musím okusit tvé nesmírné půvaby, jinak určitě zemřu touhou." Pro Nicci byly lichotky jen nástrojem zlodějů, kteří se jí snažili vzít vše, co měla.

„Takže, co pro vás mohu udělat?" zeptala se Nicci stroze.

Anna s rukama stále zastrčenýma v rukávech róby pokrčila rameny. „Musíme s tebou mluvit o Richardově nešťastném stavu. Šokovalo nás zjištění, že trpí přeludy."

„Nemohu říct, že bych nesouhlasila," řekla Nicci.

„Napadá tě něco?" zeptala se matka představená.

Nicci pomalu přejela prsty pravé ruky po vyleštěném povrchu stolu. „Jestli mě něco napadá? Ohledně čeho?"

„Přestaň," řekla Anna chladně. „Moc dobře víš, o co nám jde."

Zedd, jemuž se Annin tón zjevně nelíbil, se konečně obrátil. „Nicci, máme o něj veliké starostí. Ano, máme starosti kvůli proroctví, které říká, že právě on musí vést naše síly, a tak dále, ale..." rozhodil ruce a pak je nechal opět klesnout, „ale máme starosti i o Richarda samotného. Stalo se mu něco velice zlého. Znám ho ode dne, kdy se narodil. Strávil jsem s ním celé roky. Mnoho času jsme strávili jen sami dva a mnoho času mezi ostatními. Byl jsem na něj vždycky tak pyšný, že to ani nedokážu vypovědět. Čas od času sice dělával věci, které pro mě byly záhadou, občas udělal něco, co se mi nelíbilo nebo mě mátlo, ale nikdy jsem ho neviděl jednat takhle. Nikdy jsem nezažil, že by uvěřil tak bláznivé historce. Neumíš si ani představit, jaké mám starosti, když ho takhle vidím."

Nicci si přejela rukou po tváři a využila toho k tomu, aby odvrátila pohled od bolesti v Zeddových očích. Jeho bílé vlasy se zdály ještě rozcuchanější než obvykle. Zdál se vyhublejší. Vypadal zavalený starostmi. Vypadal jako muž, který toho za poslední týdny mnoho nenaspal.

„Myslím, že vaše pocity chápu," ujistila ho. Zhluboka se nadechla a pak zamyšleně potřásla hlavou. „Já nevím, Zedde. Snažím se na to přijít už od toho rána, kdy jsem ho našla, jak lapá po dechu a pomalu umírá."

„Řekla jsi, že ztratil hodně krve," vstoupil do rozhovoru Nathan. „A že byl celé dny v bezvědomí."

Nicci přikývla. „Je možné, že pň vědomí blízké smrti jeho mysl zareagovala tím, že si vysnila někoho, kdo ho miluje, jako berličku, o kterou se mohl opřít. Každý z nás reaguje podobně, když má strach. A myslím, že v případě Richarda ten sen narůstal a sílil. Jeho tělo se zotavovalo z velké ztráty krve, ale ten sen se pro něj stával skutečností."

„A nakonec se jím stal úplně posedlý," řekla Anna.

Nicci jí pohlédla do očí. „To jsem si také myslela."

„A co si myslíš teď?" zeptal se jí Zedd.

Nicci vzhlédla k těžkým dubovým trámům na stropě a pátrala po vhodných slovech. „Teď už si tím nejsem tak jistá. Chybí mi odborné znalosti. Rozhodně se nedá říct, že bych strávila celý život jako léčitelka. Čekala bych, že toho vy tři budete o nemocech ducha vědět rozhodně více než já."

„No, to je v zásadě pravda," řekla Anna potěšeně. „S tím nám nezbývá než souhlasit."

Nicci na všechny tři pohlédla s podezřením. „Co si vy tři tedy myslíte o Richardově problému?"

„Ještě nejsme připraveni vyloučit řadu věcí, které..." začal Zedd.

„Uvažovala jsi o kouzlu přitažlivosti?" zeptala se Anna a upřela na Nicci pevný pohled způsobem, který přiměl každou novicku, aby se roztřásla a vyznala se ze všech svých hříchů.

Nicci však nebyla žádná novicka a rozhodně ne náchylná podlehnout výhružnému chování podobného typu. Poté, co ji Jagang několikrát v záchvatu slepé zuřivosti držel jednou rukou pod krkem a druhou ji mlátil do obličeje, jí pouhý pohled mohl jen těžko vyvést z míry. Po pravdě řečeno, kdyby nešlo o něco tak vážného, jako bylo Richardovo zdraví, o které měla upřímné obavy, měla by co dělat, aby se snaze bývalé matky představené nezačala smát.

„Napadlo mě to," řekla, protože neviděla důvod, proč to zapírat. „Ale abych mu zachránila život, musela jsem šíp odstranit pomocí subtraktivní magie. Obávám se, že mě v tu chvíli nenapadlo, že by šíp mohl být očarovaný. Zoufale jsem se snažila udržet Richarda naživu. Možná mě to mělo napadnout, ale nestalo se. Když je teď šíp pryč, nedá se říct, jestli byl skutečně očarovaný, a pokud ano, nemůžeme s tím nic dělat."

Zedd si promnul hladce oholenou tvář a pohlédl stranou. „Všechno se tím rozhodně komplikuje."

„Komplikuje?" opáčila Nicci. „Takové kouzlo není vůbec snadné zvrátit, ani když je předmět, který na oběť kouzlo přenesl, k dispozici. Bez předmětu může kouzlo přitažlivosti odstranit jen čarodějka, která je seslala. Chcete-li tuto nákazu odstranit, potřebujete její zdroj.

A to jen v případě, že víte jistě, že to bylo kouzlo přitažlivosti. Ať už je to cokoliv, kouzlo nebo delirium, musíte znát příčinu, chcete-li Richarda uzdravit."

„Nikoliv nezbytně," řekla Anna a znovu vrhla na Nicci svůj proslulý pohled. „V tuto chvíli už není příčina důležitá."

Nicci pozvedla obočí. „Příčina není důležitá? O čem to pro všechno na světě mluvíš?"

„Pokud si člověk zlomí ruku, srovnáš mu ji a dáš do dlah. Neplýtváš časem na kladení otázek a snahu přesně zjistit, jak si tu ruku vlastně zlomil. Musíš podniknout něco, co ho uzdraví. Mluvení mu nepomůže."

„Myslíme si, že Richard potřebuje naši pomoc," řekl Zedd mnohem jemnějším tónem. „Všichni víme, že to, co říká, je naprosto nemožné. Když mi Richard řekl, že dal meč pravdy Šotě, myslel jsem si zpočátku, že udělal nesmírnou hloupost. Nakonec jsem však pochopil, že tak neučinil o své vlastní vůli a ochotně, a že motivace jeho činů je složitější, než se na první pohled zdá. Reagoval jsem tehdy hněvivými výčitkami, místo abych si uvědomil, jak velice je nemocný.

Občas lze pochopit, že někdo uvěří něčemu zvláštnímu, ale Richardovo chování dalece přesahuje cokoliv, co by se dalo popsat slovem zvláštní. Ukazuje se, že trpí přeludy, a my všichni si to uvědomujeme." V prosebném gestu rozpřáhl ruce. „Je snad něco, co můžeš říct v jeho prospěch, co by dávalo smysl a prokázalo, že se mýlíme?"

Zdálo se, že Zedd je skutečně pod velkým tlakem. Bylo zřejmé, že má o svého vnuka upřímné starosti.

Nicci sklopila zrak, neboť se nedokázala dívat na bolest v jeho očích. „Je mi líto, Zedde, ale o ničem nevím. Naneštěstí si nemyslím, že tělo, které vykopal, cokoliv dokazuje, protože v tom případě bychom ho mohli přinutit přijmout realitu podpořenou důkazem. Na druhou stranu si myslím, že tělo, které vykopal, skutečně patřilo matce zpovědnici Kahlan Amnell, ženě, kolem které si vytvořil celou síť idealizovaných představ.

Nejspíš to jméno zaslechl, když se poprvé ocitl ve Středozemí, a nějak mu utkvělo v paměti. Pro někoho, kdo vyrostl jak zálesák, jsou sny podobného druhu normální. Jistě si i jako chlapec představoval, jak se jednoho dne vydá do cizích zemí a ožení se tam s nějakou královnou. Když byl zraněný, jeho mysl tento sen oprášila, přimkla se k němu a bohužel jej změnila v posedlost."

Nicci se musela odmlčet. Nesmírně ji bolelo říkat jim o Richardovi takové věci, i když ho ti lidé také milovali, záleželo jim na něm a chtěli mu pomoci. Dokonce i Anna, kterou Nicci považovala za ženu s mnoha postranními úmysly, měla Richarda velice ráda a ležel

jí na srdci jeho blaho. Považovala ho hlavně za naprosto nejdůležitější klíč k naplnění proroctví, ale měla k němu vřelý vztah i jako k člověku.

Nicci věděla, že teď jedná správně, ale přesto měla pocit, jako by ho zrazovala. V duchu viděla jeho tvář, jak se na ni mlčky dívá a rysy má zkroucené bolestí, že mu Nicci vůbec nevěří.

„Jsme přesvědčeni, že ať už je příčina jeho stavu jakákoliv, musíme ho vrátit zpátky do reality," prohlásila Anna.

Nicci neodpověděla. I když si myslela, že mají pravdu, netušila, že by se s tím dalo něco dělat. Myslela si, že jediný způsob je nechat Richarda, ať se s tím vypořádá sám a ať si časem sám uvědomí, co je pravda.

Nathan učinil krok kupředu a obdařil Nicci úsměvem. V této malé místnosti se zdál postavou ještě větší. Nejvýraznější však na něm byly jeho tmavě azurové oči. Prorok rozpřáhl ruce.

„Občas někomu pomůžeme proti jeho vůli a ten člověk se tím pak cítí ublížený. Později, když se uzdraví, však pozná, jak moc jsme mu pomohli, a pocítí vděčnost, že jsme jednali tak, jak jsme jednali."

„Je to jako napravení zlomené paže," doplnila Anna, která na Nathanova slova přikyvovala. „Nikdo nechce projít bolestí, která doprovází rovnání zlomené kosti, ale občas jsou takové věci nezbytné a nakonec z nich povstane větší dobro."

„Takže ho chcete uzdravit?" zeptala se Nicci a zamračila se.

„Přesně tak," řekl jí Zedd. Potom se usmál. „Našel jsem proroctví o Richardovi, které říká: *Nejprve mu budou odporovat a potom začnou spřádat plány, jak ho uzdravit.* Nikdy mě nenapadlo, že k tomu dojde tak rychle nebo tímto způsobem, ale všichni se myslím shodneme na tom, že Richarda milujeme a přejeme si, aby se znovu stal sám sebou."

Nicci si pomyslela, že v tom musí být něco víc, co jí zatím nikdo z nich neřekl. Začala uvažovat, proč Rikku poslali pro čaj - proč nechtěli, aby tento rozhovor vyslechla osobní strážkyně lorda Rahla.

„Už jsem vám řekla, že nejsem léčitelka."

„Odvedla jsi dobrou práci, když byl zasažen tím šípem," řekl Zedd. „Ani já bych něco takového nedokázal. Nedokázal by to nikdo v této místnosti kromě tebe, Nicci. Možná se nepovažuješ za léčitelku, ale dokázala jsi něco, co je pro nás ostatní nemožné."

„Uspěla jsem jen proto, že jsem použila subtraktivní magii."

Nikdo nic neřekl. Všichni na ni jen mlčky hleděli.

„Tak moment," řekla Nicci a podívala se z jednoho na druhého. „Navrhujete snad, abych na Richarda znovu použila subtraktivní magii?"

„Přesně tak," řekl jí Zedd.

Anna pokynula rukou směrem k Zeddovi a Nathanovi. „Kdyby to mohl udělat někdo z nás, udělali bychom to, ale my nemůžeme. Potřebujeme k tomu tebe."

Nicci si založila ruce na prsou. „Co přesně po mně chcete? Co ode mě očekáváte?"

Anna jí položila ruku na paži. „Nicci, poslouchej nás. Nevíme, co způsobuje Richardovo delirium. Nemůžeme se ani pokusit uzdravit něco, co má pro nás neznámou podstatu. I kdybychom věděli jistě, že je to kouzlo přitažlivosti, bez šípu nebo bez čarodějky, která kouzlo seslala, si s tím nikdo z nás tří neporadí.

Ale nevíme jistě, že jde o kouzlo. Může to být delirium způsobené zraněním, ale také třeba něco jiného. Příčinu zkrátka neznáme a možná se ji už nikdy nedozvíme.

Nyní však musíme tuto posedlost eliminovat, ať už je její důvod jakýkoliv," řekla vážným tónem a její výraz dával najevo, že hovoří zpříma a upřímně. „Nezáleží na tom, zda tato posedlost vznikla v důsledku kouzla, snu nebo náhlého záchvatu šílenství. Vzpomínky na tu Kahlan jsou falešné, zkreslují Richardovo myšlení, a proto musí být z jeho mysli vyjmuty."

Nicci byla ohromená tím, co slyšela. Hleděla na bývalou matku představenou a pak se podívala na Zedda. „Skutečně mi navrhujete, abych použila subtraktivní magii na mysl vašeho vnuka? Chcete, abych vyjmula část jeho vědomí? Část toho, kým je?"

„Ne, nikoliv část toho, kým je - to nikdy. To bych nikdy nechtěl." Zedd si olízl tenké rty. V jeho hlase znělo zoufalství a bezmoc. „Chci, abys ho uzdravila. Chci Richarda zpátky. Toho Richarda, kterého všichni známe - opravdového Richarda, ne člověka, kterým se teď stal."

Nicci zavrtěla hlavou. „To nemohu udělat muži, kterého..." Zavřela ústa dřív, než stihla dokonat větu.

„Chtěl bych zpět Richarda, kterého miluji," řekl Zedd a v jeho hlase zazněla tichá prosba. „Richarda, kterého všichni milujeme."

Nicci o krok ustoupila a zavrtěla hlavou. Nenapadalo ji nic, co by mohla říci tváří v tvář takovému zoufalství. Musel existovat jiný způsob, jak vrátit Richardovi zdravý rozum.

„Ukaž jí to," řekl Nathan Anně a jeho hlas náhle zněl přesně tak, jak by člověk od mohutného charismatického proroka z rodu Rahlů čekal.

Anna rezignovaně přikývla a vytáhla něco z kapsy. „Přečti si tohle."

Anna podala knihu Nicci a ta poznala, že se jedná o cestovní knížku. Pohlédla na Nathana, Annu a nakonec na Zedda.

„Pokračuj," řekl prorok. „Přečti si zprávu, kterou Anna obdržela od Verny."

Cestovní knížky byly neuvěřitelně vzácné. Nicci si po pravdě řečeno myslela, že byly všechny zničeny spolu s Palácem proroků. Věděla, že co se napsalo do jedné z odpovídajícího páru knížek, se objevilo i ve druhé. Pero zastrčené ve hřbetu knihy se používalo na psaní a také na mazání starých zpráv. Díky tomu v cestovních knížkách nikdy nedošlo místo. Nicci otevřela tento neocenitelný produkt starobylé magie a nalistovala zprávu.

Anno, začínala zpráva čitelným rukopisem, *obávám se, že ti musím sdělit, že naše situace se stále zhoršuje. Kde je Richard? Už jsi ho našla? Je mi líto, že na tebe znovu tak tlačím. Vím, že po Richardovi usilovně pátráš, ale problémy v naší armádě jsou den ze dne vážnější. Objevily se případy dezerce - v žádném případě jich není mnoho - ale teď jsme v D'Haře a mezi vojáky se šíří zpráva, že lord Rahl je nepovede do bitvy, kterou všichni považují za sebevraždu. Richardova pokračující nepřítomnost tuto jejich obavu jen potvrzuje. Den za dnem v nich sílí pocit, že je jejich lord Rahl opustil. Nikdo z vojáků nevěří, že mají proti nepříteli naději na vítězství, pokud je do bitvy nepovede Richard, jejich vlastní vůdce.*

Generál Meiffert a já jsme stále zoufalejší a nevíme, co máme demoralizovaným mužům říci. I kdyby měl Richard k nepřítomnosti dobrý důvod, přesto je těžké to vysvětlovat mužům, kteří vědí, že stojí tváří v

tvář smrti. Potřebují Richarda, jediného vůdce, kterému v životě doopravdy věřili.

Prosím, Anno, jakmile Richarda najdeš, pověz mu, jak ho tito stateční vojáci, kteří tak dlouho bojují za naši věc, zoufale potřebují. Prosím zjisti, kdy se k nám připojí. Požádej ho prosím, ať si pospíší.

Dychtivě očekávám odpověď,

Tvá Sestra ve Světle,

Verna.

Nicci bezmocně spustila ruce držící knihu. V očích se jí zaleskly slzy.

Anna vzala cestovní knížku z jejích třesoucích se prstů. „Co chceš, abych Verně odepsala? Co má podle tebe říct vojákům?" zeptala se Anna tichým, dokonce jemným tónem.

Nicci zamrkala, aby zahnala slzy z očí. „Chcete, abych mu ukradla jeho mysl? Chcete, abych ho zradila?"

„Ale vůbec ne," ujistil ji Zedd a silnými prsty jí sevřel rameno. „Chceme, abys mu pomohla... abys ho uzdravila."

„My se k Richardovi v jeho současném stavu bojíme přiblížit," řekla Anna. „Bojíme se, aby nás nezačal podezřívat. Obávám se, že jsem za to částečně zodpovědná já, protože jsem tak prudce zareagovala na jeho chování. Stvořitel mi odpusť, ale strávila jsem život tím, že jsem vládla životům ostatních lidí, a zvykla jsem si očekávat poslušnost. Staré způsoby se jen těžko zapomínají. Teď si Richard myslí, že ho hodlám bez ohledu na cokoliv nutit, aby se choval podle proroctví. Jeho nedůvěra k nám postupně narůstá... ale tobě stále věří."

„Bude ti věřit," souhlasil Zedd. „Můžeš na něj položit ruku a on vás nebude z ničeho podezírat."

Nicci na něj jen zírala. „Položit na něj ruku...?"

Zedd přikývl. „Ovládneš ho dřív, než pozná, co se děje. Nic neucítí. Až se probudí, bude vzpomínka na Kahlan Amnell odstraněna a z něj bude znovu náš Richard."

Nicci se kousla do spodního rtu a neodvažovala se promluvit.

Zeddovy oči se zaleskly slzami. „Miluji svého vnuka víc než kohokoliv na světě. Udělal bych pro něj cokoliv. Udělal bych to pro něj

sám, jen kdybych mohl odvést stejně dobrou práci jako ty. Chci, aby byl v pořádku. My všichni potřebujeme, aby byl zdravý."

Znovu jí sevřel rameno. „Nicci, jestli ho také miluješ, udělej to prosím. Udělej, co můžeš udělat jen ty, a ještě jednou ho uzdrav."

Kapitola dvacátá druhá

„Lorde Rahle, provázej nás. Lorde Rahle, uč nás. Lorde Rahle, ochraňuj nás," mumlala Kahlan znovu. *„Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze, abychom sloužili. Naše životy patří tobě."*

Ramena ji bolela od toho, jak klečela na podlaze, tiskla čelo ke kamenným dlaždicím a znovu a znovu opakovala slova zasvěcení. Navzdory ochromující únavě jí to však nevadilo.

„Lorde Rahle, provázej nás," řekla Kahlan znovu a její hlas se připojil ke sboru ostatních hlasů, které se nesly mramorovými síněmi.

„Lorde Rahle, uč nás. Lorde Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze, abychom sloužili. Naše životy patří tobě."

Ve skutečnosti jí bylo opakování týchž slov pořád dokola celkem příjemné. Slova zaplňovala její mysl a pomáhala jí zaplnit strašlivou prázdnotu. Díky těm slovům si nepřipadala tak sama. Tak ztracená.

„Lorde Rahle, uč nás. Lorde Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze, abychom sloužili. Naše životy patří tobě."

Některé z myšlenek obsažených v těch slovech jí byly blízké a přinášely jí útěchu: život v bezpečí pod ochranou někoho moudrého a silného. Ta představa se jí líbila. Připadala jí jako nádherný sen.

Její společnice zjevně spěchaly, ale když si povšimly vojáků, kteří se dívali jejich směrem, rozhodly se, že bude nejlepší, když půjdou s ostatními, jež se shromažďovali na otevřeném náměstí. Prostranství

nebylo zastřešené a otevíralo se zataženému nebi. Bylo pokryté bílým pískem a uprostřed něj stál černý kámen. Na vrcholku kamene se nacházel silný rám, na němž visel zvon. Tento zvon svolával lidi ke shromáždění.

Náměstí bylo ze všech stran lemováno pilíři, jež podpíraly nosné oblouky. Všude kolem Kahlan klečeli na dlážděné podlaze sklonění lidé a čely se dotýkali podlahy. Všichni unisono vyslovovali slova vzývání lorda Rahla.

Když se blížilo ke konci další opakování, zvon na vrcholku černého zjizveneho kamene dvakrát zazvonil. Hlasy všude kolem Kahlan naposledy řekly: *„Naše životy patří tobě."* a vytratily se. V náhlém tichu začali lidé vstávat, někteří z nich se protahovali a zívali. Začaly se tvořit hloučky lidí, kteří spolu rozmlouvali, a všichni se pomalu vydávali po své práci, kterou opustili, když je zvon svolal ke vzývání.

Kahlaniny společnice jí pokynuly, Kahlan uposlechla a vydala se k jedné z chodeb vedoucí pryč z otevřeného náměstí.

Společně minuly sochy na křižovatce a pak zabočily do široké chodby. Tam se ostatní tři zastavily. Kahlan se také zastavila, mlčky čekala a pozorovala procházející lidi.

Dlouhý výstup po nekonečných schodech, chůze mílemi chodeb a pak nahoru po dalších schodech jen proto, aby se dostaly až sem, Kahlan úplně vyčerpala. Ráda by se posadila, ale věděla, že bude lepší se neptat. Sestry nezajímalo, jestli je vyčerpaná. A co bylo horší, Kahlan viděla, jak jsou napjaté a podrážděné, zvláště poté, co je tak neočekávaně vyrušilo shromáždění. Rozhodně by na její otázku nereagovaly přátelsky ani s pochopením.

Kahlan věděla, že kdyby se jich zeptala teď, v jejich současném rozpoložení, potrestaly by ji bitím. Nejspíš by ji nezbily hned tady před všemi lidmi, ale později určitě ano. Stála tiše a snažila se nepřitahovat jejich pozornost.

Pomyslela si, že klečení je asi jediný odpočinek, jehož se jí dostane.

Chodbami procházely skupiny vojáků v pohledných uniformách a s lesklými zbraněmi. Tito vojáci každého pozorně sledovali. Jejich pozornosti neunikly ani tři ženy doprovázející Kahlan. Když se to stalo, ženy předstíraly, že si prohlížejí sochy nebo bohatě vyšívané tapisé-

rie. Jednou, aby se vyhnuly pozornosti procházejících vojáků, vytvořily hlouček a začaly si ukazovat na velkolepou sochu ženy držící snop pšenice a druhou rukou se opírající o kopí. Usmívaly se na sebe a tiše mezi sebou hovořily, jako by s potěšením rozprávěly o uměleckém výrazu této nádherné sochařské práce. Zanechaly toho teprve, když je vojáci minuli.

„Vy dvě se laskavě posaďte támhle na lavici," zavrčela Sestra Ulicie. „Vypadáte jako kočky, po kterých čenichá smečka honících psů."

Obě starší Sestry, Tovi a Cecilie, se rozhlédly a pár kroků za zády uviděly lavici stojící u bílé mramorové stěny. Podkasaly si své róby a posadily se vedle sebe. Tovi vypadala vzhledem ke své tloušťce obzvláště unavená. Vrásčitou tvář měla zarudlou. Cecílie využila této příležitosti, aby si začala uhlazovat šedé vlasy.

Kahlan se vydala k lavici a cítila úlevu, že má konečně příležitost se posadit.

„Ty ne," zarazila ji přísně Sestra Ulicie. „Tebe si nikdo nevšimne. Jen stůj hezky tady, abych na tebe mohla lépe dávat pozor."

Sestra Ulicie pozvedla varovně obočí.

„Ano, Sestro Ulicie," řekla Kahlan.

Sestra Ulicie na svá slova vždy očekávala odpověď.

Kahlan byla nucena se to naučit a byla by odpověděla hned, kdyby ji trochu nevyvedlo z míry, že příkaz posadit se nezahrnoval i ji. V duchu se napomenula, že i když je unavená, musí dávat lepší pozor, jinak si vysloužípohlavek hned na místě a horší bití mnohem později.

Sestra Ulicie jí strčila konec své dubové hole pod bradu a s její pomocí Kahlan pozvedla tvář.

„Den ještě neskončil. Ještě musíš udělat, co se od tebe čeká. Raději ani nemysli na to, že bys mě nějak zklamala. Je to jasné?"

„Ano, Sestro Ulicie."

„Dobrá. Abys věděla, všechny jsme stejně unavené jako ty."

Kahlan chtěla říct, že na rozdíl od ní jely na koních. Kahlan musela jít pěšky a přitom s jejich koňmi držet krok. Občas musela kráčet velmi rychle nebo dokonce klusat, aby nezůstala pozadu. Sestru Ulicii pokaždé velmi rozhněvalo, když musela obrátit koně a vrátit se zpátky, aby svou otrokyni popohnala, když nedokázala držet tempo.

Kahlan se rozhlédla kolem sebe a pozorovala všechny ty úžasné věci, které tu byly vystaveny. Její opatrnost byla překonána zvědavostí.

„Sestro Ulicie, kde to jsme?"

Sestra opřela hůl o podlahu. „V Paláci lidu. Překrásné místo." Pozorně pohlédla na Kahlan. „V domově lorda Rahla."

Odmlčela se a zjevně čekala, jak Kahlan zareaguje. Kahlan však neměla co říci. „Lorda Rahla?"

„Však víš, toho muže, ke kterému ses právě modlila. Přesněji řečeno, Richarda Rahla. On je teď lordem Rahlem." Oči Sestry Ulicie se zúžily. „Slyšela jsi o něm někdy, má drahá?"

Kahlan se nad tím zamyslela. Lord. Rahl. Lord Richard Rahl. Její mysl byla úplně prázdná. Chtěla přemýšlet, vzpomínat, ale nemohla. Napadlo ji, že zřejmě není nic, na co by si mohla vzpomenout.

„Ne, Sestro. Myslím, že jsem o lordu Rahlovi ještě neslyšela."

„Ano," řekla Sestra Ulicie s potutelným úsměvem, který se jí na tváři čas od času objevoval, „nemyslela jsem si, že bys mohla. Koneckonců, co jsi zač? Jsi nikdo. Jen otrok."

Kahlan potlačila chuť protestovat. Jak by mohla? Co by měla říct?

Úsměv Sestry Ulicie se rozšířil. Zdálo se, že může očima nahlédnout přímo do Kahlaniny duše. „Není to tak, má drahá? Jsi jen bezcenná otrokyně, která může být ráda, že ji někdo živí."

Kahlan chtěla znovu něco namítnout, chtěla říci, že je něco víc, že její život má svou cenu, ale věděla, že je to jen pouhý sen. Byla unavená až do morku kostí. A její srdce ji tížilo jako kámen.

„Ano, Sestro Ulicie."

Kdykoliv se pokoušela o sobě přemýšlet, narazila v mysli jen na prázdnou propast. Život jí připadal pustý. Nemyslela si, že to tak má být, ale bylo.

Sestra Ulicie se obrátila, když si povšimla, že se Kahlan dívá kamsi za ni. Uviděla vracející se Sestru Arminu. Tmavě modré šaty se jí vlnily, jak spěchala širokou chodbou a vyhýbala se lidem, kteří kráčeli zabráni do hovoru a nedávali pozor na cestu.

„Nuže?" otázala se Sestra Ulicie, když k nim Sestra Armina dorazila.

„Zamotala jsem se ve shromáždění k vzývání našeho lorda Rahla."

Sestra Ulicie si povzdechla. „My také. Co jsi zjistila?"

„Je to tady - hned na té křižovatce za mnou se dáme chodbou doprava. Musíme však být opatrné."

„Proč?" zeptala se sestra Ulicie. Sestry Tovi a Cecilie vstaly a přistoupily k nim, aby je lépe slyšely.

Všechny čtyři Sestry daly hlavy dohromady.

„Dveře jsou přímo tam v chodbě. Neexistuje způsob, jak tam vejít, aniž by nás viděli. Je jasné, že se předpokládá, že lidi ani nenapadne, aby tam chodili."

Sestra Ulicie se rozhlédla, aby se ujistila, že nepřilákaly ničí pozornost. „Jak to myslíš, že je to jasné?"

„Dveře jsou vyrobeny tak, aby lidi varovaly. Mají na sobě vyřezané hady."

Kahlan se otřásla. Nenáviděla hady.

Sestra Ulicie zamyšleně stiskla rty. Nakonec se zachmuřeným výrazem oslovila Kahlan.

„Pamatuješ si své instrukce?"

„Ano, Sestro," odpověděla Kahlan okamžitě.

Chtěla to mít za sebou. Čím dříve budou Sestry spokojené, tím lépe. Připozdívalo se. Dlouhý výstup až sem nahoru a hromadná modlitba zabraly víc času, než Sestry čekaly. Původně si myslely, že touto dobou už budou na cestě zpátky.

Kahlan doufala, že až splní svůj úkol a odejdou odtud, utáboří se někde a ona se bude moci konečně trochu prospat. Nikdy jí k tomu nedaly příležitost. Příprava tábora pro ni znamenala další práci, ale na jejím konci přinejmenším čekal spánek - alespoň pokud něčím nevyvolá nespokojenost Sester, které by ji pak odměnily bitím.

„Dobrá, to vlastně neznamená žádný podstatný rozdíl. Prostě se jen budeme muset držet trochu dál, než jsme plánovaly, to je vše." Sestra Ulicie předstírala, že se v úžasu rozhlíží kolem sebe, a přitom pečlivě kontrolovala, zda v dohledu nejsou nějaké stráže. Potom se znovu naklonila k ostatním. „Cecilie, ty zůstaň tady a sleduj tento konec chodby pro případ, že by vznikly nějaké potíže. Armino, ty běž zpátky ke vchodu a sleduj druhou stranu. Běž hned, ať to nevypadá, jako že jsme pohromadě, až se budeme blížit ke dveřím. Někdo nás může sledovat."

Sestra Armina se usmála. „Budu se chovat jako návštěvník uvedený do vytržení."

Bez dalšího slova odspěchala.

„Tovi," řekla Sestra Ulicie, „ty půjdeš se mnou. Budeme jen přítelkyně, které se spolu procházejí a klevetí během návštěvy velkolepého paláce lorda Rahla. Kahlan mezitím splní svůj úkol."

Sestra Ulicie popadla Kahlan za paži a otočila ji. „Pojďme."

Popostrčila Kahlan před sebe. Kahlan zvedla svůj vak a pospíšila si chodbou. Obě Sestry ji následovaly. Když se dostaly na křižovatku, kde se měly obrátit doprava, vyšli zpoza rohu dva vysocí vojáci. Sestře Tovi věnovali jen zběžnou pozornost, ale oba se usmáli v odpověď na úsměv Sestry Ulicie. Sestra Ulicie uměla vypadat jako nevinná okouzlující žena, kdykoliv si to přála, a byla dostatečně atraktivní, aby jí muži věnovali pozornost.

Kahlan si nikdo nevšiml.

„Tady," řekla Sestra Ulicie. „Tady se zastav."

Kahlan zastavila a hleděla přes chodbu na silné mahagonové dveře. Hadi vyřezaní ve dveřích jí pohled opláceli, omotaní kolem větví vyřezaných do vrchní části dveří. Hadi viseli dolů, takže měli hlavy v úrovni očí. S rozevřenými tlamami s hrozivými tesáky vypadali, jako by se chystali zaútočit. Kahlan si nedokázala představit, proč by kdokoli do dveří vyřezával tak odporné stvůry. Vše ostatní v paláci bylo překrásné, až na ty dveře.

Sestra Ulicie se k ní naklonila. „Pamatuješ si všechny své instrukce?"

Kahlan přikývla. „Ano, Sestro."

„Jestli máš nějaké otázky, polož je teď."

„Ne, Sestro. Pamatuji si všechno, co jste mi říkala."

Kahlan se v duchu podivila, proč si něco dokáže dobře zapamatovat, zatímco tolik ostatních věcí je pro ni tak zastřených.

„A neloudej se," řekla Tovi.

„Ne, Sestro Tovi, nebudu."

„Potřebujeme to, pro co jdeš, a potřebujeme to nutně a bez jakýchkoliv hloupostí." V Toviných očích zazářila zloba. „Rozumíš, děvče?"

Kahlan polkla. „Ano, Sestro Tovi."

„Tak to buď ráda," řekla Tovi, „jinak se mi budeš zodpovídat, a věř mi, že to rozhodně nechceš."

„Rozumím, Sestro Tovi."

Kahlan věděla, že to Tovi myslí smrtelně vážně. Ta žena byla obvykle poměrně vyrovnaná, ale pokud ji něco vyprovokovalo, rozzuřila se během okamžiku. A co bylo horší, jakmile jednou začala, užívala si pohledu na ostatní, jak se před ní bezmocně plazí v agonii.

„Tak běž," řekla Sestra Ulicie. „A nezapomeň, s nikým nemluv. Pokud ti muži tam nahoře budou něco říkat, prostě si jich nevšímej. Nechají tě být."

Pod pohledem Sestry Ulicie se Kahlan v duchu otřásla. Přikývla a vydala se na druhou stranu chodby. Zapomněla na své vyčerpání. Věděla, co musí udělat, a věděla, že pokud nesplní, co se od ní čeká, nastanou potíže.

Když byla u dveří, uchopila jedno z madel, které vypadalo jako šklebící se lebka, až na to, že bylo vyrobeno z bronzu. Odvracela pohled od hadích hlav a zabrala, aby těžké dveře otevřela.

Uvnitř se na chvíli zastavila, aby si její oči zvykly na matné světlo lamp. Podlahu pokrývaly vysoké koberce vyšívané zlatými a modrými nitěmi, a ona tak nevydávala při chůzi žádný zvuk. Zde na druhé straně dveří byla tichá komnata rovněž obkládaná mahagonem a Kahlan připadala jako tiché útočiště před hlučným palácem.

Když se za ní dveře zavřely, uvědomila si, že se konečně na chvíli zbavila čtyř Sester. Nevzpomínala si, že by kdy byla sama. Sestry ji hlídaly dobře a alespoň jedna ji vždycky pozorovala. Kahlan nevěděla, proč ji tak pozorně sledují. Koneckonců, nikdy se doopravdy nepokoušela utéct. Často o tom vážně uvažovala, ale nikdy se nedostala až k tomu, aby to zkusila.

Pouhá myšlenka na pokus o útěk před Sestrami jí totiž působila tak strašlivou bolest, až měla pocit, jako by jí z uší a nosu měla začít tryskat krev a oči by jí měly vytéct z důlků. Při pomyšlení na to, že by Sestry opustila, pociťovala bolest tak strašlivou, až se jí začaly plést myšlenky a veškeré pomyšlení na útěk se v mžiku vytratilo. Ale i potom bolest přetrvávala. Byla pak zpravidla tak vyčerpaná a otřesená, že trvalo hodiny, než mohla vůbec vstát nebo dokonce chodit.

Sestry vždycky poznaly, když se to stalo, nejspíš proto, že Kahlan našly bezmocně ležet na zemi. Když bolest v její hlavě konečně pominula, začaly ji bít. Nejhorší byla Sestra Ulicie, protože ta k bití používala hůl, kterou s sebou vždycky nosila. Ta zanechávala šrámy, které se hojily jen pomalu. Některé z nich se ještě nezahojily.

Tentokrát však Sestry Kahlan přikázaly, aby je opustila a vydala se splnit svůj úkol sama. Řekly jí, že dokud se bude držet instrukcí, bolest nepřijde. Kahlan se cítila tak skvěle, že je pryč od těch čtyř hrozných žen, že měla chuť se rozplakat radostí.

Uvnitř komnaty však stáli čtyři mohutní strážci. Kahlan se zarazila. V první chvíli nevěděla, co má dělat.

Stejně jako venku, i na vnitřní straně dveří byly vyřezány dvě hadí hlavy. Zdálo se, že ji budou stále pronásledovat.

Kahlan stála ztuhlá na místě. Bála se pokusit kolem strážných projít. Bála se, co by s ní mohli provést za to, že vstoupila někam, kde zjevně nemá co pohledávat.

Všichni čtyři strážní na ni hleděli s podivem.

Kahlan sebrala odvahu, přehodila si dlouhé vlasy za ucho a vyrazila ke schodišti, které viděla na druhém konci komnaty.

Dva vojáci vystoupili kupředu, aby jí zablokovali cestu. „Kam si myslíš, že jdeš?" zeptal se jí jeden z nich.

Kahlan sklonila hlavu a pokračovala v chůzi. Natočila se trochu bokem, aby mohla mezi oběma vojáky proklouznout.

Když kolem nich prošla, druhý voják se zeptal toho prvního: „Co jsi říkal?"

První muž, který Kahlan oslovil, na něj s údivem pohlédl.

„Cože? Já jsem nic neřekl."

Když se Kahlan dostala ke schodům, ostatní dva vojáci přistoupili k těm, kteří se Kahlan pokusili zablokovat cestu.

„O čem to tady žvaníte?" zeptal se jeden z nich.

Ten první mávl rukou. „Ani nevím. O nic nejde."

Kahlan si pospíšila nahoru po schodech tak rychle, jak toho byly její unavené nohy schopny. Zastavila se na širokém odpočívadle, aby popadla dech, ale věděla, že nesmí zůstat stát příliš dlouho. Opřela se o zábradlí z vyleštěného kamene a vystoupala zbytek cesty nahoru.

Voják patrolující nahoře v chodbě se při zvuku jejích kroků okamžitě otočil jejím směrem. Kahlan rychle prošla kolem něj. Voják se krátce zarazil, ale pak se obrátil a pokračoval ve své obchůzce.

V chodbě byli i další muži - vojáci. Byli všude. Lord Rahl měl spoustu vojáků, a všichni byli mohutní a vyhlíželi hrozivě.

Kahlan ztěžka polkla a s očima rozšířenýma strachem je pozorovala. Jestli ji zpomalí, Sestra Ulicie jí to neodpustí. Někteří z vojáků Kahlan uviděli a vyrazili jejím směrem. Když k ní však došli, rozostřily se jim pohledy a nevšímavě prošli kolem ní. Když Kahlan rychle kráčela chodbou, obraceli se další vojáci naléhavě ke svým důstojníkům, ale když byli tázáni, co se děje, odpovídali, že vlastně nic. Někteří vojáci zdvihali paži, aby na ni ukázali, ale pak ji zase nechali klesnout a pokračovali v hlídkování.

Zatímco ji vojáci spatřovali a vzápětí na ni zase zapomínali, pokračovala Kahlan k místu, kam měla přikázáno jít. Trápilo ji však, že je tolik vojáků ozbrojeno kušemi. Tito vojáci nosili černé rukavice a zbraně měli nabité zlověstně vyhlížejícími šípy s rudým opeřením.

Sestra Ulicie Kahlan řekla, že součástí magie, která jí přináší bolest při každém pomyšlení na pokus o útěk, je také kouzelná síť, která ostatním lidem brání, aby si jí všimli. Kahlan se pokoušela přemýšlet, proč Sestry něco takového udělaly, ale její mysl jako by nedokázala správně pracovat a myšlenky se jí pletly. Bylo to hrozné, ale Kahlan se nedokázala přimět přemýšlet o některých konkrétních věcech navzdory tomu, jak moc se snažila. Pokaždé když si v duchu položila otázku, začala se jí sice v mysli formovat odpověď, ale vzápětí se rozplynula a nezbylo po ní vůbec nic.

Kahlan si však dobře uvědomovala, že navzdory magické pavučině, která ji obklopovala, stačí, aby na ni některý z vojáků namířil kuší a vystřelil dřív, než na ni zapomene, a bude mrtvá.

Kahlan by nevadilo zemřít, protože by to pro ni znamenalo osvobození od života v úzkostech, ale Sestra Ulicie ji varovala, že ona a ostatní Sestry mají velký vliv na Strážce podsvětí, a jestli se pokusí vyhnout se svým povinnostem tak, že uteče ze světa živých a vydá se na dlouhou pouť do světa mrtvých, nenalezne tam útočiště, a naopak se ještě ukáže, že na ni na druhé straně opony čekají nevýslovná muka.

Právě tehdy Sestra Ulicie Kahlan řekla, že ona a její tři společnice jsou Sestry Temnot, jako by tím chtěla zdůraznit vážnost svého varování.

Kahlan vlastně žádná varování nepotřebovala. Nikdy nepochybovala o tom, že ji kterákoliv ze čtyř Sester dokáže pronásledovat kamkoliv, kde se ukryje, i kdyby se chtěla ukrýt v hrobě, jako byl ten, který Sestry otevřely jedné temné noci z důvodů, jež si Kahlan ani nechtěla domýšlet.

Když ji tehdy Sestra Ulicie varovala, Kahlan při pohledu do jejích strašných očí věděla, že mluví pravdu. Pokaždé když ji od té chvíle přepadly myšlenky na smrt, raději je rychle zahnala.

Nevěděla, jestli byl její život vždycky takový, jestli odjakživa patřila ostatním. Bez ohledu na to, jak moc se snažila, si však nedokázala vzpomenout na nic jiného.

Procházela kolem patrolujících vojáků a mířila skrze sérii křižovatek, které jí Sestra Ulicie črtala do hlíny v různých tábořištích během cesty sem, takže Kahlan teď přesně věděla, kam má jít.

Kráčela chodbami, které se naučila znát nazpaměť, a nikdo se ji nepokoušel zastavit. Svým způsobem pro ni bylo smutné, že si jí muži takhle nevšímají.

Bylo to však stejné jako všude jinde, nikdo si jí nevšímal, a pokud už ano, okamžitě na ni zase zapomněl a vrátil se zpátky ke své práci. Byla otrokyní bez vlastního života. Patřila ostatním. Připadala si neviditelná, nevýznamná a nedůležitá. Nebyla nikým.

Občas, například během dlouhé cesty podzemím sem nahoru do paláce, viděla Kahlan muže a ženy společně, jak se usmívají, drží se za ruce a dotýkají se. Pokoušela se představit si, jaké by to bylo - mít někoho, kdo by se o ni staral a kdo by ji měl rád.

Kahlan si otřela slzu z tváře. Věděla, že to mít nikdy nebude. Otroci neměli svůj vlastní život, jejich páni je využívali, jak se jim zlíbilo; Sestra Ulicie to vyjádřila naprosto jasně. Jednoho dne, když se Sestře Ulicii objevil v očích typický zlovolný pohled, který občas mívala, řekla, že ji napadlo, že nechá nějakého muže, aby s Kahlan zplodil potomka.

Ale odkud sama pocházela? Jak se tady ocitla? Každému přece nezmizely vzpomínky na minulost z hlavy tak jako Kahlan.

V mlze svých myšlenek se nedokázala orientovat a nedokázala svou mysl přinutit, aby tento problém vyřešila. Kladla si otázky, ale odpovědi jí unikaly kamsi do prázdna. Nenáviděla se, že nedokáže přemýšlet. Proč ostatní lidé mohou myslet a ona ne? Ale i tato otázka rychle vybledla a zmizela mezi stíny, stejnými, v jakých mizela samotná Kahlan, kdykoliv se na ni někdo podíval.

Když dorazila k velikým dvoukřídlým dveřím pokrytým zlatem, Kahlan se zastavila. Dveře vypadaly přesně tak, jak říkala Sestra Ulicie - ve zlatě byl reliéf zobrazující krajinu plnou kopců a lesů. Kahlan se rozhlédla na obě strany a pak se celou svou vahou opřela do jednoho křídla, aby je otevřela dost na to, aby mohla proklouznout dovnitř. Ještě jednou se pro jistotu rozhlédla kolem sebe, ale nikdo ze strážných se na ni nedíval. Dveře za sebou zavřela.

Uvnitř bylo mnohem více světla než v chodbě, ze které sem přišla. I když bylo venku zataženo, střešními okny sem pronikalo dostatek světla, aby ozářilo nádhernou zahradu. Sestra Ulicie jí o zahradě říkala, ale popsala ji jen velmi všeobecně. Když si ji však Kahlan prohlížela na vlastní oči, zalapala po dechu úžasem. To místo bylo neuvěřitelné.

Richard Rahl byl šťastný muž, že měl takovou zahradu a mohl ji kdykoliv navštívit. Napadlo ji, zda sem přijde, dokud je tady, a uvidí ji... aby na ni vzápětí zapomněl.

Kahlan si vzpomněla na svůj úkol a soustředila se na to, co měla udělat. Vydala se jednou z pěšinek mezi záhony rozkvetlých květin. Země byla posetá spadanými okvětními plátky červené a žluté barvy. Napadlo ji, zda tady Richard Rahl trhá květiny pro svou lásku.

Líbil se jí zvuk jeho jména. Připadalo jí podivným způsobem uklidňující. Richard Rahl. Richard. Přemýšlela, jaký asi je, jestli je stejně milý jako jeho jméno.

Když kráčela po pěšině, padl jí zrak na malé stromky, které rostly všude kolem. Kahlan milovala stromy. Připomínaly jí... něco. Bezradně si povzdechla. Mrzelo ji, že si nedokáže vzpomenout na věci, u kterých si byla jistá, že jsou důležité. A i kdyby nebyly, nenáviděla se za to, že je zapomněla. Bylo to, jako by zapomněla na součásti sebe samé.

Kráčela kolem keřů a kamenných zídek pokrytých popínavými rostlinami, až se dostala na travnaté místo, které mělo být podle Sestry

Ulicie uprostřed zahrady. Na druhé straně byl travnatý kruh přerušen kamenným klínem, kde spočíval kus žulové desky.

Na její svrchní ploše ležely věci, které odsud měla Kahlan odnést. Když je teď uviděla, náhle zaváhala. Ty tři předměty byly černé jako samotná smrt. Zdálo se, jako by z celé zahrady vysávaly světlo.

Se srdcem bušícím děsem se Kahlan vydala přes trávu k žulové desce. Znervózňovalo ji, že je v blízkosti tak zlověstně vyhlížejících předmětů. Sundala si z ramen popruhy svého vaku a postavila jej na zem vedle černých schránek, které odsud měla odnést. Její pokrývka, již měla složenou vespodu, způsobila, že vak nechtěl stát. Musela jej proto opřít o kámen.

Na okamžik spočinula rukou na pokrývce a i přes ni ucítila rysy toho, co obsahovala. Byl to její nejcennější majetek.

Pak se upamatovala, že by se měla vrátit ke své práci. Okamžitě si však uvědomila, že má problém. Schránky byly větší, než si Sestra Ulicie myslela. Každá byla skoro tak velká jako bochník chleba. Nešlo je všechny nacpat najednou do batohu.

Takové měla instrukce. Přání Sester však nebylo v souladu se skutečností. Tento rozpor nebylo možné vyřešit.

Myslí jí bleskly vzpomínky na předchozí tresty a čelo se jí orosilo potem. Kahlan se otřásla, když se jí v duchu zjevila představa dalšího mučení. V duchu se proklela, že si ze všeho pamatuje právě tohle.

Kahlan usoudila, že jí nezbývá než to zkusit.

Současně se také třásla pomyšlením, že krade předměty ze zahrady lorda Rahla. Koneckonců, ty předměty nepatřily Sestrám, a lord Rahl by kolem zahrady neměl rozmístěno tolik mužů, kdyby pro něj nebyly důležité.

Kahlan nebyla žádný zloděj. Ale stálo to za mučení, jehož by se jí dostalo, kdyby odmítla? Byl poklad lorda Rahla cennější než její krev? Byl snad lord Rahl člověk, který by chtěl, aby schránky odmítla ukrást a v důsledku toho vytrpěla další mučení?

Nevěděla to jistě a možná si to jen sama namlouvala, ale měla pocit, že Richard Rahl by jí řekl, ať si raději vezme ty schránky, než aby obětovala svůj život.

Pořádně roztáhla vršek svého vaku a pokusila se věci uvnitř co nejvíc smáčknout, ale už nebylo kam. Všechno tam měla urovnané tak, jak to jen šlo.

S narůstající obavou, že jí to všechno trvá příliš dlouho, vytáhla ven šaty, protože potřebovala něco, do čeho by první černou schránku zabalila.

Kahlan hleděla na hedvábný bělostný materiál, který držela v prstech. Byly to nejkrásnější šaty, jaké kdy viděla. Ale proč je měla ve vaku? Ona přece nebyla nikdo. Byla jen otrokyně. Co by otrokyně dělala s tak překrásnými šaty? Nedokázala přinutit mysl, aby jí na tyto otázky odpověděla.

Kahlan vzala jednu ze schránek, zabalila ji do sukně a vložila do vaku. Snažila se schránku nacpat co nejhlouběji a pak přes vak přehodila chlopeň, aby se ujistila, zda se schránka vešla do vnitř celá. Chlopeň stěží zakryla vršek schránky, a to byla ve vaku teprve jedna. Musela chlopeň zapnout na řemen, aby se vak neotvíral. Nebylo možné, aby se do vaku vešly i ostatní schránky.

Sestra Ulicie se vyjádřila naprosto jasně, že Kahlan musí schránky ukrýt ve vaku, jinak je vojáci uvidí. Vysvětlovala Kahlan, že na ni vojáci sice zapomenou, ale schránky by poznali a spustili by poplach. Sestra Ulicie naprosto důrazně trvala na tom, že Kahlan musí schránky ukrýt. Kahlan však věděla, že je nejde všechny tři nacpat do vaku.

U táborového ohně před několika dny se Sestra Ulicie naklonila těsně ke Kahlan a šeptem jí popsala, co přesně s ní udělá, pokud ve svém úkolu selže.

Kahlan se při vzpomínce na to začala třást. Vzpomněla si na Sestru Tovi a roztřásla se ještě víc.

Co má dělat?

Kapitola dvacátá třetí

Kahlan zevnitř otevřela jedno křídlo dveří s vyřezanými hadími hlavami. Sestry Ulicie a Tovi ji okamžitě zpozorovaly a naléhavými gesty jí dávaly najevo, že za nimi má přijít tam, kde čekají. Nechtěly, aby je někdo spatřil poblíž těch dveří.

Kahlan přešla chodbu na druhou stranu a oči měla sklopené ke vzorům na mramorové podlaze. Nechtěla se podívat Sestře Ulicii do očí.

Jakmile k nim došla, Sestra Ulicie popadla Kahlan za košili na rameni a vtlačila ji do výklenku ve zdi. Sestry Ulicie a Tovi k ní přistoupily co nejblíže.

„Pokoušel se tě někdo zastavit?" zeptala se Sestra Tovi.

Kahlan zavrtěla hlavou.

Sestra Ulicie vydechla úlevou. „Výborně. Pojďme si je prohlédnout."

Kahlan si sundala batoh z jednoho ramene a otočila jej tak, aby mohly Sestry otevřít chlopeň. Obě najednou se vrhly na řemen a pokoušely se jej rozepnout. Nakonec se jim to podařilo a odhrnuly chlopeň stranou.

Obě Sestry se naklonily nad vakem, přitisknuté k sobě tak, aby lidé v chodbě neviděli, co dělají, aby neviděli, jakou hroznou věc se chystají vynést na světlo dne. Sestra Ulicie opatrně rozhrnula bílou látku Kahlaniných šatů, aby se podívala na černou schránku, která se ukrývala pod nimi.

Obě Sestry na schránku v úžasu hleděly.

Sestra Ulicie s prsty třesoucími se vzrušením vsunula paži do vaku a začala v něm šmátrat, aby nahmatala ostatní schránky. Když je nenašla, o krok ustoupila a ve tváři se jí objevil temný výraz.

„Kde jsou zbylé dvě?"

Kahlan ztěžka polkla. „Do vaku se mi vešla jen jedna, Sestro. Ostatní už tam nešly nacpat. Řekla jste mi, že je musím schovat uvnitř, ale ty schránky jsou příliš velké. Proto musím..."

Než stihla Kahlan říct další slovo, než stihla vysvětlit, že plánuje dojít i pro zbývající dvě schránky, Sestra Ulicie švihla v hněvu svou dubovou holí tak silně, až zasvištěla vzduchem.

Kahlan uslyšela ohlušující prasknutí, když ji hůl plnou silou udeřila ze strany do hlavy.

Svět jí před očima zčernal.

Kahlan si uvědomila, že leží schoulená na podlaze a rukou si zakrývá levé ucho, z něhož jí vystřeluje bolest. Všimla si, že podlaha je potřísněna krví. Odtáhla ruku a uviděla, že to vypadá, jako by na ní měla navlečenou rudou rukavici.

Dokázala jen zírat na svou ruku a třást se. Bolest, kterou cítila, byla tak ochromující, až jí zbavovala hlasu. Nedokázala ani křičet. Vidění se jí zamlžovalo a podlaha se pod ní kývala sem a tam. Dělalo se jí špatně od žaludku.

Sestra Ulicie náhle popadla Kahlan za košili, zvedla ji z podlahy a přirazila ji ke zdi. Kahlan narazila hlavou do kamene, ale ve srovnání s bolestí, která jí vystřelovala ze strany hlavy, z ucha a z čelisti, to bylo nepodstatné.

„Ty pitomá děvko!" zasyčela Sestra Ulicie, přitáhla Kahlan k sobě a znovu ji přirazila ke zdi. „Ty pitomá, neschopná, bezcenná děvko!"

Tovi také vypadala, jako by chtěla přiložit svou ruku k dílu. O kousek dál Kahlan uviděla na zemi ležet polovinu zlomené hole Sestry Ulicie. Zápasila, aby znovu získala svůj hlas, protože věděla, že je to teď její jediná záchrana.

„Sestro Ulicie, všechny tři se mi dovnitř nevešly." Kahlan cítila na jazyku slanou chuť slz a krve. „Řekla jste mi, abych je ukryla ve svém batohu. Nevešly se mi tam. Chtěla jsem se pro ně vrátit a přinést je postupně, to je vše. Prosím - vrátím se pro ostatní. Přísahám, že vám je donesu."

Sestra Ulicie poodstoupila. Pohled na hněv, který jí planul v očích, byl děsivý. Ukázala prstem na střed Kahlaniny hrudi a mocná síla Kahlan znovu přirazila k mramorové zdi. Měla pocit, jako by do ní nara-

zil rozzuřený býk. Vzpírala se proti tomu tlaku a zoufale se snažila lapat po dechu. Oči se jí podlévaly krví a vidění se jí zamlžovalo.

„Měla jsi ty ostatní dvě schránky zabalit do pokrývky. Pak bys mohla přinést všechny najednou. Není to tak?"

Nad tím Kahlan vůbec neuvažovala, vůbec ji to nenapadlo.

„Ale Sestro, já už mám v pokrývce zabaleno něco jiného."

Sestra Ulicie se k ní znovu naklonila. Kahlan měla strach, že si za chvíli začne přát, aby byla mrtvá. Nebyla si jistá, co je horší osud, zda zůstat naživu nebo zemřít. Cítila, jak jí uvnitř hlavy vybuchuje bolest srovnatelná s tou, kterou cítila po úderu. Kahlan přitisknutá ke zdi nemohla spadnout na zem, zakrýt si tvář ani křičet.

„Je mi jedno, jakou cetku máš zabalenou ve své pokrývce. Měla jsi ji tam nechat. Schránky jsou mnohem důležitější."

Kahlan na ni mohla jen hledět neschopna pohybu. Síla, která ji tiskla ke zdi, nepolevovala a bolest jí otupovala smysly. Měla pocit, jako by jí do uší pomalu vnikaly ledové rampouchy a kroutily se ještě sem a tam. Třásla se v agonii, ale nemohla udělat nic, aby pronikavé bolesti unikla.

„Takže," řekla Sestra Ulicie tichým výhružným hlasem, který v sobě tajil smrtící hrozbu, „myslíš, že to zvládneš? Myslíš, že se tam dokážeš vrátit, zabalit ty dvě ostatní schránky do své pokrývky a přinést mi je sem tak, jak už jsi měla dávno udělat?"

Kahlan chtěla promluvit, ale nemohla. Místo toho přikývla v zoufalé snaze dát najevo, že souhlasí, protože teď netoužila po ničem jiném, než aby přestala ta bolest. Cítila, jak jí z ucha vytéká krev, stéká po hlavě a vpíjí se do límce její košile. Stála na špičkách, zády se tiskla ke zdi a přála si, aby dokázala vstoupit do stěny a zmizet před strašlivým hněvem Sestry Ulicie. Bolest, kterou cítila, jí zabraňovala pořádně se nadechnout.

„Pamatuješ se na ty stovky a stovky velikých osamělých vojáků, které jsme viděly v podzemí, když jsme stoupaly sem nahoru?" zeptala se Sestra Ulicie.

Kahlan znovu přikývla.

„Jestli mě znovu zklameš, zpřelámu ti nejdřív každou kost v těle a přinutím tě, abys tisíckrát protrpěla smrtící agonii. Potom tě uzdravím dost na to, abych tě těm vojákům mohla prodat jako kasárenskou děv-

ku. Tam strávíš zbytek svého života. Vojáci si tě budou přehazovat mezi sebou a nikomu nebude záležet na tom, co se s tebou stane."

Kahlan věděla, že Sestra Ulicie nikdy nevyhrožuje naprázdno. Byla naprosto nemilosrdná. Kahlan odvrátila oči a potlačila vzlyk. Nedokázala již vydržet její upřený pohled.

Sestra Ulicie popadla Kahlan za bradu a obrátila její tvář zpátky k sobě. „Doufám, že jsi pochopila, jak skončíš, pokud mě znovu zklameš."

Kahlan se podařilo přikývnout.

Cítila, jak síla, která ji tiskla ke zdi, polevuje. Zhroutila se na kolena a lapala po dechu ve vlnách spalující bolesti, šířících se jí po levé straně obličeje. Nevěděla, zda má zlomené nějaké kosti, ale rozhodně to tak vypadalo.

„Co se to tu děje?" zeptal se jakýsi voják, který procházel kolem.

Sestry Ulicie a Tovi se obrátily a usmály se na něj. Voják pohlédl na Kahlan a zamračil se. Kahlan na něj prosebně hleděla a v duchu se modlila, aby ji zachránil před těmi monstry. Muž vzhlédl a otevřel ústa, aby Sestrám něco řekl, ale to se už nestalo. Pohlédl na ně a také se usmál.

„Je všechno v pořádku, dámy?"

„Ach ano," řekla sestra Tovi s žoviálním úsměvem. „Právě jsme si tu chtěly odpočinout na lavici. Stěžovala jsem si na bolest zad, to je vše. Obě jsme si říkaly, jak nepříjemné jsou některé stařecké neduhy."

„To asi ano." Sklonil hlavu. „Tak tedy dobrý den, dámy."

Odešel, aniž by si vůbec uvědomil Kahlaninu existenci. Když ji uviděl, zapomněl na ni dřív, než mohl něco říct. Kahlan si uvědomila, že podobným způsobem i ona sama zapomíná na řadu věcí ze své minulosti.

„Vstaň," zazněl zlověstný hlas Sestry Ulicie.

Kahlan se vyškrábala na nohy. Sestra Ulicie si přitáhla Kahlanin vak. Odklopila chlopeň a vytáhla černou schránku zabalenou do Kahlaniných bílých šatů.

Podala uzlíček Sestře Tovi. „Už jsme tu příliš dlouho. Začínáme přitahovat pozornost. Vezmi to a běž."

„Ale to je moje!" vykřikla Kahlan a natáhla ruku po svých šatech.

Sestra Ulicie ji hřbetem ruky udeřila tak silně, až Kahlan zacvakaly zuby. Oder ji znovu srazil na zem. Ležela na boku na podlaze a v agonii si svírala hlavu. Po mramorové podlaze se rozlévala krev. Třásla se, neboť bolest nepolevovala.

„Opravdu chceš, abych odešla bez tebe?" zeptala se sestra Tovi sestry Ulicie a zastrčila si schránku zabalenou v bílých šatech pod paži.

„Myslím, že to bude nejlepší. Bude nejbezpečnější, když se tahle schránka vydá na cestu pryč, než nám ta bezcenná děvka přinese ostatní. Jestli to bude trvat stejně dlouho, jako to trvalo, než přinesla první, bude lepší, když tady nebudeme postávat a čekat, až si nás všimnou další vojáci. Nepotřebujeme bitvu; chceme odsud vyklouznout beze stopy."

„Kdyby nás začali vyslýchat, netrvalo by jim dlouho, než by zjistili, že máme jednu ze schránek Ordenu," přisvědčila Sestra Tovi. „Takže mám vyrazit a pak na tebe někde počkat? Nebo mám pokračovat, dokud nedorazím do našeho cíle?"

„Bude nejlepší, když se prozatím nebudeš zastavovat." Sestra Ulicie pokynula Kahlan, aby vstala, a znovu promluvila k Sestře Tovi. „Sestry Cecilie, Armina a já se s tebou setkáme, až dorazíme tam, kam máme namířeno."

Kahlan se mezitím potácivě zvedla na nohy a Sestra Tovi se k ní naklonila. „Řekla bych, že máš teď pár dní na přemýšlení, co s tebou udělám, až se znovu setkáme, že ano?"

Kahlan dokázala jen zašeptat. „Ano, Sestro."

„Šťastnou cestu," řekla Sestra Ulicie.

Když Sestra Tovi odspěchala chodbou a odnesla si s sebou Kahlaniny krásné šaty, uchopila Sestra Ulicie Kahlan za vlasy a přitáhla si její hlavu blíž k sobě. Kahlan hlasitě vykřikla.

„Máš zlámané kosti," oznámila jí, když si prohlédla její zranění. „Když splníš svůj úkol, uzdravím tě. Jestli selžeš, bude tohle jen začátek.

Ostatní sestry a mě čeká ještě řada úkolů, než dosáhneme svých cílů. Tebe také. Pokud splníš svůj dnešní úkol, uzdravím tě. Je ve tvém vlastním zájmu, abys byla pro své budoucí povinnosti zdravá." Sestra Ulicie téměř učitelským způsobem popleskala Kahlan po tváři. „Ale

pokud při dnešním úkolu selžeš, nejsi nepostradatelná. A teď si pospěš a přines mi zbylé dvě schránky."

Kahlan samozřejmě neměla na výběr. Navzdory bolesti věděla, že si nemá komu stěžovat, a že to mohlo být ještě horší. Sestra Ulicie jí už několikrát ukázala, že vždycky existuje ještě větší bolest, již může člověk cítit. Věděla také, že před Sestrami není úniku.

Přála si, aby na bolest dokázala zapomenout stejně, jako zapomínala na zbytek svého života. Připadalo jí, že v temných zákoutích její mysli zůstávají jen vzpomínky na to špatné.

Namáhavě lapala po dechu, do očí jí vstoupily slzy bolesti, ale nezbývalo jí nic jiného než si přehodit druhý popruh batohu přes rameno a připravit se na cestu.

„A ve svém vlastním zájmu udělej to, co jsem ti řekla, a přines je obě," zavrčela Sestra Ulicie.

Kahlan přikývla a rychle se vydala přes širokou chodbu. Nikdo si jí nevšímal. Jako by byla neviditelná. Těch pár lidí, kteří se jejím směrem podívali, ji zaregistrovali jen na kratičký okamžik a vzápětí na ni úplně zapomněli.

Kahlan do obou rukou uchopila bronzovou lebku a otevřela jedno křídlo hadích dveří. Pospíchala přes vysoký koberec a minula strážné dřív, než se stihli podivit, co to vlastně viděli. Vyběhla po schodech a ignorovala vojáky hlídkující v chodbách, z nichž někteří se krátce obrátili jejím směrem, jako by se pokoušeli podržet její obraz v paměti. Vzápětí se však jejich vzpomínky na Kahlan vytrácely a vojáci pokračovali v plnění svých povinností. Kahlan si připadala jako duch mezi živými. Byla tu a přece jako by tu nebyla.

Když otevírala jedno křídlo zlatem pokrytých dveří tak, aby mohla proklouznout dovnitř, zasténala námahou. Měla takové bolesti, že nemohla příliš spěchat. Chtěla se jen vrátit nazpět, aby Sestra tu bolest zastavila. I teď stejně jako předtím jí zahrada připadala jako tichá svatyně. Kahlan však neměla čas obdivovat překrásné květiny a stromy. Zastavila se na trávě a zírala na dvě černé schránky spočívající na žulové desce. Při pomyšlení na to, co má udělat, zaváhala.

Mnohem pomaleji překonala zbytek vzdálenosti. Vůbec tu nechtěla být, vůbec nechtěla udělat to, co věděla, že musí. Ale ostře pulzující bolest ji poháněla vpřed.

Zastavila se před deskou, shodila z ramen svůj batoh a položila jej vedle schránek. Popotáhla a utřela si nos do rukávu. Jemně se dotkla strany tváře. Na jednu stranu se bála, aby dotek bolest ještě nezhoršil, na druhou stranu však zoufale toužila bolest utišit. Málem omdlela, když ucítila, jak ven trčí něco ostrého. Nevěděla, jestli je to tříska z dubové hole Sestry Ulicie nebo úlomek kosti. Zatočila se jí hlava a sevřel žaludek.

Věděla, že nemá moc času, a tak si jednu ruku položila na břicho a druhou začala rozvazovat kožené řemínky, které přidržovaly pokrývku u dna batohu. Prsty měla kluzké krví a uzly se jí rozvazovaly velice těžce. Nakonec jí nezbylo nic jiného, než použít obě ruce.

Když je konečně rozvázala a opatrně rozložila pokrývku, vytáhla to, co leželo uvnitř, a postavila to na žulovou desku, aby si udělala místo pro dvě zlověstné černé schránky. Potlačila vzlyk a snažila se ignorovat to, co za sebou nechává.

Kahlan se přinutila k práci a zabalila dvě zbývající schránky do pokrývky. Když skončila, znovu zavázala řemínky a pořádně je přitáhla, aby zajistila, že schránky nevypadnou. Když nakonec skončila, přehodila si batoh znovu přes ramena a váhavě se vydala přes otevřenou plochu uprostřed rozlehlé palácové zahrady.

Když překročila travnatý kruh, zarazila se a obrátila. Skrze závoj slz pohlédla na to, co zanechala na kamenné desce místo schránek.

Byla to pro ni nejcennější věc, kterou měla.

A teď ji tu nechávala.

Kahlan klesla na kolena do trávy, překonaná smutkem a pocitem beznaděje. Cítila, že nedokáže pokračovat.

Zhroutila se na zem a rozvzlykala se. Nenáviděla svůj život. Nechtěla žít. Nechávala tady věc, kterou nejvíc milovala, a to jen kvůli těm zlým ženám.

Kahlan neovladatelně vzlykala a v pěstech svírala stébla trávy. Nechtěla ji tu nechat. Ale kdyby to neudělala, Sestra Ulicie by s ní za porušení tak přímého rozkazu krutě zúčtovala. Kahlan vzlykala žalem nad svou beznadějnou situací.

Neznal ji nikdo jiný než Sestry. Nikdo jiný ani nevěděl, že existuje.

Kdyby si ji tak pamatoval alespoň jeden člověk.

Kdyby tak lord Rahl přišel sem do zahrady a zachránil ji.

Kdyby, kdyby, kdyby. K čemu byla dobrá taková přání?

Zvedla se na paty a hleděla skrze slzy na žulovou desku a na to, co na ní zanechala.

Nikdo ji nezachrání.

Nebývala vždycky taková. Neměla tušení, jak to ví, ale byla si tím jistá. Kdysi v dávné zamlžené minulosti se dokázala spolehnout sama na sebe, na vlastní sílu. Tehdy neplýtvala časem na lamentování a na úvahy „co kdyby".

Hleděla napříč překrásnou mírumilovnou zahradou lorda Rahla z pohledu na to, co stálo na žulové desce, se jí podařilo nabrat sílu. Současně však nabrala sílu také odkudsi ze svého nitra. Musí to zvládnout - znovu být tak rozhodná, jako jistě kdysi bývala. Musí být silná.

Musí najít způsob, jak se zachránit.

To, co stálo na té desce, jí už nepatřilo. Byl to její dar Richardu Rahlovi výměnou za ušlechtilost svého života, již si uvědomila právě tady v jeho zahradě.

„Lorde Rahle, provázej nás," zašeptala slova vzývání. „Děkuji vám, lorde Rahle, že jste mě dnes dovedl k tomu, co znamenám sama pro sebe."

Hřbety rukou si z očí vytřela slzy a krev. Musí být silná, jinak ji Sestry porazí. Jinak jí všechno seberou. A pak nad ní zvítězí docela.

To jim Kahlan nemohla dovolit.

Tehdy si vzpomněla a dotkla se náhrdelníku, který nosila. Obrátila malý kámen mezi palcem a ukazováčkem. Alespoň tohle jí ještě zůstalo. Pořád ještě měla náhrdelník.

Kahlan se vyškrabala na nohy a narovnala se pod váhou batohu. Nejprve se musí vrátit zpátky, aby jí Sestra Ulicie alespoň uzdravila zranění, které jí způsobila. Kahlan tuto pomoc ochotně přijme, protože bude potom schopna pokračovat a najít cestu k úspěchu.

Naposledy se ohlédla zpátky a pak zamířila ke dveřím.

Věděla, že jim nesmí podřídit svou vůli, že nesmí přijmout to, co jí Sestry říkají, totiž že mají právo na její život. Mohou ji porazit, ale nestane se tak proto, že to ona dovolí.

A i kdyby ji to nakonec stálo život, věděla, že Sestry nikdy neporazí jejího ducha.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Richard pomalu přecházel sem a tam po malé místnosti. Byl hluboce zamyšlen, probíraje se znovu vzpomínkami na to ráno, kdy Kahlan zmizela. Musel to rozřešit, a brzy - z více než jednoho důvodu. Tím nejdůležitějším důvodem bylo pochopitelně pomoci Kahlan. Richard musel věřit, že ji stále ještě pomoci může, že je Kahlan stále ještě naživu, a že má on ještě stále čas.

Byl jediný, kdo ji znal, kdo věřil v její existenci. Nemohl jí pomoci nikdo jiný než on sám.

Kahlanino zmizení však mělo daleko širší důsledky. Bylo těžké odhadnout, jak daleko zasahují. I v tomto směru byl Richard jediný člověk, který mohl podniknout cestu k nápravě.

Protože Kahlan zřejmě dosud svým žalářníkům nedokázala uniknout, znamenalo to, že to není v jejích silách, a že bude potřebovat pomoc. Vzhledem ke krvavé bestii, která mohla kdykoliv zaútočit, si Richard bolestně uvědomoval, jak snadno on může zemřít. A pokud zemře, zmizí jediný člověk, který si vzpomíná na Kahlaninu existenci.

Musí využít každou vteřinu času, který má k dispozici, aby pracoval na její záchraně. Nemohl plýtvat časem ani na to, aby si vyčítal všechny ty dny, které si nechal proklouznout mezi prsty.

Všechno to začalo toho rána nedlouho předtím, než byl zasažen šípem. Rozhodl se proto soustředit na tuto jedinou událost a začít nanovo. Odsunul ze své mysli myšlenky na nezměrnost celého problému a soustředil se na nalezení řešení. Nikdy nezjistí, co se Kahlan stalo, pokud si tu bude rvát vlasy a trápit se tím, že ji někdo unesl. Nemělo smysl ani přesvědčovat ostatní, že existuje. To k ničemu nepovede.

Dokonce odložil stranou obě knihy, *Gegendrauss a Ordenskou teorii*, které v malé místnosti objevil. První kniha byla napsaná v horní

d'haranštině. Bylo tomu už delší dobu, co s tímto starobylým jazykem naposledy pracoval, a proto si teď nemohl dovolit strávit jeho luštěním příliš mnoho času. Krátce si knihu prostudoval a dospěl k závěru, že se v ní mohou nacházet pozoruhodné informace. Teď se jí však věnovat nemohl, protože měl naléhavější záležitosti.

Druhá kniha byla obtížná na pochopení, zvláště když teď byla Richardova mysl zaměstnána něčím jiným. Stačilo však přečíst si jen něco málo, aby si začal uvědomovat, že kniha se skutečně zabývá schránkami Ordenu. Kromě *Knihy známých stínů,* již se naučil nazpaměť jako dítě, se nikdy nesetkal s žádnou jinou knihou, která by se schránkami zabývala. To samotné stačilo, aby pochopil, že má tato kniha nedozírnou cenu. Ale schránky nebyly v tuto chvíli jeho problém. Zmizení Kahlan ano. Odložil stranou i tuto knihu.

V této malé dobře chráněné místnosti byly uloženy i další knihy, ale Richard teď neměl čas ani chuť se jimi probírat. Rozhodl se, že pustit se do čtení knih dřív, než bude skutečně chápat, o co tady ve skutečnosti jde, by znamenalo jen plýtvat časem. Musí ke svému problému přistoupit logicky a systematicky a zanechat náhodných marných pokusů vyčarovat odpověď jen tak ze vzduchu.

Ať už bylo příčinou Kahlanina zmizení cokoliv, všechno to začalo toho rána před bojem, během něhož byl zasažen šípem. Když se Richard té noci před bitvou uložil, byla Kahlan s ním. Věděl, že byla. Vzpomínal si na to, jak ji objímal. Vzpomínal si na její polibek a její úsměv ve tmě. To nebyly žádné přeludy.

Nikdo mu to nevěřil, ale on si Kahlan nevysnil.

Nad tím už také mávl rukou. Nemohl dál plýtvat časem na přesvědčování ostatních. To ho jen odvádělo od skutečné podstaty problému.

Nemohl si ani dovolit zmítat se v obavách, že ostatní mají pravdu, a že si Kahlan jen představuje. Připomněl si jeden skutečný důkaz: její stopy.

I když neuměl ostatním vysvětlit to, co vyčetl ze země, neboť se to naučil díky životu strávenému v lesích, věděl jistě, že důkaz, který nalezl na zemi, byl pravý. Stopy hovořily vlastním jazykem. Ostatní tomuto jazyku sice nerozuměli, ale Richard ano. Kahlaniny stopy byly nepochybně zakryty působením magie a lesní půda poté zůstala až

příliš dokonale neporušená. A nejdůležitější byl ten kámen, který objevil, vykopnutý ze svého lůžka. Ten kámen mu řekl, že má pravdu. Prozradil mu, že si nic nenamlouvá.

Musel přijít na to, co se stalo Kahlan - tedy odhalit, kdo a jak ji odvedl. Ať už to udělal kdokoliv, ovládal magii, to věděl Richard jistě, přinejmenším ze způsobu, jakým byly změněny stopy. Tento fakt zužoval seznam možných kandidátů. Musel to být někdo, kdo ovládal magii a koho vyslal Jagang.

Richard si pamatoval, jak se toho rána probudil z hlubokého spánku. Ležel na boku. Pamatoval si, že dokázal otevřít oči vždy jen na kratičký okamžik a že nemohl zvednout hlavu. Proč? Nemyslel si, že to bylo proto, že byl ještě omámený spánkem. To by dokázal překonat. Ale toho rána se cítil mnohem unavenější, než by přičetl rozespalosti.

Nejvíce ho však zneklidňovala vzpomínka na to, co viděl ve světle úsvitu, když ležel na boku s očima otevřenýma. Měl pocit, že právě to je klíčem k pochopení všech událostí. Právě sem proto napřel všechnu svou pozornost, veškeré své duševní úsilí, veškerou svou koncentraci.

Vzpomněl si na temné větve stromů, které se pohybovaly sem a tam, jako by si s nimi pohrával vítr.

Ale toho rána žádný vítr nefoukal. V tomto ohledu si byli všichni naprosto jistí. Richard sám si pamatoval, jak nehybný vzduch byl. Temné stíny větví stromů se ale přesto pohybovaly.

Vypadalo to jako rozpor.

Ale jak Zedd správně poukázal, když citoval deváté pravidlo, rozpory neexistují. Realita je taková, jaká je. Pokud spolu byly dvě věci navzájem v rozporu, pak jedna z nich nemohla být tím, čím se na první pohled zdála. To byl základní zákon reality. Rozpory v ní nemohou existovat.

Větve stromů se nemohly kývat samy od sebe a toho rána nefoukal vítr.

To znamenalo, že se na problém díval špatně. Od začátku se snažil přijít na to, jak se mohly větve stromů pohybovat ve větru, když žádný nefoukal. Jednoduchá odpověď zněla, že nemohly. Možná s nimi pohyboval někdo jiný.

Richard, přecházející přes malou místnost, se zastavil.

Nebo to možná nebyly větve stromů, co se pohybovalo.

Viděl pohyb a domníval se, že jde o větve stromů. Třeba to nebyly větve.

V náhlém okamžiku osvícení dospěl Richard k poznání a zalapal po dechu.

Pochopil.

Stál ztuhlý na místě s očima dokořán neschopen se pohnout a jednotlivé události a útržky vzpomínek na to ráno se mu v mysli složily jako mozaika. Už věděl, co se stalo. Neznámí únosci zajali Kahlan a pravděpodobně na ni použili nějaké kouzlo. Také Richarda opředli kouzlem, které ho udržovalo ve spánku, aby měli čas posbírat Kahlaniny věci a odstranit z tábora všechny důkazy, že tam Kahlan kdy byla. To způsobilo ten pohyb, na který si vzpomínal. Nebyly to větve stromů pohybující se sem a tam v ranním šeru, ale lidé. Lidé vládnoucí darem.

Richard uviděl na podlaze odlesk rudé záře. Když vzhlédl, spatřil, jak do malé místnosti přichází Nicci.

„Richarde, musím s tebou mluvit."

Hleděl na ni. „Už chápu. Vím, co znamená zmije se čtyřmi hlavami."

Nicci odvrátila zrak, jako by nedokázala snést pohled do jeho očí. Richard věděl, co si myslí; že jen přidává další vrstvu do svého světa iluzí a přeludů.

„Richarde, poslouchej mě. Je to důležité."

Zamračil se na ni. „Ty jsi plakala?"

Měla oči rudé a opuchlé. Nicci nebyla typ ženy, který by se poddával pláči. Richard ji už v minulosti viděl plakat, ale vždycky z dobrého důvodu.

„Toho si nevšímej," řekla. „Musíš mě poslouchat."

„Nicci, říkám ti, že jsem právě přišel na..."

„Poslouchej mě!" Založila si ruce v bok a vypadala, jako by měla každou chvíli znovu propuknout v pláč. Richard si uvědomil, že ji nikdy neviděl takhle zoufalou.

Nechtěl plýtvat časem, ale usoudil, že pokud ji nechá říci, co má na srdci, může to vše jen uspíšit.

„Dobrá, poslouchám."

Nicci k němu přistoupila a sevřela mu obě ramena. S vážným výrazem se mu zahleděla do očí. Ve tváři měla výraz obav.

„Richarde, musíš odsud odejít."

„Cože?"

„Už jsem řekla Caře, aby přichystala tvé věci. Každou chvíli je sem přinese. Řekla, že zná cestu sem dolů, která nevyžaduje, aby procházela štíty."

„Vím, sám jsem ji tu cestu učil." Richardova mysl začala zvonit na poplach. „Co se děje? Útočí snad někdo na Pevnost? Je Zedd v pořádku?"

Nicci si přejela rukou po tváři. „Richarde, jsou odhodlaní tě uzdravit z tvých přeludů."

„Kahlan není přelud. Právě jsem pochopil, co se opravdu stalo."

Zdálo se, že ho Nicci neposlouchá. Možná však jen ignorovala to, co považovala za další z dlouhé série pokusů prokázat nemožné. Tentokrát však Richard už neměl zájem jí cokoliv dokazovat.

„Richarde, říkám ti, že odsud musíš odejít. Chtějí, abych na tebe použila subtraktivní magii a vymazala tvé vzpomínky na Kahlan."

Richard překvapením zamrkal. „Chceš říct, že to chtějí Anna a Nathan. Zedd by to nikdy nechtěl."

„Zedd s tím také souhlasil. Přesvědčili ho, že jsi nemocný, a že jediná cesta, jak tě uzdravit, je vymazat z tvé mysli tu část vzpomínek, které považují za falešné. Přesvědčili Zedda, že je zoufale málo času, a že tohle je jediná možnost, jak tě zachránit. Zedd je tak zoufalý, že tě vidí v tomhle stavu, že se toho nakonec chytil, neboť to začal považovat za jedinou šanci, jak tě zase uzdravit."

„A ty jsi s tím souhlasila?"

Nespokojeně ho pleskla po rameni. „Zbláznil ses? Opravdu si myslíš, že bych ti něco takového udělala? I kdybych si myslela, že mají pravdu, opravdu si myslíš, že bych byla ochotná vzít ti část toho, kým jsi? Po tom všem, co jsi mě naučil o životě? Po tom všem, co jsi udělal, abys mě zachránil? Opravdu si myslíš, že bych ti to udělala, Richarde?"

„Ne, vím, že neudělala. Ale proč by k tomu byl ochotný Zedd? Má mě nade všechno rád."

„A také se o tebe strašně bojí. Děsí se toho, že tě tvé přeludy nebo kouzlo nebo to, co způsobuje tvůj stav, ovládají stále víc a mění tě v cizince, kterého nezná.

Zedd cítí, že tohle může být jediná šance, jak z tebe znovu mít toho Richarda, kterého miluje, jediného skutečného Richarda.

Nemyslím, že to někdo z nich - Anna, Nathan nebo Zedd - chce doopravdy udělat, ale Anna pevně věří, že jsi jediný, kdo nás může spasit. Věří, že proroctví odhalilo, že jsi naše jediná šance. Proto se tě zoufale pokouší uzdravit, neboť bude jinak vše ztraceno.

Zedd zpočátku váhal, ale ukázali mu zprávu v cestovní knížce a přemluvili ho."

„Jakou zprávu?"

„Verna je s d'haranskými vojáky. Napsala Anně, že jsou naši vojáci čím dál skleslejší, neboť ses k nim stále ještě nepřipojil. Verna se bojí, že pokud s nimi nebudeš, abys je vedl, mohou se rozhodnout už dál nebojovat. Napsala zoufalou zprávu, ve které se tázala, zda tě Anna nalezla. Chtěla vědět, kdy má očekávat, že se připojíš ke svým mužům, abys je vedl do nadcházející bitvy proti Císařskému řádu."

Richard byl ohromený. „Myslím, že chápu, proč mají ti tři takový strach, ale žádat tě, abys použila subtraktivní magii..."

„Já vím. Myslím, že je to řešení zrozené ze zoufalství, nikoliv z jasného uvažování. Ale co je horší, obávám se, že jakmile zjistí, že jim nehodlám vyhovět, mohou se rozhodnout, že si tuto příležitost nenechají vyklouznout, a jejich jedinou alternativou bude pokusit se tě vyléčit s využitím jejich daru. Takové slepé pohrávání si s tvým vědomím však může mít nedozírné následky. Pokusit se o něco takového je přinejmenším nezodpovědné.

Jsou zoufalí, protože mají strach, že se kvapem blíží čas, kdy nás Jagang rozdrtí. Věří, že je toto jediné řešení. Nechtějí už naslouchat rozumným argumentům.

Musíš odsud odejít, a to hned, Richarde. Souhlasila jsem s jejich plánem jen proto, abych měla možnost tě předem varovat a poskytla ti čas zmizet. Máš-li uniknout, musíš odejít okamžitě."

Richardovi se z toho všeho točila hlava. „To je problém. Neumím zakrývat své stopy pomocí magie tak jako Zedd. Pokud jsou ti tři tak odhodlaní udělat to, co říkáš, budou mě pronásledovat. A co mám dělat, jestli se jim podaří mě najít a překvapit? Mám s nimi bojovat?"

Nicci v gestu marnosti rozhodila pažemi. „Já nevím, Richarde. Ale vím, že jsou k tomu naprosto odhodlaní. Nic, co řekneš, jim to nevy-

mluví. Jsou přesvědčeni, že ve svém stavu nedokážeš rozumně uvažovat, a proto mají pocit, že tě pro tvé vlastní dobro musí uzdravit, třeba i násilím. Mohou to dělat z důvodů, které jim připadají správné, mohou to dělat z lásky k tobě, ale pokoušet se o to takto je špatné. Drazí duchové, i já si myslím, že trpíš nějakým duševním problémem, ale nemohu jim dovolit, aby ti provedli něco takového."

Richard ji pohladil po rameni v gestu, kterým dával najevo, jak moc si váží toho, co pro něj dělá. Pak se odvrátil a snažil se vše vstřebat. Bylo pro něj téměř nemožné si představit, že by Zedd s něčím takovým souhlasil. Prostě to na něj vůbec nesedělo.

Nebyl takový.

Pochopitelně. Na Annu také nesedělo, že si byla tak jistá tím, co je třeba, aby Richard sehrál svou roli v proroctví. Kahlan změnila každého, kdo ji znal. Přiměla Annu, aby pochopila, že Richard nemá slepě následovat proroctví jako nějakou instruktážní knihu.

A protože Kahlan zmizela, všichni se změnili. Zedd také. Dokonce i Cara. Měla stejné ochranitelské instinkty jako předtím, ale chovala se teď tak nějak víc... ženský. Nicci se také změnila, i když v jejím případě to Richard považoval za změnu k lepšímu - alespoň z jeho úhlu pohledu. Zapomněla všechno, co souviselo s Kahlan, a v důsledku toho začala Richarda víc chránit a zaštiťovat ho navzdory svým vlastním názorům a zájmům. Byla teď ochotnější bojovat za něj navzdory všemu, co řekl a udělal. Byla mu víc oddaná, a proto víc zasvěcená snaze ho chránit.

Ale Zedd se změnil znepokojivě. Stejně jako Anna byl teď ochotný zasahovat přímo do Richardových rozhodnutí a vnucovat mu názory, které považoval za správné.

Richard celou dobu všem říkal, že důsledky Kahlanina zmizení jsou mnohem dalekosáhlejší a komplexnější, než si kdokoliv kromě něj uvědomuje. Změna v chování ostatních, někdy jemná, jindy až příliš zřetelná, byla jen odrazem těchto důsledků. A přesto si ani Richard sám nedokázal plně uvědomit, jak hluboko Kahlanino zmizení zasáhlo.

Věci se změnily. Richard již nemohl dovolit, aby ho vzpomínky na minulost mátly v jeho odhadu chování ostatních. Realita světa bez Kahlan byla jiná. Bylo životně důležité, aby si uvědomil pravdu o tom, jak si věci stojí teď. Nesměl se nechat ovlivnit tím, jaké byly dřív díky

Kahlanině vlivu. Z Nicci se stal ještě větší spojenec. Cara ho chránila stejně jako vždy, i když mírně odlišným způsobem. Ale na Zedda, Annu a nejspíš i Nathana přestalo být spolehnutí ve věcech, na kterých záleželo nejvíc.

Musel vzít způsob, jakým se lidé změnili, v potaz a jednat podle toho. Nesměl pouštět ze zřetele své cíle a musel jednat tak, aby jich dosáhl, i kdyby to znamenalo, že již nemůže věřit lidem, jimž kdysi věřil, lidem, na kterých mu záleží.

S Kahlaninym zmizením se vše změnilo. Změnila se i pravidla.

Obrátil se zpátky k Nicci.

„Nemohlo se to stát v horší čas. Zrovna mi všechno došlo. Zmije se čtyřmi hlavami jsou Sestry Temnot."

„Jagangovy Sestry?"

„Ne - mé dřívější učitelky, Sestry Tovi, Cecilie, Armina a jejich vůdkyně, Sestra Ulicie. Právě Sestra Ulicie mi přidělovala všechny mé učitelky, včetně tebe."

„Richarde, to je prostě šílené. Já..."

„Ne, není. Myslel jsem si, že jsem toho rána viděl pohybovat se větve stromů, i když nefoukal žádný vítr. Ale nebyly to větve. Viděl jsem právě tyhle Sestry, jak se pohybují ve stínech."

„Ale všechny Sestry Temnot má Jagang."

„Ne, nemá."

„Je snový cestovatel, Richarde. Sestry Světla, které jsou ti zasvěceny a zůstaly na svobodě, jsou před ním zatím v bezpečí, ale Sestry Temnot Jagang zajal - já sama jsem byla s těmi Sestrami, o kterých mluvíš, když nás Jagang dostal poprvé do spárů. Jsou to Sestry Temnot; bez pouta k tobě jsou vůči snovému cestovateli bezmocné. Mé... city jsou to, co mě k tobě poutá, a díky tomu jsem dokázala uniknout jeho kontrole. Ony však nemohly uniknout; nejsou ti loajální, nemohou být."

„Ach, ale ano, jsou. Zasvětily se mi."

„Cože? To je nemožné!"

Richard zavrtěl hlavou. „Toho dne, kdy se to stalo, jsi s námi nebyla. Bylo to, když se Jagangovi vojáci snažili obsadit Palác proroků. Sestra Ulicie a mé dřívější učitelky - až na tebe, která jsi byla pryč, a Lilianu, která je mrtvá - věděly, kde drží Kahlan. Chtěly se osvobodit

od Jagangovy nadvlády, a tak mi učinily nabídku. Prozradily mi, kde je Kahlan, výměnou za to, že jsem jim dovolil, aby mi přísahaly věrnost. Díky tomu mohly uniknout nadvládě snového cestovatele."

Nicci téměř přetékala potlačovanými námitkami. Zdálo se, že jí ta samotná představa připadá tak bizarní, že ani neví, kde začít. Zhluboka se nadechla, aby se ovládla.

„Richarde, ty prostě pořád přicházíš s dalšími bláznivými nápady. A to, co říkáš teď, ani nezapadá do tvého příběhu. Ta zmije, jejíž význam jsi podle svého názoru odhalil, by ve skutečnosti musela mít pět hlav. Zapomínáš na Merissu."

„Ne, Merissa je mrtvá. Pokoušela se mě zabít - pronásledovala mě. Řekla, že se chce vykoupat v mé krvi."

Nicci si prsty prohrábla plavé vlasy. „Připouštím, že tohle jsem ji slyšela prohlašovat mnohokrát."

„Pokoušela se své předsevzetí splnit. Pronásledovala Kahlan a mě skrze slif. Když jsem dorazil sem, vzal jsem meč a vrazil jej do slif dřív, než stihla Merissa vystoupit. Zemřela tam.

Z těch Sester Temnot, které mi přísahaly věrnost, jsou naživu již jen čtyři. Tyto Sestry představují zmiji se čtyřmi hlavami. Právě ony toho rána přišly a unesly Kahlan. Uvrhly na mě kouzlo, abych se neprobudil. Nejspíš jen něco jednoduchého, nějaké posílení ospalosti, takže jsem si neuvědomil, že na mě kdosi použil magii. To jediné vlčí zavytí, které si pamatuji, nepocházelo od vlka. Byl to signál blížících se vojáků. Kvůli kouzlu jsem to nerozpoznal - byl jsem tak ospalý, že jsem nedokázal přemýšlet. Ale od začátku jsem věděl, že na to zavytí je zvláštní. Sestry pak s pomocí magie zakryly své stopy. To ony odvedly Kahlan."

Nicci sevřela v pěsti pramen svých vlasů a podrážděně zavrčela. „Ale vždyť jsou to Sestry Temnot! Nemohou být zasvěceny současně tobě i Strážci. Ta představa je úplně bláznivá."

„To jsem si také myslel. Sestra Ulicie mě přesvědčila, že to posuzuji ze své perspektivy. Ona mi chtěla přísahat věrnost a já jsem se na oplátku mohl zeptat, kde je Kahlan. Sestry musely odpovědět po pravdě, aby dodržely svůj závazek. Pak mohly odejít. Kdybych se zeptal na něco dalšího, porušil bych tím naši dohodu a ocitli bychom se zase tam, kde jsme začali. Sestra Ulicie řekla, že až odříkají slova zasvěcení

a já položím otázku, odejdou. Ony získaly pouto a ochranu, já jsem získal Kahlan."

„Ale vždyť jsou to Sestry Temnot!"

„Sestra Ulicie řekla, že pokud se mě poté nebudou aktivně pokoušet zabít, budou vlastně jednat v můj prospěch a tím ze svého hlediska splní podmínky zasvěcení. Koneckonců, já nechci, aby mě zabily, a proto pouto mezi námi zůstává neporušené."

Nicci se odvrátila s jednou rukou v bok. „Jistým podivným způsobem to vlastně dává smysl. Sestra Ulicie je mimořádně zlovolná a prohnaná. Tohle je přesně způsob, jakým uvažuje."

Nicci se obrátila zpátky. „Co to říkám? Teď mě začínáš vtahovat do svých přeludů. Richarde, nech toho. Podívej, musíš se odsud dostat a hned odejít. Tak pojď. Cara tu bude každou chvíli s tvými věcmi."

Richard věděl, že Nicci má pravdu. Nenajde Kahlan, pokud se bude muset mít neustále na pozoru před třemi lidmi vládnoucími magií, kteří mu chtějí změnit vědomí. Ti tři by mu nejspíš nedali šanci jim něco vysvětlit. Richard se to už vysvětlovat pokoušel a namáhal se zbytečně.

Nejspíš by udělali to, co považují za nutné. Richard nevěřil, že by ho jakkoliv varovali. Bylo by po všem dřív, než by si uvědomil, co se stalo.

Nechtěl si to připustit, ale věděl, že Zedd by něčeho takového schopen byl. Vzpomněl si na dobu, když od Zedda dostal meč pravdy a oba se společně vydali na cestu za schránkami Ordenu, které měl v té době v držení Darken Rahl. Zedd tehdy řekl, že je v sázce příliš mnoho životů, a aby zachránil všechny ty nevinné lidi, dokázal by zabít i Richarda, pokud by to bylo nutné. Řekl Richardovi, že jako hledač a nositel meče pravdy musí být připraven udělat totéž a být stejně oddaný tomu, zač bojuje. Řekl mu také, že se vždy na vše musí dívat v širších souvislostech.

Nebylo proto obtížné si představit, že je Zedd ochoten použít magii k vymazání Richardových vzpomínek na Kahlan - vzpomínek, které Zedd považoval za projev nemoci, jež ubližuje Richardovi, a tím pádem i tomu, zač bojuje. Ze Zeddova pohledu jsou v sázce milióny životů. Proto by neváhal.

„Myslím, že máš pravdu," připustil Richard smutně. „Oni se mě pokusí zastavit." Zvedl dvě malé knihy ležící na stole a vsunul si je do zadní kapsy. „Myslím, že bude nejlepší, když odsud zmizíme, než se o to pokusí."

„My? Chceš, abych šla s tebou?"

Richard se zarazil a mimoděk pokrčil rameny. „Nicci, jste s Carou jediní opravdoví přátelé, které teď mám. Pomohla jsi mi ve chvíli, kdy jsem to nejvíc potřeboval. Nemohu si dovolit opouštět své věrné přátele právě ve chvíli, kdy mi začíná docházet, co se děje. Možná budu potřebovat tvou pomoc, ale i kdyby ne, byl bych rád, kdybys byla se mnou.

Tedy samozřejmě pokud chceš jít. Samozřejmě tě nenutím, ale byl bych rád, kdybys šla."

Nicci se na tváři objevil ten vzácný úsměv, který odhaloval ušlechtilost její duše. Takto se začala usmívat až od chvíle, kdy ji Richard naučil milovat život.

Kapitola dvacátá pátá

Cara netrpělivě čekala na druhé straně štítu. Rikka stojící na stráži u železných dveří nahlížela do věžní místnosti. Obě se otočily, když uviděly rudou záři a uslyšely přicházet Richarda. Hned u dveří uviděl pečlivě naskládané batohy a další vybavení. Vytáhl z hromady svůj batoh a nacpal do něj obě knihy.

„Takže odcházíme?" otázala se Cara.

Richard protáhl ruce řemeny a hodil si batoh na záda. „Ano, a myslím, že raději nebudeme plýtvat časem."

Zvedl luk a toulec a všichni ostatní začali také sbírat své věci.

Richard zjistil, že Cara přinesla věci i Nicci. Zřejmě sama chtěla, aby byla čarodějka po ruce, kdyby jí bylo zapotřebí. Richarda napadlo, nakolik to souvisí s tím, co říkala Šota.

Všiml si, že i Rikka má batoh. Málem se jí zeptal, o co se snaží, ale pak si uvědomil, že Rikka je Mord-Sitha a odpověděla by mu, že její místo je u něj. Richard strávil tolik času jen ve společnosti Cary jako ochránkyně, že mu teď připadalo zvláštní mít u sebe více než jednu Mord-Sithu.

„Jste všechny připravené?" zeptal se.

Ženy přikývly. Richard vedl skupinu ven ze dveří. Všechny tři ženy se tvářily zachmuřeně. Richard věděl, že jeho samotného by Cara následovala bez otázek, ale určitě by slepě neposlechla rozkaz Nicci nebo kohokoliv jiného. K tomu by musela mít dobrý důvod. Richard si pomyslel, že Cara nejspíš položila Nicci mnoho dobře mířených otázek - v tom každá Mord-Sitha excelovala - a proto zná důvod jejich náhlého odchodu.

Došli k úpatí věže a Richard položil ruku na železné zábradlí ochozu. Chystal se vykročit, ale pak se náhle zarazil. Ženy čekaly, pozorovaly ho a zřejmě se divily, proč se zastavil.

Richard pohlédl Nicci do udivených modrých očí. „Oni se na tebe v tomhle nespolehnou."

„Jak to myslíš?" zeptala se Nicci.

„Považují to za příliš důležité. Neponechají to jen na tobě. Budou mít strach, že ztratíš odvahu nebo že neuspěješ a necháš mě vyklouznout."

Cara přistoupila blíž. „Takže si myslíš, že tě budou hledat?"

„Hledat ne," odmítl Richard, „ale vsadím se, že budou číhat někde mezi tímto místem a cestou z Pevnosti, čistě pro případ, že se dostanu přes Nicci a pokusím se odejít. Pokud na ně neočekávaně narazíme, bude příliš pozdě."

„Lorde Rahle," řekla Rikka, „Cara a já nedovolíme nikomu, aby vám ublížil."

Richard pozvedl obočí. „Já vím, ale chci podobným konfliktům raději předejít. Ti tři si myslí, že mi musí pomoci. Nechtějí mi ublížit - alespoň ne záměrně. Nechci, abyste jim ublížily vy dvě."

„Ale pokud nás překvapí a budou na tebe chtít použít svou magii, nemůžeš od nás čekat, že je necháme," řekla Cara.

Richard se na krátký okamžik střetl s jejím pohledem. „Jak už jsem řekl, chci tomu předejít."

„Lorde Rahle," řekla Cara tichým hlasem, „já zkrátka nemohu připustit, aby tě někdo tímto způsobem napadl, i kdyby si myslel, že ti pomáhá. Teď není čas na vyhýbavé odpovědi. Pokud na tebe zaútočí, musí být zastaveni - tečka. Pokud bychom je nechaly, mohli by uspět a ty už nikdy nebudeš sám sebou. Už nebudeš lord Rahl, kterého známe, už nebudeš lord Rahl, kterým jsi teď."

Cara se k němu naklonila ještě blíž a upřela na něj typický pohled Mord-Sithy, z něhož Richarda vždycky mrazilo. „Pokud na tebe zaútočí a bude jim dovoleno uspět, protože jim nechceš ublížit, tak až s tebou skončí, nebudeš si již pamatovat na tu Kahlan. Tohle chceš?"

Richard zaskřípěl zuby a zhluboka se nadechl. „Ne, nechci. Snažme se, aby k podobné situaci nedošlo. Ale pokud k ní dojde, pak máš nejspíš pravdu. Nesmí jim být dovoleno, aby udělali to, co zamýšlejí.

Pokud je však budeme muset zastavit, snažte se nepoužít víc síly, než je nutné."

„Váhání je chyba, která přivolává porážku," řekla Cara. „Nebyla bych Mord-Sitha, kdybych byla v mládí váhala."

Richard věděl, že má pravdu. Alespoň to ho naučil meč pravdy. Tanec se smrtí nepřipouštěl žádné kompromisy mezi životem a smrtí.

Položil ruku Caře na rameno. „Rozumím."

Nicci se rozhlédla po věži a její modré oči spočinuly na všech dveřích. „Kde myslíš, že budou čekat?"

„Nevím," odpověděl Richard a zahákl si palce za řemeny svého batohu. „Pevnost čarodějů je obrovská, ale ven vede nakonec jen jediná cesta. Protože se uvnitř můžeme vydat, kudy se nám zlíbí, řekl bych, že budou čekat někde blízko nádvoří u padací mříže."

„Lorde Rahle," promluvila Rikka, a poněkud zneklidněla, jakmile na ní Richard spočinul pohledem, „je ještě jedna cesta ven."

Richard se na ni zamračil. „O čem to mluvíš?"

„Kromě hlavního vchodu je ještě jedna cesta ven. Je přístupná skrze chodby v hlubinách hradu."

„Jak to že o ní víš?"

„Váš dědeček mi ji ukázal."

Richard neměl čas se tomu příliš divit. „Myslíš, že bys ji dokázala najít?"

Rikka se na okamžik zamyslela. „Věřím, že ano," řekla nakonec. „Rozhodně bych nechtěla, abyste se pod mým vedením ztratili někde v bludišti chodeb, ale věřím, že cestu najdu. Stejně prochází tímto místem, takže to ani nemáme tak daleko."

Richard se zamyslel a dlaní chtěl spočinout na jílci meče. Meč byl však pryč. Místo toho si zamnul dlaně.

„Možná by tedy bylo lepší, kdybychom šli touto cestou."

Rikka se prudce obrátila a plavé vlasy jí zavířily kolem hlavy. „Následujte mě tedy."

Richard nechal Nicci jít před sebou, pak šel on a Cara jako poslední. Neušli však ani tucet kroků, když se Richard zastavil. Obrátil se a ohlédl se nazpět.

Ženy na něj pohlédly, pak se podívaly směrem, kterým se díval i on, a nakonec znovu tázavě pohlédly na něj.

„Tudy jít také nemůžeme." Obrátil se na Rikku. „Tu cestu ti ukázal Zedd. On zná Mord-Sithy. Ví, že ať už jste spolu vycházeli jakkoliv dobře, budeš-li někdy volit mezi jím a mnou, zůstaneš vždycky věrná mně.

Zedd je mistr lsti a triků. Nechá Annu a Nathana střežit cestu k hlavnímu vchodu, a on sám bude číhat na cestě, kterou ti ukázal, Rikko."

„Nuže, jestli existují jen dvě cesty ven, znamená to, že se musí rozdělit," řekla Nicci. „A to jen v případě, že Zedd bude uvažovat tak, jak jsi právě řekl. Možná že už zapomněl, že tu cestu Rikce ukázal, nebo ho nenapadne, že by ti o ní mohla říct. Tato cesta může být stále volná."

Richard pomalu zavrtěl hlavou a hleděl na něco úplně jiného - na širokou plošinu uprostřed ochozu nad stojatou vodou dole v šerých hlubinách věže.

‚Je to možné, ale bylo by hloupé spoléhat se na to, že Zedd udělá takovou strategickou chybu."

Nicci vypadala trochu ustaraně. „Ty nemůžeš použít svou moc, aniž by ses vystavoval nebezpečí, že přivoláš bestii, ale já mohu použít svou. A já vládnu větší mocí než Zedd. Pokud se rozdělí, jak říkáš, nebudeme s nimi muset zápasit naráz."

„Ne, ale přesto bych to raději nezkoušel, zvláště ne tady v Pevnosti. Je možné, že jsou tu ochrany, které se v případě útoku aktivují, aby čaroděje prvního řádu chránily. Třeba stačí, když se ho pokusíš zpomalit magickou sítí, a vzápětí se spustí smrtelný protiútok. Kromě toho, i kdyby se nám ho podařilo přemoci, bude nás později stejně pronásledovat."

Nicci si založila ruce na prsou. „Co tedy navrhuješ?"

Richard se k ní obrátil a střetl se s pohledem jejích modrých očí. „Navrhuji, abychom se vydali cestou, kterou za námi nemohou."

Nicci se zamračila. „Jakou cestou?"

„Skrze slif."

Všichni se jako na povel podívali dolů, jako by tam slif už stála a čekala, až do ní vstoupí.

„No samozřejmě," řekla Cara. „Můžeme uniknout a oni se ani nedozví, že už jsme pryč. Nezůstanou po nás žádné stopy. A co víc, nebudou mít žádnou šanci nás pronásledovat."

„Přesně tak." Richard ji poplácal po rameni. „Pojďme."

Spěšně se vydal po ochozu a ženy ho následovaly. Rozbitými dveřmi vstoupili do komnaty slif. Uvnitř Nicci přivolala svou magii a zapálila pochodně v držácích na stěnách. Nato se všichni shromáždili kolem studny a pohlédli do jejích hlubin.

„Je tu jen jediný problém," řekl Richard nahlas, když se zahleděl do černé propasti. Pohlédl na Nicci. „K přivolání slif musím použít magii."

Nicci se zhluboka nadechla a s obavami na něj pohlédla. „To je problém."

„Nemusí být," řekla Cara. „Šota nám řekla, že když použiješ magii, můžeš tím krvavou bestii přivolat. Ta však jedná zcela náhodně. Když použiješ magii, bylo by logické, aby tě podle ní našla, ale bestie nejedná logicky. Šota řekla, že může přijít, když použiješ magii, ale také nemusí. Nedá se to dopředu odhadnout."

„A máme jistotu, že se tímto vyhneme střetnutí s ostatními," poukázala Nicci.

„Pokoušet se utéct nás postaví před dva problémy," souhlasil Richard. „Budeme muset projít kolem těch tří, a pak jim budeme muset zabránit, aby nás později dostihli a pokusili se mě *uzdravit.* Tohle je smysluplnější. Slif představuje jistý způsob, jak uniknout, aniž by nás Zedd, Anna a Nathan pronásledovali a aniž by mohli zjistit, kam jsme se vydali. Také se vyhneme střetnutí s nimi, což bych opravdu rád. Miluji svého dědečka; nechci s ním bojovat."

„Nerada to říkám," oznámila Cara, „ale mně to také připadá lepší."

„Souhlasím," řekla Rikka.

„Přivolej slif." Nicci si prohrábla vlasy a znovu pohlédla do hlubin studny. „A pospěš si, než se vydají zjistit, proč mi to trvá tak dlouho."

Richard už neváhal a natáhl sevřené pěsti nad studnu. Aby mohl slif přivolat, musel použít svůj vlastní dar. To mu však zatím příliš nešlo. Čerpal důvěru z toho, že se mu to už dříve mnohokrát podařilo. Jistě uspěje i tentokrát.

Nechal napětí v sobě narůstat. Věděl, že se mu to musí podařit, jinak ztratí šanci, že ještě někdy najde ženu, kterou miluje víc než svůj život. Představa, že by zbytek svých dní měl prožít bez ní, v něm vyvolala takovou bolest, až málem nahlas zasténal.

Jeho naléhavá touha udělat cokoliv, co bude nutné, aby Kahlan pomohl, cosi zažehla v hlubinách jeho duše. Cítil, jak se z jeho nitra dere na povrch syrová síla. Mimoděk zaťal svaly na celém těle, aby se připravil na její příval.

Mezi jeho nataženými pěstmi se zažehlo světlo. Poznával pocit, který teď cítil, protože jej zažil už předtím. Přitiskl postříbřené kožené nátepníky k sobě. Když slif přivolal poprvé, neměl je, ale slif mu řekla, že by je měl použít, bude-li ji chtít přivolat znovu. Světlo se zjasnilo do takové intenzity, až bodalo do očí.

Znásobil své úsilí. Nesoustředil se na nic jiného než na volání slif. Potřeboval ji, aby mohl pomoci Kahlan.

Pojď ke mně!

Světlo zářící mezi jeho nataženýma rukama vyslalo paprsek dolů do studny. Ozvalo se zapraskání.

Ženy shromážděné kolem kamenné studny hleděly napjatě do hlubiny osvětlené zářícím paprskem. Nicci se rozhlížela kolem, zjevně v obavách, že se objeví bestie. Zářící paprsek zmizel v hlubinách. Na okamžik všechno ztichlo.

Pak najednou v nehybném hradu, v tichu nehybného kamene tyčícího se všude kolem, zaznělo vzdálené hluboké dunění.

Cosi se probouzelo k životu.

Podlaha se začala otřásat rostoucí silou, až se začal vířit prach. Na třesoucí se kamenné podlaze poskakovaly malé kamínky.

Odkudsi ze vzdálených hlubin studny začalo cosi neuvěřitelnou rychlostí stoupat vzhůru, a současně se rozezněl pronikavý kvil. Hlasitost vytí narůstala, jak se slif blížila ke zdroji volání.

Nicci, Cara a Rikka odstoupily od studny. Ta se naplnila stříbřitou kapalinou, která se vzápětí ladným pohybem prudce zastavila dřív, než přesáhla okraj studny.

Vlnící se hladina začala nabírat jakýsi tvar zvedající se vzhůru. Kapalina připomínala oživlou rtuť.

Stále se formovala, získávala nové křivky a záhyby, až se nakonec změnila v ženskou tvář.

Usmála se poznáním. „Pane, vy jste mě volal?"

Místností zazněl melodický ženský hlas, aniž se rty slif pohnuly.

Richard přistoupil blíž, nevšímaje si Nicci a Rikky, které vše sledovaly s očima dokořán. „Ano, slif. Děkuji ti, žes přišla. Potřebuji tě."

Stříbrný úsměv vypadal potěšeně. „Přejete si cestovat, pane?"

„Ano, přeji si cestovat. My všichni chceme cestovat."

Úsměv se rozšířil. „Pojďte tedy. Budeme cestovat."

Richard pokynul ženám, aby se seřadily. Oživlý kov se zformoval do ruky, která se natáhla, aby se všech tří žen postupně dotkla.

„Ty jsi cestovala již předtím," řekla slif Caře poté, co se dotkla jejího čela. „Ty cestovat můžeš."

Blyštivá ruka jemně přejela po čele Nicci a na okamžik se zastavila. „Ty máš, co je nutné. Můžeš cestovat."

Rikka pozvedla bradu, potlačila svou nechuť k magii a trpělivě čekala, zatímco se slif dotkla jejího čela.

„Ty cestovat nemůžeš," řekla slif.

Rikka se zatvářila velice nespokojeně. „Ale pokud může Cara, proč ne já?"

„Nemáš oba aspekty, které jsou nutné," řekl hlas.

Rikka si vzdorně založila paže na prsou. „Musím jít s ostatními. Půjdu také. Nebudeme o tom diskutovat."

„Dělej, jak myslíš, ale pokud se skrze mě pokusíš cestovat, zemřeš."

Než mohla Rikka znovu promluvit, položil jí Richard ruku na rameno. „Cara zajala moc někoho, kdo element požadované magie měl. Proto může cestovat. Nedá se s tím nic dělat. Musíš tu zůstat."

Rikka nevypadala vůbec šťastně, ale přikývla. „Vy ostatní byste tedy měli jít."

„Pojďte," řekla slif Richardovi, „a budeme cestovat. Kam se chcete vydat?"

Richard jí málem nahlas odpověděl, ale včas se zarazil. Obrátil se k Rikce.

„Protože s námi nemůžeš, myslím, že bude lepší, když teď odejdeš, abys ani neslyšela, kam míříme. Nechci riskovat, že to od tebe

ostatní nějak zjistí. Můj dědeček dokáže být nesmírně lstivý, když chce, a má v zásobě spoustu triků."

„Já vím." Rikka si rezignovaně povzdechla. „Nejspíš máte pravdu, lorde Rahle." Usmála se na Caru. „Ochraňuj ho."

Cara přikývla. „To dělám vždycky. Beze mě je bezmocný."

Richard Cařino vychloubání ignoroval. „Rikko, potřebuji, abys něco vyřídila Zeddovi. Chci, abys mu ode mě předala zprávu."

Rikka se zamračila a pozorně naslouchala.

„Vyřiď mu, že čtyři Sestry Temnot zajaly Kahlan, pravou matku zpovědnici, ne tělo pohřbené tady v Aydindrilu. Vyřiď mu, že se hodlám vrátit tak rychle, jak to jen půjde, a přinesu mu důkaz. Žádám ho, aby mě nechal, abych mu ten důkaz mohl ukázat dřív, než se mě pokusí vyléčit. A vyřiď mu, že ho miluji a chápu, že má o mě strach, ale že dělám to, co jako hledač musím, neboť mě tím pověřil on sám, když mi svěřil meč pravdy."

Když Rikka odešla, Cara se zeptala: „Jaký důkaz?"

„Nevím. Ještě jsem nic nezjistil." Richard se obrátil na Nicci. „Nezapomeň, co jsem ti předtím říkal. Jakmile budeme ve slif, musíš dýchat. Zpočátku se budeš snažit zadržet dech, ale to nejde. Jakmile dorazíme k cíli a vystoupíme ze slif, musíš ji zase dostat z plic a začít znovu dýchat vzduch."

Nicci vypadala značně nervózně. Richard ji vzal za ruku. „Budu s tebou a Cara také. My oba jsme to poprvé také zvládli. Pomohu ti. Poprvé je těžké se přinutit dýchat slif, ale jakmile to dokážeš, zjistíš, že je to pozoruhodná zkušenost. Dýchat slif je potěšení."

„Potěšení," zopakovala Nicci nevěřícně.

„Lord Rahl má pravdu," řekla Cara. „Uvidíš."

„Jen nezapomeň, že až vyjdeme ven, musíš znovu začít dýchat vzduch, i když se ti nebude chtít," řekl Richard. „Jinak zemřeš. Rozumíš?"

„Samozřejmě," řekla Nicci a přikývla.

„Tak pojďme." Richard vylezl na okraj studny a pomohl nahoru Nicci.

„Kam budeme cestovat, pane?"

„Myslím, že bychom měli jít do Paláce lidu v D'Haře. Znáš to místo?"

„Samozřejmě. Palác lidu je středisko."

„Středisko?"

Pokud lze o oživlé rtuti říct, že může vypadat udiveně, pak tak slif právě teď vypadala. „Ano, středisko. Stejně jako toto místo zde je středisko."

Richard nerozuměl, ale nemyslel si, že je to podstatné, a tak se dál neptal. „Rozumím."

„Proč Palác lidu?" zeptala se Nicci.

Richard pokrčil rameny. „Musíme někam jít. V Paláci budeme v bezpečí. Ale co je důležitější, jsou tam knihovny se vzácnými starobylými knihami. Doufám, že tam najdeme něco o Ohnivé kaskádě. Protože Kahlan mají Sestry, myslím, že Ohnivá kaskáda souvisí s jakýmsi druhem magie.

Podle toho, co víme, je d'haranská armáda někde v blízkosti Paláce směrem na jih. A co víc, v Paláci bude možná Berdine, další Mord-Sitha, která mi pomůže s překladem knih, co mám s sebou. Ona má zase Kolův deník a možná se z něj mezitím dozvěděla něco užitečného."

Pohlédl na Caru. „Možná budeme moci navštívit generála Meiffera a zjistit, jak si vedou naši vojáci."

Cařina tvář se rozzářila překvapením a objevil se na ní široký úsměv.

Nicci zamyšleně přikývla. „Myslím, že to dává smysl a že Palác je vhodné místo. Budeš mimo dosah okamžitého nebezpečí, a to je teď nejdůležitější."

„Dobrá, slif," řekl Richard, „přejeme si cestovat do Paláce lidu v D'Haře."

Stříbřitá paže se natáhla a všechny tři objala. Richard cítil, jak mu Nicci svírá ruku.

„Lorde Rahle?" zeptala se Cara.

Richard zvedl dlaň volné ruky, aby slif zastavil dřív, než je zvedne a ponoří do studny. „Copak?"

Cara se kousla do rtu a promluvila až po chvíli. „Držíš Nicci za ruku. Vzal bys mě také za ruku? Nechtěla bych, abychom se my tři rozdělili."

Richard se při pohledu na její ustaraný výraz pokoušel neusmát. Cara se magie bála, i když cestu skrze slif již absolvovala předtím.

„Zajisté," řekl a vzal ji za ruku. „Ani já nechci, abychom se rozdělili."

Náhle ho cosi napadlo.

„Počkej!" řekl a zastavil slif dřív, než mohli začít.

„Ano, pane?"

„Znáš osobu jménem Kahlan? Kahlan Amnell, matku zpovědnici?"

„To jméno mi nic neříká."

Richard si zklamaně povzdechl. Vlastně ale ani nečekal, že by slif Kahlan znala. Vždyť ji neznal nikdo.

„A neznáš náhodu místo zvané Hluboká nicota?"

„Znám několik míst v Hluboké nicotě. Mnohá byla zničena, ale některá stále existují. Můžeme do nich cestovat, pokud si to přejete."

Richardovo srdce se rozbušilo překvapením. „Jsou některá z těch míst v Hluboké nicotě také středisky?"

„Ano, jedno z nich," řekla slif. „Caska v Hluboké nicotě je středisko. Přál byste si tam cestovat?"

Richard pohlédl na Nicci a Caru. „Zná některá z vás tu Casku?"

Nicci zavrtěla hlavou.

Cara se zamračila. „Myslím, že si vzpomínám, že jako dítě jsem o ní něco slyšela. Je mi líto, lorde Rahle, ale nevzpomínám si přesně co - jen je mi to jméno nějak povědomé ze starých legend."

„Jak to myslíš - legend?"

Cara pokrčila rameny. „Starých d'haranských legend... vyprávěly o nějakých snových kouzelnících. Byly to historky, které se vypráví mezi lidmi. Týkaly se historie D'Hary. Myslím, že Caska je jméno ze starších časů."

Starší časy. Snoví kouzelníci. Richard si vzpomněl, že když listoval knihou *Gegendrauss*, již našel v knihovně chráněné štíty, všiml si v ní čehosi o sesílání snů, ale neměl dost času, aby si tu pasáž přeložil. Přestože byl Richard vládcem D'Haranské říše, věděl toho o tajemné D'Haře jen velmi málo.

I kdyby si Cara už nic víc nepamatovala, měl Richard přesto pocit, že právě udělal krok, který ho přiblížil k nalezení Kahlan.

„Přejeme si cestovat," řekl slif. „Přejeme si cestovat do Casky v Hluboké nicotě."

Bylo tomu už dlouho, co Richard pomocí slif cestoval naposledy, a proto byl teď poněkud nervózní. Ale vzrušení, které pramenilo z pocitu, že se konečně blíží nalezení odpovědí, zastřelo jeho obavy.

„Budeme tedy cestovat do Casky," řekla slif a ozvěna jejího hlasu se nesla kamennou místností, kde kdysi zemřel čaroděj Kolo, držící zde stráž, když se veliká válka chýlila ke konci. Alespoň si všichni mysleli, že se chýlí ke konci. Prastaré konflikty však nikdy nekončí tak snadno a teď se znovu probouzí k životu.

Stříbřitá paže je všechny zvedla a vnořila se s nimi do lesknoucí se tekutiny. Než se Nicci potopila, ještě se naposledy zoufale nadechla vzduchu a pevně sevřela Richardovu paži.

Kapitola dvacátá šestá

Rychlostí šípu plul Richard sametovým tichem slif, a současně skrze ni klouzal s pomalou ladností havrana vznášejícího se na vzdušných proudech nad vysokými stromy za měsíčního svitu. Necítil horko ani chlad. V naprostém tichu mu mysl zvučela opojnými tóny. Očima vnímal světlo i tmu a plíce mu plnila sladká přítomnost slif, kterou jako by vdechoval až do duše.

Bylo to překrásné.

A najednou to skončilo.

Před očima mu z šedé tmy vyvstal obraz jakési komnaty. Zdálo se, že je vystavěna z kamenných bloků. Nicci mu s hrůzou sevřela ruku.

Dýchej, řekla mu slif.

Richard prudce vydechl a vyprázdnil si plíce. Vzápětí do nich nasál vzduch. Cara také zalapala po dechu.

Nicci plavala tváří dolů a jemně se houpala ve stříbrné kapalině.

Richard přehodil ruku přes kamennou obrubu studny slif a táhl Nicci s sebou. Rychle si sundal ze zad luk, aby mu nepřekážel, a vytáhl se na obrubeň. S pomocí slif seskočil na zem a pak převzal nehybnou Nicci, již mu slif podala.

Richard ji poplácal po zádech. „Dýchej, Nicci. Dýchej. No tak, musíš ze sebe dostat slif a začít dýchat. Udělej to pro mě."

Nakonec ho poslechla, zalapala po dechu a zapotácela se hrůzou a zmatkem, když se rozhlédla kolem sebe. Richard ji k sobě přitáhl a podepřel ji.

V držácích na stěnách spočívaly skleněné koule podobné těm v Pevnosti. Když se k nim Richard přiblížil, rozsvěcely se.

„Kde myslíš, že jsme?" zeptala se Cara, která se kolem sebe v matném světle rozhlížela.

„Bylo to... překrásné," řekla Nicci stále plná dojmů z cesty.

„Říkal jsem ti to," opáčil Richard.

„Vypadá to, jako bychom byli v nějaké kobce," řekla Cara, která obcházela kolem.

Richard se vydal do tmy ke dvěma velkým skleněným koulím ve vysokých kamenných držácích. Tyto koule se vzápětí začaly rozsvěcet přízračným zeleným světlem, v němž Richard uviděl schody. Ty však vedly až ke stropu.

„To je docela zvláštní," řekla Cara, když se postavila na druhý schod a zkoumala tmavý strop.

„Tady," řekla Nicci. Nakláněla se ke stěně u schodů. „Je tu kovový plát."

Podobný typ Richard již spatřil na jiných místech. Tlakem na plát se spouštěly ochranné štíty. Nicci se o něj opřela dlaní, ale nic se nestalo.

Potom na plát položil dlaně Richard a strop se náhle začal se skřípěním pohybovat. Dolů se řítily vodopády prachu.

Všichni tři ustoupili stranou. Země se třásla. Nicci a Cara si ale neuvědomily, že se odsouvá strop, a nervózně se kolem sebe rozhlížely v mylném domnění, že se komnata bortí.

Pak na schody dopadl paprsek měsíčního světla.

Richard netušil, kde se nacházejí, ale tato místnost mu stejně jako Caře připomínala hrobku. Nevěděl, kde je Caska, kromě toho, že se podle slif nacházela v Hluboké nicotě, a proto neměl představu, co má očekávat. Cítil se značně nejistě.

Sáhl pro svůj meč.

Meč nebyl na svém místě. Snad potisící pocítil bodavou lítost, když si uvědomil, kde a komu meč zanechal.

Místo toho vytáhl dlouhý nůž a opatrně přikrčen se vydal nahoru po schodech. Skrčil se nejen proto, aby nenarazil hlavou do posuvného stropu, ale také proto, že nevěděl, kdo nahoře mohl skřípot odsouvajícího se kamene zaslechnout. Cara, která viděla, jak vytahuje nůž, sevřela v pěsti svůj Agiel. Snažila se dostat před Richarda, ale ten ji nataženou paží zadržel a ukázal jí za sebe doleva. Nicci se držela za Richardem vpravo.

Když se hlavou ocitl nad úrovní země, spatřil nejasné obrysy tří lidí stojících nedaleko. Věděl, že cestování skrze slif má za následek, že nějakou chvíli poté člověk vidí jasněji než obvykle. Dokázal je možná vidět lépe než oni jeho.

Zostřeným viděním Richard rozeznal obrovitého muže uprostřed, který svíral útlé děvčátko a jednou dlaní mu zakrýval ústa. Dívka se třásla. Měsíční světlo se zalesklo na čepeli, kterou muž držel u jejího krku.

„Odhoď zbraně," zavrčel muž držící děvče, „a vzdej se Císařskému řádu, nebo zemřeš."

Richard si nadhodil nůž a znovu jej zachytil, tentokrát za hrot čepele. Vtom se na mužovu hlavu snesl inkoustově černý stín a zazněl pronikavý ptačí skřek. Muž sebou cukl a uhnul. Richard neztrácel čas podivem nad nenadálou pomocí. Hodil nůž.

Pták se vznesl do vzduchu. Nůž se s tupým zaduněním zarazil muži doprostřed čela. Richard věděl, že je čepel dost dlouhá na to, aby muži prorazila lebku a vyšla na druhé straně. Muž se bez hlesu zhroutil za třesoucí se dívkou - mrtvý dřív, než mohl pomyslet na to, že jí ublíží.

Dřív než muži po obou stranách dívky stihli jakkoli zareagovat, Nicci rozpřáhla ruce a vyslala k nim záblesky zářivé energie, které jim oddělily hlavy od těl. Hlavy dopadly s tupým žuchnutím na zem následovány silnějšími nárazy, když na zem dopadla těla.

Noc byla tichá až na zpěv cikád.

Dívka udělala váhavý krok kupředu a klesla na kolena. Sklonila hlavu, až se čelem dotkla země.

„Lorde Rahle, jsem vaše ponížená služebnice. Děkuji vám, že jste přišel a ochránil mě. Žiji, jen abych sloužila. Můj život patří vám. Poslouchám vaše příkazy."

Zatímco dívka roztřeseným hlasem mluvila, Cara a Nicci se rozestoupily a pátraly po dalších nebezpečích. Richard si položil prst na rty, aby jim naznačil, ať jsou zticha, pro případ, že se tu někde poblíž budou nacházet další vojáci. Obě jeho signál zaregistrovaly a přikývly.

Richard čekal a pozorně naslouchal. Protože byla dívka na zemi, nechal ji tam, protože jí tak hrozilo menší nebezpečí. Zaslechl šustění vydávané ptačími křidly a na nedaleké větvi stromu přistál havran.

„Vzduch je čistý," oznámila Nicci tichým hlasem, když se vrátila ze stínů. „Můj Han mi říká, že v blízkosti už nikdo další není."

Richard se s úlevou uvolnil. Když uslyšel, že dívka v tiché hrůze vzlykla, přiklekl na zem vedle ní. Domníval se, že má strach, že bude zabita stejně jako ti tři muži. Richard ji chtěl ujistit, že nezemře.

„Už je to v pořádku," řekl jí, jemně ji uchopil za rameno a pobídl ji, aby vstala. „Já ti neublížím. Teď jsi v bezpečí."

Když vstala, rozpřáhl paže a pevně do nich vyděšenou dívku sevřel. Zabořila tvář do jeho ramene a ustrašeně pokukovala po třech mrtvých na zemi. Byla ještě dítě, nebo přinejlepším na prahu dospívání v ženu. Štíhlými pažemi objala Richarda kolem krku a vzlykala úlevou.

„Ten pták je tvůj přítel?" zeptal se.

„Lokey," řekla a přikývla. „Dává na mě pozor."

„Dnes v noci odvedl dobrou práci."

„Bála jsem se, že nepřijdete, lorde Rahle. Myslela jsem, že je to má chyba, neboť pro vás nejsem dost dobrá kněžka."

Richard si rukou přejel po zátylku. „Jak jsi věděla, že přijdu?"

„Mluví se o tom v příbězích. Ale já jsem tady čekala tak dlouho, až jsem si začínala myslet, že se příběhy možná mýlí. Začala jsem si zoufat, že nás třeba nepovažujete za hodné své pozornosti, a pak jsem dostala strach, že je to moje chyba."

Richard dospěl k závěru, že ty příběhy, o kterých dívka mluvila, musí být nějakým druhem proroctví. „Takže říkáš, že jsi kněžka?"

Přikývla a odtáhla se, aby mu pohlédla do tváře. Richard uviděl velké oči barvy mědi, pohlížející na něj z temně pomalované tváře. To malování vypadalo znepokojivě.

„Jsem kněžka kostí. Vrátil jste se, abyste mi pomohl. Jsem vaše služebnice. Jsem ta, která má sesílat sny."

„Vrátil jsem se?"

„K životu. Přišel jste ze světa mrtvých."

Richard na ni jen zíral.

Nicci si přidřepla vedle dívky. „Jak to myslíš, že se vrátil ze světa mrtvých?"

Dívka ukázala za ně na hrobku, ze které se vynořili. „Ze světa mrtvých... zpátky mezi živé. Na tom náhrobku je jeho jméno."

Richard se obrátil a uviděl, že na kamenném monumentu je skutečně vytesáno jeho jméno. Okamžitě si uvědomil podobnost s tím, že i Kahlan má své jméno vytesané na náhrobku. Oba byli naživu, přestože měli oba svůj hrob.

Dívka vrhla rychlý pohled na Caru a pak na Nicci. „Příběhy říkají, že se vrátíte zpátky k životu, lorde Rahle, ale nezmiňují se o tom, že si přivedete společníky."

„Nevstal jsem z mrtvých," řekl jí Richard. „Přišel jsem skrze slif - tam dole z té studny."

Přikývla. „Studna mrtvých. Příběhy se o těchto tajemných věcech zmiňují, ale já jsem jejich významu nikdy nerozuměla."

„Mám tě oslovovat kněžko, nebo se nějak jmenuješ?"

„Jste lord Rahl; můžete mi říkat, jak se vám zlíbí. Ale jmenuji se Jillian. Bohužel nejsem kněžkou příliš dlouho a moc mi to nejde. Můj dědeček ale říká, že když přijde čas, nezáleží na tom, jak stará jsem, ale že musím splnit svou povinnost."

„Co kdybych ti tedy říkal Jillian?" zeptal se jí Richard s úsměvem.

Zdálo se, že je stále ještě příliš vyděšená, než aby se mu nebála úsměv oplatit. „To by se mi líbilo, lorde Rahle."

„Jmenuji se Richard. Rád bych, abys mi říkala Richarde."

Přikývla a v jejích kulatých očích se usídlil výraz zbožného úžasu. Richard nevěděl, jestli žasne nad lordem Rahlem nebo nad mrtvými, kteří se probouzejí k životu.

„Podívej, Jillian, já o tvých příbězích nic nevím, ale musíš pochopit, že jsem nevstal z mrtvých. Cestuji sem, protože mám starosti a hledám odpovědi."

„Pak jste tedy narazil na další starosti. Tři z nich jste zabil. Pomozte mi seslat sny, abychom mohli tyto zlé muže zahnat pryč. To je odpověď. Většina mých lidí se před nimi ukryla. Ti starší zůstali dole." Ukázala dolů z temného kopce. „Třesou se strachem, že je ti muži zabijí, pokud nenajdou, co hledají."

„A co hledají?" zeptal se Richard.

„Nevím. Ukrývala jsem se mezi duchy našich předků. Ti muži museli někoho dole přinutit, aby jim o mně řekl, protože když mě dnes nakonec polapili, znali mé jméno. Dlouho jsem jim unikala. Dnes na

mě číhali tam, kde jsem si šla najít něco k snědku. Popadli mě a chtěli, abych jim ukázala, kde jsou knihy."

„Tohle nejsou obyčejní vojáci Císařského řádu," vysvětlovala Nicci, když viděla, jak se Richard mračí. „Patří k průzkumným oddílům."

Richard pohlédl na těla. „Jak to víš?"

„Protože obyčejní vojáci by tě nikdy nevyzývali, abys odložil zbraně a vzdal se. Jedině průzkumníci pátrající v neznámé zemi a získávající nové informace berou zajatce. Vyslýchají lidi. Ti, kteří mlčí, jsou posíláni do ležení Řádu a mučeni. Tihle průzkumníci hledají nové knihy, které jsou pak sbírány a posílány císaři. Povinností těchto průzkumníků není jen hledat nejlepší cesty pro vojsko. Jejich úkolem je hledat něco, co je pro císaře ještě důležitější: vědomosti, zvláště ty v knihách."

Richard věděl, že má pravdu. Jagang byl expert na historii a ovládl značné množství znalostí ze starých časů. Tyto znalosti pro něj představovaly obrovskou výhodu. Richard měl vždycky pocit, že on sám se jenom snaží dohnat to, co už Jagang dávno zná.

„Našli tito muži nějaké knihy?" zeptal se Richard Jillian.

Zamrkala. „Můj dědeček mi vyprávěl o knihách, ale nevím, že by nějaké byly zde. Město je již od starých časů opuštěné. Pokud zde byly knihy, už dávno je někdo uloupil spolu se vším, co bylo cenné."

To Richard slyšet nechtěl. Doufal, že tu třeba najde něco, co mu zodpoví všechny otázky. Koneckonců, Šota mu řekla, že musí najít místo kostí v Hluboké nicotě. Hřbitov kolem byl určitě místem kostí.

„Nazývá se toto místo Hluboká nicota?" zeptal se jí.

Jillian přikývla. „Je to veliká země, kde žije jen máloco. Dokáží zde přežít jen moji lidé. Cizinci se sem odjakživa báli chodit. Celá země je posetá vybělenými kostmi těch, kteří se sem odvážili vstoupit a nepřežili zdejší podmínky. Naše země se táhne až k velké bariéře. Říká se jí Hluboká nicota."

Richard si uvědomil, že se musí podobat Divočině ve Středozemí.

„Velká bariéra?" zeptala se Cara podezřívavě.

Jillian pohlédla na Mord-Sithu. „Velká bariéra, která nás chrání před Starým světem."

„Jsme zřejmě v jižní D'Haře," řekla Cara Richardovi. „Proto jsem v dětství slyšela příběhy o Casce - protože je v D'Haře."

Jillian ukázala kolem sebe. „Tohle je místo mých předků. V dávných časech byli zničeni cizinci ze Starého světa. Moji předkové sesílali sny." Zahleděla se do tmy na jihu. „Ale neuspěli a byli zničeni."

Richard neměl čas, aby se to pokoušel všechno pochopit. Už tak měl dost problémů.

„Slyšela jsi někdy pojem Ohnivá kaskáda?"

Jillian se zamračila. „Ne. Co je Ohnivá kaskáda?"

„Já nevím." Začal si poklepávat prstem na spodní ret a přemýšlel, co dál.

„Richarde," řekla Jillian, „musíš mi pomoci seslat sny, které ty muže zaženou pryč, aby byli moji lidé znovu v bezpečí."

Richard vrhl pohled na Nicci. „Nenapadá tě, jak mám něco takového udělat?"

„Ne," odvětila. „Ale mohu ti říci, že zbytek mužů začne dříve či později pátrat po těch třech mrtvých. Tohle nejsou průměrní vojáci Císařského řádu. Mohou být krutí, ale také jsou velice chytří. Řekla bych, že sesílání snů je něco, co vyžaduje použití tvého daru... rozhodně není rozumné, aby ses o to pokoušel," dodala.

Richard se postavil, opřel si jednu ruku v bok a zahleděl se na temné město před sebou.

„Hledej, co je dávno pohřbeno..." zašeptal si sám pro sebe. Obrátil se zpátky k Jillian. „Říkáš, že jsi kněžka kostí. Chci, abys mi ukázala všechno, co o kostech víš."

Jillian zavrtěla hlavou. „Nejprve mi musíš pomoci seslat sny, abych mohla zahnat pryč ty cizince. Teprve potom bude dědeček a zbytek mého rodu v bezpečí."

Richard si frustrovaně povzdechl. „Podívej, Jillian, nevím, jak ti mám pomoci seslat sny, a nemám teď čas na to, abych to řešil. Řekl bych však, že to bude tak, jak si myslí Nicci. Pokud to vyžaduje použití magie, nemohu ti pomoci, protože bych mohl přivolat bestii, která by všechen tvůj lid zahubila, stejně jako už mnoho mých přátel. Potřebuji, abys mi řekla všechno, co víš, o tom, co je dávno pohřbeno."

Jillian si otřela slzy. „Ti muži mají mého dědečka a ostatní. Zabijí je. Nejprve musíš zachránit mého dědečka. Kromě toho, on je vypravěč. Ví toho víc než já."

Richard jí položil konejšivě ruku na rameno. Neuměl si představit, jak by se sám cítil, kdyby někdo, koho považoval za mocného, odmítl zachránit jeho dědečka.

„Mám nápad," řekla Nicci. „Jsem čarodějka, Jillian. Vím vše o těch mužích a o tom, jak pracují. Vím, jak si s nimi poradit. Ty pomůžeš Richardovi a já zatím půjdu dolů a zbavím se těch mužů. Až s nimi skončím, nebudou už pro tebe a pro tvůj lid představovat žádné nebezpečí."

„Jestli pomohu Richardovi, pomůžeš ty mému dědečkovi?"

Nicci se usmála. „Slibuji."

Jillian pohlédla na Richarda.

„Nicci drží slovo," řekl jí.

„Dobrá. Ukážu Richardovi všechno, co vím o tomhle místě, a ty zatím přinutíš ty muže, aby nás nechali být."

„Caro," řekl Richard, „běž s Nicci a hlídej jí záda."

„A kdo bude hlídat tvoje záda?"

Richard se zapřel nohou o hlavu muže, kterého zabil, a osvobodil svůj nůž. Ukázal zbraní na strom. „Lokey."

Cara vůbec nevypadala pobaveně. „Tvá záda bude hlídat havran?"

Richard očistil čepel o mužovu košili a pak nůž zasunul do pochvy na opasku. „Bude na mě dávat pozor kněžka kostí. Koneckonců, celou tu dobu čekala, až sem přijdu. Nicci bude v nebezpečí. Ocenil bych, kdybys ji ochránila."

Cara pohlédla na Nicci, jako by pochopila hlubší význam toho, co Richard řekl. „Ochráním ji pro vás, lorde Rahle."

Kapitola dvacátá sedmá

Když Nicci a Cara vyrazily dolů směrem, kde byl podle Nicci zbytek císařských vojáků, vydal se Richard zpátky do své hrobky a přinesl odtamtud nejmenší ze skleněných koulí. Schoval ji do batohu, aby si jeho očí zvykaly na tmu. Zářící koule by se mu však hodila, kdyby musel jít do některé z městských budov. Představa pátrání ve starobylých rozpadajících se budovách ve tmě se mu nelíbila.

Jillian byla jako kočka, která ve starém městě zná každý kámen a zákrut. Procházeli ulicemi, které téměř zmizely pod nánosy suti a prachu. Na sutinách se v řadě případů uchytila tráva a malé stromky. Richard viděl množství budov, do kterých by v žádném případě nevstupoval, protože by podle jeho názoru stačilo, aby zafoukal vítr nesprávným směrem, a ty budovy by se zhroutily. Jiné se zdály ještě v poměrně dobrém stavu.

Jillian ho dovedla k jedné z větších budov s průčelím zdobeným několika oblouky. Richardovi pod nohama křupaly kousky opadané omítky. Podlahu nádvoří před budovou pokrývaly různobarevné dlaždice. Barvy už dávno vybledly, ale Richard stále dokázal rozeznat výjevy stromů a kopců.

„Tato budova je vstup do části hřbitova," řekla mu Jillian.

Richard se zamračil a pořádně si prohlédl kamennou mozaiku pod nohama. Uvědomil si, že kromě stromů a kopců zobrazuje také náhrobky, a že celé místo na barevném výjevu je ohrazeno zdí. Přišlo mu však zvláštní ještě něco. Měsíční světlo ozářilo vyobrazené postavy, které na hřbitov přinášely tácy plné chleba a masa, zatímco jiné postavy odnášely prázdné tácy.

Richard se narovnal, když tu uslyšel, jak kdesi v dálce zazněl strašlivý výkřik. Zůstali oba nehybně stát a naslouchali. Z dáli k nim dolehlo sténání a kvílení.

„Co to bylo?" zeptala se Jillian šeptem a s rozšířenýma očima.

„Myslím, že Nicci se zbavuje útočníků. Jakmile skončí, tvoji lidé budou v bezpečí."

„Ona těm cizím mužům ubližuje?"

Richard poznal, že je tato představa dívce cizí. „Ti muži by tvým lidem prováděli hrozné věci. Ublížili by všem včetně tvého dědečka. Pokud je necháme, vrátí se jindy, a tvoji lidé budou trpět."

Odvrátila se a pohlédla do prázdných oblouků. „To by bylo zlé. Ale sny by je odehnaly."

„Zachránilo snad sesílání snů tvoje předky? Zachránilo snad obyvatele tohoto města?"

Pohlédla mu do očí. „Nejspíš ne."

„Podstatné je, aby všichni lidé, kteří si váží života, jako jsi ty, tvůj dědeček a tvůj lid, mohli žít v bezpečí. Občas to znamená, že je nutné zničit ty, kteří by nám jinak ublížili."

Jillian ztěžka polkla. „Ano, lorde Rahle."

Položil jí ruku na rameno a usmál se. „Richarde. Jsem lord Rahl, který chce, aby lidé byli v bezpečí a mohli žít, jak chtějí."

Konečně se usmála.

Richard pohlédl zpátky na mozaiku a začal studovat celý výjev. „Víš, co tenhle obraz znamená?"

Jillian se nakonec přestala soustředit na vzdálené výkřiky bolesti, které se nesly tmou, a pohlédla na výjev na podlaze. „Vidíte tu zeď tady?" zeptala se a ukázala na ni. „Příběhy říkají, že za těmito zdmi jsou hroby lidí z města. Místo, kde se teď nacházíme, je cesta k mrtvým.

Příběhy říkají, že mrtví byli odjakživa pohřbíváni jenom zde v okruhu městských hradeb. Pozůstalí nechtěli, aby byli jejich milovaní uloženi k odpočinku příliš daleko. Proto vzniklo toto posvátné místo, kde ukládali pozůstatky svých předků."

Richardovi se v mysli vynořila Šotina slova.

Musíš najít místo kostí v Hluboké nicotě.

To, co hledáš, je dávno pohřbeno.

„Ukaž mi to místo," řekl Jillian. „Vezmi mě tam."

Bylo obtížnější se tam dostat, než čekal. Budova byla doslova labyrintem chodeb a místností. Některé průchody vedly pod širým nebem a vzápětí se zase nořily do hloubi budovy.

„Toto je cesta mrtvých," vysvětlovala Jillian. „Tudy dovnitř přinášeli zemřelé. Říká se, že tu takové bludiště postavili v naději, že duše mrtvých budou zmatené a nedokážou najít cestu zpátky. Když se nebudou moci vrátit mezi živé, vydají se, kam patří, cestami do světa duchů."

Konečně vyšli ven do noci. Nad starobylým městem Caska visel srpek měsíce. Lokey kroužil nahoře, a když vyšli ven, vykřikl své přítelkyni na pozdrav. Jillian mu zamávala. Hřbitov, který se před nimi rozkládal, byl veliký, ale pro tak rozsáhlé město připadal Richardovi přesto příliš malý.

Richard kráčel s Jillian po pěšině mezi hroby stojícími hustě vedle sebe. Tu a tam rostly pokroucené stromy. V měsíčním světle se hřbitov zdál být mírumilovným místem s mírnými vyvýšeninami a prohlubněmi porostlými divokými květy.

„Kde jsou ty cesty, o kterých jsi mluvila?" zeptal se jí.

„Je mi líto, Richarde, ale nevím. Příběhy o nich sice hovoří, ale už neříkají, jak je najít."

Richard propátrával hřbitov. Jillian mu pomáhala. Měsíc pozvolna stoupal na obloze, ale oni přesto stále nedosáhli úspěchu. Hřbitov vypadal úplně obyčejně. Na některých místech trčely ze země celé trsy obelisků. Některé náhrobky ležely vyvrácené na zemi a rostla přes ně tráva.

Richardovi docházel čas. Nemohl tady v Casce zůstat navždy a poslouchat zpěv cikád. Tohle nikam nevedlo. Potřeboval hledat odpovědi tam, kde měl šanci je najít. Vypadalo to, že mu toto starobylé místo žádné neposkytne.

Zato v Paláci lidu v D'Haře jsou uložené cenné knihy, které Jagang ještě nedokázal uloupit. Bylo pravděpodobnější, že Richard nalezne užitečné informace tam než zde na prázdném hřbitově.

Posadil se na malé vyvýšenině pod olivovníkem a zvažoval, co dál.

„Znáš nějaké jiné místo, kde by mohly být ty cesty, o kterých se zmiňují příběhy?"

Jillian našpulila ústa a zamyslela se. „Je mi líto, ale ne. Až to bude bezpečné, můžeme sejít dolů a promluvit si s mým dědečkem. Ví mnoho věcí - mnohem víc než já."

Richard uvažoval, kolik času si může dovolit strávit tím, že bude naslouchat příběhům jejího dědečka. Lokey mezitím přistál na zemi nedaleko od něj, aby se pustil do hostiny na čerstvě vylíhlých cikádách. Sedmnáct let žily pod zemí, jen aby teď vystoupily na povrch - a sezobal je havran.

Richard si vzpomněl na proroctví, které mu Nathan četl. Zmiňovalo se o cikádách. Uvažoval proč. V tom proroctví se říkalo něco o tom, že až se cikády probudí, přijde čas poslední a rozhodující bitvy. A dále, že se svět ocitne na prahu temnoty.

Práh temnoty. Richard pohlédl na cikády, které vylézaly na povrch. Sledoval je hodnou dobu.

Zatímco se díval, uvědomil si, že cikády vylézají ven mezerou pod náhrobkem, který už zřejmě dávno spadl na zem. Lokey si toho také povšiml a teď číhal vedle náhrobku a zobal cikády jednu po druhé.

„To je zvláštní," řekl si Richard.

„Co je zvláštní?"

„Podívej se sem. Cikády nevylézají ven z hlíny, ale vynořují se zpod tohoto kamene."

Richard poklekl a zastrčil prsty do mezery pod obeliskem. Zdálo se mu, že pod ním nahmatal prázdný prostor. Lokey ho s nakloněnou hlavou pozoroval. Richard zabral a ztěžka přitom oddychoval námahou. Kámen se začal zvedat. Richard si uvědomil, že se na druhé straně otáčí na pantech. Konečně se kamenná deska vzdala a zůstala otevřená.

Richard hleděl dolů do tmy. Nebyl to obelisk. Byla to kamenná deska zakrývající vchod kamsi do hlubin. Richard z batohu okamžitě vytáhl skleněnou kouli. Koule začala zářit. Richard ji natáhl do zejícího černého ústí.

Jillian zalapala po dechu. „Je to schodiště!"

„Pojďme, ale budeme opatrní."

Kamenné schody byly nepravidelné a úzké a jejich hrany byly ohlazeny dlouhým používáním. Chodbu lemovaly kamenné stěny.

Schody vedly k odpočívadlu a pak zatáčely doprava. Po dalším dlouhém sestupu se obracely doleva a vedly stále hlouběji.

Když Richard a Jillian konečně sestoupili až dolů, zjistili, že se úzká chodba otevírá do širších průchodů, které jsou vytesány v pevné, ale měkké skále tvořící zdejší podloží. Richard držel v jedné ruce zdviženou zářící kouli a druhou rukou vedl Jillian. Musel se trochu sehnout, aby nenarážel hlavou o nízký strop, a vydal se dál. Netrvalo dlouho a přišli na křižovatku.

„Zmiňují se tvé příběhy o tom, jak se tady orientovat?" Jillian zavrtěla hlavou. „A co všechna ta bludiště, kterými ses naučila procházet? Myslíš, že je jim tohle místo podobné?"

„Nevím. Netušila jsem, že takové místo vůbec existuje."

Richard se zhluboka nadechl a nahlédl do každé z chodeb. „Dobrá, pustíme se dál. Pokud budeš mít pocit, že některou z cest poznáváš, dej mi vědět."

Přisvědčila, a oba se vydali chodbou doleva. Po obou stranách úzké chodby začali nacházet výklenky vytesané do stěn. Uvnitř každého výklenku ležely tělesné pozůstatky. V některých výklencích byla dvě těla, patřící pravděpodobně manželům.

Kolem některých výklenků se dochovaly starobylé malby. Na některých bylo znázorněno popínavé víno, na jiných postavy lidí a na dalších zase krajinné výjevy. Podle různých stylů a proměnlivé kvality Richard usoudil, že to museli malovat pozůstalí členové rodin zemřelých.

Úzká chodba ústila do komnaty, odkud vedlo deset dalších průchodů do různých směrů. Richard si vybral jednu chodbu a vydal se po ní. I tato chodba později vstupovala do dalších komnat se sítí nových odboček. Chodby se občas svažovaly ještě více dolů, občas trochu stoupaly.

Brzy začali nacházet kosti.

Procházeli místnosti plné výklenků, kde byly narovnány kosti stejného typu. Lebky byly pečlivě navršeny v jednom výklenku, stehenní kosti ve druhém, loketní kosti v dalším. Veliké kamenné koše vytesané do zdí obsahovaly menší kosti, a ty v nich byly pečlivě naskládány. Richard a Jillian procházeli dalšími a dalšími místnostmi plnými kostí. Jen lebek museli vidět už desítky tisíc. Vzhledem k tomu, že procháze-

li jen jednou ze sítě chodeb, bylo těžké si představit, kolik lidí je tu vlastně pohřbeno. I když byl pohled na tolik kostí poněkud znepokojivý, všechny kosti zde byly naskládány s úctou. Žádná nebyla jednoduše někde pohozená.

Kráčeli bludištěm tunelů snad hodinu. Každá chodba byla jiná. Některé byly široké, jiné úzké, další vedly do mnoha komnat. Po čase si Richard uvědomil, že každá komnata musela být do měkké skály vytesána pro jednu rodinu; proto byly stěny komnat tak poseté výklenky, aby bylo místo pro všechny zemřelé.

Pak dorazili k části chodby, jež byla pobořená. Na zemi ležely veliké kusy skály a suti.

Richard se zastavil a díval se na hromady kamene. „Myslím, že dál se nedostaneme."

Jillian přidřepla a podívala se pod kamenný blok, který našikmo přehrazoval chodbu. „Myslím, že bych se tudy protáhla." Obrátila se na Richarda. „Jsem menší. Chceš, abych se tam rychle podívala?"

Richard spustil ruku se zářící koulí tak, aby měla dívka dostatek světla. „Dobrá. Ale nechci, abys pokračovala dál, pokud si budeš myslet, že to vypadá nebezpečně. Tady dole jsou tisíce tunelů, takže se můžeme pustit jiným směrem."

„Ale tuhle chodbu si vybral lord Rahl. Musí být důležitá."

„Jsem jenom člověk, Jillian. Nejsem moudrý duch, který se vrátil ze světa mrtvých."

„Když to říkáš, Richarde."

Usmála se.

Zmizela v nepravidelné díře pod balvanem jako ještěrka.

„Lorde Rahle!" ozval se za chvíli její hlas. „Jsou tady knihy."

„Knihy?" zavolal do díry.

„Ano. Spousta knih. Je tu tma, ale vypadá to jako velká místnost s knihami."

„Jdu za tebou," řekl.

Musel si ze zad sundat batoh a postrkovat ho před sebou. Nakonec se ukázalo, že v průchodu není tak těsno, jak se obával, a brzy se ocitl na druhé straně. Když se postavil, uvědomil si, že veliký kamenný blok ležící šikmo přes chodbu byl kdysi dveřmi. Zdálo se, že měl zajíždět do drážky vytesané ve skále, ale častým používáním nebo možná vě-

kem vznikla v kameni prasklina, která se postupně rozšiřovala, až nakonec dveře vypadly ven a zůstaly ležet napříč chodbou. Richard se rozhlížel kolem sebe a oprašoval si oděv. Zrak mu padl na typický kovový plát, který aktivoval štít.

Při pomyšlení, že tyto knihy byly ukryty za magickým štítem, se mu vzrušením rozbušilo srdce.

Pohlédl do místnosti. V teplém světle zářící koule uviděl, že je komnata skutečně plná knih. Její stěny spolu svíraly zdánlivě bezdůvodně velice podivné úhly. Richard a Jillian kráčeli podél nich a prohlíželi si knihy. Většina polic byla vytesána do pevné skály, podobně jako výklenky mrtvých.

Richard zvedl kouli a začal zkoumat jednotlivé police.

„Poslouchej," řekl Jillian, „hledám něco konkrétního: Ohnivou kaskádu. Může to být kniha. Ty začneš na jedné straně, já na druhé. Prohlédni si název každé knihy."

Jillian přikývla. „Jestli to tu je, najdeme to."

Starobylá knihovna byla obrovská. Když zahnuli za roh, narazili na další komnatu plnou knih. Pátrání pokračovalo pomalu. Nemohli se od sebe příliš vzdálit, protože měli jen jednu zářící kouli.

Několik hodin pomalu postupovali rozsáhlou knihovnou. Narazili na malé postranní komnaty, které byly plné knih až po strop. Z některých hřbetů museli odfouknout prach, aby viděli název.

Richard byl unavený a frustrovaný. Posléze dorazili na místo, kde uviděl další kovový plát. Opřel se o něj dlaní a kamenná zeď před ním se začala odsouvat. Dveře nebyly velké a brzo se před Richardem a Jillian objevilo temné ústí další místnosti. Richard doufal, že štíty chránící knihy jen kontrolují, jestli má požadovaný dar, a že jim jeho vrozená magická moc mimoděk nijak neodpovídá. Takové tiché volání by totiž klidně mohlo způsobit, že se tu objeví krvavá bestie, a ta představa Richarda opravdu nijak netěšila.

Richard do tmy strčil zářící kouli a uviděl malou místnost s knihami. Uprostřed býval také stůl, který se však už dávno zhroutil, protože na něj dopadly kusy kamene ze stropu.

Jillian soustředěně přejížděla prstem po hřbetech knih a pozorně četla název každé z nich. Richard mezitím udělal pět kroků přes místnost k protější stěně. Uviděl další kovový plát a přitiskl na něj dlaň.

Pomalu se začaly otevírat další kamenné dveře ústící do tmy. Richard se přikrčil a se zářící koulí v pozdvižené ruce vstoupil do dveří.

„Pane, přejete si cestovat?" zazněl měkký hlas.

Richard zíral na lesknoucí se stříbrnou tvář slif. Ocitnul se v komnatě se studnou, odkud původně vyšel. Dveře, jimiž do ní vstoupil, byly na opačné straně než schody vedoucí k otevřené kamenné desce ve stropě.

Právě strávili většinu noci tím, že šli v kruhu a skončili přesně tam, kde začali.

„Richarde, podívej se na tohle," řekla Jillian.

Richard se otočil a dívka mu před tvář přistrčila knihu vázanou v rudé kůži.

Bylo na ní napsáno *Ohnivá kaskáda.*

Richard byl tak ohromený, že nemohl ani mluvit.

Jillian se usmívala, hrdá na svůj objev. Vstoupila do komnaty slif a knihu mu podala.

Richard měl pocit, jako by se vznášel někde opodál a díval se na sebe sama, jak bere knihu s názvem *Ohnivá kaskáda* do rukou.

Kapitola dvacátá osmá

„Richarde?" ozval se Niccin hlas.

Stále ještě překvapený a rozechvělý nad tím, že skutečně našel *Ohnivou kaskádu*, došel ke schodům a vzhlédl. Proti rozednívajícímu se nebi viděl siluety Nicci a Cary. Obě ženy nahlížely dolů.

„Našel jsem to. Chci říct, Jillian to našla."

„Jak ses dostal tam dolů?" zeptala se Nicci, když se Richard a Jillian vydali nahoru po schodech. „Před chvílí jsme se tam dívaly a tys tam nebyl."

„Jillian?" zazněl mužský hlas.

„Dědečku!" Jillian vyběhla zbytek schodů a vrhla se starému muži do náruče.

Richard vystoupal po schodech hned za ní. Nicci seděla na posledním schodě. „Co se tu děje?"

„Tohle je Jillianin dědeček," řekla Nicci a ukázala. „Je vypravěčem svého lidu a strážcem starých znalostí."

„Rád vás poznávám," řekl Richard a sevřel starému pánovi ruku. „Máte báječnou vnučku. Právě mi nesmírně pomohla."

„Našel bys ji sám, kdybych ji neuviděla jako první," řekla Jillian s úsměvem.

Richard jí úsměv oplatil.

Obrátil se k Nicci. „Co se stalo Jagangovým mužům?"

Nicci pokrčila rameny. „Noční mlha."

Zatímco se Jillian a její dědeček vydali pohladit Lokeyho, který seděl na nedaleké zdi, Richard pokradmu hovořil s Nicci a Carou.

„Mlha?"

„Ano." Nicci si přehodila nohu přes nohu. „Zvláštní mlha, která je zahalila a oslepila."

„Nejen oslepila," řekla Cara se zjevnou rozkoší, „ale uvařila jim oči přímo v důlcích. Zbyla z nich jen krvavá kaše. Moc jsem si to užila."

Richard zamračeně pohlédl na Nicci, očekávaje vysvětlení.

„Jsou to zvědové," řekla. „Znám je a oni znají mě. Nechtěla jsem, aby mě viděli. A co víc, chtěla jsem, aby Jagangovi nebyli k užitku - alespoň ti, kteří přežijí. Jillianin dědeček sice vyjádřil pochyby, že se těžko dostanou zpátky k Jagangovým silám, ale já jsem se postarala o to, aby byli blízko u koní, takže je odnesou nazpět jejich zvířata. Chci, aby ti, kteří přežijí, vyprávěli o hrůzách mlhy, která sestoupila z kopců - chci, aby vyprávěli, jak byli v této pusté zapovězené zemi oslepeni. Takové novinky se rychle šíří a ostatní vojáci budou vyděšení.

Znásilňování, plenění a vraždění nevinných představuje pro Jagangovy vojáky dokonalou zábavu, ale takovéhle věci moc rádi nemají. Zemřít ve jménu Stvořitele ve velkolepé bitvě a získat odměnu v posmrtném životě je jedna věc, ale nechat se oslepit něčím, co přichází ze tmy, a skončit jako mrzák na zbytek života je něco docela jiného.

Očekávám, že se Jagang rozhodne se této zemi raději vyhnout, než aby tu jeho muže potkalo něco, co je vyděsí natolik, že na boj za slávu Stvořitele a Císařského řádu změní názor. Budou proto muset pokračovat pěkný kus cesty na jih. Získali jsme tím trochu času, než se nepřátelská armáda konečně obrátí zpátky a vstoupí do D'Hary."

Richard zamyšleně pokýval hlavou. „Výborně, Nicci. Výborně."

Rozzářila se. „Co to máš?"

„*Ohnivou kaskádu."* Vystoupil ještě o krok výš a posadil se mezi Nicci a Caru. „Je to kniha." Chtěl otevřít její desky, ale zaváhal. „Možná bude lepší, když se na to podíváš první pro případ, že jde o nějaké proroctví."

V jejích překrásných rysech se usadil výraz obav. „Samozřejmě, Richarde, dej mi ji."

Richard jí podal knihu a vstal. Nechtěl riskovat, že se na knihu omylem podívá a zjistí, že to neměl dělat. Teď, když byl tak blízko nalezení odpovědí, by se bestii raději vyhnul.

Nicci se pustila do čtení a Cara jí nahlížela přes rameno.

„Nedává to smysl," oznámila Cara, která rovněž četla z knihy *Ohnivá kaskáda.*

Richard si nemyslel, že Nicci její názor sdílí. Z její tváře se při čtení vytrácela všechna barva. „Drazí duchové..." zašeptala si sama pro sebe.

Pokračovala ve čtení a už nic neřekla, a tak se Richard mezitím posadil na vyvýšeninu pod olivovníkem. Kolem kmene rostlo popínavé víno. Mimoděk natáhl ruku, aby utrhl jeden lístek.

Zarazil se s rukou jen několik palců od barevného listí.

Cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

Věděl, co je to za víno.

Z *Knihy známých stínů*, kterou se na popud svého otce musel naučit nazpaměť, se mu v mysli vynořila slova: A *když se tři schránky Ordenu dostanou do hry, začne se rozrůstat hadí víno.*

„Co se děje?" zašeptala Jillian a naklonila se k němu. „Vypadáš, jako bys viděl ducha."

„Viděla jsi někdy v okolí růst tuhle rostlinu?"

„Myslím, že ne."

„Má pravdu," řekl Jillianin dědeček udiveným hlasem. „Strávil jsem tu celý život. Nevzpomínám si, že bych toto víno kdy viděl, snad s výjimkou období před třemi lety. Ano, myslím, že to bylo před třemi lety, když se blížil podzim. Tehdy jsem stejné víno spatřil, ale potom zase uschlo. Od té doby jsem je neviděl."

Richard na čerstvě rašící rostlině nespatřil žádné tobolky. Natáhl ruku a opatrně utrhl jednu snítku.

„Richarde, je to neuvěřitelně nebezpečná kniha," řekla Nicci hlasem, v němž zaznívalsmrtelný strach. Pořád ještě do ní byla začtená a nevěnovala pozornost tomu, o čem hovoří ostatní. „Je víc než nebezpečná." Zatímco mluvila, stále četla. „Jsem teprve na začátku, ale tohle je... ani nevím, jak začít..."

Richard vstal a zíral na větévku popínavého vína, kterou držel v ruce.

„Musíme jít," řekl. „Hned teď."

Něco v tónu jeho hlasu přimělo Caru a dokonce i Nicci, aby vzhlédly.

„Lorde Rahle, co se stalo?" zeptala se Cara.

„Vypadáš, jako bys právě spatřil ducha svého otce," řekla Nicci.

„Ne, tohle je horší," řekl Richard, který právě odtrhl zrak od popínavého vína. „Už tomu rozumím. Už vím, co se děje."

Seběhl dolů po schodech do své hrobky. „Slif! Potřebujeme cestovat!"

„Ale Richarde, přišel jsi mi pomoci sesílat sny, aby se zlí lidé nevrátili," volala Jillian.

„Podívej, musím odejít. Hned teď."

„Lord Rahl už nám pomohl, jak jen bylo v jeho silách," řekl její dědeček a položil jí ruku kolem štíhlých ramen. „Bude-li moci, vrátí se k nám."

„Správně," řekl Richard. „Budu-li moci, vrátím se. Děkuji ti, Jillian, za to, žes mi pomohla. Nemáš nejmenší tušení, co jsi dnešního dne udělala. Řekni svým lidem, ať se od toho vína drží dál."

„Richarde, co to do tebe vjelo?" zeptala se Nicci.

Uchopil Caru a Nicci pod paží a přiměl je, aby vstaly.

„Musíme do Paláce lidu. Hned."

„Proč? Co se děje? Co jsi našel?"

Richard jí ukázal snítku vína, kterou si pak strčil do kapsy.

„Toto je hadí víno. Roste, jenom když jsou do hry vloženy schránky Ordenu."

„Ale schránky Ordenu jsou v bezpečí v Paláci," protestovala Cara.

„Už nejsou. Ty Sestry vložily do hry magii Ordenu. Slif! Potřebujeme cestovat do Paláce lidu."

„Pojďte, budeme cestovat."

Richard táhl Nicci i Caru dolů po schodech. „Richarde, nechápu, co to má co dělat s tou ženou z tvých snů."

Richard udeřil do kovového plátu a strop hrobky se začal zavírat. „Sbohem, Jillian. Děkuji ti. Jednoho dne se vrátím."

Zamávala mu. Richard sebral ze země svůj luk a toulec.

Obrátil se na Nicci. „Potřebují Kahlan. Je poslední živá zpovědnice. Vložily do hry schránky Ordenu. Potřebují knihu, kterou jsem se naučil nazpaměť. Jako první se v ní říká toto: *Ověření pravdivosti slov Knihy známých stínů, když jsou vyslovována někým jiným než tím, kdo ovládá schránky, může být zajištěno pouze zpovědnicí..."*

Strop se zavřel. Z dálky Richard slyšel Jillian, jak říká: „Sbohem, Richarde. Šťastnou cestu."

„Richarde, neblázni. Já prostě..."

„Teď není čas se se mnou hádat."

Z tónu jeho hlasu poznala, že to myslí vážně.

Vyskočil na obrubeň studny a pomohl oběma ženám nahoru.

„Počkej," řekla Nicci a otevřela batoh. „Tohle raději schováme, aby to bylo v bezpečí." Schovala knihu dovnitř a pevně batoh zavřela.

„Víš už zhruba, o čem *Ohnivá kaskáda* je?" zeptal se jí.

Setkal se s pohledem jejích očí. „Podle toho kousku, který jsem si stihla přečíst, jde o teoretickou formuli pro vyvolávání věcí, které mají potenciál vymazat to, co existuje."

„Vymazat to, co existuje?" zeptala se Cara. „Co to znamená?"

„Nejsem si tak docela jistá. Ale zdá se, že jde o diskuzi ohledně teorie týkající se specifické magie. Pakliže by tato magie byla kdy zažehnuta, mohla by zničit svět živých."

„Proč by pro všechno na světě něco takového potřebovaly?" zeptal se Richard. „Mají teď magii Ordenu."

Nicci neodpověděla. Nevěřila jeho teorii; týkala se Kahlan.

„Slif, prosím. Odnes nás do Paláce lidu."

Uchopila je stříbrná paže. „Pojďte, budeme cestovat."

Dřív než se ponořili do stříbrné kapaliny, uchopily Nicci a Cara Richarda každá za jednu ruku.

Kapitola dvacátá devátá

Nicci si stěží uvědomovala, že se ocitla v jakési mramorové místnosti. Sotva se zoufale nadechla skutečného vzduchu, už ji Richard táhl za ruku přes obrubeň studny. Navzdory tomu, že právě urazila skrze slif nesmírnou vzdálenost a cítila se úplně dezorientovaná, se v koutku mysli radovala nad tím, že je Richardovi tak nablízku.

Mylně se domnívala, že během cesty skrze slif do Paláce lidu bude schopná přemýšlet o Richardově prudké změně chování, když našel ten kousek popínavého vína. Znepokojilo ji totiž, jak rychle dospěl k závěru, že se ve hře ocitly schránky Ordenu - nepochybovala, že je to z jeho strany další pokus, jak prokázat, že je Kahlan skutečná.

Komnata, kde se ocitli, byla chráněna mocným magickým štítem. Richard Nicci i Caru skrze něj provedl. Spěchali mramorovou chodbou, až dorazili k dvoukřídlým stříbrným dveřím s reliéfem jezera.

„Tady to znám," řekla Cara. „Vím, kde jsme."

„Výborně," řekl Richard, „tak nás veď. A pospěš si."

Občas během jejich putování až sem nastaly okamžiky, kdy si Nicci málem přála, aby bývala poslechla Zedda, Annu a Nathana a očistila Richardovu mysl od falešných vzpomínek.

Ale až do chvíle, kdy tuto teorii zkoušela na jednoho z Jagangových mužů v Casce. S pomocí subtraktivní magie se pokoušela zbavit jeho mysl vzpomínek na Císaře. Znělo to jednoduše. Udělala přesně to, co měla podle přání těch tří udělat s Richardem.

Mělo to však jeden háček.

Toho muže to zabilo, a velice hrůzným způsobem.

Když si v tu chvíli pomyslela, že právě tohle málem provedla Richardovi, že chybělo málo, aby se od těch tří nechala přesvědčit, ji přepadla taková slabost a nevolnost, až se musela na chvíli posadit na

zem vedle onoho mrtvého vojáka. Cara si myslela, že Nicci každou chvíli omdlí. Z pomyšlení na to, co málem udělala, se pak Nicci celou hodinu třásla a nebyla s to se vzpamatovat.

„Tudy," řekla Cara a vedla je nahoru po schodech. Schody ústily do široké chodby s částečně proskleným stropem.

Světlo vstupující dovnitř bylo narudlé, jako by nastal západ slunce nebo úsvit. Vzhledem ke vzdálenosti, kterou právě urazili, si Nicci nebyla jistá, která varianta je správná. Bylo matoucí nevědět, jestli je ráno či večer.

Chodby byly plné lidí. Mnozí se zastavovali a hleděli na probíhající trojici. Strážní si jich také povšimli a chystali se je zadržet, než si všimli Cary v jejím oděvu z rudé kůže. Mnoho lidí také poznalo Richarda, klekalo na kolena a uklánělo se. Richard ani nezpomalil, aby jim pokývl.

Běželi složitou spletí chodeb, překonávali můstky, ochozy a balkóny, míjeli nesčetné komnaty. Čas od času vybíhali po schodech. Cara je občas vedla chodbami pro služebnictvo, nepochybně proto, aby ušetřila čas.

Nicci si povšimla, jak je Palác překrásný a jak neuvěřitelně rozlehlý. Podlahu pokrývaly dlaždice s nádhernými vzory, které byly umně položeny do nádherné mozaiky. Byly tu velkolepé sochy - žádná tak překrásná jako ta, kterou vytesal Richard, ale přesto úžasné. Uviděla největší tapisérii ve svém životě. Výjev na ní zobrazoval bitvu, a muselo na ní být několik stovek koní.

„Tudy," řekla Cara, ukázala do jedné z chodeb a vydala se tím směrem.

Pospíchali, a Nicci se nedostával dech k tomu, aby položila množství otázek a probrala množství věcí, které ji trápily. Běhat začala z donucení až v době, kdy se seznámila s Richardem.

Před dvoukřídlými mahagonovými dveřmi Cara zastavila. Nicci si s odporem prohlédla vyřezávané hadí hlavy. Richard bez zastávky uchopil bronzovou lebku sloužící jako madlo a s trhnutím dveře otevřel.

Vstoupili do tiché místnosti pokryté vysokým kobercem. Před nimi se okamžitě objevili čtyři strážní a zablokovali jim cestu. Spatřili Caru a pak nejistě pohlédli na Richarda.

„Lord Rahl?" zeptal se jeden.

„Správně," řekla Cara úsečně. „Teď ustupte z cesty."

Muži okamžitě ustoupili a položili si pěst na srdce.

„Došlo v poslední době k nějaké neobvyklé události?" zeptal se Richard, zatímco popadal dech.

„Události?"

„Nějací vetřelci? Proklouzl tudy někdo?"

Muž se zasmál. „To těžko, lorde Rahle. Věděli bychom, kdyby se to stalo, a nedovolili bychom to."

Richard přikývl a vyrazil po mramorových schodech nahoru. Nicci držel stále za ruku a vlekl ji za sebou. Během stoupání měla Nicci pocit, že jí nohy prostě vypoví službu. Svaly ji po dlouhém běhu Palácem bolely tak, že už ji skoro ani neposlouchaly, ale musela se kvůli Richardovi přemoci.

Když vyběhli na vrcholek schodiště, vrhli se k nim okamžitě vojáci vyzbrojení kušemi se založenými šípy s rudým opeřením. Vojáci nevěděli, že proti nim stojí lord Rahl. Mysleli si, že se někdo pokouší proniknout do zakázané oblasti. Nicci doufala, že mají dost rozumu, aby byli opatrní se spouští.

Podle jejich reakce však poznala, že jsou tito muži dokonale vycvičení a rozhodně nevystřelí, dokud si nebudou jistí svým cílem. To pro ně bylo štěstí, protože Nicci by byla rychlejší.

„Je tu vrchní generál Trimack?" zeptal se Richard. Mezi vojáky si ihned prorazil cestu jakýsi důstojník.

Před Richardem se napřímil do pozoru a položil si ruku sevřenou v pěst na srdce. „Lorde Rahle!" Spatřil Mord-Sithu. „Cara?"

Cara přikývla na uvítanou.

Richard si s ním potřásl rukou. „Generále, někdo sem pronikl. Uloupil schránky ze Zahrady života."

Generál na okamžik ztratil řeč. „Cože? Lorde Rahle, to je nemožné. Musíte se mýlit. Nikdo sem nepronikne, aniž bychom o tom věděli. Byl tu naprostý klid. Vlastně jsme jednoho návštěvníka měli."

„Návštěvníka? Koho?"

„Matku představenou. Vernu. Je to již nějaká doba. Byla v Paláci, protože chtěla zkontrolovat nějaké magické knihy. Říkala, že když už je tady, chce se přesvědčit, že jsou schránky v bezpečí."

„Takže jste ji pustil do zahrady?"

Generál vypadal poněkud zaraženě. Jeho tvář zrudla až na dlouhou jizvu, která se mu táhla přes líc.

„Ne, lorde Rahle, dovnitř bych nikoho nepustil. Po dlouhém vyjednávání jsme nakonec otevřeli dveře do zahrady a nechali ji tam nahlédnout, aby se přesvědčila, že je všechno v pořádku."

„Nechali jste ji dovnitř jen nahlédnout?"

„Přesně tak. Moji muži ji obklopili a mířili na ni těmito speciálními šípy - šípy, které nám poskytl Nathan Rahl, jež zastaví dokonce i čaroděje. Obklopili jsme ji kruhem oceli. Stačil jediný chybný pohyb a z té nebohé ženy by se stal jehelníček."

Muži kolem přikývli na znamení souhlasu.

„Nahlédla do zahrady a s úlevou prohlásila, že je všechno v pořádku. Já sám jsem tam pohlédl a viděl tři černé schránky spočívající na kamenné desce. Ale přísahám, že jsem té ženě nedovolil ani na okamžik překročit práh."

Richard si ztěžka povzdechl. „A to je všechno? Nikdo jiný ty dveře neotevřel?"

„Ne, lorde Rahle. Nebyl tu nikdo jiný než moji muži. Nikdo. Za ty dveře s vyřezávanými hady nikoho nepouštíme. Chodby vedoucí v blízkosti Zahrady života jsou zakázanou oblastí. Jak si jistě vzpomínáte, tato bezpečnostní opatření jste ustanovil vy sám během vaší poslední návštěvy."

Richard přikývl a zamyslel se. Pak vzhlédl. „Nuže, pojďme se podívat."

Vojáci řinčící zbraněmi následovali překvapivé návštěvníky vyleštěnou žulovou chodbou až k velikým dvoukřídlým dveřím pokrytým zlatem.

Richard nečekal, až mu je někdo otevře, sám je prudce rozrazil a vstoupil. Vojáci se zastavili ve dveřích. Tohle byla zjevně posvátná půda, svatyně patřící pouze samotnému vládci Paláce. Bez pozvání lorda Rahla by dovnitř nikdo nevstoupil. Richard nikoho nezval, spěchal dovnitř s očima upřenýma k jedinému cíli.

Navzdory tomu, jak byla unavená, se mu Nicci držela těsně za zády. Utíkali pěšinou mezi záhony květin. Záře, která sem pronikala prosklenou střechou, byla stále temnější, což znamenalo, že se stmívá.

Stejně jako Richard, ani Nicci nevěnovala příliš mnoho pozornosti rostlinám, stromům nebo architektonické dokonalosti zahrady. Zahrada byla vskutku překrásným místem, ale Nicci upírala pohled na kamenný oltář, který viděla v dáli. Nespočívala na něm ani jedna ze tří schránek, které na něm být měly. Na žulové desce stálo něco jiného, ale Nicci zatím nedokázala rozeznat, co to je.

Podle toho, jak ztěžka Richard oddechoval, bylo zřejmé, že on to ví.

Překročili kruh trávy a hlíny. Tam se Richard prudce zastavil a upřeně shlédl dolů na zem.

„Lorde Rahle, co vidíš?" zeptala se Cara.

„Její stopy," zašeptal. „Poznávám je. Nejsou zakryté magií. Byla tady sama." Ukázal na hlínu. Jsou tu dvě sady otisků. Byla tu dvakrát." Pohlédl zpátky na trávu a pohledem sledoval něco, co ostatní vidět nemohli. „Tady v trávě padla na kolena."

Vydal se zbytek cesty ke kamennému oltáři. Nicci a Cara ho spěšně následovaly.

Když přistoupili k žulové desce, Nicci konečně poznala, co na ní stojí.

Byla to zmenšenina sochy ženy, jež stála vytesána z mramoru na náměstí Svobody v Altur'Rangu. Toto byla její předloha, kterou Richard podle svých slov vyřezal, socha, o které řekl, že patří Kahlan. Nicci viděla, že je celá pokrytá krvavými otisky.

Richard třesoucíma se rukama dřevěnou sošku zvedl, přitiskl si ji k hrudi a potlačil vzlyk. Nicci si myslela, že se zhroutí, ale nestalo se tak.

Chvilku k sobě sochu tiskl a pak se obrátil k oběma ženám. Po tváři mu stékaly slzy. Ukázal Caře a Nicci sošku znázorňující hrdou ženu se vztyčenou hlavou a s rukama založenýma v bok.

„Toto je socha, kterou jsem vyřezal pro Kahlan. Toto je *Duše.* Je to socha, která, jak jsem říkal, nemohla být v Altur'Rangu, protože ji u sebe měla Kahlan. Podle této sochy vytesali kamennou kopii v nadživotní velikosti. Jak myslíš, že se dostala sem?"

Nicci na sošku zírala s rozšířenýma očima a přemýšlela, na co se to vlastně dívá. Nedokázala ten rozpor pochopit. Vzpomněla si, jak se

tvářil Richard, když uviděl tělo pohřbené v hrobě matky zpovědnice. Teď Nicci došlo, jak se tehdy cítil.

„Richarde, já nechápu, jak se sem mohla dostat."

„Zanechala ji tu Kahlan! Zanechala ji tu, abych ji našel! Vzala schránky Ordenu a odnesla je Sestrám! Cožpak to nechápeš? Pořád nevidíš pravdu, i když ji máš přímo před očima?"

Neschopen dál mluvit si přitiskl sošku více k hrudi, jako by to byl nejvzácnější poklad na světě.

V tu chvíli, když viděla bolest, která jím otřásala, si Nicci pomyslela, jaké by to asi bylo, kdyby takhle moc miloval ji.

Navzdory jejímu zmatku, navzdory smutku z toho, co viděla, z bolesti, kterou Richard zjevně cítil, současně pociťovala radost nad tím, že Richard má někoho, kdo pro něj tolik znamená. Ke komu chová takové city... i kdyby to byl jen přelud. Nicci dosud nebyla přesvědčená, že Kahlan existuje.

„Už tomu rozumíte?" zeptal se. „Už vám to oběma došlo?"

Cara, jež vypadala stejně ohromená jako Nicci, zavrtěla hlavou. „Ne, lorde Rahle, já tomu nerozumím."

Richard zvedl sošku. „Nikdo si ji nepamatuje. Nejspíš prošla přímo kolem těch vojáků a oni na ni vzápětí zapomněli tak, jako jste na ni zapomněly vy dvě. Je sama v rukou těch čtyř Sester a ony ji přinutily, aby jim schránky přinesla. Vidíte tu krev, na té sošce? Její krev? Měly byste to chápat. Umíte si představit, jak se cítí sama, opuštěná a všemi zapomenutá? Nechala tady sošku a nejspíš doufala, že ten, kdo ji najde, si na ni vzpomene."

Strčil sošku Caře a Nicci až pod nos. „Podívejte se na ni! Je celá od krve! Krev je i na oltáři. Támhle je krev na podlaze. Tady jsou její otisky. Jak si vysvětlujete, že schránky zmizely a místo nich se tady objevilo tohle? Byla tu ona."

V zahradě se rozhostilo naprosté ticho. Nicci byla tak zmatená, že ani nevěděla, čemu věřit. Chápala, co vidí, ale nepovažovala to za možné.

„Teď už mi věříte?" zeptal se jich obou Richard.

Cara ztěžka polkla. „Lorde Rahle, věřím tomu, co říkáš, ale stále si na ni nevzpomínám."

Když Richardův dravčí pohled utkvěl na Nicci, celá se pod jeho silou otřásla.

„Richarde, nevím, co se děje. To, co říkáš, a to, co tu vidíme, představuje značný důkaz, ale jak říká Cara, pořád si na ni nevzpomínám. Je mi líto, ale nemohu ti lhát a říct ti, co chceš slyšet, jen proto, abys byl spokojený. Říkám ti pravdu. Pořád nevím, o čem mluvíš."

„Já vím, že ne," řekl překvapivě klidně a s pochopením. „To je to, co ti celou dobu říkám. Děje se něco hrozného. Nikdo si na ni nevzpomíná. To mohla nepochybně způsobit jen mocná a mimořádně nebezpečná magie probuzená k životu lidmi, kteří vládnou oběma aspekty daru. Magie tak nebezpečná, že musela být ukryta v knize pohřbené v katakombách za mocnými magickými štíty. Čarodějové, kteří ji tam ukryli, doufali, že ji nikdo nikdy nenajde."

„Ohnivá kaskáda," vydechla Nicci. „Ale z té krátké části, kterou jsem přečetla, mi vyplývá, že tato magie může vymazat svět živých."

„Copak na tom Sestrám záleží?" zeptal se Richard hořce. „Vždyť už do hry vložily schránky Ordenu. Hodlají zničit veškerý život jménem Strážce podsvětí. Ty bys tomu měla rozumět lépe než kdokoliv jiný."

Nicci si přitiskla ruku na čelo. „Drazí duchové, myslím, že můžeš mít pravdu." Necítila konečky prstů. Celá se chvěla děsem. „Z toho mála, co jsem přečetla, může být *Ohnivá kaskáda* schopna něčeho podobného, co jsem měla podle Zedda, Anny a Nathana udělat tobě - použít subtraktivní magii, abys zapomněl na Kahlan. Pokud je pravda to, co říkáš, pak právě tohle Sestry udělaly- způsobily, že na ni všichni zapomněli."

Nicci pohlédla do jeho šedých očí, do očí, v nichž se mohla celá ztratit. Cítila, jak jí po tvářích začínají stékat slzy.

„Richarde, já jsem to zkusila."

„O čem teď mluvíš?"

„Zkusila jsem, co chtěli, abych udělala tobě, na jednom z Jagangových mužů z Casce. Zkusila jsem ho přinutit, aby zapomněl na Jaganga. Umřel. Co když to samé udělá *Ohnivá kaskáda* s námi všemi?"

Richard se hněvivě nadechl. „Pojďme."

Vydal se přes zahradu zpátky ke dveřím. U nich v chodbě z leštěné žuly čekal generál, a jeho vojáci se tísnili za ním.

„Lorde Rahle," řekl generál, „teď tu schránky nikde nevidím."

„Byly ukradeny."

Na tvářích mužů se objevil výraz nevěřícného úžasu. Generál Trimack vytřeštil oči. „Ukradeny... ale kdo je mohl ukrást?"

Richard pozvedl sošku a potřásl s ní. „Má žena."

Generál Trimack vypadal jako někdo, kdo neví, jestli má vybuchnout vzteky nebo na místě spáchat sebevraždu. Místo toho si začal mnout dlaní ústa a uvažovat nad tím, co se právě dozvěděl. Zjevně se to snažil uvést do souladu s informacemi, které měl. Pak na Richarda pohlédl s rozhodností, která kromě generála zdobila jen málo mužů.

„Neustále dostávám zprávy, lorde Rahle. Osobně si je pročítám - nikdy nevíte, jaký útržek informace se můžete dozvědět a kdy vám podřízení napíší něco důležitého. Generál Meiffert mi také posílá zprávy. Protože je teď blízko, dostávám je během několika hodin. Až se on a jeho vojáci přesunou dál na jih, bude to trvat déle, ale zprávy, které od něj dostávám teď, jsou čerstvé."

„Poslouchám."

„Nevím, jestli to něco znamená, ale nejčerstvější zpráva, kterou jsem dostal dnes ráno, říká, že jeho vojáci našli ženu, starou ženu, která byla probodnuta mečem. Podle zprávy je ve špatném stavu. Nevím, proč se rozhodl mě o tom informovat, ale generál Meiffert je velice chytrý a zřejmě mu na tom něco připadá zvláštní. Proto chtěl, abych se o tom dozvěděl."

„Jak blízko se nachází?" zeptal se Richard. „Myslím armáda. Jak je blízko?"

Generál pokrčil rameny. „Na koni? Nejsou odsud dál než hodinu nebo dvě středně rychlé jízdy."

„Pak mi sežente koně. Ihned."

Generál Trimack si položil sevřenou pěst na srdce a druhou rukou pokynul dvěma mužům, aby přistoupili. „Běžte napřed a připravte koně pro lorda Rahla." Pohlédl na Richarda a potom na Caru a Nicci. „Tři koně?"

„Ano, tři," potvrdil Richard.

„A eskortu gardistů z prvního oddílu, aby lordu Rahlovi ukázali cestu a chránili ho."

Oba muži přikývli a vyrazili pryč.

„Lorde Rahle, nevím, co říct. Samozřejmě podám rezignaci..."

„Neblázněte. S tímhle byste stejně nic nesvedl. Byly ukradeny za pomoci magie. Je to moje chyba, že jsem připustil, aby k tomu došlo. Jsem lord Rahl. Já mám být magie proti magii."

Nicci mimoděk napadlo, že se snažil být, ale nikdo mu nevěřil.

Bez dalšího plýtvání časem se Richard, Cara a Nicci, doprovázeni setninou palácových gardistů, spěšně vydali velkolepými širokými chodbami Richardova starobylého domova. Lidé uhýbali stranou a tiskli se ke stěnám. Hned za předvojem gardistů kráčela Cara. Nicci se držela Richardovi po boku.

Když se ocitli v menší chodbě, kde bylo málo lidí, Richard zpomalil a pak zůstal stát. Gardisté se zastavili v takové vzdálenosti, aby mu byli při ruce, ale současně aby mu dopřáli soukromí. Všichni čekali, co se bude dít. Richard pohlédl do postranní chodby. Cara vypadala jako na jehlách.

„Komnaty Mord-Sith," odpověděla Cara Nicci na její nevyslovenou otázku.

„Dennina komnata byla támhle." Richard ukázal na jedny z dveří. „Tvá komnata támhle, Caro."

Cara zamrkala. „Jak to víš?"

Chvíli na ni hleděl s nevyzpytatelným výrazem ve tváři. „Caro, já si pamatuji, že jsem tam byl."

Cara zrudla stejně jako její kožená uniforma. „Ty si to pamatuješ?"

Richard přikývl.

„Ty víš?" zašeptala a do očí se jí vkrádala panika.

„Caro," odpověděl Richard jemně, „samozřejmě že vím."

V jejích očích se zaleskly slzy. „Jak ses to dozvěděl?"

Ukázal na její pravé zápěstí. „Když se dotknu tvého Agielu, bolí to. Dotyk Agielu bolí jen tehdy, když člověk, který ho drží, prodělává výcvik, nebo když Mord-Sitha, která ho drží, chce způsobit bolest."

Zavřela oči. „Lorde Rahle... je mi to líto."

„Stalo se to už dávno a tehdy jsi byla někým jiným. Já jsem byl nepřítelem tvého lorda Rahla. Věci se mění, Caro."

„Jsi si jistý, že jsem se změnila dost?"

„Jiní tě udělali takovou, jakou jsi byla. A ty sama ses změnila a stala ses tím, čím jsi dnes." Usmál se. „Vzpomínáš, jak tě zranila bestie a já tě uzdravil?"

„Jak bych na to mohla kdy zapomenout?"

„Pak víš, co cítím."

Cara se usmála.

Richard se náhle zamračil. „Dotyk..." Oči se mu rozšířily náhlým poznáním. „To ten meč."

„Cože?" zeptala se Nicci.

„Meč pravdy. Myslím, že toho rána, když jsem spal, seslaly Sestry kouzlo, po kterém jsem měl propadnout ještě hlubšímu spánku, aby mohly zatím odvést Kahlan. Ale já jsem položil ruku na meč. Když ji odváděly a jejich magie způsobila, že na ni všichni ostatní zapomněli, dotýkal jsem se meče pravdy. Meč mě před jejich magií ochránil. Proto jsem na ni nezapomněl. Meč pravdy fungoval jako štít proti tomu, co udělaly."

Richard znovu vyrazil. „Pojďte, musíme se dostat do tábora Meiffertových vojáků a zjistit, co je ta zraněná žena zač."

Zmatená Nicci ho následovala.

Kapitola třicátá

Nicci tábor d'haranských vojáků překvapil. Strávila tolik času s Jagangovou armádou, že ji vůbec nenapadlo, jak odlišní mohou být vojáci druhé strany. Dávalo to samozřejmě smysl, ale ona na to prostě nikdy nepomyslela.

I když se setmělo, ohně vydávaly světlo dostatečně. Nicci očekávala, že se okamžitě stane středem chlípné pozornosti, že na ni budou vojáci pokřikovat sprosťárny, aby ji šokovali, vyděsili nebo ponížili. Vojáci Řádu na ni vždycky pískali, ukazovali jí obscénní gesta a bouřlivě se chechtali, když projížděla mezi nimi.

Jistě, tito muži se také dívali jejím směrem. Nicci věděla, že je pro ně vzácné, aby do jejich tábora přijela žena jako ona. Ale zůstalo jen u pohledů. Krátké mrknutí, obdivný pohled, úsměv tady a úklon na pozdrav támhle. Takové bylo přivítání, jakého se jí dostalo. Důvodem mohlo být to, že jela vedle lorda Rahla a Mord-Sithy v rudé kůži, ale Nicci si to nemyslela. Tito muži byli jiní, hrdí sami na sebe, a očekávalo se od nich, že se k ostatním i sobě navzájem budou chovat s úctou a respektem.

Vojáci, kteří spatřili Richarda, strnuli v pozoru a přitiskli si ve vojenském pozdravu pěst na hruď. Někteří vojáci běželi chvíli vedle jeho koně. Všichni měli radost, že je jejich lord Rahl znovu mezi nimi.

V táboře také panoval překvapivý pořádek. Napomáhal tomu fakt, že bylo sucho. Jen máloco je horší než armádní tábor v mokru. Zvířata byla v táboře držena ve vyhrazených oblastech, kde nemohla náhodně způsobit žádné potíže. Vozy stály stranou mimo hlavní cestu vedoucí táborem. Nicci si uvědomila, že v tomto táboře jsou skutečně vyznačené cesty.

Muži vypadali unavení po dlouhém pochodu, ale stany měli postavené systematickým způsobem, nikoliv náhodně, jak bylo zvykem mezi vojáky Císařského řádu. Táborové ohně byly malé, s plameny udržovanými jen v takové výši, jak bylo nutné. Rozhodně se nejednalo o hořící vatry, kolem nichž by se potáceli opilí vojáci, kteří by nahlas vyřvávali vojenské popěvky, jak bylo zvykem u nepřítele.

Další veliký rozdíl spočíval v tom, že tady nikde nebyly stany sloužící k mučení a výslechu zajatců. Císařský řád věnoval mučení vždycky hodně pozornosti. Do vojenského tábora Řádu tekl nevysychající proud zajatců, kteří byli vyslýcháni, a druhou stranou odtékal stejně silný proud mrtvých. Křik obětí jen přidával na hlučnosti tábora.

Tady naproti tomu panoval celkem klid. Vojáci dojídali jídlo a připravovali se ke spánku. V táboře Řádu nevládlo ticho nikdy.

„Támhle," řekl jeden z mužů, kteří tvořili eskortu, a zvedl ruku, aby ukázal na temné siluety důstojnických stanů.

Z jednoho z nich vyšel vysoký plavovlasý důstojník, který zřejmě zaslechl koně. Nepochybně byl o tom, že lord Rahl je na cestě, předem zpraven.

Richard seskočil z koně a zarazil důstojníka ještě dříve, než padl na kolena a jal se odříkat slova zasvěcení.

„Generále Meifferte, rád vás zase vidím, ale na tohle teď nemáme čas."

Voják sklonil hlavu. „Jak si přejete, lorde Rahle."

Nicci hleděla generálovi do tváře a všimla si, že když se vedle lorda Rahla postavila Cara, spočinuly jeho modré oči na ní.

Přihladil si plavé vlasy. „Paní Caro."

„Generále."

„Život je příliš krátký na to, abyste vy dva předstírali, že mezi vámi nic není," prohlásil Richard, kterého zmáhala netrpělivost. „Měli byste si uvědomit, že každá chvíle, kterou můžete strávit spolu, je vzácná a není nic špatného na tom mít někoho rád. To patří ke svobodě, za kterou bojujeme. Není to tak?"

„Ano, lorde Rahle," odvětil generál Meiffert poněkud zaraženě.

„Jsme tady, neboť jste poslal zprávu o jakési probodnuté ženě. Je ještě naživu?"

Mladý generál přikývl. „Poslední zhruba hodinu jsem ji nekontroloval, ale předtím ještě žila. Pečují o ni moji polní chirurgové, ale některá zranění přesahují jejich schopnosti. Toto je jedno z nich. Byla bodnuta to břicha. Divím se, že zůstala naživu tak dlouho."

„Znáte její jméno?" zeptala se Nicci.

„Když byla při vědomí, neřekla nám ho, ale když se ocitla ve stavu horečnatého blouznění a my jsme se jí zeptali znovu, řekla, že se jmenuje Tovi."

„Jak vypadá?" zeptal se Richard s pohledem upřeným na Nicci.

„Zavalitá starší žena."

„Chápu," řekl Richard a přejel si rukou přes tvář. „Musíme ji vidět. Hned teď."

Generál přikývl. „Následujte mě."

„Počkejte," řekla Nicci.

Richard se k ní obrátil. „Co se děje?"

„Pokud za ní půjdeme všichni, nic nám neřekne. Mě však Tovi neviděla celé věky. Tehdy jsem byla ještě otrokyní císaře Jaganga. Jí se potom podařilo uprchnout. Mohla bych z ní spíš dostat pravdu než ty."

Viděla, jak Richard přímo dychtí dostat do rukou jednu z žen, které byly podle jeho přesvědčení zodpovědné za zmizení jeho milované Kahlan.

Nicci stále ještě nevěděla, čemu má věřit. Napadlo ji, jestli důvod, proč stále pochybuje, nespočívá v jejích vlastních citech k Richardovi.

„Richarde," řekla a přistoupila k němu blíž, aby si s ním mohla pohovořit soukromě, „poslechni mě. Pokud tam půjdeš, můžeš hodně pokazit. Myslím, že jí dokážu rozvázat jazyk, ale pokud uvidí tebe, hra skončí."

„A jak ji hodláš přimět, aby promluvila?"

„Podívej, chceš se dozvědět, co se stalo s Kahlan? Nebo se dohadovat o tom, jak z ní tu informaci dostanu?"

Richard na okamžik sevřel rty. „Je mi jedno, jestli z ní vytaháš vnitřnosti kousek po kousku, hlavně když promluví."

Nicci mu položila ruku na rameno a pak se vydala za generálem. Po chvíli s ním srovnala krok, aby si ho mohla prohlédnout. Chápala, proč ten muž Caře připadá přitažlivý. Měl pohlednou a upřímnou tvář.

„Mimochodem," řekl, když na ni pohlédl, „já jsem generál Meiffert."

Nicci přikývla. „Benjamin."

Na okamžik se zarazil. „Jak to víte?"

Nicci se usmála. „Cara mi o vás vyprávěla." Pořád na ni zíral. Uchopila ho za paži a přiměla ho znovu k chůzi. „A je poměrně neobvyklé, aby Mord-Sitha hovořila tak obdivně o nějakém muži."

„Cara o mně takto hovořila?"

„Samozřejmě. Má vás ráda. Ale to přece víte."

Generál sepjal ruce za zády. „Pak také jistě víte, že ji rovněž chovám ve velké vážnosti."

„Samozřejmě."

„A kdo vlastně jste, mohu-li se zeptat? Omlouvám se, ale lord Rahl nás nepředstavil."

Nicci na něj vrhla postranní pohled. „Možná jste o mně už slyšel jako o paní Smrti."

Generál Meiffert málem zakopl a zalapal po dechu. Rozkašlal se, až mu zrudl obličej.

„Paní Smrt?" podařilo se mu nakonec zasípat. „Lidé se vás bojí víc než samotného Jaganga."

„A oprávněně."

„Vy jste zajala lorda Rahla a odvedla ho do Starého světa."

„Správně," řekla a pokračovala v cestě.

Generál kráčel vedle ní a uvažoval. „No, myslím, že jste se asi musela změnit. Jinak by vás lord Rahl neměl u sebe."

Nicci se na něj jen záhadně usmála, což generála znervóznělo. Ukázal doprava.

„Támhle. Stan, ve kterém jsme ji uložili, je tam."

Nicci ho uchopila za předloktí, aby ho zadržela. Zatím ještě nechtěla, aby ji Tovi zaslechla.

„Zabere to spoustu času. Nevyřídil byste Richardovi, že mu vzkazuji, aby si trochu odpočinul? Myslím, že i Cara by si měla trochu odpočinout. Postaráte se o to?"

„Ano, myslím, že bych měl."

„A generále, jestli odsud má přítelkyně Cara nebude zítra odjíždět se spokojeným úsměvem, zaživa vás vykuchám."

Rozšířil oči. Nicci se neubránila úsměvu.

„Žertuji, Benjamine." Pozvedla obočí. „Máte pro sebe celou noc. Nepromarněte ji."

Konečně se usmál. „Děkuji vám..."

„Nicci."

„Děkuji vám, Nicci. Pořád na Caru myslím. Netušíte, jak moc mi chybí - jak moc si o ni dělám starosti."

„Ano. Ale to byste měl říkat jí, a ne mně. Takže kde přesně najdu Tovi?"

Zvedl ruku a ukázal. „Půjdete tamtudy a pak doprava. Je to poslední stan v řadě."

Nicci přikývla. „Prokažte mi laskavost. Postarejte se, ať nás nikdo nevyrušuje, včetně lékařů. Potřebuji s ní být sama."

„Postarám se o to." Obrátil se a pak zaváhal a poškrabal se na hlavě. „Není to moje věc, ale vy," - ukázal na ni a pak zpátky směrem, kterým přišli - „vy a lord Rahl, no však víte."

Nicci se nedokázala přimět, aby odpověděla.

„Čas se krátí. Nenechte Caru čekat."

„Ano, chápu, jak to myslíte. Děkuji vám, Nicci. Doufám, že se ráno uvidíme."

Dívala se, jak mizí ve tmě, a pak se obrátila ke svému úkolu. Nechtěla generála svým titulem paní Smrt znervózňovat, ale potřebovala v sobě vzbudit tuto část sebe sama. Potřebovala se znovu vrátit ke svému starému způsobu myšlení, musela se znovu zahalit aurou ledové hrozby.

Došla ke stanu, který jí generál ukázal, odhrnula chlopeň a vstoupila dovnitř. Na jednoduchém železném držáku zaraženém v zemi vedle polního lůžka stála jediná svíčka. Vzduch ve stanu byl horký, nasycený pachem zvětralého potu a zaschlé krve.

Tovi ležela na zádech na lůžku a ztěžka dýchala.

Nicci se zlehka posadila na polní stoličku vedle lůžka. Tovi si stěží povšimla, že se vedle ní někdo posadil. Nicci jí položila ruku na zápěstí a do těla zraněné Sestry začala proudit její moc, která jí měla ulevit od bolesti.

Tovi tuto magickou pomoc rozpoznala a okamžitě otevřela oči. Když uviděla, kdo vedle ní sedí, její oči se rozšířily a dech se zrychlil.

Potom zalapala po dechu bolestí a chytila se za břicho. Nicci zvýšila tok moci do jejího těla, až se nakonec Tovi s úlevným povzdechem zhroutila zpátky na lůžko.

„Nicci, kde se tu bereš? Co tady pro všechno na světě děláš?"

„Odkdy ti na tom záleží? Sestra Ulicie a vy ostatní jste mě nechaly v Jagangových spárech jako jeho osobní otrokyni. Zanechaly jste mě v moci toho prasete."

„Ale ty jsi unikla."

„Unikla? Sestro Tovi, přišla jsi snad o rozum? Před snovým cestovatelem nikdy nikdo neunikl - kromě vás pěti."

„Čtyř. Sestra Merissa již nežije."

„Co se stalo?"

„Ta pitomá děvka se pokoušela hrát s Richardem Rahlem svou vlastní hru. Vzpomínáš si přece, jak ho nenáviděla - chtěla se vykoupat v jeho krvi."

„Vzpomínám."

„Sestro Nicci, co tu děláš?"

„Nechaly jste mě napospas Jagangovi." Nicci se naklonila tak, aby Tovi viděla její hněvivý pohled. „Nedokážeš si představit, co všechno jsem musela vytrpět. Jeho Excelence mě vyslala na dlouhou misi. Potřebuje informace a ví, že já je umím získat."

Tovi se usmála. „Takže zjišťuješ to, co chce vědět, a jsi jeho děvka."

Nicci to přešla bez povšimnutí. „Shodou okolností jsem se doslechla o hloupé ženské, která se nechala okrást a ještě pobodat. Něco v jejím popisu mě přimělo jít se podívat na vlastní oči, jestli to náhodou nejsi ty."

Tovi přikývla. „Obávám se, že na tom nejsem moc dobře."

„Doufám, že to bolí. Přišla jsem se přesvědčit, že budeš umírat hodně dlouho. Chci, abys trpěla za to, co jste mi vy všechny provedly - že jste mě nechaly ve spárech Jaganga a samy jste mu unikly."

Jinak to nešlo. Naskytla se nám příležitost a my jsme ji musely využít." Na tváři se jí objevil lstivý úsměv. „Ale i ty se můžeš osvobodit od Jagangova vlivu."

Nicci se k ní naklonila. Jak - jak se mohu osvobodit?"

„Uzdrav mě a já ti to prozradím."

„Chceš říct uzdrav mě, abych tě mohla zradit stejně jako předtím. Nejsem tak naivní, jak si myslíš, Tovi. Řekneš mi to všechno hned teď, nebo tady budu sedět a dívat se, jak pomalu umíráš a klesáš do Strážcova věčného objetí. Mohu ti jen občas trochu pomoct, abys zůstala naživu o něco déle." Naklonila se k ní. „Takže tu bolest v břiše budeš cítit dál."

Tovi uchopila Nicci za šaty. „Prosím, Sestro, pomoz mi. Tolik to bolí."

„Mluv, Sestro."

Tovi pustila Nicciny šaty a odvrátila tvář. „Je to poutem k lordu Rahlovi. Zasvětily jsme se mu a pouto nás teď chrání."

„Sestro Tovi, jestli myslíš, že jsem tak hloupá, přinutím tě trpět takovým způsobem, že budeš litovat všech svých hříchů, a nenechám tě zemřít hodně dlouho."

Tovi se obrátila zpět a pohlédla na Nicci. „Ne, je to pravda."

„Jak se můžeš zasvětit někomu, koho chceš zlikvidovat?"

Tovi se usmála. „Přišla na to Sestra Ulicie. Zasvětily jsme se mu, ale přinutily jsme ho, aby nás pak nechal jít. Nestaly jsme se jeho služebnicemi."

„Nesmysl."

Nicci odtáhla ruku od Toviny paže a přerušila tok své magie, který Tovi ulevoval od bolesti. Když Nicci vstala, Tovi zasténala v agonii.

„Prosím, Sestro Nicci, je to pravda." Popadla Nicci za ruku. „Za to, že nás nechal jít, jsme mu poskytly něco, co chtěl."

„Co by mohl lord Rahl chtít natolik, aby ho to přimělo propustit ze svých spárů Sestry Temnot? To je ta největší hloupost jakou jsem kdy slyšela."

„Ženu."

„Cože?"

„Chtěl ženu."

„Jako lord Rahl může mít kteroukoli ženu, po níž zatouží. Stačí mu, aby ukázal prstem, a dotyčná se dobrovolně odebere na jeho lože, pokud se ovšem raději nerozhodne položit hlavu na popravčí špalek. A to žádná neudělá. Nepotřebuje Sestry Temnot, aby mu vodily ženy do postele."

„Ne, ne, nejde o takové ženy. Jde o ženu, kterou miluje."

„No dobrá." Nicci si rezignovaně povzdechla. „Sbohem, Sestro Tovi. Vyřiď Strážci podsvětí mé pozdravy, až se k němu dostaneš. Obávám se však, že se za ním vypravíš až za nějakou dobu. Zřejmě budeš zápasit se smrtí ještě několik nekonečných dní. Škoda."

„Prosím!" Tovi zoufale zašmátrala rukou, aby se zachytila jediného člověka, který ji mohl zachránit. „Sestro Nicci, prosím. Prosím, poslouchej a já ti všechno řeknu."

Nicci se posadila a znovu Tovi uchopila za paži. „Dobrá, Sestro. Nezapomínej však, že moc může léčit i zabíjet." S těmito slovy změnila proud sil, který vstupoval do Tovina těla.

Tovi prohnula záda ve smrtelné agonii. „Ne! Prosím!"

Nicci neměla ohledně svého jednání žádné výčitky svědomí. Věděla, že to na první pohled může vypadat stejně, jako když Císařský řád mučí zajatce, aby z nich dostal informace. Ona však způsobovala bolest jen proto, aby zachránila životy nevinných. Císařský řád používal mučení jako prostředek k prosazování své vlády a dobývám, jako nástroj, s jehož pomocí zaséval strach do srdcí nepřátel. A vojáci Rádu se občas v mučení vyžívali, protože si pak připadali mocní, a těšilo je působit utrpení slabším, než jsou sami.

Císařský řád používal mučení, protože v jeho filozofii nebylo místo pro hodnotu lidského života. Nicci využívala bolesti proto, že jí nic jiného nezbývalo. Bývala doba, kdy v tom nespatřovala žádný rozdíl, ale od chvíle, kdy poznala krásu života, to vnímala jinak.

Nicci změnila proud utrpení v léčivou sílu a stará žena se s úlevným povzdechem uvolnila.

Tovi se na tváři perlil pot. „Prosím, Sestro, poskytni mi trochu úlevy a já ti všechno řeknu."

„Začni s tím, kdo tě probodl."

„Hledač."

„Richard Rahl je hledač. Opravdu si myslíš, že něčemu takovému uvěřím? Richard Rahl by ti jediným sekem uťal hlavu."

Tovi převalila hlavou ze strany na stranu. „Ne, ne, ty mi nerozumíš. Ten muž měl meč pravdy." Ukázala si na břicho. „Měla bych poznat meč pravdy, když mnou projel skrz naskrz. Hledač mě překvapil a zastihl mě nepřipravenou. Než jsem pochopila, kdo je a co chce, ten bastard mě probodl."

Nicci si zmateně přitiskla ruku na čelo. „Myslím, že bys měla raději začít od začátku."

Tovi se pomalu propadala do bezvědomí. Nicci zvýšila proud magie, aby jí poskytla úlevu a aniž by současně vyléčila její zranění. Nicci ji uzdravit nechtěla, musela zabránit tomu, aby Tovi mohla použít své síly. Tovi vypadala jako milá babička, ale byla to zmije.

Nicci si přehodila nohu přes nohu. Vypadalo to, že ji čeká dlouhá noc.

Když se Tovi probrala, Nicci se narovnala. „Takže jste přísahaly Richardovi jako lordu Rahlovi," řekla Nicci, jako by v jejich rozhovoru nenastala žádná odmlka, „a takto vytvořené pouto vás chrání před snovým cestovatelem."

„Správně."

„A co dál?"

„Podařilo se nám uniknout. Zatímco jsme pracovaly pro našeho pána, zjistili jsme, kde se nachází Richard. Potřebovaly jsme jen maličkost."

Nicci dobře věděla, kdo je jejich pán.

„Jakou maličkost myslíš?"

„Abychom mohly udělat to, co je potřeba pro uspokojení Strážce, musely jsme se postarat, aby Richard Rahl do naší práce nezasahoval. Nakonec jsme na to přišly."

„Na co?"

„Zjistily jsme, jak vytvořit a zachovat pouto mezi námi bez ohledu na to, co uděláme. Je to brilantní."

„Tak o co jde?"

„O život."

Nicci se zamračila, v nejistotě, zda slyšela správně. Položila ruku na Tovino zranění a vyslala do něj magickou léčivou sílu.

Když se Tovi uklidnila po náporu bolesti, Nicci se jí tichým hlasem zeptala: „Jak to myslíš?"

„Život představuje pro Richarda tu nejvyšší hodnotu," řekla Tovi nakonec.

„Takže?"

„Sestro, přemýšlej. Abychom byly chráněné před snovým cestovatelem, nesmí se pouto mezi námi a Richardem Rahlem přerušit. Ani na

okamžik nesmíme porušit podmínky existence tohoto pouta. A kdo je přitom náš nejvyšší pán?"

„Strážce podsvětí. Složily jsme mu přísahu."

„Přesně tak. A kdybychom chtěly provést něco, co ohrozí Richardův život, například kdybychom vpustily Strážce do světa živých, porušily bychom tím podmínky našeho pouta k Richardovi. To znamená, že než bychom stihly osvobodit Strážce z jeho okovů ve světě mrtvých, Jagang ve světě živých by nás znovu dopadl."

„Sestro Tovi, doporučovala bych ti, aby tvá řeč začala dávat smysl, nebo ztratím trpělivost a ujišťuji tě, že by se ti to nelíbilo. Věř mi. Chci vědět, o co jde, abych se toho mohla zúčastnit. Chci zpátky své právoplatné místo."

„Samozřejmě, samozřejmě. Pochop, pro Richarda má největší cenu život. Dokonce vytvořil sochu zasvěcenou životu. Byly jsme ve Starém světě. Viděly jsme tu sochu."

„To jsem už pochopila."

Tovi obrátila hlavu, aby na Nicci mohla pohlédnout. „Nuže, má drahá, co zahrnovala přísaha, kterou jsme všechny složily?"

„Že osvobodíme Strážce."

„A jaká má být naše odměna za splnění tohoto úkolu?"

Nicci ženě pohlédla do chladných očí. „Nesmrtelnost."

Tovi se usmála. „Přesně tak."

„Richard si nejvíce cení života. Chceš říct, že mu hodláte darovat nesmrtelnost?"

„Správně. Vše, co děláme, směřuje k tomu, co on sám považuje za nejušlechtilejší: a to je život."

„Ale on třeba netouží po nesmrtelnosti."

Tovi s námahou pokrčila rameny. „Možná. Ale my se ho nehodláme ptát. Už chápeš, jak brilantní je plán Sestry Ulicie? Víme, že největší hodnotu pro něj představuje život. Bez ohledu na to, čím vším se protivíme jeho přáním, nic z toho nepřekoná hodnotu, kterou považuje za nejvyšší. Proto ctíme náš závazek k lordu Rahlovi nejlépe, jak to jde. Naše pouto tedy trvá – snový cestovatel nemůže vstoupit do našich myslí - a současně se snažíme přivést Strážce do našeho světa. Všechno do sebe dokonale zapadá."

„Ale nesmrtelnost nám slíbil Strážce. Nemůžete ji nikomu dát."

„My neslibujeme nesmrtelnost skrze Strážce."

„Jak jinak ji někomu můžete poskytnout? Takovou moc nemáte."

„Ach, ale máme."

„Jak? Jak to?"

Tovi se rozkašlala a Nicci musela rychle zvýšit proud magické moci, aby ji udržela naživu. Uplynuly téměř dvě hodiny, než se Tovi probrala z bezvědomí.

„Sestro Tovi," řekla Nicci, jakmile žena otevřela oči a bylo vidět, že vnímá. „Musela jsem napravit část tvého zranění. Než napravím zbytek a plně tě uzdravím - abys měla možnost získat svou odměnu v tomto životě - potřebuji vědět zbytek. Jak jste přišly na to, že můžete dát nesmrtelnost? Takovou moc nemáte."

„Ukradly jsme schránky Ordenu. Hodláme je použít ke zničení veškerého života... pochopitelně až na život, který si přejeme zachovat. S mocí Ordenu budeme vládnout nad životem a smrtí. Budeme mít moc obdařit Richarda Rahla nesmrtelností. Vidíš? Závazek splněn."

Nicci se z toho točila hlava. „Tovi, myslím, že blouzníš. Je to nepochybně mnohem složitější, než mi říkáš."

„Není to jen to. Nalezly jsme katakomby pod Palácem proroků."

Nicci neměla tušení, že takové katakomby existují, ale chtěla, aby Tovi pokračovala ve vyprávění.

„Tam to všechno začalo. Tam nás to napadlo. Pochop, toulaly jsme se zemí, hledaly jsme způsoby, jak uspokojit Strážce..." Sevřela Nicci ruku tak pevně, až ji to zabolelo. „Přichází do našich snů. Víš to. Za tebou také přichází. Přichází a mučí nás, nutí nás plnit jeho vůli, pracovat na jeho osvobození."

Nicci vytrhla paži z Tovina sevření. „Katakomby?"

„Ano. Katakomby. Objevily jsme staré katakomby a v nich knihy. Našly jsme knihu, která se jmenuje Ohnivá kaskáda."

Nicci cítila, jak jí naskakuje husí kůže. „Co znamená Ohnivá kaskáda? Je to nějaké kouzlo?"

„Mnohem víc než prosté kouzlo. Pochází to z dávných časů. Čarodějové té doby vymysleli novou teorii, jak ovlivnit paměť lidí a jejich vzpomínky na určité události - jinými slovy jak pomocí subtraktivní magie vymazat reálné události, které se v minulosti odehrály. Veškeré zpřetrhané kousky vzpomínek se pak spontánně opraví a pro-

pojí. Tímto způsobem lze někoho úplně vymazat z lidské mysli. Všichni na něj zapomenou. Dokonce i když dotyčného uvidí před sebou, zapomenou na něj dřív, než ho stačí zaregistrovat.

Ale dávní čarodějové byli opatrní, báli se vypustit takovou věc do světa, protože si uvědomili, že vytvořit takovou díru ve tkanině reality znamená, že se tato realita bude dál párat, a potom už tuto trhlinu nepůjde zastavit nebo kontrolovat."

„Jak to myslíš?"

„Začne to tím, že prvotní událost vymaže vzpomínky všech lidí na konkrétního jednotlivce. Tím se však zažehne kaskáda dalších událostí, které nelze předpovědět ani kontrolovat. Tyto události se propalují dál a dál, z lidské paměti se vymazávají vzpomínky na další jednotlivce, kteří měli s první obětí něco společného, a tak dále a tak dále. Nakonec se zpřetrhají všechny vazby na celém světě a všechno se začne hroutit. Pro naše účely na tom však nesejde, neboť naším cílem je stejně zničení veškerého života. Ze strachu, že někdo zjistí, co děláme, jsme zničily tu knihu i katakomby."

„Ale proč jste potřebovaly zničit vzpomínky na nějakou osobu?"

„Nikoliv jen tak na nějakou; zničily jsme vzpomínky na ženu, která nám vznik pouta nepřímo umožnila. Vzpomínky na Kahlan Amnell, Richardovu lásku. Tím, že jsme zažehly prvotní událost Ohnivé kaskády, jsme získaly ženu, na kterou si nikdo nepamatuje."

„Ale co vám to přineslo?"

„Schránky Ordenu. Využily jsme ji, abychom získaly schránky, a s nimi můžeme osvobodit Strážce. Se schránkami poskytneme Richardovi nesmrtelnost a současně osvobodíme Strážce.

Strážce nám v našich snech našeptal, že Richard zná tajemství, jak schránky otevřít; že se naučil nazpaměť to, co je k tomu potřeba. Tyto znalosti nikde jinde neexistují. Strážci to odhalil Darken Rahl. Richard zná způsob, jak odemknout tajemství Ordenu, ale my tentokrát známe trik, který porazil Darkena Rahla.

Kniha, kterou Richard zná, říká, že k otevření schránek potřebujeme zpovědnici. A my máme zpovědnici, kterou si nikdo nepamatuje - takže nás kvůli ní nebude nikdo obtěžovat."

„A co mizení proroctví? Způsobila to Ohnivá kaskáda?"

„To je nedílná součást Ohnivé kaskády, její důsledek. V rámci zažehnutí prvotní události kaskády shoří nejen vzpomínky na oběť události, ale i veškeré části proroctví, které se té osoby týkají. Ohnivá kaskáda stravuje vzpomínky i proroctví a živí se na nich jako oheň na dřevě. V knihách proroctví existují prázdné stránky - místa, která jejich autoři vynechali, aby je případně mohli zaplnit jejich nástupci. Tyto mezery v proroctví se zaplní dokončeným proroctvím se skrytou formulí Ohnivé kaskády. Tím dojde k nakažení a strávení celé dané větve proroctví, která se oběti Ohnivé kaskády týká."

„Zdá se to dokonalé," řekla Nicci.

Tovi se na tváři objevil bolestivý úšklebek. „A je to ještě lepší."

„Lepší? To snad už ani nejde."

„Ale ano. Proti Ohnivé kaskádě existuje obrana." Tovi se radostně zasmála.

„Obrana? Chceš říct, že riskujete, že Richard najde obranu proti tomu, co jste udělaly, a celý váš plán se zhroutí?"

Tovi se pokusila ovládnout smích, ale nepodařilo se jí to. Navzdory bolesti byla plánem až příliš nadšená. „Tohle je na tom to nejlepší. Dávní čarodějové, kteří přišli s teorií Ohnivé kaskády, si uvědomili její potenciál pro naprosté zničení života. Proto vytvořili prostředek proti tomu, kdyby k Ohnivé kaskádě někdy náhodou došlo."

Nicci zaskřípěla zuby. „Jaký prostředek?"

„Schránky Ordenu."

Nicci se rozšířily oči. „Schránky Ordenu byly vytvořeny jako prostředek proti Ohnivé kaskádě, kterou jste spustily?"

„Přesně tak. Není to úžasné? A co víc, vložily jsme schránky do hry."

Nicci se zhluboka nadechla. „Jak už jsem říkala, zdá se to dokonale promyšlené."

Tovi zamrkala. „No... skoro. Je jen jedna taková drobnost."

„Jaká?"

„No, pochop, ta pitomá děvka Kahlan nám při první cestě do Zahrady života přinesla jen jedinou schránku. Nemohly jsme připustit, aby schránky nesla viditelně, protože na rozdíl od ní, na kterou si nikdo nepamatuje, by lidé okamžitě poznali schránky Ordenu.

Kahlan tvrdila, že v batohu nemá dost místa, aby se jí tam vešly všechny tři schránky najednou. Sestra Ulicie byla bez sebe vzteky. Zbila tu ženu až do krve - byla bys nadšená, Sestro Nicci - a řekla jí, ať tedy z batohu něco vyhodí, aby se jí tam zbývající dvě schránky vešly. Pak ji poslala zpátky do Zahrady života."

Tovi zkřivila tvář pod náporem bolesti. „Bály jsme se však čekat. Sestra Ulicie mě proto poslala napřed s první schránkou a řekla, že se setkáme později." Tovi zasténala pod další vlnou bolesti. „Měla jsem první schránku u sebe. Hledač, ten, který má meč pravdy, mě překvapil a probodl. Sebral mi schránku. Když Kahlan konečně přinesla zbylé dvě schránky, Sestra Ulicie se domnívala, že teď už máme konečně všechny tři. Proto ještě předtím, než opustila Palác, vložila magii Ordenu do hry."

Nicci se s námahou zvedla na nohy. Cítila se otupělá. Stěží tomu dokázala uvěřit. Teď však pochopila, že to všechno byla pravda. Richard měl celou dobu pravdu. Téměř bez znalosti faktů si to v podstatě celé domyslel. A nikdo na světě mu přitom nechtěl naslouchat... nikdo na světě, který se hroutil v důsledku nekontrolované Ohnivé kaskády.

Kapitola třicátá první

Tichou noc prořízl výkřik, při němž se Richardovi zježily vlasy na hlavě. Odpočíval na lůžku v jednoduchém stanu, ale teď okamžitě vyskočil na nohy. Pod vlivem nekončícího vřískotu mu celým tělem projela mrazivá vlna a na čele mu vyrazily kapičky potu.

S bušícím srdcem vyběhl před stan. Zoufalý křik zněl táborem, jako by se snažil proniknout do každého jeho kouta.

Richardův stan stál stranou od ostatních. Richard spatřil v temnotě stát další muže, kteří se kolem sebe zmateně rozhlíželi. Mezi nimi byl i generál Meiffert.

Richard si všiml, že bude zanedlouho svítat, stejně jako toho rána, kdy zmizela Kahlan, žena, kterou miloval, žena, na niž všichni zapomněli, a jež nikoho nezajímala. Kdyby vykřikla ona, nikdo by ji neslyšel.

A poté, co výkřik odumřel, se svět ponořil do té nejčernější tmy. Bylo to, jako by pluli v inkoustové nicotě světa mrtvých, navždy opuštění a ztracení. Richard se otřásl.

Temnota ale zmizela stejně rychle, jako se objevila. Muži hleděli jeden na druhého a nikdo nemluvil.

Richard si pomyslel, že zmije má teď již jen tři hlavy.

„Strážce k sobě vzal jednoho ze svých," vysvětlil tázavým tvářím, jež se k němu obracely. Pohlédl na generála, který se díval a poslouchal. „Buďme rádi, že někdo tak zlý již není mezi živými. Nechť všichni jemu podobní naleznou smrt, které slouží."

Muži se začali usmívat, přikyvovat na souhlas a šeptem spolu rozmlouvat. Pak se pomalu vraceli do svých stanů, aby si pro sebe utrhli ještě trochu spánku. Generál Meiffert pohlédl Richardovi do očí, přitiskl si pěst na hruď, pak se obrátil a také zmizel ve svém stanu.

V matném světle tábora, který náhle jakoby tvořily jenom stany a povozy, Richard zpozoroval Nicci mířící přímo k němu. Bylo na ní cosi znepokojivého. Možná že právě zažila hněv, který dokázal pochopit a ocenit jen Richard.

Za ní vlál závoj plavých vlasů. Richardovi připomínala dravce, který se na něj řítí tmou, samé zuby a drápy. Když spatřil slzy, které jí tekly po tváři, její stažené rysy, její hněv a bolest, hrozivou auru, která ji obklopovala, a současně křehkou bezmocnost, oči naplněné čímsi, co nedokázal změřit, ustoupil raději zpátky do svého stanu, aby se jejich setkání odehrálo beze svědků.

Vtrhla do stanu hned za ním jako bouře ženoucí se z moře nad pevninu. Richard ustoupil tak daleko, jak jen to šlo, neboť nevěděl, co se stalo nebo co zamýšlí.

Nicci zoufale vzlykla, vrhla se na zem před něj a objala mu nohy. V jedné ruce cosi svírala. Richard si uvědomil, že jsou to Kahlaniny bílé šaty matky zpovědnice.

„Ach Richarde, je mi to tak líto," kvílela mezi křečovitými vzlyky. „Je mi tak líto, co jsem ti provedla. Je mi to tak strašně moc líto," opakovala pořád dokola.

Natáhl ruku a dotkl se jejího ramene. „Nicci, co se stalo?"

„Je mi to tak líto," plakala a objímala mu nohy. „Ach drazí duchové, je mi tak líto, co jsem ti udělala."

Dřepl si k ní a zvedl jí paže. „Nicci, co se stalo?"

Ramena se jí otřásala křečovitými vzlyky. Richard ji sevřel v náručí a ona na něj pohlédla.

„Ach Richarde, je mi to tak líto. Nevěřila jsem ti. Je mi tak líto, že jsem ti nevěřila. Měla jsem ti pomáhat, a místo toho jsem s tebou na každém kroku bojovala. Je mi to tak líto."

Richard dosud nikdy neviděl nikoho ve stavu tak hlubokého zoufalství. „Nicci..."

„Prosím," vzlykala. „Prosím, Richarde, skonči to."

„Cože?"

„Už nechci žít. Tak strašně moc to bolí. Prosím, vezmi nůž a skonči to. Prosím. Je mi to tak líto. Je to mnohem horší, než kdybych ti jen nevěřila. Já jsem tě všude jen brzdila. Snažila jsem se tě zastavit."

Visela mu v náručí jako hadrová panenka. Plakala v naprostém zoufalství a bezmoci.

„Mně je tak líto, že jsem ti nevěřila. Měl jsi ve všem pravdu, a nejen to. Je mi to tak líto. Všechno teď skončilo a je to moje chyba. Strašně mě to mrzí. Měla jsem ti věřit."

Nebýt toho, že ji objímal, by se byla zhroutila na zem. Objímal ji stejně jako nedávno Jillian.

„Nicci, byla jsi to přece ty, kdo mě přiměl, abych pokračoval, když už jsem chtěl všechno vzdát. Jen díky tobě jsem začal znovu bojovat."

Když ji k sobě přitáhl, objala ho Nicci pažemi kolem krku. Tvář i tělo jí horečnatě žhnuly.

Vzlykala a pořád dokola mumlala, jak je jí to líto, jak mu měla ve všem věřit, jak je teď příliš pozdě, jak touží ukončit tu bolest a zemřít.

Richard ji nechal, ať si opře hlavu o jeho rameno, a šeptal jí, že bude všechno v pořádku. Utěšoval ji a jemně ji kolébal v náručí.

Vzpomněl si, jak poprvé potkal Kahlan a jak spolu strávili první noc. Byla málem vtažena do podsvětí a on ji na poslední chvíli zachránil. Kahlan tehdy plakala úplně stejně, v naprosté hrůze a zoufalství, ale navíc i s úlevou, že ji někdo objímá.

Kahlan do té doby neměla nikoho, koho by si cenila a kdo by ji v zármutku podržel.

Teď poznal, že Nicci také ne.

Držel ji v náručí, poskytoval jí útěchu, kterou tak potřebovala, a ona se nakonec vyčerpala a s pocitem bezpečí, jaký možná nikdy předtím necítila, odplula do říše snů. Richard byl nesmírně rád, že jí jeho paže mohly poskytnout takové útočiště, a objímal ji a jemně kolébal i ve spánku.

Musel také na kratičko usnout, protože když otevřel oči, prosvítalo tenkými stěnami letního stanu bledé světlo. Když zvedl hlavu, Nicci se v jeho náruči zavrtěla a jako dítě, které se nechce probudit, se k němu přitulila ještě blíž.

Ale když si vzápětí uvědomila, kde je, probrala se.

Pohlédla na něj a její modré oči byly plné smutku. „Richarde," zašeptala a on pochopil, že se chystá znovu začít s tím samým.

Rychle jí přitiskl ukazováček na rty, aby ji umlčel.

„Musíme se postarat o mnoho věcí. Pověz mi, co ses dozvěděla, ať máme kde začít."

Vložila mu do rukou bílé šaty. „Měl jsi pravdu téměř ve všem, i když jsi neznal podstatu událostí. Sestra Ulicie a její společnice chtěly zůstat v bezpečí před snovým cestovatelem, přesně jak jsi říkal. Rozhodly se, že ti poskytnou nesmrtelnost, protože si života ceníš nade vše. Na všechno ostatní, co dělaly, ať už to mělo jakkoliv ničivé následky, nahlížely jako na něco, co má druhořadou důležitost. Tak získaly volnost, aby mohly pracovat na osvobození Strážce."

Richard s očima rozšířenýma poslouchal.

„Nalezly Ohnivou kaskádu a použily ji k vymazání vzpomínek na Kahlan, aby mohly ukrást schránky Ordenu. Tvůj otec v podsvětí vyjevil Strážci, že ses naučil nazpaměť knihu, kterou potřebují. Vědí, že k tomu, aby získaly pravdu, potřebují zpovědnici. Kahlan měla splnit dva úkoly. Ukrást schránky a pomoci získat pravdu z knihy, kterou znáš.

Ohnivá kaskáda a nikoliv prorocký červ je zodpovědná za to, co se stalo s proroctvím.

Sestry mají dvě schránky Ordenu a vložily je do hry. Tuto fázi svého plánu zahájily ze dvou důvodů: protože chtějí použít Orden k přivolání Strážce do světa živých a protože schránky Ordenu byly vytvořeny jako prostředek proti moci, která dlí v použití Ohnivé kaskády a je nekontrolovatelná."

Richard zamrkal. „Jak to že mají jen dvě schránky? Myslel jsem, že využily Kahlan, aby ukradla všechny tři. V Zahradě života byly všechny tři schránky."

„Kahlan přinesla napoprvé jen jednu schránku. Tovi si ji vzala k sobě a vyrazila napřed, zatímco ostatní poslaly Kahlan zpátky pro zbylé dvě..."

„Poslaly ji zpátky?" Richard se zamračil. „Co jsi vynechala?"

Nicci si olízla rty, ale zrak nesklopila. „Důvod Tovina křiku."

Richard cítil, jak se mu oči plní slzami. Sevřelo se mu hrdlo.

Nicci mu položila ruku na srdce. „Dostaneme ji zpátky, Richarde."

Stiskl zuby a přikývl. „Co se stalo potom?"

„Nový hledač Tovi překvapil, bodl ji a ukradl jí schránku Ordenu, kterou potají odnášela pryč z Paláce lidu."

„Musíme začít pátrat. Nemohly se dostat daleko."

Jsou už dávno pryč, Richarde. Stejně jako zakryly své stopy, když odvedly Kahlan, udělaly to samé i tentokrát. Takhle je nenajdeme."

Richard vzhlédl. „Samuel. Meč pravdy funguje jako obranný prostředek. Když jsem mu dal meč, musel si uvědomit pravdu o Kahlan." Pohledem bloudil uvnitř stanu a snažil se uvažovat. „Musíme to celé promyslet. Shromáždit všechny informace, které můžeme, a dostat se před ně. Doteď jsme za nimi pořád jen v závěsu."

„Pomohu ti, Richarde. Udělám, cokoli budeš chtít. Pomohu ti ji získat zpátky. Patří k tobě. Teď už to vím."

Přikývl, vděčný za to, že se vrátila ta stará Nicci. „Myslím, že bude nejlepší, když nejprve vyřešíme některé věci, a pak půjdeme sehnat pomoc někoho zkušeného."

Pousmála se. „To je ten hledač, kterého znám."

Venku před stanem se začali shromažďovat muži toužící spatřit lorda Rahla.

Z davu vystoupila Verna. „Richarde! Díky Stvořiteli - naše modlitby byly vyslyšeny!" Objala ho kolem krku. „Richarde, jak se máš?"

„Kde jsi byla?"

„Pečovala jsem o raněné. Několik našich zvědů se střetlo s nepřátelským oddílem. Generál Meiffert mi poslal zprávu, abych se okamžitě vrátila."

„A muži?"

„V pořádku," řekla s úsměvem. „Teď, když ses k nám konečně vrátil, abys nás vedl do poslední bitvy."

Vzal ji za ruce. „Verno, vím, žes to se mnou v minulosti mívala těžké."

Přikývla na souhlas a usmála se. Když však viděla, jak vážně se tváří, její úsměv pohasl. „Toto bude další z těchto případů," řekl jí. „Budeš mi muset věřit, protože v opačném případě se můžeme klidně rovnou vzdát Řádu."

Richard pustil její ruce a vylezl si na bednu, aby ho bylo lépe vidět a slyšet. Rozhlédl se po moři tváří kolem sebe.

Cara a generál Meiffert stáli přímo před ním. „Lorde Rahle, povedete nás?" zeptal se generál.

„Ne!" zavolal do nehybného ranního vzduchu.

Radami mužů se začal šířit ustaraný šepot. Richard zvedl ruce.

„Poslouchejte mě!" Rozhostilo se ticho. „Nemám mnoho času. Nemohu vše vysvětlovat tak, jak bych si přál. Prosím jen o vaši pozornost. Předložím vám fakta a rozhodnutí nechám na vás.

Postup armády Císařského řádu na jihu byl zpomalen." Richard zvedl ruce, aby utišil jásot. „Nemám mnoho času. Teď poslouchejte.

Vy vojáci jste ocel proti oceli. Já jsem magie proti magii. Jednu z těchto dvou zbraní si musím pro nadcházející bitvu vybrat.

Pokud tady zůstanu, povedu vás a budu bojovat po vašem boku, nebudeme mít moc velkou šanci. Nepřátelská armáda je obrovská. To nikomu z vás nemusím říkat. Pokud tady zůstanu a budeme společně bojovat proti nepříteli, většina z vás zemře."

„Mohu vám rovnou říct," promluvil generál Meiffert, „že tato volba se mi nelíbí."

Většina mužů souhlasila s generálem.

„Jaká je alternativa?" zavolal jakýsi voják stojící nedaleko.

„Alternativa je, že nechám vás vojáky dělat svou práci a tvořit železnou hráz, která nepříteli brání vyplenit naši zem.

A zavazuji se, že já mezitím budu dělat svou práci a budu magie proti magii. Udělám, co budu moci, abych našel způsob, jak porazit nepřítele, aniž by to stálo život kohokoli z vás. Chci najít způsob, jak je svou mocí zahnat nebo zničit, aniž bychom s nimi museli bojovat.

Nemohu zaručit, že uspěji. Pokud selžu, bude mě ten pokus stát život a vám vojákům nezbude než čelit nepříteli."

„Myslíte, že je dokážete zastavit magií?" zeptal se jiný muž.

Nicci vyskočila vedle Richarda. „Lord Rahl již vedl do boje proti Jagangovým silám obyvatele Starého světa. Bojovali jsme proti němu v jeho vlastní domovině, abychom ho odřízli od podpory.

Pokud budete trvat na tom, aby tu s vámi lord Rahl zůstal, budete plýtvat jeho jedinečným talentem a výsledkem může být smrt a zkáza. Žádám vás jako někdo, kdo bojuje po jeho boku, abyste ho nechali dělat svou práci, zatímco vy děláte svoji."

„Sám bych to neřekl lépe," řekl jim Richard. „Takhle to je. To je volba, kterou vám nabízím."

Muži začali neočekávaně klesat na kolena. Vzápětí se začal zvedat prach, jak se vojáci rozestupovali, aby mohli pokleknout.

Jako jeden muž začali odříkávat slova přísahy.

„Lorde Rahle, provázej nás. Lorde Rahle, uč nás. Lorde Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. Ve *tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze, abychom sloužili. Naše životy patří tobě."*

Richard pozoroval nekonečné řady mužů zalité paprsky vycházejícího slunce. Vojáci zopakovali zasvěcení podruhé, a pak potřetí, jak bylo u armád v poli zvykem. Poté začali muži vstávat.

„Tak zní naše odpověď, lorde Rahle," řekl generál Meiffert. „Běžte ty bastardy sejmout."

Muži zajásali na souhlas.

Richard seskočil dolů a uchopil za ruku Nicci, aby jí pomohl sestoupit. Pak se obrátil k Caře.

„Nuže, musím jít. Spěcháme. Podívej, Caro, chci, abys věděla, že mi nebude vadit, pokud se rozhodneš zůstat s... armádou."

Cara se temně zamračila a založila si paže na prsou. „Copak ses zbláznil?" Pohlédla přes rameno na generála. „Už jsem ti říkala, že ten chlap je cvok. Vidíš, co všechno musím snášet?"

Generál Meiffert vážně přikývl. „Obdivuji tě, Caro."

„To je výcvikem," opáčila. Přejela mu prsty po tváři a usmála se na něj tak, jak u ní Richard dosud nespatřil. „Dávej na sebe pozor, generále."

„Ano, madam." Usmál se a pak s úsměvem pohlédl na Nicci a sklonil hlavu. „Váš rozkaz splněn, paní Nicci."

Richard byl myšlenkami již někde jinde. „Tak jdeme. Neztrácejme čas."

Kapitola třicátá druhá

Richard kráčel kamennou chodbou. Rikka šla jako první, Caru a Nicci měl v závěsu. Dorazili na křižovatku a obrátili se do chodby s klenutým stropem, který byl téměř dvě stě stop vysoko nad podlahou. Po obou stranách chodby podpíraly strop vznosné, v pravidelných intervalech rozmístěné sloupy. Z oken vysoko nad hlavou dovnitř vstupovaly kužely světla. Chodbou zněla jen ozvěna jejich kroků.

Richardův plášť, který vypadal jako z ryzího zlata, za ním vlál jako v poryvech větru. Ve světle zářily zlaté symboly vyšité na jeho černé tunice. Při každém průchodu kuželem světla se stříbrné symboly na jeho botách, širokém stříbrném opasku a kožených chráničích na rukou rozzářily a pableskovaly kolem, oznamující příchod válečného čaroděje.

Hněv kterékoliv Mord-Sithy stačil na to, aby lidem přestávala proudit krev v žilách, ale pod vlivem hněvu v Cařiných rysech by tato krev rovnou tuhla v led. Bývalá paní Smrt, oděná v černém, kráčející po Richardově druhém boku, nevyhlížela o nic méně hrozivě. Od první chvíle, kdy ji potkal, Richard cítil, jak vzduch kolem ní praská mocí, jíž vládla. Teď to vnímal ještě zřetelněji.

Richard minul čalouněná křesla a stoly rozestavěné ve výklencích ve stěnách, s koberci, které částečně zasahovaly i do chodby. Richard koberce obcházel, protože mu vyhovoval zvuk bot dopadajících na vyleštěnou žulovou podlahu. Ani ostatní nešlapali na koberce. Ozvěna jejich kroků duněla tak, jako by Pevnost obsazovala útočící armáda.

Rikka se k němu bez zpomalení otočila. Ukázala doprava. „Jsou tamhle, lorde Rahle."

Richard zahnul za roh, aniž by zpomalil, a zamířil přímo k otevřeným dvoukřídlým dveřím vedoucím do překrásné knihovny. Dveře

byly rozdělené dubovými příčkami na malé čtverce vykládané různobarevným sklem. Police v knihovně se táhly až ke stropu a v pravidelných intervalech stoupaly nahoru schůdky. Kolem horních polic vedly ochozy, aby usnadnily přístup ke všem patrům knihovny. Místnost byla tak obrovská, že se až ztrácela ve tmě.

Anna vypadala ohromeně. „Richarde! Co tu děláš? Máš být s našimi vojáky."

Richard ji ignoroval a vzal do ruky knihu vázanou v rudé kůži, již měl do té doby zastrčenou pod paží. Použil ji jako smeták, kterým odhodil stranou knihy navršené na stole, a vytvořil tak před třemi čaroději prázdné místo.

Pak hodil knihu s deskami z rudé kůže na stůl. Dopadla se zvukem, který připomínal prásknutí hromu.

V temnotě zářila zlatá písmena slov *Ohnivá kaskáda,* vyvedených na předních deskách.

„Co to je?" zeptal se Zedd rozčileně.

„Důkaz," řekl Richard. „Alespoň jeho část. Slíbil jsem, že přinesu zpátky důkaz."

„Je to starobylá kniha," řekla jim Nicci. „Formule pro vytvoření toho, čemu se říká prvotní událost Ohnivé kaskády."

Zeddovy hnědé oči se obrátily k ní. „Co je Ohnivá kaskáda?"

„Konec světa tak, jak ho známe," oznámil Richard zachmuřeně. „Ukázalo se, že to, na čem staří čarodějové pracovali, by bezděčně vytvořilo rozpor a došlo by tak k porušení Devátého pravidla. Nakonec si uvědomili, že kdyby se někdo skutečně pokusil zažehnout událost Ohnivé kaskády, mělo by to kataklyzmatické následky."

Nathan vrhl zamračený pohled na Nicci, zjevně v naději, že to bývalá Sestra trochu více objasní. „O čem to mluví?"

„Dávní čarodějové vymysleli novou teorii, jak ovlivnit paměť lidí a jejich vzpomínky na některé události - jinými slovy jak pomocí subtraktivní magie vymazat reálné události, které se v minulosti odehrály. Veškeré zpřetrhané kousky vzpomínek se následně spontánně opraví a propojí. Tímto způsobem lze někoho úplně vymazat z lidské mysli. Všichni lidé na něj zapomenou. Dokonce i když dotyčného uvidí před sebou, zase na něj zapomenou dřív, než ho stačí zaregistrovat.

Prvotní událost vymaže vzpomínky lidí týkající se konkrétní osoby. Bylo však zjištěno, že zažehnutí této události způsobí kaskádu dalších událostí, které nelze předvídat ani kontrolovat. Podobně jako divoký stepní požár stravuje další a další části skutečnosti a propaluje se po spojnicích do dalších ještě neporušených oblastí lidské paměti. Tato událost nakonec vymaže celý svět živých."

„A prorocký červ?" položil Richard řečnickou otázku. „Jeho existence je možná, ale v našem případě je důvodem mizejících proroctví Ohnivá kaskáda. Je to její nedílná součást, její důsledek. V rámci zážehu prvotní události Ohnivé kaskády shoří nejen vzpomínky na oběť události, ale i veškeré části proroctví, které se té osoby týkají. Ohnivá kaskáda stravuje vzpomínky i proroctví a živí se na nich jako oheň na dřevě. V knihách proroctví existují prázdné stránky - místa, která jejich autoři vynechali, aby je případně mohli zaplnit jejich nástupci. Tyto mezery v proroctví se zaplní dokončeným proroctvím, které v sobě obsahuje vzorec Ohnivé kaskády. Tím dojde k nakažení a strávení celé dané větve proroctví, která se týká oběti Ohnivé kaskády."

Nathan se ztěžka opřel o opěradlo křesla. „Drazí duchové."

Anna s rukama zastrčenýma v rukávech své róby nevypadala potěšeně ani ohromeně. „Dobrá, budeme si tu knihu muset prostudovat, abychom zjistili, co z toho, co říkáš, vůbec dává smysl. Ale to teď není důležité. Měl jsi zůstat s našimi vojáky. Musíš vést armádu do konečné bitvy. Musíš se okamžitě vrátit. Proroctví hovoří jasně. Říká, že jestli to neuděláš, svět se ocitne pod nadvládou stínu."

Richard si jí nevšímal a pohlédl do očí svému dědečkovi. „Hádej, co je prostředkem proti Ohnivé kaskádě?"

Zedd pokrčil rameny a zatvářil se udiveně. „Jak bych to mohl vědět?"

„Je jen jeden. Byl vytvořen speciálně pro tento účel."

„A co to je?" zeptal se Zedd.

„Schránky Ordenu."

Zeddovi spadla čelist. „Richarde, to prostě není..."

Richard sáhl do kapsy, vytáhl to, co s sebou přinesl, a hodil to na stůl.

Zeddovy oči se rozšířily. „Zatraceně, Richarde, to je hadí víno."

„Jak si možná vzpomínáš, v *Knize známých stínů* se říká: A *když se tři schránky Ordenu dostanou do hry, začne se rozrůstat hadí víno."*

„Ale," opáčil Zedd rozechvěle, „schránky Ordenu jsou v Zahradě života v Paláci lidu pod neuvěřitelně silnou stráží."

„A nejen to," vložil se do rozhovoru Nathan. „Já osobně jsem gardisty vybavil zbraněmi, které jsou smrtící i v boji proti čarodějům. Nikdo se tam nemůže dostat."

„Souhlasím," prohlásil Zedd. Je to nemožné." Richard se obrátil a převzal od Cary to, co nesla. Jemně postavil na stůl sošku Duše tak, aby stála tváří k trojici sedící na opačné straně stolu. Bylo to, jako by čelila jejich snaze prohlásit ji za přelud.

„Tohle patří Kahlan. Zanechala to v Zahradě života místo schránek, aby se někdo dozvěděl, že existuje. Ohnivá kaskáda ji vymazala z lidské paměti. Ti, kteří ji uvidí, na ni zapomenou ještě dřív, než ji vůbec zaregistrují."

Anna mávla rukou směrem ke knize, vínu a sošce. „Ale to jsou jen čiré dohady, Richarde. Kdo na světě by vůbec vymyslel takový plán?"

„Připravila jej Sestra Ulicie," řekla Nicci. „Pomáhaly jí Sestry Cecílie, Armina a Tovi."

Anna se zamračila. „Jak to víš?"

„Tovi se mi přiznala."

Anna vypadala víc než jen ohromená. „Přiznala... proč by to dělala? Jak jste ji vůbec chytili?"

„Prchala s jednou ze schránek Ordenu," řekl Richard. „Byla napadena mužem, kterému jsem dal meč pravdy. Ten ji bodl a sebral jí schránku Ordenu, kterou nesla."

Zedd se plácl do čela neschopen mluvit a sesunul se zpátky do křesla.

„Tovi mi také prozradila," pokračovala Nicci, „že ona a její společnice byly zde v Aydindrilu a uložily do hrobu matky zpovědnice tu mrtvolu. Tím si zajistily, že Richardovi nikdo neuvěří, pokud se pokusí hrob vykopat, aby ostatní přesvědčil, že říká pravdu. Ty šaty sebraly v Paláci zpovědnic. Chtěly se postarat o to, aby Richarda všichni považovali za blázna.

Dále si myslím, že byste měli vědět, že jsme navštívili ruiny města zvaného Caska, daleko v jižní D'Haře. Narazili jsme tam na průzkum-

ný oddíl Císařského řádu. Na jednom ze zvědů jsem provedla experiment. Použila jsem kouzlo subtraktivní magie, které jsem na vaše naléhání měla použít k uzdravení Richarda z jeho takzvaných přeludů."

Anna opatrně naklonila hlavu. „A?"

„Nepřežil déle než pár chvil."

Zeddova tvář zbělela. Starý čaroděj zabořil obličej do dlaní.

„Věřím, že něco z toho, co nám tu říkáte, se ukáže jako celkem... užitečné," řekla Anna, tvářící se poněkud zmateně. „Je dobře, že jste to odhalili. Ale jak jsem řekla, faktem zůstává, že musíš být s našimi vojáky, Richarde. Už jsme ti přece odhalili, že se tě týká životně důležité proroctví: pokud tuto rozhodující bitvu nepovede *fuer grissa ost drauka*, pak svět stojící na prahu temnoty padne pod strašlivý stín.

Ty ostatní záležitosti, které jsi přinesl, jsou nepochybně zajímavé a závažné, ale naším nejdůležitějším úkolem je naplnit proroctví. My zkrátka nemůžeme selhat, nebo svět podlehne temnotě."

Richard si sevřel spánky mezi palcem a prostředníkem a pohlédl na zem ve snaze neztratit trpělivost. Připomněl si, že tito lidé se jen snaží dělat to, co je správné.

Vzhlédl a setkal se s jejich pohledy. „Stále to nechápete?" Ukázal na hadí víno na stole. „*Toto* je poslední bitva. Sestry Temnot vložily do hry schránky Ordenu. Chtějí přivést Strážce podsvětí do světa živých. Hodlají odevzdat život smrti, aby pro sebe získaly nesmrtelnost. Svět stojí na prahu temnoty.

Stále to nechápete? Kdybyste vy tři prosadili svou, trvali byste na prosazování proroctví a snažili se žít podle slov, která podle vašeho přesvědčení předpovídají životní cestu každého člověka, už by došlo ke katastrofě. Nepřežil bych váš pokus o uzdravení. Byl bych mrtvý. K pokusu naplnit proroctví byste zajistili úspěch Sestrám Temnot a dopustili se spoluúčasti na zániku veškerého života. Kvůli vám by skončil svět tak, jak ho známe.

Jen svobodná vůle - Niccina svobodná vůle, má svobodná vůle - zabránila vám třem, abyste zničili lidstvo ve snaze slepě kráčet po cestě proroctví."

Anna, poslední, která stála, se sesunula do křesla.

„Drazí duchové, on má pravdu," zašeptal Zedd sám pro sebe. „Hledač právě zachránil tři staré hlupáky před nimi samotnými."

„Ne, nejste hlupáci," řekl Richard. „Všichni děláme čas od času hlouposti, když přestaneme přemýšlet. Potom nezbývá než si uvědomit chybu a už ji neopakovat. Poučte se z toho. Nepřipusťte, abyste selhali i příště. Nejsem tu, abych vám říkal, že jste hlupáci, protože vím, že nejste. Jsem tu, protože potřebuji vaši pomoc. Chci, abyste začali používat mozek. Všichni tři jste brilantní, každý svým vlastním způsobem. Máte znalosti, které pravděpodobně nemá žádný jiný člověk.

Žena, kterou miluji, žena, která je mou manželkou, byla unesena Sestrami Temnot a její život je pod vlivem Ohnivé kaskády. Ta se teď propaluje životy všech ostatních, kteří ji znali, a nakonec stráví vše živé."

Richard ukázal na sošku *Duše.* „Toto jsem vyřezal na počest ducha své ženy, Zedde. Ta soška pro ni měla nesmírnou cenu. Nechala ji tam, na kamenném oltáři, pokrytou vlastní krví. Chci ji zpátky.

Potřebuji pomoc. Nicci ani Cara si na Kahlan také nepamatují, ale obě znají fakta a vědí pravdu. Nepamatují si na Kahlan kvůli obsahu této knihy, ne proto, že Kahlan neexistuje. Když z vašich myslí zmizely vzpomínky na Kahlan, všichni jste ztratili něco nevýslovně vzácného. Z vašich životů se ztratila hodnota, kterou nelze nahradit. Ztratili jste to nejlepší..."

Richard se musel zarazit, protože ze sebe další slova už nedokázal vypravit. Z očí mu začaly kanout slzy.

Nicci k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno. „Bude to v pořádku, Richarde. Dostaneme ji zpátky."

Cara mu položila ruku na druhé rameno. „Správně, lorde Rahle. Dostaneme ji zpátky."

Richard přikývl, neschopen promluvit. Brada se mu třásla potlačovaným pláčem.

Zedd vstal. „Richarde, doufám, že si nemyslíš, že tě znovu zklameme. To se nestane. Máš mé slovo čaroděje prvního řádu."

„Raději bych měl tvé slovo jako svého dědečka."

Zedd se skrze vlastní slzy usmál. „To máš také, můj chlapče. To máš také."

Nathan vyskočil na nohy. „Můj meč je také ve hře, hochu."

Anna se na něj zamračila. „Tvůj meč je ve hře? Co to pro všechno na světě znamená?"

„No však víš," řekl Nathan a zavířil rukou v sérii bodů a seků. „Znamená to, že budu dobře bojovat."

„Dobře bojovat? Co kdybys nám raději pomohl najít Kahlan?"

„Hrome, ženská..."

Anna vrhla rychlý pohled na Zedda. „To ty jsi ho naučil takhle mluvit? Dokud s tebou nestrávil tolik času, nikdy takhle neklel."

Zedd nevinně pokrčil rameny. „Co si to o mně myslíš? Samozřejmě že ne."

Anna se zamračila na oba čaroděje, kteří jí seděli po boku, potom pohlédla na Richarda a usmála se.

„Vzpomínám si, když ses narodil, Richarde. Byl jsi malý uzlíček v náruči své matky. Tehdy na tebe byla tak pyšná, a když jsi zaplakal, celá zářila. Myslím, že teď by na tebe byla pyšná ještě víc. My všichni jsme na tebe hrdí, Richarde."

Zedd si otřel nos do rukávu. „To je naprostá pravda."

„Pokud nám můžeš odpustit," pokračovala Anna, „rádi bychom ti v boji za zastavení této hrozby pomohli. Já například velice dychtím postarat se o ty Sestry."

Nicci pohladila Richarda po rameni. „O tom, kdo se o ně postará, se ještě bude muset rozhodnout. Myslím, že bychom je všichni rádi dostali do rukou."

Cara se k ní naklonila. Jistě, tobě se to říká. Ty už sis mohla zabít Sestru Tovi."

Kapitola třicátá třetí

Richard stál na ochozu a vyhlížel mezi zuby cimbuří na sluncem zalitý Aydindril dole na úpatí hory. Nad údolím skotačily bílé obláčky hnané větrem.

Zedd k němu zezadu přistoupil a chvíli mlčky vyhlížel s ním.

„Nemohu si na Kahlan vzpomenout," řekl nakonec. „Ať se snažím jak chci, prostě to nejde."

„Já vím," odpověděl Richard, aniž by se ohlédl.

„Ale z toho, že je tvou manželkou, usuzuji, že je to nesmírně pozoruhodná žena."

Richard si nemohl pomoci a usmál se. „To tedy je."

Zedd mu položil kostnatou ruku na rameno. „My ji najdeme, můj chlapče. Já ti s tím pomohu. Najdeme ji. To ti slibuji."

Richard s úsměvem položil ruku svému dědečkovi kolem ramen. „Díky, Zedde. Pomoc se mi určitě bude hodit."

Zedd zvedl prst. „Začneme hned."

„Souhlasím," řekl Richard. „Budu také muset získat zpátky meč."

„No, meč není důležitý. Meč je jen nástroj. Hledač je zbraň a řekl bych, že ty jím pořád jsi."

„Něco ti k tomu chci říct, Zedde. Víš, přemýšlel jsem a začínám věřit, že když Šota požadovala výměnou za informace můj meč, nejednala vůbec sobecky."

„Proč si to myslíš?"

„No, meč pravdy čerpá energii z mého daru. Když použiji svůj dar jako toho dne v knihovně, když jsem četl z knihy proroctví, může to ke mně přilákat bestii."

Zedd si zamnul hladce oholenou bradu. „No, myslím, že přinejmenším tohle je pravda. Možná tě to svým způsobem pomáhá chránit." Zamračil se na Richarda. „Ale ona ho dala Samuelovi! Tomu zloději!"

„A co ukradl od chvíle, kdy dostal meč zpátky?"

Zedd na Richarda úkosem pohlédl. „Ukradl? Já nevím. Jak to myslíš?"

„Téměř zabil Sestru Temnot a vzal schránku Ordenu, kterou měla. Tím zabránil, aby Sestry měly všechny tři schránky a mohly vyvolat jejich magii."

Zedd se zamračil ještě více. „A co myslíš, že ten malý zloděj bude se svou schránkou dělat?"

Richard pokrčil rameny. „Nevím, ale aspoň nám získal trochu času. Teď se můžeme pustit za ním a zabránit Sestrám, aby získaly i třetí schránku."

Zedd se poškrábal na tváři a vrhl na Richarda postranní pohled. „Trochu to připomíná minulost, co myslíš... Když se Darken Rahl snažil získat poslední schránku."

Richard se na svého dědečka zamračil. „Co to říkáš?"

Zedd pokrčil rameny. „Nic. Prostě si tak povídám."

„Povídáš o čem?"

„Jak už jsem řekl, trochu mi to někoho připomíná, to je vše." Zedd Richarda poplácal po rameni. „Pojďme. Rikka už připravila jídlo. Musíme se všichni dobře najíst, než začneme uvažovat, co dál."

„Souhlasím."

„Proč? Ještě jsem ti ani neřekl, co vaří."

„Ne, myslel jsem... to je jedno. Pojďme."